MARISSA MEYER

SCARLET

Bir Ay Günlüğü Kitabı

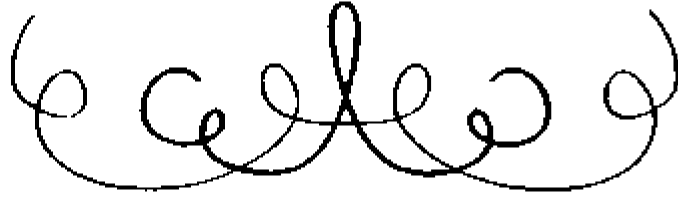
ARTEMİS

SCARLET

MARISSA MEYER

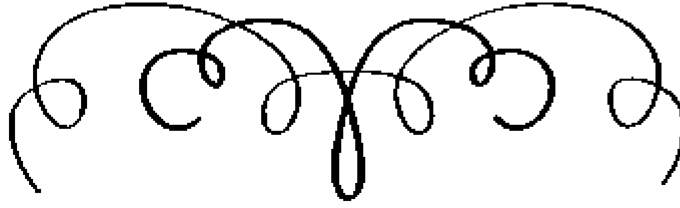
Orijinal Adı: *Scarlet*
Genel Yayın Yönelmeni: Ilgın Sönmez İngilizceden Çeviren: Deniz Arı Editör: Toprak Dramalı Son Denelim: Atilla Sezer
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu - Murat Yıldırım
1. Basım: Aralık 2014 ISBN: 978-605- 142-555-9 Sertifika No: 10905

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21
Faks: (212| 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com www.artemisyayinlari.com
Baskı ve CİLT: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212| 674 97 29 Sertifika No: 12088
Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00
Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

birinci kitap

"Kurdun art niyetli bir hayvan olduğundan haberi yoktu, Ve ondan hiç korkmuyordu. ”

BÖLÜM

Bir

YOLCU KOLTUĞUNDAKİ EL EKRANINDAN BİR BİP sesi yükseldiğinde Scarlet, Rieux Barı arkasındaki çıkmaz sokakta ilerliyordu. Bip sesinin ardından, el ekranından şu otomatik bilgilendirme mesajı yükseldi: *"Toulouse Polis Kuvveti Kayıp Arama Biriminden, Matmazel Scarlet Benoit adına bir mesaj alındı. "*

Heyecanlanan Scarlet, gemisinin sancak tarafını duvara çapmasına son anda engel olabildi ve el frenini çekerek aniden durdu. Motoru kapattı ve yan koltuktaki el ekranına uzandı. Ekranın hafif mavi ışığı, hava aracının kokpit kontrollerini solgun bir ışıkla aydınlattı.

Bir şey bulmuşlardı.

Toulouse Polisi sonunda bir şeyler bulmuş olmalıydı.

"Mesajı aç!" diye bağırdı, el ekranım parmakları arasında sıkıştırarak.

Scarlet karşısına babaannesinin dosyasıyla ilgilenen dedektifin gönderdiği bir video mesajı çıkacağını düşünmüştü ama el ekranında beliren tek şey, kabaca yazılmış bir dizi satırdı:

28 AĞUSTOS 128 T.E.

CEVAP: 11 AĞUSTOS 126 TE'DE AÇILAN #AIG00155819 NO'LU DAVA DOSYASI

BU İLETİ AVRUPA FEDERASYONU, FRANSA, RIEUX'TAN SCARLET BENOIT'YI 28 AĞUSTOS 126, SAAT 15:42 İTİBARİYLE AVRUPA FEDERASYONU, FRANSA, RIEUX'TAN MICHELLE BENOIT'YA AİT KAYIP KİŞİ(LER) DOSYASININ HERHANGİ BİR SALDIRI VEYA ŞÜPHELİ BİR DURUMA DAİR YETERLİ KANIT BULUNMAMASI NEDENİYLE KAPATILDIĞINI BİLDİRMEK İÇİN GÖNDERİLMİŞTİR. DOSYA İNCELEME SONUCU: KİŞİ(LER) KENDİ İSTEKLERİYLE UZAKLAŞMIŞ VE/VEYA İNTİHAR ETMİŞTİR.

DOSYA KAPANMIŞTIR

DEDEKTİFLİK SERVİSİMİZE BAŞVURDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ.

Mesajı, tüm dağıtım aracı pilotlarını güvenli bir sürüşe ve motorları çalışırken emniyet kemelerini takmaya davet eden bir polis reklamı izledi.

Scarlet elindeki ufak ekrana bakakaldı. Kelimeler siyah ve beyazdan çığlık çığlığa bir bulanıklık hâline gelinceye ve sanki yer, hava aracının altından kayıp gidiyormuş gibi oluncaya kadar da bakmaya devam etti. El ekranının siyah plastikten arka kapağı, elinin arasında çatırdadı.

"Geri zekâlılar," diye fısıldadı tıslamasına.

DOSYA KAPANMIŞTIR kelimeleri, sanki onunla dalga geçiyordu.

Gırtlağından bir çığlık koptu ve el ekranını plastik, metal ve kablodan parçalara ayırma isteğiyle hava aracının kontrol paneline indirdi. Üç sağlam vuruştan sonra, ekran sadece azıcık rahatsız olmuşçasına hafifçe titreşti. *"Aptal herifler*!" El ekranını yan koltuğun ayak boşluğuna fırlattı ve arkasına yaslanarak kıvırcık saçlarını ellerinin arasına aldı.

Emniyet kemeri boğucu bir hisle sanki birden göğsünü kesmeye başlamıştı. Scarlet kemeri çözdü ve aynı anda bir tekmeyle kapısını açarak neredeyse düşercesine kendini sokağa attı. Öfkesini dindirmek için mantıklı düşünmeye çalışıp derin nefesler alırken, yakındaki bardan gelen yağ ve viski kokusu neredeyse öğürmesine sebep olacaktı.

Bugün artık çok geç olmuştu ama yarın polis merkezine gidebilirdi. Sabaha ilk işi bu olacaktı. Soğukkanlılığını korur, mantıklı bir şekilde konuşur ve onlara varsayımlarının neden hatalı olduğunu açıklayarak dosyayı geri açmalarını sağlardı.

Scarlet bileğini hava aracının kapısı yanındaki tarayıcıya uzattı ve kapıyı hidroliklerin izin verdiğinden de büyük bir güçle yukarı kaldırdı.

Polis dedektifine aramaya devam etmesini söyleyecekti. Kendisini dinletecekti. Babaannesinin kendi iradesiyle ortadan kaybolacak türden bir kadın olmadığını ve kesinlikle intihar falan *etmeyeceğini* anlamasını sağlayacaktı.

Hava aracının arka tarafı, içi sebzeyle dolu, yarım düzine plastik sandıkla doluydu ama Scarlet'ın gözleri o anda sebzeleri görmüyordu.

Dedektifle yapacağı konuşmayı tasarlarken akit kilometrelerce ötedeydi. Elinde kalan tüm ikna gücünü, tüm mantığını, konuşmaya yedirmeye çalışıyordu.

Babaannesinin başına bir şey gelmişti. Ortada bir gariplik vardı. Ve polis bu garipliği araştırmaya devam etmezse, Scarlet olayı mahkemeye taşıyacak, o şalgam beyinli dedektiflerin hepsini kovduracak, bir daha iş bulamamalarını sağlayacak ve...

Her iki avucuna birer kırmızı domates aldı ve topukları üstünde dönerek ellerini arkasındaki duvara vurdu. Patlayan domateslerin suyu ve çekirdekleri, duvar dibinde toplanmayı bekleyen çöplerin üstüne saçıldı.

Scarlet kendini iyi hissetmişti. Eline bir domates daha aldı. Gözünün önüne, babaannesinin ortadan kaybolmasının hiç de sıradan bir durum olmadığını açıklarken ona şüpheyle bakan polis dedektifinin yüzünü getirdi. Sonra hayalinde, elindeki domatesler, o dedektifin kibirli suratına saçıldı.

Bir domates daha imha edilmişken yan taraftaki bir kapı açıldı. Elini daha şimdiden yeni bir domatese uzatan Scarlet, bar sahibinin açılan kapıda belirmesiyle donakaldı. Scarlet'ın binanın duvarında yarattığı turuncumsu lekeleri görünce Gilles'in yüzünde sert bir ifade belirdi.

"Umarım bunlar *benim* domateslerim değildir."

Scarlet elini domates kutusundan çekti ve zaten lekeli olan kotuna sildi. Yüzünün kızardığını ve nabzının hızlı atışlarını hissedebiliyordu.

Gilles neredeyse tamamen kelleşmiş başındaki teri sildi ve her zamanki ifadesiyle, Scarlet'a dik bir bakış attı. "Evet?"

"Seninkiler değildi," diye mırıldandı Scarlet. Ve bu doğruydu. Teknik olarak, Gilles ona parasını verene kadar, domatesler hâlâ Scarlet'ın malı sayılırdı.

Gilles homurdandı. "O zaman bu pisliğin temizlenme bedeli olarak, ücretinden sadece üç univ keseceğim. Şimdi, atış talimini tamamladıysan, belki o domatesleri artık içeri getirirsin.

Müşterilerime iki gündür, içi geçmiş salata servis etmek zorunda kaldım."

Gilles kapıyı arkasından açık bırakarak bara geri girdi.

Scarlet'ın dünyası tepesine yıkılıyordu ve kimse bir şeyin farkında değildi. Babaannesi kayıptı ve bu kimsenin umurunda değildi.

Aracın bagajına döndü ve domates sandığını kavrayarak, deli gibi atan kalbinin sakinleşmesini bekledi. Aldığı iletide yazanlar hâlâ aklımdaydı ama en azından biraz daha net bir şekilde düşünebilmeye başlamıştı. İletiyi okuduğunda hissettiği o öfke patlaması, duvara çarpılmış domatesler gibi çürümeye yüz tutmuştu.

Ciğerleri kasılmadan nefes alabilmeye başladığında, Scarlet domates sandığım bir patates sandığının üstüne koydu ve ikisini de araçtan indirdi.

Scarlet kızartma tavalarının arasından sessizce geçip serin saklama odasına doğru ilerlerken, aşçılar onu tamamen görmezden geldiler.

Sandıkları ait oldukları rafların üstüne bıraktı. Rafların üstündeki etiketler, yıllar içinde belki onlarca defa kazınarak, tekrar ve tekrar yapıştırılmıştı.

"Bonjour Scarling!"

Scarlet terle ıslanmış ensesindeki saçları bir yana savurarak arkasına döndü.

Emilie gözlerinde bir sırrın parıltısıyla kapı eşiğinde durmuş, yüzünde büyük bir neşeyle Scarlet'a bakıyordu ama onun yüzündeki ifadeyi gördüğünde istemsiz olarak geriye sindi.

"Ne..."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Scarlet garson kızın yanından geçerek mutfağa yöneldi ama Emilie imalı bir tavırla boğazını temizledi ve onun arkasından koşturdu.

"Konuşma o zaman. Ama geldiğine sevindim," dedi, sokak arasına çıktıklarında Scarlet'ın dirseğini kavrayarak. "Çünkü o döndü." Yüzünü çerçeveleyen sapsarı saçlarıyla melekleri andırmasına karşın, Emilie'nin yüzündeki sırıtış, oldukça şeytani düşüncelere işaret ediyordu.

Scarlet kolunu geri çekti ve bir havuç ile turp sandığını kaldırarak garson kıza uzattı. Ona herhangi bir yanıt vermedi. Bahsettiği kişinin *kim* olduğu veya dönmüş olmasının ne önemi olduğu konusuna aldırış edebilecek bir ruh hâlinde değildi. "Harika," dedi, bir sepeti kırmızı soğanlarla doldururken.

"Hatırlamadın, değil mi? Haydi ama Scarlet, hani geçen gün sana bahsettiğim şu sokak dövüşçüsü... Ah, belki de bundan bahsettiğim kişi Sophia'ydı."

"Sokak dövüşçüsü mü?" Başına saplanan bir ağrı alnını zonklatmaya başlamışken Scarlet gözlerini sıkıca yumdu. *"Ciddi misin* sen Em?"

"Öyle deme. O çok tatlı biri! Ayrıca bu hafta neredeyse her gün geldi ve her seferinde benim baktığım tarafta oturdu ki bu bir rastlantı olamaz, sence de öyle değil mi?" Scarlet bir cevap vermeyince, Emilie elindeki kutuyu bıraktı ve önlüğünün cebinden bir sakız çıkardı.

"Oldukça sessiz, sakin bir adam. Kesinlikle Roland ve arkadaşları gibi gürültücü değil. Utangaç bir yapısı olduğunu düşünüyorum... Ve yalnız olduğunu." Ağzına bir sakız attı ve Scarlet'a da bir tane uzattı.

"Utangaç bir sokak dövüşçüsü mü?" Scarlet elini sallayarak sakızı reddetti. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?"

"Anlamak için onu görmen gerekiyor. O gözlerine bir baksan..." Emilie elini bir yelpaze gibi yüzüne salladı ve kalbi sızlıyormuş gibi yaptı.

"Emilie!" Gilles, tekrar kapı eşiğinde belirdi. "O dudaklarını azıcık sustur ve içeri gir. Dördüncü masa seni istiyor." Gilles, Scarlet'a çalışanlarını oyalamayı bırakmazsa ücretinden daha da fazla univ keseceğini belirten dik bir bakış attı ve sonra bir cevap beklemeden içeri girdi. Emilie adamın arkasından dilini çıkardı.

Scarlet içi soğan dolu sepeti kolunun arasına sıkıştırdı ve hava aracının kapısını kapatarak Emilie'nin yanından girişe yöneldi. "Dördüncü masada oturan, şu *bahsettiğin* adam mı oluyor?"

"Hayır, o dokuzuncu masada oturuyor," diye homurdandı Emilie, kök sebzeleriyle dolu sandığı yerden kaldırarak. Yemek buharıyla dolu mutfağın içinden geçerken, Emilie aniden keskin bir nefes aldı. "Ah, ne kadar da aptalım! Tüm hafta boyunca sana bir ileti mesajı gönderip babaannen konusunda bir gelişme olup olmadığını sormayı düşündüm, ama hep unuttum. Yeni bir haber var mı?"

Scarlet çenesini sıktı. *İleti mesajı* kelimeleri beyninde çanların çalmasına sebep olmuştu. *Dosya kapandı.*

"Bir gelişme yok," dedi ve konunun, birbirlerine bağırıp çağıran aşçıların gürültüsü arasında dağılıp gitmesine izin verdi.

Emilie onu depoya kadar takip etti ve elindeki yükü bıraktı. Scarlet onun iyimser birtakım yorumlarda bulunmasına izin vermemek için kendini depodaki sepetleri düzeltmekle meşgul etti. Emilie ise,

“Endişelenme Scarlet. Yakında döner,” kelimelerini sarf ettikten sonra bar tarafına yöneldi.

Scarlet’ın çenesi, dişlerini sıkmaktan dolayı ağrımaya başlamıştı. Herkes babaannesinin ortadan kayboluşuna, sanki acıkınca evine geri dönecek bir kedinin kayboluşu gibi yaklaşıyordu. *Endişelenme. Yakında döner.*

Ne var ki babaannesi iki haftadır ortada yoktu. İşçi androidlerden hiçbiri herhangi bir şüpheli durumu görüntülememişti. Babaannesi el ekranını geride bırakmıştı ve içinde kayıtlı mesajlar, ajanda veya internet geçmişinde de şüpheli hiçbir kayıt yoktu. Babaannesinin evden ayrılırken el ekranını yanına almaması bile yeterince garipti. Bugünlerde kimse, el ekranı yanında olmadan hiçbir yere gitmezdi.

Ama en kötüsü bu değildi. Geride bırakılmış el ekranı ve yapılırken yarım bırakılmış pasta da değildi.

Scarlet ayrıca, babaannesinin kimlik çipini de bulmuştu.

Babaannesinin *kimlik çipi.* Kadının kanıyla kaplı bir tülbende sarılarak mutfak tezgâhının üstüne bırakılan kimlik çipi.

Polis dedektifi bunun, ortadan kaybolmak ve bulunmak istemeyen insanlar tarafından yapılan yaygın bir davranış olduğunu söylemişti. Kimlik çiplerini gömülü olduğu bileklerinden keserek çıkartıyor ve geride bırakıyorlardı. Dedektif bunu söylerken, sanki büyük bir gizemi aydınlatmış gibi bir tavırla konuşmuştu ama Scarlet, adam kaçıran suçluların da bu numarayı yapabileceklerinin farkındaydı.

BÖLÜM

İki

SCARLET, GILLES'İ OCAĞIN ARKASINDA, ETLİ BİR sandviçin üstüne beşamel sosu dökerken buldu. Tezgâhın etrafından dolaşarak yanına yöneldi ve dikkatini çekmek için ona seslendiğinde sinirli bir yüz ifadesiyle karşılaştı. "İşim bitti," dedi Scarlet, Gilles'in çatılan kaşlarına aynı şekilde cevap vererek. "Sipariş alındı kâğıdını imzala."

Gilles sandviçin yanına bir miktar patates kızartması koydu ve tabağı çelik tezgâh üstünden Scarlet'a doğru ittirdi. "Bunu dışarıdaki ilk masaya götür, ben de bu arada imzanı atayım." Scarlet burnundan soludu. "Ben senin elemanın değilim Gilles." "Elinde bir fırçayla seni arka sokağa göndermediğime şükret bence." Gilles ona sırtını döndü. Beyaz gömleği, yılların teriyle sararmıştı.

Scarlet'ın parmakları sandviçi onun kafasına fırlatıp, domates mi yoksa sandviçin mi daha iyi patladığını görmek için kaşındı ama bu fantezisi, gözünün önüne gelen babaannesinin ciddi bakışları ile derhâl sona erdi. Babaannesi eve döndüğünde, Scarlet'in öfkeyle hareket etmesi sonucu, sahip oldukları en eski müşteriyi kaybettiklerini öğrenirse ne de büyük bir hayal kırıklığı yaşardı.

Scarlet tabağı aldı ve bir hışımla mutfaktan dışarı yöneldi. Mutfak kapısı henüz arkasından yeni kapanmışken, neredeyse başka bir garsona tosluyordu. Rieux barı pek hoş bir yer sayılmazdı —yerler yapış yapıştı, masa ve sandalyeler birbiriyle uyumsuz ve ucuz eşyalardı, havaya da bir yağ kokusu hâkimdi. Ama insanların boş zamanlarında en sevdikleri şeyin içmek ve dedikodu yapmak olduğu bir kasabada, burası, özellikle tarla işçilerinin yirmi dört saatliğine ekip biçmeye son verdiği pazar günleri olmak üzere, her zaman dolu olurdu.

Kalabalığın, içinden geçebileceği kadar ayrılmasını beklerken, Scarlet'ın gözü barın arkasındaki ekranlara takıldı. Uç ekranın her birinde, iki gece öncesinde internete bir bomba gibi düşen görüntüler yayınlanıyordu. Doğu Ulusları Topluluğunun geleneksel balosunda yaşananlar, herkesin dilindeydi. Ay Kraliçesi'nin

onur konuğu olarak katıldığı baloya bir sayborg kız gizlice giriş yapmış, birkaç avizeyi parçalara ayırmış ve konuk kraliçeyi öldürmeye teşebbüs etmişti… Veya belki de asıl hedefi, henüz tacını yeni giymiş genç imparatordu. Olay hakkında herkes farklı şeyler söylüyordu. Ekranlardaki donuk karede, yüzü çamurlu ve atkuyruğundan kurtulmuş saçları terli yüzüne yapışmış bir kızın görüntüsü vardı. Kızın Kraliyet Balosuna nasıl olup da giriş yapabildiği bile büyük bir gizemdi.

"O merdivenlerden düştüğü sırada, onun o acınası hayatına bir son vermelilerdi," dedi Roland. Öğle vakitlerinden beri içmekle meşgulmüş gibi görünen daimi bir müşteriydi. Roland işaret parmağını uzatarak elini bir tabancaya çevirdi ve ekrana doğru nişan aldı. "Ben olsam beynini patlatırdım. Dünya daha iyi bir yer hâline gelirdi."

Civardaki diğer müşterilerden de onaylayan homurtular yükseldiğinde Scarlet gözlerini devirdi ve önündekileri ittirerek ilk masaya doğru ilerledi.

Zeytin esmerliğindeki tenini süsleyen yara ve morluklar sayesinde ama daha çok bardaki tek yabancı müşteri olduğu için, masada oturan adamın Emilie'nin bahsettiği yakışıklı sokak savaşçısı olduğunu hemen anladı. Adam Emilie'nin ayılıp bayılarak anlattığından çok daha bakımsız görüyordu. Saçları her bir yana dağılmış hâldeydi ve bir gözü, yeni bir morlukla şişmeye başlamış durumdaydı. Ayakları masanın altında kurmalı bir oyuncağınkiler gibi sürekli sallanıyordu.

Adamın önünde şimdiden üç tabak birikmiş, hepsi de yağ kalıntıları, yumurta salatası artıkları ve hiç dokunulmamış domates ve yeşillikler dışında, temizlenmişti.

Scarlet bunca zamandır gözlerini dikip onu seyrettiğini, ancak adam da başını çevirerek gözlerini üstüne dikince fark etti. Adamın gözleri, sarmaşıklardan henüz toplanmamış ekşi üzümler gibi yemyeşildi. Scarlet'ın tabağı tutan parmakları gerildi ve birden Emilie'nin neden öyle ayılıp bayıldığını anlayıverdi. O gözlerine bir baksan…

Scarlet kalabalığın arasından sıyrılarak masaya yanaştı ve elindeki tabağı bıraktı. "Etli sandviçi siz mi istemiştiniz beyefendi?"

"Teşekkürler." Adamın sesi Scarlet'i şaşırtmıştı. Ondan beklediği şekilde yüksek sesle, homurdanarak değil, tereddütlü ve alçak bir sesle konuşuyordu.

Belki de Emilie haklıydı. Belki adam gerçekten de utangaç biriydi.

“Sana ineğin tamamını getirmemizi istemediğinden emin misin?” dedi Scarlet, boş tabakları üst üste koyarken. “Biz de böylece mutfağa gidip gelme derdinden kurtulmuş oluruz.”

Adamın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bir an için Scarlet, adamın, gerçekten de böyle bir seçeneğe sahip olup olmadığını soracağını düşündü. Ama adam, gözlerini önündeki sandviçe indirdi. “Burada yemekler çok güzel.”

Scarlet kendini burnundan soluyarak çemkirmekten zor alıkoydu. “Güzel yemek” ve “Rieux Barı”, kızın normalde birbiriyle asla ilişkilendirmediği tanımlardı.

“Dövüşmek, oldukça iştah açıcı bir eylem olmalı.”

Adam bir yanıt vermedi, içeceğinin kamışıyla oynamakla yetindi. Scarlet sallanan ayakları yüzünden masanın da sarsılmaya başladığını görebiliyordu.

“Neyse, afiyet olsun,” dedi, tabakları alarak. Ama sonra duraksadı ve tabakları adama doğru eğdi. “Domatesleri istemediğine emin misin? Kendi bahçemde yetiştiriyorum ve tabağındaki en iyi yiyecek, bu domatesler. Hatta yeşillikler de öyledir ama ben onları topladığım zaman bu kadar solmuş değillerdi elbette. Her neyse, yeşillikleri boş ver ama domatesleri istemediğine emin misin?”

Dövüşçünün yüzündeki gerginlik biraz olsun azaldı. “Hiç yemedim.”

Scarlet bir kaşını kaldırdı. “Hiç mi?”

Bir anlık tereddütten sonra, adam bardağını bıraktı ve tabaktaki iki domates parçasını kaparak ağzına attı.

Daha ikinci çiğneyişinin ortasında, yüzündeki ifade birden dondu. Aldığı tadı değerlendirirmiş gibi, bir an için gözleri dalgınlaştı, sonra yutkundu. “Tahmin ettiğim gibi değilmiş,” dedi, bakışlarını tekrar Scarlet’a kaldırarak. “Ama kötü de değil. Mümkünse biraz daha alabilir miyim?”

Scarlet elindeki tabakların üstünde duran bir bıçağın kayarak düşmesini önlemek için, elindekileri yeniden dengeledi. “Aslına bakarsan, ben burada çalışını...”

“İşte geliyor!” diye haykırdı bardan biri ve her yerden heyecanlı mırıltılar yükseldi. Scarlet yüzünü duvardaki ekranlara çevirdi. Ekranlarda, içi bambu ağaçları ve zambaklarla dolu, kısa süre önceki yağmurun ardından ışıl ışıl parlayan, yemyeşil bir bahçe görünüyordu.

İçerideki balonun kırmızı ışıkları, bahçeye uzanan kocaman basamakların üstüne süzülmüştü. Görüntüleri kaydeden güvenlik kamerası, tam olarak kapının üstüne, bahçe içindeki patikanın gölgelerine bakacak şekilde konuşlandırılmıştı. Çok güzel ve huzurlu bir görüntüydü.

"Kızın tekinin o basamaklarda ayakkabısını düşüreceğine, on univ'e bahse girerim!" diye bağırdı biri ve etrafından bir kahkaha gürültüsü yükseldi. "Kabul eden var mı? Haydi ama... İyi bir oran veririm!"

Bir an sonra, ekranda bir sayborg kız belirdi. Hızla kapıdan çıkarak merdivenlerde koşturmaya başladı. Gümüşten elbisesini savurarak koşarken, bahçenin dinginliğini paramparça edivermişti. Scarlet nefesini tuttu. Sonrasında olacakları zaten biliyordu ama buna rağmen, sayborg kız sendeleyerek düştüğünde irkildi. Kız basamaklarda yuvarlandı ve garip bir açıyla bahçenin taşlı yoluna serildi. Bir ses kaydı olmamasına rağmen, Scarlet kızın sırtüstü yatıp arkasındaki kapı eşiğine bakarken nefes nefese aldığı solukları sanki işitebiliyordu. Basamakların üstüne gölgeler düştü ve kızın hemen üstünde karaltı şeklinde figürler belirdi.

Hikâyeyi daha önce defalarca dinleyen Scarlet'ın gözleri, kızın basamaklarda düşürdüğü metalden ayağı aradı, içerideki balonun ışıkları metalden bir nesneyi aydınlattığında, aradığını buldu. Kızın sayborg ayağı.

"Soldakinin Ay Kraliçesi olduğunu söylüyorlar," dedi Emilie. Garson kızın yaklaştığını duymayan Scarlet yerinden sıçradı.

Prens -hayır, o artık imparatordu- basamaklardan indi ve eğilerek yerdeki ayağı eline aldı. Kız eteğinin ucunu çekiştirerek ayak bileklerine doğru çekiştirdi. Ama bileğinden sarkan kabloları gizleyemedi.

Scarlet kız hakkında söylenenleri iyi biliyordu. O bir Aycıydı ve sadece Dünya toplumunu tehdit eden yasa dışı bir mülteci değildi, aynı zamanda İmparator Kai'nin beynini yıkamayı başarmıştı. Bazıları onun güç ve zenginlik peşinde olduğunu söylüyordu. Diğerleri ise, asıl amacının, uzun zamandır patlaması beklenen savaşı başlatmaya çalıştığından bahsediyordu. Ne var ki kızın asıl amacı ne olursa olsun, Scarlet kendini ona acımaktan alıkoyamıyordu. Sonuçta Scarlet'tan bile daha küçük yaşta bir genç kızdı ve o basamakların dibinde yatarken son derece acınası bir görüntü sergiliyordu.

“Biri onun acınası hayatına son vermekten mi bahsetmişti?” dedi bardaki adamlardan biri.

Roland parmağını ekrana doğru uzattı. “Ben demiştim. Hayatım boyunca bundan daha iğrenç bir şey görmedim.”

Barın diğer ucunda oturan biri Roland’a ve onun etrafındakilere daha iyi bakabilmek için öne doğru eğildi. “Sana katılmıyorum. Bence oldukça tatlı bir kız. Çaresizlik içinde bir masum rolünü de çok iyi oynuyor. Belki de onu Ay’a geri göndermek yerine, benim evime göndermeliler.”

Adamın bu yorumu bir kahkaha dalgası yarattı. Roland avucunu hızla bar tezgâhının üstüne indirdi, bir hardal tabağının yerinden zıplamasına sebep oldu. “Kızın o metalden bacağının, yatağını oldukça iyi ısıtacağına hiç şüphem yok!”

“Domuz,” diye homurdandı Scarlet ama bu yorumu, kahkahalar arasında işitilmedi.

“Ben olsam onu ısıtma fırsatını hayatta kaçırmazdım!” diye ekledi yeni biri ve masalardan bir dizi kahkaha dalgası yükseldi.

Scarlet’ın boğazı öfkeyle sıkıştı ve elindeki tabakları masaya çarparak geri bıraktı. Etrafındakilerin şaşkın bakışlarına aldırmadan, kalabalığı ittirerek barın arkasına doğru ilerledi.

Barmenin şaşkın bakışları altında Scarlet önündeki birkaç içki şişesini kenara ittirdi ve duvar boyunca uzanan bar tezgâhının üstüne çıktı. Elini uzatarak kanyak bardaklarının dizildiği bir rafın arkasındaki duvar panelini açtı ve ekranların internet bağlantı kablosunu çekerek yuvasından çıkardı. Bahçeyle sayborg kız görüntüleri kayboldu ve ekranların üçü de karardı.

Etraftan itiraz dolu haykırış sesleri yükseldi.

Scarlet hızla kalabalığa doğru döndü ve o sırada, yanlışlıkla barın üstündeki bir şarap şişesini tekmeledi. Şişe yere düşerek parçalandı ama elindeki kabloyu kalabalığa doğru sallayan Scarlet, bunun neredeyse farkına bile varmadı. “Ona karşı daha saygılı olmalısınız! Bu kız idam edilecek!”

“O kız bir Aycı!” diye bağırdı biri. “İdam *edilmeli* zaten!” Adamın yorumunu onaylamasına sallanan başlar ve Scarlet’ın omzuna konan bir ekmek parçası izledi. Scarlet ellerini beline attı. “O sadece on altı yaşında.”

Kalabalıktan itiraz dolu sesler yükseldi, kadınlar ve erkekler ayağa fırlayarak Aycılar, kötülük ve bir Birlik Lideri'ni öldürmeye teşebbüs eden o kız hakkında atıp tutmaya başladı.

"Tamam, tamam. Sakin olun. Scarlet'a karşı anlayışlı olun biraz!" diye bağırdı Roland, kokusu nefesinden alınabilen viskiden bulduğu cesaretle. Ellerini ayaklanmış kalabalığa doğru uzattı. "Deliliğinin ailevi olduğunu hepimiz biliyoruz. O yaşlı cadının kaçıp gittiği yetmemiş gibi şimdi de Scarlet, Aycı haklarım savunmaya başladı!"

Scarlet'ın kulaklarına bir dizi neşe dolu kahkaha ve tezahürat çalındı ama bu sesler, beynine hücum eden kanın şakaklarını zonklatmasıyla silinip gitti. Daha kendisi bile farkına varmadan, birden şişe ve bardakları etrafa saçarak barın yarısını aşmış ve yumruğunu Roland'ın kulağına indirmişti.

Roland haykırdı ve yüzünü Scarlet'a çevirdi. "Neler..." "Babaannem deli falan değil!" Scarlet, Roland'ın yakasını kavradı. "Seni sorguladıklarında polise de böyle mi söyledin? Babaannemin deli olduğunu mu söyledin?"

"Elbette öyle dedim!" diye bağırdı Roland, Scarlet'ı alkol kokusuna bulayarak. Scarlet, parmakları acıyana kadar adamın yakasını sıkmaya etti. "Ve bahse girerim, bunu söyleyen yalnızca ben değilimdir. Babaannen kendini o eski eve kapatmış, hayvan ve androidlerle sanki birer insanmış gibi konuşur ve sıradan insanları elinde bir tüfekle evinden kovarken..."

"Sadece tek bir insanı ve o da bir eskort satıcısıydı!"

"Babaanne Benoit'nın son çivisinin de çıkmış olmasına şaşırmadım. Zaten böyle olacağı uzun zamandır belliydi."

Scarlet iki eliyle Roland'ı sertçe arkaya ittirdi. Sendeleyen Roland, ikisinin arasına girmeye çalışan Emilie'ye çarptı. Emilie haykırdı ve Roland'ın altında kalmama çabasıyla, arkadaki bir masanın üstüne kapaklandı.

Roland dengesini tekrar sağladı ve alaycı bir şekilde gülse mi yoksa kaşlarını çatıp hırlasa mı, karar verememiş gibi göründü. "Dikkatli olsan iyi edersin Scarlet, yoksa senin sonunda o yaşlı cadınınki..."

Bir masa ayaklarının yere sürtünme sesi duyuldu ve bir an sonra sokak dövüşçüsü, bir eliyle Roland'ı yakasından kavramış, havaya kaldırmıştı.

Ortama sessizlik hâkim oldu. Dövüşçü, yüzünde tasasız bir ifadeyle Roland'ı bezden bir bebekmiş gibi havada tuttu ve adamdan yükselen öksürüp aksırma seslerine hiç aldırmadı.

Tezgâhın kenarı midesine gömülmüş bir şekilde duran Scarlet'ın ağzı açık kalmıştı. "Ona bir özür borçlu olduğuna inanıyorum," dedi dövüşçü, o düz ve sakin sesiyle.

Roland'ın ağzından bir ses yükseldi. Ayakları, beyhude bir şekilde, yere temas etmek için çırpınıyordu.

"Yeter, bırak onu gitsin!" diye bağırdı bir adam, oturduğu bar taburesinden fırlayarak. "Onu öldüreceksin!" Adam, dövüşçünün bileğini kavradı ama elini bir parça bile kıpırdatamamasına bakılırsa, bunun metalden bir heykeli kavramasından pek bir farkı yoktu. Yüzü kızaran adam dövüşçünün bileğini bıraktı ve bir yumruk savurmak için hafifçe geriledi. Ama yumruğunu attığı anda, dövüşçünün boştaki eli kalktı ve adamın elini havada yakaladı.

Scarlet bardan uzaklaşarak geriledi. O sırada dövüşçünün kolunda, harf ve rakamlardan oluşan bir dövme olduğunu fark etti. SBA962.

Dövüşçü hâlâ öfkeli görünüyordu ama sanki bir oyunun kurallarını hatırlamış gibi, artık yüzüne, sanki hafifçe eğlendiğini gösteren bir ifade de yerleşmişti. Roland'ı kendi ayakları üstünde duracak şekilde indirdi ve aynı anda hem onu hem de diğer adamın yumruk hâlindeki elini serbest bıraktı.

Roland yandaki yüksek bir tabureden destek alarak doğruldu. "Senin derdin ne?" dedi, boynunu ovuşturarak. "Başka şehirden gelen çılgının teki falan mısın?"

"Saygısızlık ediyordun."

"Saygısızlık mı?" diye bağırdı Roland. "Az önce beni öldürmeye çalıştın!"

Mutfağa açılan sallanan kapıların arkasından Gilles belirdi. "Neler oluyor burada?"

"Bu herif bir kavga başlatmaya çalışıyor," dedi kalabalıktan biri.

"Ve Scarlet da ekranları bozdu!"

"Onları bozmadım aptal şey!" diye bağırdı Scarlet, bunu kimin söylediğinden emin olmamasına karşın.

Gilles karamış ekranlara, hâlâ boynunu ovuşturan Roland'a, ıslanmış yerdeki kırık şişe ve bardak parçalarına baktı. Sonra gözlerini sokak dövüşçüsüne dikerek parladı. "Sen," dedi, parmağıyla işaret ederek. "Barımdan defol."

Scarlet'ın midesi kasıldı. "O yanlış bir şey yapmadı."

"Sana da başlatma Scarlet. Bugün daha ne kadar zarar ziyan vermeyi düşünüyorsun? Niyetin beni işimden etmek mi?"

Yüzü hâlâ kıpkırmızı olan Scarlet'ın gözleri öfkeyle parladı. "Belki de sana getirdiklerimi geri alsam iyi olur. Bakalım müşterilerin, senin çürük sebzelerini yemekten hoşlanacaklar mı?"

Barın çevresinden dolaşan Gilles, ekran kablosunu Scarlet'ın elinden kaptı. "Fransa'daki tek çiftliğin sana ait olduğunu mu sanıyorsun? Şunu bil ki Scarlet, sana sipariş vermemin tek sebebi, öyle yapmazsam babaannenin çenesinden asla kurtulamayacak olmam!"

Scarlet dudaklarını sıktı ve Gilles'e, babaannesi artık buralarda olmadığına göre, eğer istediği şey buysa, sebzelerini *pekâlâ* başkasından alabileceğini hatırlatmaktan kendini alıkoydu.

Gilles yüzünü tekrar dövüşçüye çevirdi. "Sana buradan gitmeni söyledim!"

Ona aldırmayan dövüşçü, elini hâlâ masanın üstünde yarım yamalak oturan Emilie'ye uzattı. Emilie'nin yüzü kıpkırmızıydı ve eteği birayla ıslanmıştı ama dövüşçünün yardımını kabul ederken gözleri aşkla parladı.

"Teşekkürler," dedi Emilie, tekinsiz sessizlik içinde kolayca duyulabilen bir fısıltıyla.

Dövüşçü sonunda yüzünü Gilles'e çevirdi. "Gideceğim ama henüz, yediklerimin parasını ödemedim." Bir an tereddüt etti. "Kırılan şeylerin parasını da ödeyebilirim."

Scarlet gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Senin paranı istemiyorum!" diye bağırdı Gilles. Sanki hakarete uğramış gibi bir sesle haykırmıştı ki genelde ağzından çıkan her lafın, para ve müşterilerin onu nasıl da kazıklayıp durduğu konusundaki şikâyetler olduğunu bilen Scarlet için, bu oldukça şok ediciydi. "Sadece barımdan çıkıp gitmeni istiyorum."

Dövüşçünün solgun gözleri Scarlet'a döndü. Bir an için Scarlet, aralarında bir tür benzerlik olduğunu hissetti. İkisi de toplum dışı

bireylerdi. Hoş görülmeyen. *Deli* olarak nitelendirilen.

Nabzı hızlanmışken, Scarlet bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Karşısındaki adam belalı bir tipti. Hayatını insanlarla *dövüşerek* kazanıyordu... Belki de bunu sadece keyif için yapıyordu. Scarlet hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi.

Dövüşçü sırtını dönerken, başını neredeyse özür dilermiş gibi hafifçe eğdi ve çıkışa doğru ilerledi. Scarlet onun az önce sergilediği tüm o kaba güç gösterilerine rağmen, şu anda sanki azarlanmış bir köpek gibi göründüğünü düşünmekten kendini alıkoyamadı.

BÖLÜM

Üç

SCARLET EN ALT RAFTAKI PATATES SEPETINI ÇEKTI ve yere koyduktan sonra domates sandığım da onun üstüne yerleştirdi. Soğan ve turp sepetini de bunların yanına koydu. Hava aracına tekrar iki defa gidip gelmesi gerekiyordu ve bu, her şeyden daha sinir bozucuydu. Haysiyetli bir çıkış yapması bir hayaldi.

En alttaki sepetin kollarım tuttu ve tüm yükü tek bir seferde kaldırdı.

"Şimdi ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Gilles, kapı eşiğinden.

"Bunları geri götürüyorum."

Ağırca iç geçiren Gilles, arkasındaki duvara yaslandı.

"Scarlet, içeride söylediklerimde ciddi değildim.

"Sana inanmıyorum."

"Bak, babaanneni severim. Ve seni de. Evet, babaannen sebzelerini pahalıya satıyor, sen bazen beni sinir edebiliyorsun ve ikiniz de bazen biraz çatlak oluyorsunuz. Scarlet'in küplere binmeye başladığını gördüğünde, Gilles iki elini de havaya kaldırdı. "Barın üstüne çıkarak millete söylev çeken *sentin,* o yüzden bu dediklerimin doğru olmadığını iddia etme."

Scarlet burnunu kırıştırdı.

"Ama işin özü, babaannen o çiftliği oldukça iyi idare ediyor ve bunca yıldır Fransa'daki en iyi domatesleri siz yetiştiriyorsunuz. Sizinle anlaşmamı feshetmek istemiyorum."

Scarlet elindeki yükü hafifçe yana eğdi, sandığın üstündeki ufak kırmızı küreler birbirine çarptı.

"Onları yerine geri koy Scarlet. Sipariş makbuzunu çoktan imzaladım."

Scarlet tekrar öfkelenmeden önce, Gilles arkasını dönerek uzaklaştı. Yüzüne düşen bir tutam saçı üfleyerek uzaklaştıran Scarlet, elindeki sandıkları yerine geri koydu ve yerdeki patatesleri de rafların altındaki

yerlerine doğru tekmeledi. Aşçıların, az önce içeride yaşanan dramatik olaylar konusunda dedikodu yaptıklarını duyabiliyordu. Onlara göre, dövüşçü, Roland'ın başında bir şişe kırmış ve adamın bayılmasına, bu sırada bir sandalyenin kırılmasına sebep olmuştu. Emilie o tatlı gülüşlerinden biriyle dövüşçüyü sakinleştirmeseydi, adam belki Gilles'i de pataklamış olacaktı.

Hikâyeyi düzeltme ihtiyacı duymayan Scarlet, tozlu ellerini pantolonuna sildi ve depo odasından çıkarak mutfağa geri girdi. Arka kapının yanındaki tarayıcıya doğru ilerlerken, bar çalışanları ile kendisi arasında sanki buz gibi rüzgârlar esiyordu. Gilles görünürde yoktu ve kıkırtı seslerine bakılırsa, Emilie de bar bölümündeydi. Scarlet, yanından geçtiği bar çalışanlarının gözlerini ondan kaçırdığına dair izleniminin, sadece kendi varsayımı olduğunu umdu. Dedikoduların tüm bir kasabaya yayılmasının ne kadar kısa süreceğini merak etti.

Scarlet Benoit o sayborgu savundu! Şu Aycıyı! Belli ki onun da vidaları gevşemiş. Tıpkı o... O...

Bileklerini, antika kapı tarayıcısının önünden geçirdi. Sadece alışkanlıktan dolayı, Gilles'in her zaman tehdit ettiği şu para kesintilerinden birini yapıp yapmadığını görmek için ekranda beliren sipariş bilgilerini inceledi ve gerçekten de duvara çarptığı domatesler için üç univ kesinti yaptığını gördü. SATICI HESABINA 687U AKTARILDI. HESAP ADI: BENOİT ÇİFTLİĞİ

Scarlet kimseye güle güle demeden arka kapıdan dışarı çıktı.

Hava öğle güneşiyle hâlâ ılık olmasına karşın, ara sokağın gölgeleri, içerideki mutfakla kıyaslandığında oldukça serindi ve Scarlet hava aracının arkasındaki sandıkları yeniden düzenlemeden önce, bir süre bu serinliğin tadını çıkardı. İşleri gecikmişti. Eve dönmesi akşamın geç saatlerini bulacaktı. Üstelik Toulouse Polis Karakoluna gitmek için yarın sabah oldukça erken kalkması gerekiyordu, yoksa babaannesini bulmak için kimsenin çaba sarf etmediği tüm bir gün daha heba olurdu.

İki hafta. Babaannesi *tam olarak iki haftadır,* oralarda bir yerde bir başına, kayıptı. Çaresiz. Unutulmuş. Belki de... Belki de ölmüştü. Kaçırılmış, katledilmiş ve cesedi karanlık bir çukura atılmıştı. Ama neden? Neden, neden, neden?

Hüsranla dolu gözyaşları görüşünü bulandırdı ama Scarlet gözlerini kırpıştırarak kendini tuttu. Bagaj kapısını çarparak kapattı, hava aracının önüne doğru yöneldi ve olduğu yerde dondu.

Sokak dövüşçüsü, sırtını binanın taştan duvarına yaslamış, kızı seyrediyordu.

Şaşkınlıktan dolayı, Scarlet'ın gözünden sıcak bir damla gözyaşı süzülüverdi. Scarlet yaşı, henüz yanağının yarısına gelmeden hızla sildi. Dövüşçünün bakışlarına karşılık verdi ve adamın duruşunun, saldırganca olup olmadığını tartmaya çalıştı. Dövüşü, Scarlet'ın hava aracının burnunun on iki adım kadar uzağındaydı ve yüzündeki ifade, tehditkâr olmaktan ziyade, tereddütle dolu gibiydi. Ama sonuçta Roland'ı tek eliyle neredeyse boğarken de yüzünde tehditkâr bir ifade taşıdığı söylenemezdi.

"İyi olduğundan emin olmak istedim," dedi adam, bardan gelen gürültü arasında neredeyse duyulamayacak kadar hafif bir sesle.

Scarlet parmaklarım açarak elini hava aracına dayadı. Sanki bu adamdan korkması mı yoksa kendini gönlü okşanmış gibi mi hissetmesi gerektiği konusunda karar verememiş gibi, sinirlerinin bu kadar gerilmesi karşısında kendi kendine sinirlendi.

"Roland'dan iyi durumda olduğum kesin," dedi Scarlet. "Boynu daha ben oradan ayrılırken bile morarmaya başlamıştı."

Dövüşçünün gözleri mutfak kapısına doğru gitti. "Daha kötüsünü hak etmişti."

Scarlet bu yorum karşısında gülümseyebilirdi, ama o öğleden sonra yaşadığı tüm hayal kırıklığı ve öfkenin ardından, gülümseyebilecek enerjisi kalmamıştı. "Keşke hiç karışmasaydın. Durum tamamen kontrolüm altındaydı."

"Orası belliydi." Dövüşçü sanki bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak ona baktı. "Ama o silahını çekip ona doğrultacağından korktum ve bu hiç de senin yararına olmazdı. En azından deli olup olmadığın konusunda."

Scarlet'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Eli istemsiz bir şekilde, ufak bir silahın gizlendiği belinin arkasına gizdi. Silahı ona babaannesi on birinci yaş günü hediyesi olarak, paranoyakça bir uyarı eşliğinde vermişti: *Tanımadığın birinin ne zaman seni zorla istemediğin bir yere götürmeye kalkışacağından asla emin olamazsın.* Scarlet'a silahı

nasıl kullanacağını öğretmişti. Ne kadar saçma ve gereksiz görünse de o günden bu yana Scarlet evden asla silahsız ayrılmamıştı.

On birinci yaş gününün üstünden yedi yıl geçmişti ve bu süre boyunca, kapüşonlu kırmızı pelerininin altında gizli olan silahı tek bir kişi bile fark etmemişti. Şu ana dek.

"Nasıl anladın?"

Dövüşçü, omuzlarını silkti. Ya da omuzlarının hareketi bu kadar gergince seğirirmiş gibi görünmeseydi, bu bir omuz silkme hareketi olarak değerlendirilebilirdi. "Sen barın üstüne tırmanırken silahın kabzasını gördüm."

Scarlet kemerindeki silahı kolayca eline alabileceği şekilde, kazağının arkasını hafifçe sıyırdı. Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı ama sokaktaki havaya, soğan ve çöp kokusu hâkimdi.

"İlgin için teşekkür ederim ama ben iyiyim. Şimdi, siparişleri dağıtmaya ve diğer işlerimle ilgilenmeye dönmem gerekiyor." Scarlet hava aracının sürücü koltuğu kapısına doğru ilerledi.

"Fazla domatesin var mı?"

Scarlet duraksadı.

Dövüşçü, yüzünde utanmış gibi bir ifadeyle iyice gölgelerin arasına çekildi. "Hâlâ biraz açım," diye mırıldandı.

Scarlet arkasındaki duvara saçılmış domates parçalarının kokusunu alabildiğini düşündü.

"Ödeyebilirim," diye ekledi dövüşçü.

Scarlet başını iki yana salladı. "Hayır, sorun değil. Fazlasıyla domatesim var."

Scarlet gözünü dövüşçüden ayırmadan aracın arkasına doğru geriledi ve bagaj kapısını yeniden açtı. İçeriden bir domates ve birkaç eciş bücüş havuç çıkardı. "Yakala. Bunlar da çiğken oldukça lezzetlidir," dedi, elindekileri dövüşçüye fırlatırken.

Dövüşçü bir eliyle domatesi diğer eliyle ise yapraklı saplarından tutarak havuçları kolayca havada yakaladı. Elindeki sebzeleri evirip çevirdi ve her açıdan güzelce bir inceledi. "Bunlar nedir?"

Scarlet şaşkınlıkla bir kahkaha attı. "Havuç. Ciddi misin sen?"

Dövüşçü yine sıra dışı bir şey söylemekten dolayı fena hâlde utanmış göründü. Kendini daha az görünür kılma güdüsüyle omuzları iyice içeri çöktü. "Teşekkürler."

“Annen herhalde seni pek sebzeyle beslemedi, öyle mi?” Scarlet ile dövüşçünün gözleri buluştu ve garip bir an yaşandı.

Bardan, içeride kırılan bir şeyin sesi yükseldi ve Scarlet yerinden sıçradı. Kırılma sesini yoğun bir kahkaha gürültüsü takip etti.

“Her neyse. Havuç iyidir. Seveceğini sanıyorum.” Scarlet bagajı kapattı ve tekrar sürücü koltuğuna yönelerek kimlik çipini kapı üstündeki tarayıcıya okuttu. Kapı, Scarlet ile dövüşçü arasına bir duvar çekercesine açıldı ve aracın farları parladı. Farların ışığı dövüşçünün gözündeki morluğu iyice vurguladı ve öncekinden daha bile belirgin bir şekilde görünmesine sebep oldu. Dövüşçü, sanki üstüne spot ışığı tutulmuş bir suçlu gibi irkildi.

“Çiftlikte yardıma ihtiyacın var mı diye merak ediyordum,” dedi, konuşurken kelimeleri paytak paytak telaffuz ederek.

Dövüşçünün neden buralarda oyalandığım aniden kavrayıveren Scarlet duraksadı. Adamın geniş omuzlarını ve kaslı kollarını süzdü. Adam, ağır işçilik için yaratılmış gibiydi. “İşe mi ihtiyacın var?”

Dövüşçü gülümsedi. Scarlet’a attığı bakış, sanki tehlikeli bir hınzırlıkla doluydu. “Dövüşlerden iyi para kazanıyorum ama bu pek de iyi bir kariyer sayılmaz. Belki senin için çalışırsam bana yemekle ödeme yaparsın diye düşündüm.”

Scarlet güldü. “Ne kadar iştahlı olduğunu gördükten sonra, bu anlaşmayla, sırtımdaki pelerinden bile olurum sanırım.” Ama bunu söylediği anda, Scarlet’ın yüzü kızardı. Dövüşçü hiç şüphesiz, şimdi onu, pelerinsiz, üstünde bir şey yokken hayal ediyor olmalıydı. Scarlet buna karşın, adamın yüzündeki ifadenin değişmediğini görünce oldukça şaşırdı ve hızla, aradaki sessizliği doldurmaya davrandı. “Adın nedir?”

Dövüşçü, yine garip bir şekilde omuz silkti. “Dövüşlerde beni Wolf olarak çağırırlar.”

“*Wolf mu?* Yani kurt? Ne kadar da... Yırtıcı bir isim.” Dövüşçü son derece ciddi bir şekilde başıyla onayladı.

Scarlet içinden yükselen sırıtma isteğini bastırdı. “Sokak dövüşçülüğünü özgeçmişine yazmasan iyi edersin.”

Dövüşçü, karanlıkta zar zor görülebilen dövmesinin bulunduğu dirseğini kaşıdı ve Scarlet belki de adamı utandırdığını düşündü. Belki de adam, Wolf lakabından son derece hoşnuttu.

“Neyse, bana da Scarlet derler. Evet, evet. Tıpkı saçlarım gibi. Ne kadar da iyi bir gözlemcisin.”

Dövüşçünün yüzündeki ifade yumuşadı. “Nasıl saçlar?”

Scarlet kolunu kapının üstüne yasladı ve çenesini kolunun üstüne dayadı.

“Bu iyiydi.”

Bir an için dövüşçü neredeyse kendinden memnun olmuş gibi göründü ve garip bir şekilde, Scarlet’ın kanı, bu yabancıya, yumuşak sesli sokak dövüşçüsüne kaynayıverdi.

Aklının bir köşesinden uyarı çanları çınladı; vaktini boşa harcıyordu. Babaannesi tek başına, korku içinde, oralarda bir yerdeydi. Belki de ölü bedeni bir çukurda yatıyordu.

Scarlet’in kapıyı tutan eli gerildi. “Gerçekten üzgünüm ama çiftlikte yeni birine ihtiyacım yok.”

Dövüşçünün gözlerindeki ışık söndü ve tekrar, az önceki gibi rahatsızlık göründü. Hatta hayal kırıklığına uğramış ve bu yüzden öfkelenmiş gibiydi. “Anlıyorum. Sebzeler için teşekkürler.” Dün geceki barış kutlamalarından kalan, kullanılmış bir havai fişeğin kaldırım üstündeki kalıntılarına bir tekme savurdu.

“Toulouse’a, hatta Paris’e gitmeni tavsiye ediyorum. Büyük şehirlerde hem daha fazla iş fırsatı vardır hem de senin de fark edeceğin gibi, böyle küçük yerlerde insanlar yabancıları pek iyi karşılamazlar.”

Wolf başını yana doğru eğdi ve hava aracının farlarını yakalayan zümrüt rengi gözleri, öncekinden bile keskin bir şekilde parladı. Neredeyse bu durumdan eğlenmiş gibi görünüyordu. “Tavsiyen için sağ ol.”

Scarlet ona sırtını döndü ve sürücü koltuğuna geçti.

Aracın motorunu çalıştırdığı anda Wolf da arkasındaki duvara doğru geriledi. “Yardım konusunda fikrini değiştirirsen, beni çoğu akşam Morellerin terk edilmiş evinde bulabilirsin. İnsanlarla aram çok iyi olmayabilir ama bir çiftlikte oldukça iyi iş çıkaracağımı düşünüyorum.” Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Hayvanlar bana bayılır.”

“Öyle olduğuna eminim,” dedi Scarlet, yapmacık bir onayla gülümseyerek. Kapıyı kapattıktan sonra kendi kendine mırıldandı. “Hangi çiftlik hayvanı, bir kurdu sevmez ki?”

BÖLÜM

Dört

SABUNA KARŞI SERGİLEDİĞİ İSYAN GÖSTERİSİ İLE, Carswell Thorne'un yakalanışı oldukça debdebeli olmuştu. Ama tecrit odasına kapatıldıktan sonra, Carswell aniden son derece iyi huylu bir centilmen hâline gelmiş ve altı aylık takdire şayan bir uyumluluk hâlinden sonra, kendi hücresine bakan gardiyanlar arasındaki tek bayan gardiyanı, kendisine bir el ekranı getirmesi konusunda ikna etmişti.

Carswell, gardiyan kadını, kendisinin kalan günlerini saymak ve o güne dek beraber olduğu veya olmak istediği kadınları hayal etmekten başka bir şey yapamayacak kapasitede bir aptal olduğuna ikna etmeseydi, bu planın işe yaramayacağından emindi.

Ve elbette, kadın haklıydı. Thorne teknolojiden hiç anlamazdı ve kendisine verilen el ekranında "Bir El Ekranı Kullanarak Hapisten Nasıl Kaçılır" başlıklı adım adım bir kılavuz olsaydı bile, büyük ihtimalle elinden hiçbir şey gelmezdi. Kendi hesabına gelen mesajları görmek, haber kanallarına bağlanmak veya

Yeni Pekin Hapishanesi ve etrafı çevreleyen şehir hakkında herhangi bir bilgiye ulaşmak konusunda başarısız olmuştu. Ama yoğun bir sansürden geçirilse bile, bazı edepsiz fotoğrafların keyfini çıkarmaktan geri kalmış olduğu söylenemezdi.

Yakalanışının 228. gününde, biriktirdiği fotoğraf galerisinde dolaşıp bir yandan da Senora Santiago'nun hâlâ o soğan kokulu adamla evli olup olmadığını merak ederken, tecrit hücresinin sükûneti, korkunç bir gıcırtı sesiyle bölündü.

Thorne başım kaldırdı ve gözlerini kısarak parlak beyaz karolarla kaplı tavana baktı.

Gıcırtı sesi sona erdi ve ardından bir sürtünme sesi duyuldu. Birkaç çarpma sesi ve sonra biraz daha sürünme.

Thorne yatağının üstünde bağdaş kurdu ve giderek daha da yaklaşan, arada duraklayarak öncekinden yüksek bir şekilde devam eden sesleri dinledi. Aşina olmadığı bu gürültüleri anlamlandırması uzun bir süre

aldı ama sonunda seslerin, motorlu bir matkaptan geldiğine karar verdi. Belki de diğer mahkûmlardan biri, hücresinin içini yeniliyordu.

Sesler kesildi ama titreşimi sanki hâlâ duvarlarda dolaşıyordu. Thorne etrafına bakındı. Hücresi, altı duvarı da parlak beyaz panelle kaplanmış, tam bir kare şeklindeydi, içeride sadece beyazlar içindeki yatağı, bir düğmeye basılarak duvara girip çıkabilen bir klozeti ve beyaz giysisi içinde kendisi bulunuyordu.

Birileri hücresini yenileyebiliyorsa, Thorne bir sonraki yenileme hakkının kendisine verilmesini umdu. Sesler, öncekinden de gıcırtılı bir şekilde tekrar yükseldi ve sonra, tavandaki uzun bir vida yerinden çıkarak hücrenin ortasına düştü. Onu üç vida daha takip etti.

Vidalardan biri yatağının altına doğru yuvarlandı. Thorne başını eğerek vidayı izledi.

Bir an sonra, tavandaki kare şeklinde bir panel, büyük bir gürültüyle yere düştü. Panelin bıraktığı boşluktan aşağı iki bacak sallandı ve şaşkınlıkla dolu bir ses duyuldu. Bacaklar, tıpkı Thorne'un üstündekine benzer beyaz tulum içindeydi. Ama Thorne'un ayağındaki beyaz ayakkabıların aksine, bu bacakların sonundaki ayaklar çıplaktı.

Ayaklardan biri, çıplak insan teniyle kaplıydı.

Diğeri ise parlak metaldendi.

Bir homurtu eşliğinde, tavandaki kız kendini bıraktı ve hücrenin ortasına düştü.

Dirseklerini dizlerine dayayan Thorne, duvar kenarındaki güvenli yerinden ayrılmadan, onu daha iyi görebilmek için başını iyice öne doğru uzattı. Kız oldukça zayıftı, yanık bir teni ve düz kahverengi saçları vardı. Sol ayağının yanı sıra, sol eli de metaldendi.

Dengesini kazanan kız doğruldu ve tulumundaki tozları silkeledi.

"Affedersiniz," dedi Thorne.

Kız, şaşkınlıkla açılmış gözerle hızla ona doğru döndü.

"Yanlış hücreye geldiniz sanırım. Kendi hücrenize dönmek için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Kız gözlerini kırpıştırdı.

Thorne gülümsedi.

Kız kaşlarını çattı.

Yüzündeki sinirli ifade, kıza yakışıyordu. Thorne çenesini eline dayayarak kızı inceledi. Daha önce bir tanesine asılmak bir yana,

herhangi bir sayborgla karşılaşmamıştı bile. Ama her şeyin bir ilki vardı.

"Bu hücrelerin boş olması gerekiyordu," dedi kız.

"Özel bir durum söz konusu."

Kız, kaşları çatılmış bir hâlde, uzun bir süre adamın yüzünü inceledi. "Cinayet mi?"

Thorne'un yüzündeki gülümseme genişledi. "Çok naziksin ama hayır. Sadece bir isyan başlattım." Devam etmeden önce tulumunun yakasını düzeltti. "Sabunu protesto ediyorduk."

Kız, kafası daha da karışmış göründü ve Thorne onun hâlâ kendini savunmaya hazır bir şekilde durduğunu fark etti.

"Sabun," dedi tekrar, belki de kızın duymadığını düşünerek. "Cildi fazla kurutuyor."

Kızdan bir cevap gelmedi.

"Hassas bir tenim var."

Kızın dudakları aralandı ve Thorne, ondan anlayışlı bir yorum alacağını sandı. Ama kızın ağzından çıkan tek ses, kayıtsız bir, "Hımmm," oldu.

Sırtını dikleştiren kız, ayağının altındaki tavan paneline bir tekme savurdu ve sonra kendi etrafında dönerek tüm hücreyi gözden geçirdi. Dudakları sinirle kıvrıldı. "Aptalca," diye mırıldandı, Thorne'un solundaki duvara yaklaşıp bir avucunu dayayarak. "Bir oda atlamışım." Kızın kirpikleri aniden, sanki üstlerinde bir yığın toz varmış gibi titreşti. Sinirle homurdanarak avucunun içiyle birkaç defa şakaklarına vurdu.

"Sen kaçıyorsun."

"Şu anda öyle görünmüyor," dedi kız, başını kabaca iki yana sallayarak, sıktığı dişleri arasından. "Ama evet, asıl hedefim bu."

Thorne un kucağındaki el ekranını fark ettiğinde, kızın gözleri parladı. "O el ekranı hangi model?"

"En ufak bir fikrim bile yok." Thorne ekranı havaya kaldırdı. "Sevdiğim kadınlardan bir galeri oluşturuyorum."

Duvardan ayrılan kız, Thorne'un elindeki ekranı kaptı ve arkasını çevirdi. Sayborg elindeki parmaklarından birinin ucu açıldı ve ortaya ufak bir tornavida çıktı. Ekranın arkasındaki kapağı çıkarması uzun sürmedi.

"Ne yapıyorsun?"

"Video kablosunu alıyorum."

“Neden ki?”

“Benimki yandı.”

Kız, ekranın içindeki sarı bir kabloyu çıkardı ve aleti tekrar Thorne’un kucağına bıraktıktan sonra, yere çökerek bağdaş kurdu. Saçını bir yana toplayıp kafasının arkasındaki bir paneli açarken, Thorne büyülenmiş bir şekilde kızı izledi. Bir an sonra kızın parmaklan, az önce el ekranından aldığına benzer ama bir ucu karamış bir kabloya kenetlenmişti. Kız, kaşları dikkatle çatılmış hâlde, yeni kabloyu eskisinin yerine taktı.

Hâlinden memnun bir şekilde iç geçirerek kafasındaki paneli kapattı ve kararmış kabloyu Thorne’un yanına fırlattı. “Teşekkürler.”

Thorne kablodan kaçınarak suratını buruşturdu. *“Kafanda* bir el ekranı mı var?”

“Onun gibi bir şey.” Kız ayağa kalktı ve tekrar elini duvarda gezdirdi. “Ah, şimdi çok daha iyi. Peki, buradan nasıl...” Cümlesini tamamlamadan, köşedeki bir düğmeye bastı. Duvardaki parlak beyaz bir panel yana kaydı ve içeride gizli klozet, seri bir hareketle açığa çıktı. Kızın parmakları, bir şey ararcasına, duvarda açılan boşluğun içinde gezindi.

Yatağının üstündeki kablodan azar azar uzaklaşan Thorne, kızın kafasındaki paneli açtığı anı aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Bir kez daha bir centilmene dönüşerek, kız çalışırken, havadan sudan sohbet etmeye girişti. Ona neden içeride olduğunu sordu ve metalden uzuvlarının ince işçiliğine iltifatlar yağdırdı. Ama kız onu duymazdan geldi ve Thorne’u, kadınlardan uzak kaldığı tüm bu süre içinde, eski çekiciliğini kaybetmiş olup olmayacağını sorgulamaya itti.

Ama bu, kulağa hiç de gerçekçi gelmiyordu.

Birkaç dakika sonra, kız aradığı şeyi bulmuş gibi göründü ve Thorne’un kulağına tekrar o motorlu matkap sesi çalındı.

“Seni içeri attıkları sırada,” dedi Thorne, “hücrenin, senin metal uzuvların için yeterince güvenli olamayacağını fark etmediler mi?”

“O sırada öyle değildi. Bu el, oldukça yeni.” Kız duraksadı ve duvarın arkasını görmeye çalışıyormuş gibi, dikkatle panel arkasındaki açıklıktan içeri baktı.

Belki de X-Ray görüşüne sahipti. Thorne işte *bu yetenekle,* oldukça faydalı işler yapabilirdi.

“Dur da tahmin edeyim,” dedi Thorne. “Haneye tecavüz?”

Uzun bir süre sessizce klozetin içeri girip çıkmasını sağlayan mekanizmayı inceleyen kız, burnunu kırıştırarak cevap verdi. “Merak ediyorsan, iki ihanet suçlaması. Bir de tutuklamaya direnme ve biyoelektriğin yasa dışı kullanımı. Ah, bir de yasa dışı göçmenlik var ama dürüst olalım; bence bu biraz aşırıya kaçmak oluyor.”

“Tuzsuz lapalardan sonra, güzel bir şeyler yemek oldukça hoşuma gider.” Thorne dudaklarını yaladı ama gözlerini tekrar Cinder’a çevirdiğinde, kızın yüzündeki ifadenin iyice gerginleştiğini gördü. Alnı da ter damlalarıyla kaplanmaya başlamıştı.

“Sen iyi misin?” diye sordu, elini uzatarak. “Masaja mı ihtiyacın var?”

Cinder eliyle adamın elini savuşturdu. *"Lütfen,* "dedi Cinder, eliyle Thorne’u kendinden uzak tutarken. Titrek bir şekilde, derin bir nefes aldı.

Aniden Cinder’ın görüntüsü, Thorne’un gözleri önünde, manyetik kaldıraçlardan yükselen ısının yol açtığı gibi dalgalandı. Thorne sendeleyerek geriledi. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Sanki beyni ve sinirleri gıdıklanıyordu.

Kız çok... Güzeldi. Hayır, ilahi bir güzelliğe sahipti. Hayır, *mükemmeldi.*

Tapınma ve adanma düşünceleri zihnini işgal ederken, Thorne’un nabzı deli gibi atmaya başladı. İçi, kendini ona teslim etme, her dileğini yerine getirme arzusuyla doldu.

“Lütfen,” dedi Cinder tekrar, metal eliyle yüzünü saklayarak. Sesinde bir umutsuzluk tınısı vardı ve arkasındaki duvara doğru çöktü. “Lütfen konuşmayı kes ve beni... Yalnız bırak.”

“Tamam.” Thorne’un aklı karmakarışık olmuştu. Sayborg, hücre arkadaşı, *tanrıça.* 'Elbette. Sen nasıl istersen.” Gözleri sulanarak geriledi ve bir uyurgezer edasıyla yatağına geri çöktü.

BÖLÜM

Beş

BOŞALMIŞ SANDIKLARI HAVA ARACINDAN İNDİRİRKEN, Scarlet'ın içi öfkeyle yanıp tutuşuyordu. Koltuğun dibinde bulduğu el ekranı şimdi cebindeydi ve her akşamki rutin işlerini yaparken, sanki polis karakolundan gelen o mesaj, baldırını yakıyordu.

Belki o anda en çok da kendine kızgındı. Babaannesinin dosyasının kapatıldığını öğrendikten bu kadar kısa bir süre sonra, bir anlığına bile olsa yakışıklı bir yüz ve adrenalin dolu birkaç dakika içinde aklının başka yerlere gitmesi affedilemezdi. Sokak dövüşçüsüne gösterdiği ilgi yüzünden, kendini gerçekten önemli olan diğer her şeye ihanet etmiş gibi hissediyordu.

Üstelik Roland ve Rieux'daki diğer ikiyüzlü insanlara da ayrıca öfkeliydi. Hepsi babaannesinin deli olduğunu düşünüyordu ve polise de bu yönde ifade vermişlerdi. Babaannesinin bu bölgedeki en iyi çiftçilerden biri olduğundan, Garonne Nehri civarındaki en iyi ekleri pişirdiğinden, yirmi sekiz yıl boyunca askeri uzay gemisi pilotluğu yaparak ülkesine hizmet etmiş ve en sevdiği damalı mutfak önlüğüne iliştirdiği onur madalyasını hâlâ taşıdığından falan bahseden olmamıştı.

Hayır. Polise onun bir deli olduğunu söylemişlerdi. Ve polis de dosyayı kapatmıştı.

Ne var ki o dosya, uzun süre kapalı kalmayacaktı. Babaannesi oralarda bir yerdeydi ve Avrupa'daki her dedektifin geçmişini araştırmak ve onlara şantaj yapmak zorunda kalsa bile, kadının bulunmasını sağlayacaktı.

Hızla batan güneşle birlikte, Scarlet'ın çiftliğin taşlı yolu üstüne düşen gölgesi, hızla daha da uzuyordu. Çakıl taşlı yolun ilerisinde, mısır ve şeker pancarı tarlaları her yöne uzanıyordu ve belirmeye başlayan ilk yıldızlarla taçlanmıştı. Batı tarafındaki manzara, iki penceresi turuncu ışıkla aydınlanmış, taştan bir evle bölünmüştü. Kilometreler boyunca, tek komşuları bu evde yaşıyordu.

Hayatının yarısından çoğu boyunca yaşadığı bu çiftlik, Scarlet için bir tür cennetti. Yıllar geçtikçe, herhangi bir insanın toprağa ve havaya

besleyebileceğini sandığından derin bir aşkla buraya bağlanmıştı ve babaannesinin de onun gibi hissettiğini iyi biliyordu. Aklına getirmekten hoşlanmamasına rağmen, bir gün bu çiftliğin ona kalacağının elbette farkındaydı ve bazen, burada yaşlandığını düşleyerek hayal kurardı. Tırnaklarının altındaki toprakla ve sürekli tamire ihtiyaç duyan bu eski evde, mutlu ve huzurlu bir yaşam.

Mutlu ve huzurlu... Tıpkı babaannesi gibi. O kendi isteğiyle ayrılmış olamazdı. Scarlet bundan emindi.

Ahıra taşıdığı sandıkları ertesi gün androidlerin onları dolduracağı bir köşeye dizdi ve sonra eline bir tavuk yemiyle dolu bir kova aldı. Bir yandan yürürken bir yandan avuç dolusu attığı mutfak artıklarıyla ayaklarının dibinde dolaşan tavukları besledi.

Köşeyi döndüğünde, olduğu yerde durdu. Evin ikinci katındaki bir pencere aydınlıktı. Babaannesinin odası.

Kova, parmaklarının arşından kayarak düştü. Tavuklar, ciyaklayarak kaçıştı, sonra yere saçılan yemleri gagalamak üzere geri koşturdu.

Scarlet yemlerin üstünden atladı ve çakıl taşlarını ayaklarının altında ezerek koşmaya başladı. Evin kapısını açarken kalbi, hızlanmış, neredeyse göğsünden fırlayacak gibi atıyordu ve hızlı koşusu yüzünden ciğerleri yanmaya başlamıştı. Eskimiş ahşap parkeleri inleterek, üst kata uzanan basamakları ikişer ikişer tırmandı.

Babaannesinin odasının kapısı açıktı. Scarlet bir eliyle kapı tokmağına tutunmuş hâlde, nefes nefese kapı eşiğinde durakladı.

Odanın içinden sanki bir hortum geçmişti. İçerideki her eşyanın çekmecesi açıktı, giysiler ve iç çamaşırları etrafa saçılmıştı. Yatağın üstündeki battaniyeler bir kenara savrulmuş, şilte garip bir açıyla yerinden çıkarılmış, pencere kenarındaki duvarı süsleyen dijital fotoğraf çerçeveleri yere savrulmuş ve arkalarında güneş ışığının solduramadığı koyu renkte kareler bırakmıştı.

Bir adam, yatağın yanında diz çökmüş, babaannesinin eski askeri üniformalarını sakladığı bir kutuyu parçalamakla meşguldü. Scarlet'ın farkına vardığında olduğu yerde sıçradı ve neredeyse başını tavanın ortasından geçen ahşap kirişe çarpıyordu.

Dünya döner gibi oldu. Scarlet bu adamı neredeyse tanıyamamıştı. Onu son göreli yıllar olmuştu ama adamın nasıl da yaşlandığına bakılırsa, sanki aradan asırlar geçmişti. Adamın normalde her zaman tıraşlı olan

çenesi, şimdi bir sakalla kaplıydı. Saçının yarısı başına yapışmış, diğer yarısı ise havaya dikilmiş hâldeydi. Haftalardır düzgün yemek yememiş gibi solgun ve bitkin görünüyordu.

"Baba?"

Adam, elindeki mavi pilot ceketini göğsüne doğru bastırdı.

"Burada ne işin var?" Kalbi küt küt atan Scarlet'ın gözleri, tekrar darmadağın edilmiş odada gezindi. "N*e yapıyorsun?*"

"Bir şey arıyorum," dedi adam, uzun zamandır konuşmamış gibi boğuk bir sesle. "Sakladığı bir şey var." Elindeki cekete baktı ve sonra onu yatağın üstüne fırlattı. Yere diz çökerek tekrar kutunun içini karıştırmaya başladı. "Onu bulmam gerekiyor." "Neyi bulman gerekiyor? Neden bahsediyorsun?"

"Gitti artık," diye fısıldadı adam. "Geri dönmeyecek. Onu aldığımdan haberi olmayacak ve... Onu bulmam gerekiyor. Sebebini anlamam lazım."

Havada süzülen konyak kokusu burnuna çarpınca, Scarlet'ın kalbi taş kesti. Babaannesinin ortadan kaybolduğundan babasının nasıl haberi olduğunu bilmiyordu. Ama babasının bu kadar kısa sürede babaannesinden umudu kesmesi ve yıllar önce her ikisini de terk etmişken, şimdi kadının tek bir eşyası üstünde bile hak iddia etmesi kabul edilebilecek gibi değildi. Yıllar boyunca tek bir mesaj bile atmamışken, birden ortaya çıkmış ve babaannesinin odasını talan etmişti. Scarlet'ın içinden birden polisi aramak geldi ama ne var ki *onlara da* kızgındı.

"Çık dışarı! Defol git bu evden!"

Scarlet'ın babası istifini hiç bozmadan giysi yığınını kutunun içine geri tıkmaya başladı.

Yüzü kıpkırmızı kesen Scarlet, yatağın çevresinden dolaştı ve babasının kolunu yakalayarak ayağa kaldırmaya çalıştı. "Bırak şunu!"

Scarlet'ın babası tıslar gibi bir ses çıkararak ahşap parkelerin üstüne geriledi. Scarlet hâlâ kolunu tutarken, adam sanki karşısındaki, kızı değil de kuduz bir köpekmiş gibi, araya olabildiğince mesafe koymaya çalıştı. Bakışları ise tam bir deliliğe işaret ediyordu.

Şaşıran Scarlet elini geri çekti ve yumruklarını beline dayadı. "Kolunun nesi var?"

Babası bir cevap vermedi, sadece göğsüne dayadığı kolunu okşamaya devam etti. Çenesini kararlılıkla sıkan Scarlet adama doğru bir adım attı ve bu sefer bileğini tuttu. Babası bir inleme sesiyle beraber ondan kaçınmaya çalıştı ama Scarlet kavrayışını gevşetmedi ve adamın kolunu dirseğine kadar sıyırdı. Hemen ardından keskin bir nefes vererek babasının bileğini bıraktı. Ama babasının kolu, sanki nasıl hareket edeceğini unutmuş gibi havada öylece asılı kalmıştı.

Kolun üstündeki deri, yanık izleriyle doluydu. Yanık izlerinin her biri, mükemmel bir yuvarlak şeklindeydi ve nizami bir şekilde yan yana duran sıralar hâlindeydi. Bazıları kırışık yara dokusuyla parlayan, bazıları kararmış ve içinden cerahat akan yaralar, dirsekten bileğe kadar uzanmıştı. Ve babasının bileğinde, bir zamanlar kimlik çipinin olduğu noktada, bir yara kabuğu göze çarpıyordu.

Scarlet'in midesi altüst oldu.

Sırtını duvara dayayan babası hem Scarlet'tan hem de kolundaki yaralardan saklanmak ister gibi yüzünü yatağa gömdü.

"Bunu sana kim yaptı?"

Babası, kolunu midesine dayadı. Bir cevap vermedi.

Scarlet yaslandığı duvardan ayrıldı ve koridordaki tuvalete doğru koştu. Birkaç saniye sonra, elinde bir merhem ve bir rulo sargı bezi ile döndü. Babası yerinden kıpırdamamıştı.

"Beni zorladılar," diye fısıldadı, histeri krizi nihayet azalan babası.

Scarlet, babasının kolunu, yasladığı midesinden ayırdı ve titreyen elleriyle, elinden geldiğince nazik bir şekilde yaraları sarmaya başladı. "Kim seni ne yapamaya zorladı?"

"Kaçamadım," diye devam etti babası, onu hiç duymamış gibi. "Cevap vermediğim o kadar çok soru sordular ki. Benden ne istediklerini bile anlayamadım. Elimden geldiğince cevaplamaya çalıştım ama bilemedim.

Babası başını kıza doğru çevirip karman çorman battaniyelerin arkasından ona doğru bakarken, Scarlet da başını işinden kaldırarak adama baktı. Babasının gözleri yaşlarla doluydu. Babası... Ağlıyordu. Scarlet için bunu görmek, az önce adamın kolundaki yanıkları görmekten bile daha şok ediciydi. Scarlet'ın göğsü sıkıştı ve babasının kolunu sarma işinin henüz yarısına gelmişken donakaldı. Zavallı, acınası bu adamı tanımadığını fark etti. Karşısındaki kişi, her zaman bencil,

karizmatik ve ciğeri beş para etmez bir adam olan babasının sanki bir gölgesiydi.

Az önce hissettiği kızgınlık ve nefretin yerini, yoğun bir acıma duygusu doldurdu.

Babasının bu hâle gelmesine sebep olan şey ne olabilirdi ki?

"Bana bir maşa verdiler," diye devam etti babası, çok uzaklardaki bir anıya bakan irice açılmış gözlerle.

"Sana *ne* verdiler? Neden?"

"Ve beni onun yanına götürdüler. Ve fark ettim ki cevaplara sahip olan da oydu. Bilgisi olan kişi o kadındı. Onların istediği şeye sahip olan *oydu.* Ama o sadece izledi... Beni yapmaya zorladıkları şeyi izledi ve bağırdı... Bana sorduklarını ona da sordular. Ama o yine de bir cevap vermedi. Cevap vermeyi reddetti." Babasının yüzü ani bir öfkeyle kızardı ve hıçkırıklar içinde devam etti. "Bana bunu yapmalarına müsaade etti."

Zorlukla yutkunan Scarlet, sargı işini bitirdi ve yatağın kenarına yaslandı.

Bacakları titremeye başlamıştı. "Babaannem mi? Onu mu gördün?"

Gözleri tekrar kıza odaklanana babasının bakışlarında bir delilik ışıltısı vardı. "Bir hafta alıkoyduktan sonra beni serbest bıraktılar. Onun umurunda olmadığımı anladılar. *Benim* iyiliğim için bile olsa, istedikleri şeyi onlara vermeyi reddetti."

Scarlet'ın babası aniden atılarak kızının önünde diz çöktü ve onun kollarını kavradı. Scarlet adamdan kaçınmaya çalıştı ama babası, tırnaklarını onun etine gömerek sıkıca tutundu. "İstedikleri neydi Scarlet? Bu kadar önemli olan ne? Oğlundan bile önemli olan şey ne?"

"Sakin ol baba. Bana babaannemin nerede olduğunu söyle." Scarlet'ın aklı sorularla doldu. "O nerede? Onu kimler alıkoyuyor? *Neden?*"

Babası panikle parlayan gözlerle Scarlet'ın yüzünü inceledi. Yavaşça başını iki yana salladı ve gözlerini yere düşürdü. "Sakladığı bir şey var," diye mırıldandı. "Ve ne olduğunu öğrenmek istiyorum. O şey nedir Scarlet? Ve nerede?"

Döndü ve daha önceden karıştırıldığı aşikâr, içi gömlekle dolu bir çekmeceyi karıştırmaya başladı. Ter içindeydi ve saçları şakaklarına yapışmıştı.

Scarlet karyoladan güç alarak kalktı ve yatağın üstüne geçti. "Lütfen baba." Kalbi, canını yakacak kadar hızla atmasına karşın, sakinleştiren bir sesle konuşmaya çabaladı. "Babaannem *nerede'"*

"Bilmiyorum." Babası tırnaklarını duvarla, onu süsleyen kaplama arasına geçirdi. "Paris'te bir bardaydım, içkime hap atmış olmalılar, çünkü sonradan hatırladığım tek şey, karanlık bir odada uyandığım. Rutubet ve küf kokusu hâkimdi." Burnunu çekti. "Beni bıraktıklarında da aynı şekilde uyuşturarak bıraktılar. Bir an için o karanlık odadaydım, sonra burada. Gözlerimi mısır tarlasının ortasında açtım."

Scarlet ürpererek ellerini başına koydu ve saçlarını parmaklarına doladı. Babasını *buraya,* babaannesinin kaçırıldığı yere bırakmışlardı. Ama neden? Scarlet'ın, onun ailesinden kalan son kişi olduğunu biliyorlardı ve ona kol kanat gereceğini mi düşünmüşlerdi?

Hiç de mantıklı değildi bu. O insanların, babasının iyiliğini düşünmediği son derece açıktı. O zaman sebep başka ne olabilirdi? Onu bu evin yakınlarına bırakmalarının sebebi, Scarlet'a bir mesaj göndermek miydi? Bir tehdit?

"Hatırlayabildiğin bir şeyler olmalı," dedi Scarlet, çaresizlikle titremeye başlayan bir sesle. "Belki kapatıldığın o oda veya binlerinin söylediği bir şeyler hakkında? Yüzlerini gördün mü? Bir polis çizerine tarif edebilir misin? Söyleyebileceğin *herhangi* bir şey var mı?"

"Uyutulmuştum," dedi babası derhâl. Ama sonra, düşünmeye çabalıyormuş gibi kaşlarını çam. Bir eli, kolundaki yanık izlerine doğru gitti ama sonra kucağına geri düştü. "Yüzlerini görmeme izin vermediler."

Scarlet içinden yükselen, adamı sarsmak ve iyice düşünmesini haykırma isteğine zar zor direndi. "Gözünü mü bantladılar?"

"Hayır." Gözlerini kıstı. "Bakmaya korktum."

Öfkeyle biriken yaşlar kızın gözlerini yakmaya başlamıştı ve Scarlet başını geriye doğru yatırarak sabırla nefes aldı. En büyük endişeleri, en korkunç şüphelerinin gerçek olduğu ortaya çıkmıştı.

Babaannesi kaçırılmıştı. Sadece kaçırılmakla kalmamıştı. Zalim ve gaddar insanlarca kaçırılmıştı. Oğluna yaptıkları gibi, şu anda onun da canını yakıyor olabilirler miydi? Ona neler yapmayı planlıyorlardı? Ondan istedikleri şey neydi?

Fidye mi?

Ama o zaman neden henüz Scarlet'tan herhangi bir talepte bulunmamışlardı? Ve neden babasını da kaçırmış, sonra serbest bırakmışlardı? Her şey son derece mantıksızdı.

Korkunç olasılıklarla dolan düşünceleri Scarlet'ın içini dehşetle doldurdu. İşkence ve yanıklar ve karanlık odalar...

"Seni bir şey yapmaya zorladıklarını söylediğinde ne kastettin? Seni ne yapmaya zorladılar?"

"Kendimi yakmaya," diye fısıldadı babası. "Maşayı elime tutuşturdular."

"Ama nasıl?"

"O kadar çok soru sordular ki. Bilmiyorum. Babamı asla tanımadım. Annem ondan hiç bahsetmedi. Bu kocaman eski evde ne yaptığını bilmiyorum. Ayda neler olduğundan da haberim yok. Ne sakladığını bilmiyorum -ama sakladığı *bir şey* var." Güçsüzce yatağın üstündeki örtüleri çekiştirdi ve gönülsüzce çarşafların altına baktı.

"Anlamsız şeyler geveliyorsun," dedi Scarlet, titreyen bir sesle. "Aklını topla. Hatırladığın *bir şeyler* olmalı mutlaka."

Uzun bir sessizlik oldu. Dışarıdan tekrar gıdaklamaya başlayan, çakıl taşlarım eşeleyen tavukların sesi duyulabiliyordu.

"Bir dövme."

Scarlet kaşlarını çattı. "Ne?"

Babası, parmaklarını kolundaki izlerden birinin üstüne, dirseğinin tam içindeki yanık izinin üstüne koydu. "Bana maşayı uzatan adamın bir dövmesi vardı. Tam burada. Harfler ve rakamlardan oluşan bir dövmeydi."

Scarlet'ın gözlerinin önünde beyaz noktalar uçuştu ve kendini bayılacakmış gibi hissederken, altındaki battaniyeyi kavrayarak tüm gücüyle sıktı. Harfler ve rakamlar.

"Emin misin?"

"S... B..." Babası başını iki yana salladı. "Hatırlayamıyorum. Daha fazlası da vardı."

Dili damağı kuruyan Scarlet'ın baş dönmesinin yerini, nefret aldı. Babasının bahsettiği dövmeyi tanıyordu.

Dövüşçü ona kibarca davranmış, dürüst bir işe ihtiyacı varmış gibi yapmıştı.

Babasına... Ne zaman? Günler? Saatler önce işkence yaptıktan sonra. Babaannesini tutsak ettikten sonra...

Ve Scarlet, adama neredeyse güvenmişti. Verdiği domatesler, havuçlar... Ona iyilik yaptığını düşünmüştü. Yıldızlar aşkına, onunla cilveleşmişti ve tüm bu süre boyunca, dövüşçü tüm gerçekleri gizlemişti. Scarlet'ın aklına o eğlenceli dakikalar, dövüşçünün gözündeki ışıltı geldi ve midesi kasıldı. Adam onunla alay etmişti.

Kulakları çınlarken gözlerini babasına çevirdi. Babası o sırada, babaannesinin büyük ihtimalle yirmi yıldır giymediği bir pantolonunun ceplerini ters yüz etmekle meşguldü.

Scarlet ayağa kalktı. Hızla kalktığı için kan beynine hücum etti ama buna aldırmadı. Odanın diğer köşesine doğru koşturdu ve babaannesinin, babasının yere fırlattığı el ekranını aldı.

"Al şunu," dedi, ekranı yatağın üstüne fırlatarak. "Ben Morel Çiftliği'ne gidiyorum. Eğer üç saat içinde dönmezsem, polise haber ver."

Sersem sersem bakan babası uzandı ve ekranı kavradı. "Morellerin öldüğünü sanıyordum."

"Beni duydun mu? Tüm kapıları kilitle ve buradan ayrılma. Üç saate dönmezsem polise haber ver. Anladın mı?"

Babasının yüzünde yine o korku dolu çocuk ifadesi belirdi. "Gitme Scarlet. Anlamıyor musun? Beni onu konuşturmak için bir yem olarak kullandılar ve sırada sen varsın. Senin için de geleceklerdir."

Çenesini sıkan Scarlet, kapüşonlu pelerininin fermuarını boğazına kadar çekti.

"Önce ben onları bulmayı amaçlıyorum."

BÖLÜM
Altı

CARSWELL THORNE KİMLİK NO: #0082688359
DOĞUM TARİHİ VE YERİ: 22 MAYIS 106 TE, AMERİKA CUMHURİYETİ
ARAMA SONUCU: İLGİLİ 437 HABER 12 OCAK 126 TE İTİBARİYLE TERS KRONOLOJİK SIRALAMA: ESKİ HAVA KUVVETLERİ SUBAY ADAYI CARSWELL THORNE İKİ HAFTALIK HIZLI BİR YARGILAMA SÜRECİNİN ARDINDAN SUÇLU BULUNARAK ALTI YIL HAPİS CEZASINA MAHKÛM EDİLDİ...

CINDER'IN GÖRÜŞÜNDE YEŞİL RENKLİ, YANA doğru kayan yazılar, henüz birkaç ay önce yirmisine girmiş olmasına rağmen daha şimdiden oldukça kabarık bir suç listesine sahip olan Carswell Thorne'un geçmişini özetliyordu: Asker kaçağı, iki uluslararası hırsızlık, bir hırsızlık teşebbüsü, altı kaçakçılık ve bir kamu malı hırsızlığı.

Son suçun tanımlaması, suçun kendisine haksızlık ediyordu.

Thorne, Amerika Cumhuriyeti ordusuna ait bir uzay gemisini çalmıştı.

Yani az önce o kadar övündüğü uzay gemisi buydu.

İkinci Döneme ait yeşim taşından bir gerdanlığı çalmaya teşebbüs suçuyla şu anda Doğu Ulusları Topluluğunda altı yıllık bir hapis cezasına mahkûm edilmesine rağmen, Thorne, Avustralya ve elbette kendi ülkesi olan Amerika'da da arananlar listesindeydi. Ve büyük ihtimalle bu ülkelerde de mahkemeye çıkacak ve yol açtığı zarar için mahkûm edilecekti.

Cinder, Thorne'un geçmişini kontrol etmemiş olmayı dileyerek arkasındaki duvara yaslandı. Hapisten kaçmak zaten yeterince kötüydü, ama bir suçlunun -gerçek bir suçlunun- kaçmasına yardım etmek ve bu sırada çalıntı bir uzay gemisini kullanmak?

Yutkunarak mekanik odası ile Thorne'un hücresi arasında açtığı tünelden içeri baktı. Carswell Thorne hâlâ dirseklerini dizlerine dayamış, parmaklarını birbirine dolamış bir hâlde yatağında oturuyordu.

Cinder elinin terini beyaz tulumuna sildi. Carswell Thorne önemli değildi. Önemli olan, Kraliçe Levana, İmparator Kai ve *Prenses Selene*'nin dâhil olduğu olaylardı. Levana'nın on üç yıl önce öldürmeye teşebbüs ettiği masum bir çocuk olan Prenses Selene son anda kurtarılmış ve gizlice Dünya'ya getirilmişti. O günden sonra, tüm insanlığın en fazla aranan ismi olmuştu. Ve söz konusu Prenses Selene, Cinder'ın ta kendisiydi.

Cinder gerçeği öğreneli daha yirmi dört saat bile olmamıştı. Sadece *haftalardır* tanıdığı biri olan Dr. Erland, ancak Kraliçe Levana geleneksel balo sırasında Cinder'ın gerçekte kim olduğunu anlayıp yasa dışı bir Aycı göçmeni olduğu için hapse atılmazsa Dünya ya savaş açma tehdidi savurduktan sonra, ona kanında birtakım DNA testleri uygulayarak bu gerçeği önceden doğruladığını bildirme lütfunda bulunmuştu.

Sonrasında Dr. Erland gizlice Cinder'ın hücresine girmiş ve ona hâlâ alışmaya çalıştığı binbir türlü alete ve işleve sahip, son teknoloji ürünü yeni bir ayak vermiş (Cinder eski ayağını saray basamaklarında koşarken düşürmüştü) ve hayatının şokunu yaşatmıştı. Dr. Erland ona hücresinden kaçmasını ve kendisiyle Afrika'da buluşmasını söylemişti. Sanki bu, bir Koruma Robotu 3.9'a yeni bir işlemci takmak kadar kolay bir işmiş gibi.

Aynı anda hem basit hem de gerçekleştirilmesi imkânsız gibi görünen bu direktif, en azından Cinder'a yeni öğrendiği gerçek kimliğinden başka bir şeylere odaklanabilme şansı sağlamıştı. Böylesi çok iyiydi, çünkü aklı bu konuya gittiği zamanlarda Cinder bir nöbet krizine giriyor ve bedenini kontrol etmekten aciz kalıyordu. Ve şimdi, böyle bir nöbet yaşamak için hiç de iyi bir zaman değildi. Dışarı çıktığında ne yapacağından emin olmasa bile, o anda iyi bildiği tek bir şey vardı: *Kaçmamak* demek, Kraliçe Levana onu almaya geldiğinde kesin bir ölüm anlamına geliyordu.

Gözleri tekrar hücre arkadaşına döndü. Nereye gitmek istediğine karar verdiğinde elinin altında bir uzay gemisinin bulunması, oldukça işe yarayabilirdi.

Thorne hâlâ başparmaklarını birbirinin etrafında döndürmekle meşguldü. Cinder'ın emrine uymaya devam ediyordu —*Beni rahat bırak.* Cinder kendini sanki kanı kaynayıp teni yanar gibi hissettiği bir anda sarf ettiği bu sözleri söylerken, sanki ağzından alevler püskürtmüştü. yanına hissi, yıllar önce omurgasına yerleştirilen bir alet tarafından etkisiz hâle getirilmiş Aycı güçlerinin Dr. Erland tarafından yeniden uyandırılmasının ardından oluşan bir yan etkiydi. Cinder'a hâlâ büyü gibi gelmesine karşın, bu güçler aslında her Aycının doğuştan sahip olduğu ve diğer canlıların biyoelektriğini kontrol etmesini sağlayan bir kabiliyetti. Aycılar, diğer insanların, aslında gerçek olmayan şeyleri gördüklerini sanmalarını veya belli bir şekilde hissetmelerini sağlayabilirdi. Normalde yapmayacakları şeyleri yapmalarını sağlayacak şekilde, insanların beyinlerini yıkayabilme gücüne de sahiplerdi. Hem de hiçbir itirazda bulunmadan. Hiçbir direniş göstermeden.

Cinder hâlâ bu "kabiliyeti" öğrenmeye çalışıyordu ve tıpkı gardiyanlardan birini onu daha uygun bir hücreye nakletmeye ikna ettiğinde olduğu gibi, şimdi de Carswell Thorne üstünde bir kontrol sağlamayı nasıl başardığından tam olarak emin değildi. Bildiği tek şey, çenesini kapamak bilmeyen bu adamı boğma isteğiyle tıkandığı bir anda, yaşadığı stresle tetiklenen Aycı yeteneğinin, ense kökünde bir gıdıklanma hissiyle açığa çıktığıydı. Bir an için kontrolünü kaybetmiş ve neredeyse bir nefes alımı süresinde Thorne, birden Cinder'ın emirlerine uyar hâle gelmişti.

Çenesini kapamış ve onu rahat bırakmıştı.

Suçluluk duygusu da son derece aniydi. Cinder bu yaptığının, yani birinin beynini kontrol etmenin, o kişi üstünde tam olarak ne etkisi olduğundan emin değildi. Ve bundan daha önemlisi, sadece bu güce sahip olduğu için bunu kendi avantajına kullanan o Ayalardan biri hâline gelmek istemiyordu. Hatta bir Aycı bile olmak istemiyordu.

Güçlüce üfleyerek, yüzüne düşen bir tutam saçı uzaklaştırdı ve klozeti duvardaki bölmesinden çıkardığında, oluşan delikten içeri daldı.

Cinder ellerini beline dayamış bir şekilde karşısına dikildiğinde, Thorne başını kaldırarak ona baktı. Hâlâ sersemlemiş hâlde görünüyordu ve Cinder bunu kabul etmekten nefret etse de aslında oldukça çekici bir adamdı. En azından köşeli bir çeneyi, parlak mavi gözleri, hınzır

gamzeleri seven kızlar için. Ne var ki kesinlikle, iyi bir saç ve sakal tıraşına ihtiyacı vardı.

Cinder derin bir nefes aldı. “Seni benim istediğim gibi davranmaya zorladım ve bunu yapmamam gerekirdi. Gücümü kötüye kullandığım için özür dilerim.”

Thorne, Cinder’ın metalden eline ve parmaklarından birinin ucundan fırlamış tornavidaya bakarak gözlerini kırpıştırdı. “Sen az önce burada olan kızla aynı kız mısın?” diye sordu, güçlü Amerikan aksanına karşın, şaşırtıcı derecede berrak bir sesle. Nedense Cinder, beyni yıkandıktan sonra adamın daha yalpalayarak konuşmasını beklemişti.

“Tabii ki öyleyim.”

Thorne kaşlarını çattı. “Az önce daha güzel görünüyordun.”

Sinirlenen Cinder, özrünü geri almayı düşündü ama bunun yerine, kollarını göğsünde kavuşturdu. “Subay adayı Thorne’du, değil mi?”

“Kaptan Thorne.”

“Kayıtların, askerden ayrıldığında bir subay adayı olduğunu belirtiyordu.”

Thorne şaşkınca kaşlarını çattı, sonra yüzü aydınlandı ve bir parmağını Cinder’a doğru uzattı. “Kafanda bir ekran mı var?”

Cinder yanağının içini ısırdı.

“Eh, *teknik* olarak öyle denilebilir,” dedi Thorne. “Ama artık bir kaptanım. Bu kulağa çok daha iyi geliyor. Kızlar çok daha fazla etkileniyor.”

Hiç de etkilenmeyen Cinder, duvarın diğer tarafındaki mekanik odasına doğru işaret etti. “Uzay gemine varabileceğimizi düşünüyorsan, benimle gelebileceğine karar verdim. Ama... Çok konuşmamaya çalış.”

Cinder’ın konuşması daha bitmeden, Thorne yatağından inmişti bile. “Seni ikna eden şey, benim karşı konulamaz çekiciliğim oldu, değil mi?”

Cinder iç geçirdi ve dışarı çıkardığı borulara basmamaya özen göstererek duvardaki delikten içeri girdi. “Şu bahsettiğin uzay gemisi... Amerikan Ordusundan çaldığın, değil mi?”

“Ben onu ‘çalınmış’ olarak düşünmüyorum. Sonuçta, onu geri vermeye niyetim olmadığına dair bir kanıtları yok.”

“Dalga geçiyorsun herhâlde?”

Thorne omuz silkti. “Senin de bir kanıtın yok.”

Cinder gözlerini kısarak adama baktı. "Aracı geri vermeyi *gerçekten* planlıyor muydun?"
"Belki."
Cinder'ın görüşünde turuncu bir ışık yanıp söndü -Sayborg programı, sarf edilen yalanı yakalamıştı.
"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı. "Bu uzay gemisinin izini sürebilirler mi?"
"Elbette hayır. Tüm izlenme cihazlarını önceden çıkardım." "Güzel. Bu da bana hatırlatıyor ki," diyen Cinder, elini havaya kaldırdı, tornavidayı parmağından içeri geri soktu ve iki denemeden sonra parmağından küçük bıçağım çıkardı. "Kimlik çipini çıkarmamız gerekiyor."
Thorne bir adım geriledi.
"Kan tuttuğunu söyleme bana."
"Tabii ki hayır," dedi Thorne, gergin bir kahkahayla kolunun yenine doğru öksürerek. "Sadece... O şey sterilize mi?"
Cinder adama dik bir bakış attı.
"Yani demek istiyorum ki... Senin son derece hijyenik biri olduğundan eminim ama sadece... "
Thorne sustu ve bir anlık tereddütten sonra elini Cinder'a doğru uzattı.
"Her neyse. Önemli bir şeyleri kesmemeye çalış yeter."
Uzatılan kolu tutan Cinder, olabildiğince dikkatli ve nazik bir şekilde bıçağım Thorne'un bileğinde, doğru noktaya girecek şekilde konumlandırdı. Thorne'un bileğinde zaten belli belirsiz bir yara izi vardı. Büyük ihtimalle kanundan kaçarken bir başka kimlik çipini bileğinden çıkarmıştı.
Parmakları, bileğine yapılan bu müdahale ile istemsiz olarak gerildi ama Thorne, bunun dışında tamamen hareketsiz kaldı. Cinder çıkardığı kanlı kimlik çipini yerdeki kablo yığının üstüne fırlattıktan sonra, Thorne'un kol yeninden bir parça keserek kumaşı yaranın üstüne doğru bastırmasını sağladı.
"Bana mı öyle geliyor, yoksa ilişkimizde oldukça özel bir an mı yaşıyoruz?
Cinder dudağını büktü. Arkasını döndü ve tavana yakın duran bir mazgala doğru işaret etti. Mazgalın etrafı, duvar panelinin altından

çıkarak duvarlardaki pek çok deliğe uzanan kablolarla çevriliydi. "Beni oraya doğru kaldırabilir misin?"

' O nedir?" diye sordu Thorne, iki elinin parmaklarını iç içe geçirirken.

"Havalandırma tüneli." Cinder ayağını Thorne'un parmaklarının üstüne attı ve adamın onu kaldırırken çıkardığı oflama seslerini duymazdan geldi. Metal bacağının, onu göründüğünden çok daha ağır biri yaptığını bildiği için, Thorne'un onu kaldırırken zorlanacağını zaten tahmin etmişti.

Artık rahatça uzanabildiği için, Cinder'ın mazgalı yerinden çıkarması sadece birkaç saniye sürdü. Sessizce mazgalı tavanın hemen altından geçen su borularının üstüne koydu ve sonra hiç tereddüt etmeden kendini havalandırma tünelinden içeri çekti.

Thorne'un arkasından tırmanmasını beklerken, gözünün önündeki ekrana, cezaevinin mimari şemalarını getirdi. Sonra vücuduna monte fenerini açarak yavaşça ileri doğru sürünmeye başladı.

Bacakları her birkaç santimde bir tünelin alüminyum duvarlarına sürtünürken, sürünerek ilerlemek oldukça terletici ve hantal bir işti. Cinder iki defa, aşağıda bir yerlerden ayak sesleri işittiğini düşünerek durakladı. Acaba kaçtıkları fark edildiğinde bir alarm verilecek miydi? Alarmın o ana kadar çatınmaması bile şaşırtıcıydı. Otuz iki dakika. Kendi hücresinden ayrılalı tam otuz iki dakika geçmişti.

Sanki biyolojik saati şaşmış gibi, burnundan akan ter damlaları ve hızla atan kalbi, zamanı bitmek bilmez bir şekilde uzatıyordu. Thorne'un varlığı daha şimdiden içini şüpheyle doldurmaya başlamıştı. Buradan kendi başına çıkması bile yeterince zor bir iş olacaktı -ikisini birden dışarı çıkarmayı nasıl başarabilirdi ki?

Aklından oldukça net ve korkutucu bir düşünce geçti. *Thorne'un beynini yıkayabilirdi.*

Onu uzay gemisinin yerini söylemeye ikna edebilir ve sonra kendisiyle birlikte gelmekten vazgeçmesini sağlayabilirdi. Onu hücresine geri gönderirdi. Thorne buna karşı koyamazdı.

"Her şey yolunda mı?"

Cinder tuttuğu nefesini bıraktı.

Hayır. Ne Thorne'u ne de bir başkasını kendi çıkarı için kullanacaktı. O güne kadar Aycı yeteneğini yeterince iyi bir şekilde

kontrol altında tutabilmişti ve şimdi de farklı olmayacaktı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Sadece tünel planlarını kontrol ediyordum. Gideceğimiz yere az kaldı."

"Tünel planlarını mı kontrol ediyordun?"

Cinder adamı duymazdan geldi. Birkaç dakika sonra köşeyi döndü ve tünelin tavanına ufak kareler şeklinde yansıyan bir ışık gördü. Bir rahatlama duygusuyla beraber içi umutla doldu ve başını yavaşça ışığın yükseldiği mazgala doğru uzatarak aşağıya baktı.

Tam altında, üstünde bir su birikintisi bulunan ufak bir beton alan ve altı adım uzağında, öncekilerden çok daha büyük, yuvarlak bir başka mazgal durduğunu gördü.

Bir rögar kapağıydı. Tam da tünel planlarının gösterdiği yerde.

Yaklaşık bir kat aşağı atlamaları gerekiyordu ama bacaklarını kırmadan bunu başarabilirlerse, gerisi neredeyse çocuk oyuncağı olacaktı.

"Neredeyiz?" diye fısıldadı Thorne.

"Yükleme deposunun altındayız. Yani araçların, yiyecek ve erzakları bıraktığı yerdeyiz." Cinder elinden geldiğince zarif hareketlerle mazgalın üstünden geçti ve sonra, olduğu yerde geri döndü. Artık kendisi de Thorne da rahatça mazgaldan aşağıya bakabiliyorlardı.

"Aşağıya, şu rögarın yanına inmemiz gerekiyor."

Thorne kaşlarını çattı ve parmağıyla işaret etti. "Şurası çıkış rampası değil mi?"

Cinder, adamın gösterdiği yere bakmadan başını sallayarak onayladı.

"Neden *oraya* ulaşmaya çalışmıyoruz?"

Cinder gözlerini Thorne'a çevirdi. Mazgaldan süzülen ışık, Thorne'un yüzünde ilginç gölgeler oluşturuyordu. "Ya sonra? Parlak beyaz mahkûm tulumlarımızla, uzay gemine kadar öylece yürüyelim mi?"

Thorne kaşlarını çattı ama verdiği cevap, aşağıdan gelen seslerin arasında kayboldu. İkisi de mazgaldan geriye çekildi.

"Dans ettiklerini ben kendim görmedim ama kız kardeşim görmüş," dedi bir kadın. Kadının konuşmasına, ayak sesleri ve paslı rayları üstünde yükselen bir kapı gıcırtısı eşlik etti. "Kızın elbisesi sırılsıklammış ve bir çöp torbası kadar buruşukmuş."

“Ama imparator, bir sayborgla neden dans etsin ki?” dedi bir adam. “Üstelik Ay Kraliçesi’ne saldıran kızdan bahsediyoruz... Yok artık. Kız kardeşin yanlış görmüş olmalı. Bence kız, baloya gizlice giren delinin tekiydi. Büyük ihtimalle bir tür sayborg haksızlığına gücenmiş bir gösterici falan olmalı."

Konuşma sesleri, içeri giren bir erzak aracının sesi altında boğuldu.

Cinder cesaretini toplayıp tekrar mazgaldan aşağı baktı ve tam altlarından geçen bir aracın yavaşça gerileyerek bir yükleme rampasına yanaştığını gördü. Araç tam olarak Cinder ve Thorne ile rögar kapağı arasında durdu.

“Günaydın Ryuj,” dedi adam, araçtan inen pilota. Selamlaşmanın devamı, yükleme rampasının hidrolik tıslama sesleri arasında kayboldu.

Gürültüyü fırsat bilen Cinder, tornavidasını kullanarak kapağı gevşetti. Thorne’a bakarak başım salladı ve adam dikkatlice kapağı yerinden çıkardı.

Cinder’ın ensesinden ter damlıyordu ve kalbi o kadar büyük bir hızla atıyordu ki göğsünün mosmor keseceğini düşündü. Başka birileri var mı diye aşağıya göz gezdirmek için başını delikten aşağı uzattı ve bir kol kadar uzağında, hareketli bir güvenlik kamerası olduğunu gördü.

Hızla başını geri çekti. Nabzı, şakaklarında güm güm atıyordu. Neyse ki kamera o sırada başka bir yöne bakıyordu ama buna rağmen, fark edilmeden aşağı inmeleri mümkün değildi. Kameranın yanı sıra, aşağıda erzakları aktaran üç görevliye de görünmemeleri gerekiyordu ve her an gardiyanın biri onların hücrelerinde olmadıklarını keşfedebilirdi.

Gözleri kapadı, kameranın yerini aklında canlandırdı ve kolunu delikten dışarı uzattı. Bir an içi eli boş bir şekilde tavam yokladı -az önceki bir anlık bakışında, kameranın uzaklığım gerçekte olduğundan daha yakın hesaplamış olmalıydı- ama sonra parmakları kameraya değdi. Cinder kameranın lensini kavradı ve sıktı. Titanyumdan parmakları, lensin plastik gövdesini sanki bir şeftaliymiş gibi kolayca ezdi. Ne var ki çıkan ses içini tatmin duygusuyla doldurmasına karşın, sanki kulakları sağır edecek kadar yüksekti.

Cinder kulak kabarttı ve aşağıdaki sohbet ve taşınan eşya seslerinin olağan bir şekilde devam ettiğini anlayınca rahatladı.

Artık fazla zamanları kalmamıştı. Birilerinin kameranın çalışmaz hâle getirildiğini fark etmesi, bir dakikadan uzun sürmezdi.

Başını kaldırarak Thorne'a göz kırptı ve kendini açıklıktan aşağı bıraktı.

Nakliye aracının üstüne düştüğünde, araba hafif bir gürültüyle sallandı. Thorne da bastırdığı bir inilti sesiyle beraber Cinder'ın yanına düştü.

Konuşma sesleri durdu.

Cinder hızla arkasına döndüğünde yükleme rampasının ardından kafası karışmış gibi görünen üç kişinin belirdiğini gördü.

Grup, aracın üstündeki Cinder ile Thorne'u fark ederek olduğu yerde donakaldı. Cinder onların gözlerinin, üstündeki beyaz üniforma ve sayborg eli üstünde gezindiğini gördü.

Adamlardan biri, elini belindeki el ekranına attı.

Dişlerini sıkan Cinder, adamın o ekranı kullanmaması ve alarm vermemesi gerektiği düşüncesine odaklanarak elini adama doğru uzattı. Adamın elinin, el ekranının sadece birkaç santim uzağında, taş keşmişçesine hareketsiz kaldığını hayal etti.

Cinder'ın bu sessiz emriyle, adamın eli havada asılı kalıverdi. Gözleri ise dehşetle açıldı.

"Kıpırdama," dedi Cinder, boğuk bir sesle. Daha şimdiden, içi suçluluk duygusuyla dolmaya başlamıştı. En az karşısında duran bu üç kişi kadar paniklemiş hâldeydi ama kendisinden farklı olarak onların yüzündeki korku ifadesi yadsınamazdı.

Ateşler içinde kavrulma hissi tekrar baş gösterdi. Ense kökünden başlayarak omuzlarından aşağı indi, omurgası boyunca ilerledikten sonra kalçalarından aşağı doğru devam etti ve metal protezlerle karşılaştığı noktalarda bir batma hissine dönüştü. Şimdiki, Dr. Erland'ın onun Aycı yeteneğini ilk defa serbest bıraktığında olduğu gibi, acı verici, ani bir his değildi. Ondan ziyade, bir parça rahatlatıcı ve... Neredeyse keyifli bir histi.

Önündeki platformda duran üç kişiyi sezebiliyordu. Adamların biyoelektriği dalga dalga havaya yayılıyor, kontrol edilmeyi bekliyordu.

Geri dönün.

Üç işçi de aynı anda geriye doğru döndü. Bedenleri sanki kaskatıydı ve hareketleri garipti.

Gözlerinizi kapatın. Kulaklarınızı örtün. Bir anlık tereddüttün sonra ekledi, *mırıldanın.*

Yükleme alanındaki sessizliğin yerini, anında üç adamın mırıltı sesi aldı. Cinder bunun beton zemindeki rögar kapağını açarken çıkaracağı sesi duymalarına engel olacağını umdu. Onun yerine, Thorne ile kendinin garaj kapısından çıktıklarını veya bir nakliye aracına atladıklarını düşünmelerini diliyordu.

Cinder yüzünü ona çevirdiğinde, Thorne'un ağzı bir karış açık bir hâlde, gözlerini mırıldanan üç adama diktiğini gördü. "Ne yapıyor bunlar?"

"İtaat ediyorlar," dedi Cinder, ağır bir sesle, verdiği emirden dolayı kendinden nefret ederek. Kulaklarına çalınan mırıltı sesinden ve fazlasıyla güçlü, tekinsiz, kesinlikle adil olmayan bu yeteneğinden tiksindi.

Ama adamlar üstündeki kontrolünü sona erdirme fikri, aklından bile geçmedi.

"Haydi," dedi, aracın üstünden aşağı doğru kayıp yere adayarak. Sonra sürünerek aracına altına girdi ve tekerlekler arasında duran rögar kapağını buldu. Elleri titremesine karşın, mazgalı bir parça yana doğru döndürerek yerinden çıkarmayı başardı.

Karanlığın sonunda, parıldayan sığ bir su birikintisi varmış gibi görünüyordu.

Uzun bir düşüş değildi ama çıplak ayaklarının yağlı suya teması kızın midesini bulandırdı. Bir saniye sonra Thorne da yanına inmiş, yukarıdaki kapağı yerine geri takmıştı.

Beton duvarın birinde, ancak Cinder'ın mide hizasına gelecek büyüklükte, içinden çöp ve küf kokusu yayılan, yuvarlak bir delik vardı. Burnunu kırıştıran Cinder çömeldi ve deliğin içine girdi.

BÖLÜM

Yedi

E-POSTALARINI OKUMAYA VE GEREKEN YERLERE imzasını atmaya harcadığı tüm çabaya rağmen, imparator Kai'nin ekranındaki ikonların sayısı her geçen saat daha da artıyordu. Kai parmaklarını saçlarında gezdirdi ve masasına gömülü, o sırada hafifçe yükselmiş ekrana boş boş bakarak, giderek artan bir dehşetle ikonların çoğalışını izledi.

Aslında o sırada uyuması gerekirdi ama yatağının üstündeki gölgeleri seyrettiği sayısız saatten sonra sonunda pes etmiş ve ofisine gelerek en azından zamanını faydalı bir şeyler yapmaya çalışmakla geçirmeye karar vermişti. Kafasını dağıtacak bir şeylere ihtiyacı vardı. Herhangi bir şeye.

Aklını tekrarlayıp duran düşüncelerden uzaklaştıracak herhangi bir şeye razıydı.

İyi niyetle hareket etmenin sonu buydu işte.

Derin bir nefes alarak gözlerini boş ofiste gezdirdi. Normalde babasının ofisiydi burası. Ama Kai'ye göre, içinde çalışmak için fazla gösterişli bir odaydı. Kırmızı ve altın renginde boyanmış tavandan, üstü ejderha desenleriyle boyanmış, şatafatlı, üç püsküllü fener sarkıyordu. Solundaki duvarın ortasına holografik bir şömine yerleştirilmişti. Uzaktaki bir köşe, yanında bir mini bar bulunan, servi ağacından oyma bir oturma grubuna ev sahipliği yapıyordu. Kapının yanındaki duvara asılmış fotoğraf çerçeveleri içinde, Kai'nin annesine ait videolar dönüp duruyor; bazen çocukluğuna dair görüntüleri, bazense anne ve babasıyla birlikte geçirdiği zamanları sergiliyordu.

Babasının ölümünden sonraki tek değişiklik, odanın artık Kai'ye ait olmasıydı.

Ve belki bir de havada asılı duran koku. Kai eskiden bu odaya geldiğinde, babasının tıraş losyonunun kokusunu alırdı. Ama artık yerini, çamaşır suyu ve kimyasalların kokusuna bırakmıştı. Tıbbi temizlikçilerin eseri olan bu kokunun sebebi, babasının letumosise, yani

son on yıl içinde tüm dünyada yüz binlerce insanın hayatına mâl olan vebaya yakalanmasının ardından gerekli olan dezenfekte işlemiydi.

Kai'nin gözleri fotoğraf çerçevelerinden ayrıldı ve masasının bir köşesinde duran, eklem noktaları yağa bulanmış ufak bir metal, ayağa doğru kaydı. Aklından uzaklaştırmaya çalıştığı düşünceler hızla geri geldi.

Linh Cinder.

Midesi kasılarak elindeki ekran kalemini bıraktı ve ayağa doğru uzandı. Ona dokunamadan hemen önce, parmakları havada asılı kaldı.

O ayak kıza, pazarda tanıştığı sevimli mekanik ustasına aitti. Sohbet etmenin bir keyif olduğu kıza. Olduğundan farklı biri gibi görünmeye çalışmayan, son derece samimi görünen o kıza.

En azından Kai böyle düşünmüştü.

Parmakları bir yumruk hâlini aldı ve elini geri çekti. Keşke konuşup rahatlayabileceği biri olsaydı.

Ama babası artık yoktu. Ve şimdi, Dr. Erland da görevinden istifa etmiş ve bir hoşça kal bile demeden ortadan kaybolmuştu.

Önceden babasının, şimdiyse kendisinin danışmanı olan Konn Torin'le konuşabilirdi. Ama her konuya diplomatik bir mantıkla yaklaşan Torin, onu anlayamazdı. Kai'nin *kendisi* bile, Cinder hakkındaki hislerinden emin değildi. Linh Cinder, ona her konuda yalan söylemişti.

O bir sayborgdu.

Kızın bahçeye uzanan basamakların dibinde yere serilmiş hâli, bacağından ayrılmış ayağı, beyaza çalacak kadar ısınmış metal eli üstünde eriyen, ona kendisinin hediye ettiği ipekten eldivenin görüntüsü aklından gitmiyordu.

Ondan tiksinmiş olması gerekirdi aslında. O anı tekrar ve tekrar gözünde canlandırmış ve kıvılcımlar saçan kablolarını, çamura bulanmış ellerini, söylediği şeylerin beynine ulaşmasını sağlayan sinir ağının yapaylığını düşünerek ondan tiksinmeye çalışmıştı.

O, doğaya aykırı bir varlıktı. Büyük ihtimalle sayborg olmasını bir bağışa borçluydu ve Kai onun bu ameliyatını ailesinin mi yoksa devletin mi karşıladığını merak etmekten kendini alıkoyamıyordu. İnsan bedeni böylesine zarar görmüşken ona ikinci bir hayat şansını verecek kadar acımış olan kişinin kim olduğunu merak etti. Hatta en başta bedeninin

bu kadar zarar görmesine neyin sebep olduğunu veya belki de doğuştan kusurlu olup olmadığım da merak ediyordu.

Merak etti ve sorguladı. Cevaplanmayan her soruyla, kendini daha da büyük bir rahatsızlık içinde hissetmesi gerektiğinin farkındaydı.

Ne var ki öyle hissetmiyordu. Midesinin kasılmasına neden olan şey, Cinder'ın bir sayborg olması değildi.

Ondan ziyade, içindeki çelişik duygular, Cinder'a ait izleniminin, bozuk bir ekranda titreşen iki farklı görüntü gibi birden değişmesi ile ortaya çıkmıştı. Kai bir an için gözlerini kırpmıştı ve o anda Cinder, artık o yağmur altında sırılsıklam olmuş çaresiz sayborg değil ama o güne kadar gördüğü en güzel kız hâline gelmişti. Kusursuz yanık teni, parlak gözleri ve dizlerinin bağını çözecek kadar çekici yüzüyle, Cinder bir anda kör edici, sersemletici bir güzelliğe sahip görünmüştü.

Cinder'ın Aycı göz boyama yeteneğiyle sergilediği bu güzellik Kraliçe Levana'nınkinden bile üstün ve hatta acı vericiydi.

Kai işin aslını işte o anda anlamıştı. Kendisi onun yanında durmuş, gördüğü şeyi anlamlandırmaya çabalarken, Cinder'ın göz boyaması titreşip durmuştu.

Kai'nin asıl emin olmadığı şey, Cinder'ın o an öncesinde onun gözünü kaç defa boyamış olabileceğiydi. Onu kaç defa yanıltmıştı? Kaç defa onu tam bir aptal yerine koymuştu?

Yoksa pazardan tanıdığı, o üstü çamurlu, saçı başı dağınık kız, gerçekten de Cinder'ın kendisi olabilir miydi? Bozuk ayağına rağmen, sırf Kai'yi tehlikelere karşı uyarmak için baloya gelerek, hayatını riske atan o kız...

"Bunun bir önemi yok," dedi, masadaki metal ayağa bakarak.

Linh Cinder gerçekte kim olursa olsun, artık Kai'nin hayatında değildi. Kraliçe Levana yakında Ay Ülkesi'ne geri dönecek ve giderken Cinder'ı da tutsağı olarak yanında götürecekti. Kai'nin de altına imzasını bastığı anlaşmaları böyleydi.

Balodayken bir tercih yapmaya zorlanmış ve Levana'nın Ay ile Dünya arasında müttefiklik için ondan talep ettiği evlilik talebini kesin olarak reddetmişti. Halkını böylesine kalpsiz bir imparatoriçenin hükmü altında bırakmamaya kararlıydı ve o sırada Kai'nin son kozu, Cinder olagelmişti. Sayborgun teslim edilmesi karşılığında barış... Kendi

kraliçesini reddetmeye cüret etmiş bir Aycı kızının hayatı karşılığında, kendi halkının özgürlüğü…

Ama bu anlaşmanın ne süreyle geçerli kalabileceğini kestirmek zordu. Levana, Ay Ülkesi ile Dünya Birliği'ni müttefik kılacak barış antlaşmasını imzalamayı hâlâ reddediyordu. İmparatoriçe olma veya fethetmeye olan açlığı, basit bir kızın hayatı ile uzun süre yatıştırılabilecek kadar az değildi.

Ve bir sonraki görüşmede, Kai artık elinde ona sunabileceği herhangi bir şey olacağını düşünmüyordu.

Saçlarını yumrukları arasına alarak, dikkatini tekrar ekrandaki yazıya yöneltti ve ilk cümleyi anlayabilmesi için üç defa okumak zorunda kaldı. Bütün bu cevapsız sorular yüzünden delirmeden önce, aklını oyalayacak başka bir şeyler bulması gerekiyordu.

Düşüncelerini bölen monoton bir sesle beraber, koltukta yerinden sıçradı. "Kraliyet Danışmanı Konn Torin ve Ulusal Güvenlik Bakanı Huy Deshal tarafından ofise giriş izni talep ediliyor."

Kai saate baktı. 06:22.

"Giriş onaylandı."

Ofis kapısı açıldı. İki adam da günlük giysileri içindeydi ama Kai daha önce ikisini de hiç bu kadar bakımsız görmemişti. Yataktan aceleyle fırladıkları belliydi. Gerçi Torin'in gözlerinin altındaki mor halkalara bakılırsa, en az Kai kadar uykusuzluk çekmiş olmalıydı.

Kai onları karşılamak için ayağa kalktı ve bir köşesine hafifçe bastırarak ekranı masa içindeki yerine indirdi. "Bugün ikiniz de oldukça erkencisiniz."

"Majesteleri," dedi Bakan Huy, yerlere kadar eğilerek. "Uyanık olmanıza sevindim. Üzülerek bildirmek zorundayım ki ilgilenmeniz gereken bir güvenlik durumu söz konusu."

Kai dondu kaldı. Aklından terör saldırıları veya kontrol altında tutulamayan göstericilerin çıkardığı olaylar geldi… Hatta Kraliçe Levana'nın savaş ilan etmiş olduğundan korktu. "Ne? Ne oldu?"

"Yeni Pekin Hapishanesi'nden bir mahkûm kaçtı," dedi Huy. "Bundan tam kırk sekiz dakika önce."

Omuzları gerilen Kai, Torin'e baktı. "Bir kaçak mı?"

"İki mahkûm firar etti."

Kai parmaklarını masaya dayadı. "Böyle durumlarda uygulanan bir protokol falan yok mu?"

"Genel olarak, evet var. Fakat bu firar, biraz istisnai bir durum oluşturuyor."

"Nasıl yani?"

Huy'un dudaklarının kenarındaki kırışıklıklar derinleşti. "Firar eden mahkûmlardan biri Linh Cinder majesteleri. Aycı kaçağı." Dünya sanki altüst oldu. Kai'nin bakışları masadaki sayborg ayağına düştü ama sonra başını hemen geri kaldırdı. "Nasıl?

"Tam olarak nasıl kaçtıklarını belirlemek için, ekibimiz güvenlik kayıtlarını inceliyor. Bir gardiyanı Aycı yeteneği ile etkileyerek hapishanedeki bir başka hücreye aktarılmasını sağladığını keşfettik. Aktarıldığı hücreden, havalandırma tünellerine ulaşmayı başarmış." Aniden utanmış görünen Huy, iki şeffaf torbayı havaya kaldırdı. Torbalardan birinde bir sayborg eli, diğerinde ise kana bulanmış, minik bir çip vardı. "Bunları hücresinde bulduk."

Kai'nin dudakları, konuşma çabasıyla titreşti ama gördükleri karşısında resmen afallamıştı. Sayborg elini görmek onu hem meraklandırmış, hem de rahatsız etmişti. "Bu onun *eli mi?* Onu neden çıkarmış olsun ki?"

"Ayrıntılar üzerine çalışmaya devam ediyoruz. Şu aşamada kesin olarak bildiğimiz şeyse, bir şekilde hapishanenin yükleme alanına ulaştığı. Yükleme alanından dışarı uzanan tüm olası kaçış yollarını kontrol almakla meşgulüz."

Kai pencerenin yanına gitti. Yerden tavana kadar uzanan geniş pencere, sarayın batı kanadındaki bahçelere bakıyordu. Çimenlerin üstüne hâlâ sabah çiyiyle pırıl pırıldı.

"Majesteleri," dedi Torin, ilk defa söz alarak, "kaçakların bulunması ve yakalanması için orduyu da harekete geçirmenizi tavsiye ediyorum."

Kai alnını ovuşturdu. "Orduyu mu?"

Torin ağır ağır konuştu. "Onun yakalanması için, elinizden gelen her şeyi yapmanız gerekiyor."

Kai yutkunmakta bile güçlük çekti. Torin'in haklı olduğunu biliyordu. Bir anlık tereddüt bile bir zayıflık olarak görülebilir ve hatta Cinder'ın kaçmasına gizlice yardımcı olduğu yönünde yorumlanabilirdi. Açıkçası Kraliçe Levana bu durumu hiç de hoş karşılamazdı.

“Diğer kaçak kim?” diye sordu Kai, konuşulanları içine sindirmek için zaman kazanmaya çalışarak. Cinder... İdam cezasına çarptırdığı bir Aycı, bir sayborg, bir firari.

Hapisten kaçmış.

“Carswell Thorne,” dedi Huy, “Amerika Hava Kuvvetleri’nden terk bir subay adayı. Bundan on dört ay kadar önce, nakliyat için kullanılan askeri bir uzay gemisini çalarak ordudan firar etmiş. Bu aşamada onu tehlikeli bir suçlu olarak görmüyoruz.”

Kaçağın profil bilgilerinin masasındaki ekrana aktarıldığım *gören Kai*, tekrar masasına yaklaştı. Kaşları iyice *çatıldı. Adam belki tehlikeli biri gibi görünmüyordu, ama genç ve kesinlikle hoş bir adamdı.* Hapishanede çekilmiş fotoğrafında, kameraya göz kırparken çıkmıştı. Kai daha ilk saniyede bu adamdan nefret etti.

“Bir karar almanız gerekiyor majesteleri,” dedi Torin. “Firarilerin yakalanması için asker desteği gönderilmesini onaylıyor musunuz?”

Kai sırtını dikleştirdi. “Evet, elbette. Durum bunu gerektiriyor diyorsanız, onaylıyorum.”

Huy topuklarını birbirine vurdu ve sonra kapıdan dışarı koşturdu.

Aklı binlerce soruyla dolmaya başlarken, Kai adamı geri çağırmak istedi. Zamanın yavaşlamasını ve tüm bunları anlamlandıracak kadar vakti olmasını diledi ama her iki adam da ağzından çıkan tereddütlü bir “bekleyin” lafını duyacak kadar bile kalmadan ofisi terk etmişti.

Kapı kapandı ve artık tekrar yalnızdı. Cinder’ın eski sayborg ayağına bir bakış atarak koltuğuna çöktü ve alnını önündeki ekrana dayadı.

Elinde olmadan koltukta oturan kişinin kendisi değil de babası olduğunu hayal etti. Biliyordu ki babası, çoktan gerekli mesajları göndermeye başlamış, kızın bulunması ve hapishaneye geri gönderilmesi için elinden gelenin en iyisini yapmaya çoktan başlardı. Çünkü Doğu Ulusları Topluluğunun iyiliği için yapılması gereken şey, tam da buydu.

Ama Kai, babası değildi. O kadar özgeci olamazdı.

Böyle düşünmesinin yanlış olduğunu biliyordu ama her nereye gittiyse, Cinder’ın asla bulunamamasını umdu.

BÖLÜM

Sekiz

MOREL AİLESİNDEN KİMSE HAYATTA DEĞİLDİ. Anne, baba ve altı çocuğun, bir ekim ayında Toulouse Veba Karantina Merkezi'ne aktarılmasının ardından, son yedi yıldır çiftlik terk edilmiş hâldeydi. O süre içinde çiftlik evi, ahır ve kümes çürümeye yüz tutmuş, dört yüz dönümlük tarlalarda yabani otlar bitmişti. Bir zamanlar, içinde traktörler ve saman balyalarının tutulduğu kubbeli bir depo kulübesi ise sağlam kalmış, fazlasıyla uzamış başak tarlalarının arasında, bir başına duruyordu.

Evin ön taraçasına iliştirilmiş, eski püskü, siyaha boyalı bir yastık kılıfı rüzgârda sallanıyor, komşulara vebanın hüküm sürdüğü bu evden uzak durmaları için bir uyarı niteliği taşıyordu. Yastık kılıfı, yıllar boyunca insanları buradan uzak tutmakta başarılı olmuştu, ta ki dövüşleri düzenleyen serseriler gelip bu çiftlik evini sahiplenene kadar.

Scarlet çiftliğe vardığında, dövüşler çoktan başlamıştı. Toulouse Polisi'nin beceriksizliğini iyi bildiği için, gelmelerinin en azından yirmi ila otuz dakika alacağını düşünerek yolda gelirken aracından polise bir mesaj göndermişti. Ve bu süre, polis onları tutuklamadan önce, Scarlet'ın Wolf ve diğer toplum dışı heriflerden alması gereken bilgiyi alabilmesine yetecek kadar uzundu.

Serin gece havasını derince içine çekmesi, hızla atan kalbini yavaşlatmakta hiçbir fayda sağlamadı ve Scarlet, hızlı adımlarla, terk edilmiş depo binasına doğru ilerledi.

Üstünkörü yapılmış bir platformda bir adam, bir diğerinin yüzüne mide bulandırıcı bir kararlılıkla ardı ardına yumruklar savurmakla meşgulken, platformun çevresini saran kalabalıktan tezahürat sesleri yükseliyordu. Yumrukları yiyen adamın burnundan kan sızmaya başladı. Kalabalık coşkuyla, zaten galip durumdaki dövüşçüyü iyice gaza getirecek sözler haykırmaya başladı.

Scarlet sırtını duvara yakın tutarak seyircilerin etrafından dolaştı. Etraftaki her şeyin üstü, rengârenk grafiti desenleriyle kaplanmıştı.

Yerleri bir halı gibi kaplayan samanlar, ayaklar altında neredeyse un hâline gelmişti. Parlak turuncu kablolardan sarkan ucuz ampullerin bazıları, her an patlayacakmışçasına titreşiyordu. İçerideki havaya ter kokusu ve bir de buraya aitmiş gibi durmayan, dışarıdaki tarlalardan gelen tatlı bir koku hâkimdi.

Scarlet burada, bu kadar büyük bir kalabalıkla karşılaşmayı beklememişti. En azından iki yüz kadar seyirci vardı ve içlerinden bir tanesini bile tanımıyordu. Gördüğü tipler, Rieux'da yaşıyor olamazlardı. Büyük ihtimalle çoğu Toulouse'tan gelmiş olmalıydı. Gözüne pek çok piercing, dövme ve cerrahi müdahale çarptı. Yanından geçtiği bir kızın saçları bir zebrayı andıracak şekilde boyanmıştı ve bir başka adam da boynundaki bir tasma ile oldukça şuh bir eskort-droid tarafından, bir köpek gibi dolaştırılıyordu. Kalabalığın içinde bazı sayborglar bile vardı. İşin en garip yanı, hiçbiri bir sayborg olduğunu gizlemeye çalışmıyordu. Metal grisinden siyaha uzanan renklerde uzuvları, yuvalarından fırlamış gibi duran parlak yapay gözlerini sanki gururla sergiliyorlardı. Scarlet yanından geçtiği bir adamın sıktığı pazusunun tam ortasında yer alan ufak bir ekranı görünce, gözlerine inanamayıp bir daha baktı ve ekrandaki ciddi ciddi konuşan haber spikerine bakarak güldü.

Kalabalık birden büyük bir coşku ile alevlendi. Platformun üstünde, sırtında bir omurga ve göğüs kafesi dövmesi bulunan bir adam, ayakta duruyordu. Scarlet yoğun kalabalığın ardından, adamın rakibini göremedi.

Ellerini kapüşonlu eşofman üstünün ceplerine soktu ve tanımadığı yüzleri, garip tarzları incelemeye devam etti. Dizi yırtık sade kotu ve babaannesinin ona yıllar önce hediye ettiği kırmızı eşofman üstü ile dikkatleri üstüne çekiyordu. Giyimine pek özen göstermeyen insanların yaşadığı bir kasabada, kapüşonu genellikle onun için güzel bir kamuflaj işlevi görürdü ama şimdi kendini, bir oda dolusu komodo ejderi arasında kalmış bir bukalemun gibi hissediyordu. Başını çevirdiği her yerde, üstüne dikilmiş gözlerle karşılaşıyordu. Cüretkâr bir karşı duruşla, tüm bakışlara gözlerini kaçırmadan cevap verdi ve aranmaya devam etti.

Önünde hâlâ plastik ve metalden sandıklar dizili duran binanın arka duvarına ulaştı. Wolf'u görememişti. Daha iyi bir bakış açısı kazanmak için iyice köşeye çekildi ve kapüşonunu başına geçirdi. Arkasındaki tabancanın namlusu, baldırına batıyordu.

"Demek geldin."

Scarlet yerinden sıçradı. Wolf sanki duvardaki grafitinin arasından belirmiş ve ampullerin ışığı altında parlayan yemyeşil gözleriyle, birden yanında belirmişti.

"Özür dilerim," dedi Wolf, yarım adım gerileyerek. "Seni korkutmak istemedim."

Scarlet onun özrünü duymazdan geldi. Gölgeler altındaki adamın kolundaki dövmenin ucunu görebiliyordu. Saatler önce hiç de önem taşımayan ama şimdi aklına kazınmış olan o dövmeyi...

Bana maşayı uzatan adamın bir dövmesi vardı...

Sakinleşme çabasıyla içine gömdüğü öfke tekrar yüzeye çıkarken, Scarlet'ın yüzü yanmaya başladı. Wolf'la arasındaki mesafeyi aştı ve adamın kendisinden bir baş boyu daha uzun olmasına aldırmadan, yumruğunu onun göğsüne gömdü. Dövüşçünün kafatasını çıplak elleri arasında ezebilecek kadar nefretle doluydu.

"Nerede o?"

Wolf'un yüzü ifadesizdi, elleri gevşek bir şekilde iki yanında sarkmış hâlde ona baktı.

"Kim?"

"Babaannem! Ne yaptın ona?"

Wolf sanki Scarlet onun zar zor anladığı yabancı bir dilden konuşuyormuşçasına aynı anda hem kafası karışmış hem de düşünceli bir ifadeyle gözlerini kırpıştırdı. "Babaannen mi?"

Dişlerini sıkan Scarlet, adamı bu sefer daha sertçe yumrukladı. Wolf hafifçe irkildi. Ama irkilmesinin sebebi, acıdan çok, şaşkınlık gibi görünüyordu. "Senin yaptığını biliyorum. Onu kaçırdığını ve bir yerde esir tuttuğundan haberim var. Babama işkence yapan da şendin! Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama babaannemi geri istiyorum. Hemen şimdi!"

Wolf, Scarlet'ın başı üstünden kaçamak bir bakış attı. "Üzgünüm... Beni platforma çağırıyorlar."

Şakakları zonklayan Scarlet bir eliyle adamın sol bileğini kavrarken diğeriyle sırtındaki silahı çekti ve namlusunu adamın dövmesine dayadı.

"Onu uyuşturmanıza rağmen, babam bu dövmeyi gördüğünü hatırlıyor. Aynı dövmeden bir başkasında daha olduğunu hiç sanmıyorum ve seninle karşılaştığım günün, babamın bir hafta *işkence*

gördükten sonra serbest bırakıldığı günle aynı olması da bir tesadüf olamaz."

Wolf bir anlığına aydınlanmış göründü ama sonra dudaklarının yanındaki yara izini daha belirgin hâle getirecek şekilde kaşlarını çattı. "Birileri babanı kaçırdı... Ve babaanneni demek," dedi, ağırca. "Benimki gibi dövmesi olan biri... Ve babanı bugün serbest mi bırakmışlar?"

"Sen beni aptal mı sanıyorsun?" diye bağırdı Scarlet. "Gerçekten de beni tüm bunlarla bir ilgin olmadığına ikna etmeye çalışma niyetinde misin?"

Wolf tekrar platforma doğru baktı. Scarlet adamın bileğini daha da sıkıca tuttu ama Wolf ondan uzaklaşmaya çalışmadı. "Haftalardır her günümü Rieux Barı'nda geçirdim. Garsonlardan herhangi birine sorarsan sana söyleyebilir. Ve her gece de *buradaydım.* Kime sorsan söyler."

Scarlet kaşlarını çattı. "Buradaki insanları pek de güvenilir bulduğumu söylemezsem alınma."

"Değildirler," dedi Wolf. "Ama beni tanıyorlar. İzle ve gör." Wolf onun yanından geçerek ilerlemeye çalıştı ama Scarlet da adamla birlikte döndü ve bu sırada, kapüşonu başından geriye düştü. Scarlet, tırnaklarım Wolf'un etine gömdü. "Bana her şeyi anlatana kadar hiçbir yere gitmiyorsun." Wolf'un arkasındaki platforma doğru bakarak duraksadı.

Herkes işi gücü bırakmış onları izliyordu ve takdirle dolu bakışlar Scarlet'ı baştan ayağa süzüyor gibiydi.

Platformdaki bir adam, pişmiş kelle gibi sırıtarak, dövüş alanını çevreleyen halatlara yaslanmış, duruyordu. Wolf ile Scarlet'ın dikkatini çektiğini fark ettiğinde kaşlarını kaldırdı. "Wolf bu akşam için kendine leziz bir parça bulmuş gibi görünüyor," dedi, sesi tavandaki hoparlörlerden yankılanarak.

Onun arkasında duran ikinci bir adam da Scarlet'a bakarak pis pis sırıttı. O adam, sesi hoparlörlerden yankılananın iki katı genişliğindeydi. Ondan en az bir baş boyu daha uzundu ve tamamen dazlaktı. Saçlarının olması gereken yerde bulunan, cerrahi müdahaleyle takılmış iki dizi ayı dişi, adamın kafatasına, sanki ısırmaya hazır bir hayvanın ağzı izlenimini kazandırmıştı.

"Kuçu kuçunun o sevimli yüzünü haşat ettikten sonra, zaferimi o leziz parçayla kutlayacağım sanırım!"

Adamın sataşmalarına, izleyicilerin kahkahaları eşlik etti. İnsanlar ıslıklar çalmaya başladılar. Yakınlardaki biri, Wolf'a şansını denemekten çekinip çekinmediğini sordu.

Sorudan hiç bozulmayan Wolf, yüzünü Scarlet'a döndü. "Henüz hiç yenilmedi," dedi, açıklamasına. "Ama ben de hiç yenilmedim."

Adamın söylediklerinin, kendisinin umurunda olduğunu düşünmesine bile sinirlenen Scarlet, öfkeli bir nefes verdi. "Polislere çoktan mesaj attım ve artık her an gelebilirler. Bana babaannemin nerede olduğunu söylersen, serbestçe ayrılabilirsin. Hatta istersen, arkadaşlarını da uyarabilirsin. Silahımı ateşlemem ve polise de senden bahsetmem. Ama bana onun nerede olduğunu söyle. *Lütfen.* "

Sabırsızlıkla alevlenmiş kalabalığa karşın sakinliğini hâlâ koruyan Wolf, gözlerini Scarlet'a dikti. Kalabalık bir şeyler haykırarak tempo tutmaya başlamıştı ama Scarlet, kulaklarındaki zonklama yüzünden, ne dediklerinden emin değildi. Bir an için, Wolf'un nihayet pes etmek üzere olduğunu düşündü. Ona babaannesinin nerede olduğunu söyleyecekti. Böylece Scarlet da en azından babaannesine ulaşana ve onu o canavar adamların elinden kurtarana kadar, kendi verdiği sözü tutmaya niyetliydi.

Ama sonra sıra Wolf'a gelecekti. Babaannesi bir kez güven içinde eve geri döndükten sonra Scarlet, Wolf'u ve ona yardım edenleri bulacak, yaptıkları her şeyin cezasını çekmelerini sağlayacaktı.

Düşünceleri belki de acı bir ifadeyle yüzüne vurmuş olmalıydı ki Wolf diğer elini kızınkine doğru uzattı Scarlet'ın parmaklarını, nazikçe kendi bileğinden ayırdı. Scarlet içgüdüsel bir hareketle silahını adamın kaburgalarına doğru ittirdi, ne var ki istese de ateş edemeyeceğini biliyordu. İstediği cevapları henüz almamıştı.

Wolf da endişeli görünmüyordu. Muhtemelen aynı şevi o da düşünmüştü.

"Babanın, benimkine *benzer* bir dövme gördüğü doğru olabilir." Başını iyice Scarlet'a doğru eğdi. "Ama gördüğü o dövme, bana ait değildi."

Sonra kendini geri çekti. Scarlet onun kolunu bıraktı, silahı tutan elini yanına düşürdü ve tezahüratlar haykıran kalabalığın, platforma doğru ilerleyen Wolf'a yol vermesini izledi. İzleyicilerin çoğu gülümsüyor ve birbirleriyle şakalaşıyordu. Bazıları ise kalabalığın

arasında dolanarak insanların bileğindeki çipleri tarayıcıdan geçiriyor, dövüşe yatırmak istedikleri bahisleri topluyorlardı.

Wolf o güne kadar hiç yenilmemiş olabilirdi ama bahisçilerden çoğu rakibine para yatırıyor gibi görünüyordu.

Scarlet elindeki silahı iyice sıktı. O kadar sıktı ki kabzasındaki desenlerin avucuna iz bıraktığını hissedebiliyordu.

Benimkine benzer bir dövme...

Wolf bununla ne demek istemişti?

Sadece Scarlet'ın kafasını karıştırmaya çalışmış olmalıydı. Scarlet adamın bir akrobat kadar çevik hareketlerle halatların üstünden atlayarak dövüş platformuna geçmesini izledi. Dövme meselesinin bir tesadüften ibaret olması ihtimali fazlasıyla düşüktü.

Her neyse. Scarlet adama bir şans vermişti ama polis yoldaydı ve onu gözaltına alacaklardı. O veya bu şekilde, Scarlet istediği cevapları elde edecekti.

Öfkeyle titreyerek silahını tekrar beline yerleştirdi. Şakaklarının zonklaması hafiflemişti ve artık kalabalığın tuttuğu tempoyu daha ne bir şekilde işitebiliyordu.

Avcı. Avcı. Avcı.

İçerinin sıcaklığı ve az önceki adrenalinle dolu anların ardından kendini sersem gibi hisseden Scarlet, arkasında ay ışığıyla yıkanmış aşırı uzamış otlar ve başak saplarının görünebildiği binanın geniş kapısına doğru baktı. O sırada kapı yanında duran kıza saçlı bir kadının, kıskanç sevgili edasıyla gözlerini ona diktiğini olduğunu gördü. Scarlet, kadının bakışlarına yanıt verdi, sonra başını tekrar platforma çevirdi. Kalabalığın arka taraflarında durdu, kapüşonunu tekrar başına geçirerek yüzünü gözlerden gizledi.

Kalabalık, platforma doğru iyice sokuldu ve Scarlet'ı da beraberinde sürükledi.

Avcı, üstündeki tişörtünü yırtmış, altında yatan kasları sergileyerek kalabalığa gösteri yapmakla meşguldü. Platformun bir yanından diğer yanına koşuştururken başının üstünde dizili dişler de parıldıyordu.

Wolf uzun boylu bir adamdı ama Avcı ile yan yana durduğunda bir çocuktan farkı yoktu. Yine de platformdaki köşesinde müthiş bir sakinlik ve kibirli bir tavırla, bir ayağım attığı halata doğru eğilerek esneme hareketleri yapıyordu.

Avcı kafesteki bir hayvan gibi bir o yana bir bu yana volta atmaya devam etti. Bir yandan da hırlıyor, küfürler savuruyor, kalabalığı gaza getiriyordu.

Bana maşayı uzatanın kolunda...

Scarlet'ın midesi kasıldı. Wolf'a ihtiyacı vardı. Ondan alması gereken yanıtlar vardı.

Ama ona ihtiyacı olmasaydı, platformda parçalara ayrılışım seyretmekten hiç de gocunmazdı.

Sanki Scarlet'ın içinde kabaran öfkeyi sezmiş gibi, Wolf'un gözleri ona doğru döndü. Yüzündeki kibirli ifade anında silindi.

Scarlet bu dövüşte kimin tarafını tuttuğunun yüzünden okunabildiğim umdu.

Spikerin başının üstünde bir holograf görüntüsü belirdi ve titreşerek yavaşça dönmeye başladı.

AVCI (34) VS. WOLF (11)

"Bu akşam, ringlerin kralı, namağlup şampiyonumuz-*Avcı!*" diye haykırdı spiker. Kalabalık, tezahüratlarla coştu. "Henüz hiç yenilmemiş, yeni bir dövüşçüyle karşılaşıyor –*Wolf!*" Kalabalıktan hem tezahürat hem de yuhalama sesleri yükseldi. Belli ki bahislerini ona yatıranlar da vardı.

Scarlet'ın, etrafındaki seslere kulak verdiği pek söylenemezdi. Gözlerini sabit bir şekilde, holografa dikmişti. Wolf (11). Bunun on bir galibiyet anlamına geldiğini tahmin etti. On bir dövüş.

On bir gece?

Babaannesi on yedi gündür kayıptı. Ama babası... Onu bir haftadır esir ettiklerini söylememiş miydi? Scarlet hesaplama yapmaya çalışırken kaşlarını çattı.

Avcı bağırdı, "Bu akşam yemekte kurt yahnisi var!"

Yüzlerce el, platformun üstüne vurdu. Çıkan ses, sanki bir gök gürültüsüydü.

Wolf'un yüzünde, biraz daha kana susamış ama yine de sabırlı bir ifade vardı.

Holograf kırmızı bir ışıkla titreşti ve sonra çalan düdük sesiyle beraber ortadan kayboldu.

Spiker platformdan dışarı atlayarak kalabalığın arasına indi ve sonra dövüş başladı.

İlk yumruğu Avcı savurdu. Adamın neredeyse gözün takip edemeyeceği bir hızla hareket ettiğini gören Scarlet keskin bir nefes verdi ama Wolf kolayca kaçındı ve Avcı'nın kol mesafesinden uzaklaştı.

Avcı, iri cüssesine göre oldukça atikti ama Wolf ondan daha da hızlıydı. Avcı'nın savurduğu bir dizi darbeyi savuşturdu, fakat sonunda yumruklardan biri, mide hoplatan bir ezilme sesi eşliğinde yerini buldu. Scarlet irkilerek başını geriye savurdu.

Kalabalık coşarak çığlıklar atmaya ve bu sırada kızı da sağa sola ittirmeye başladı. Kan kokusunu alan izleyiciler resmen kendilerinden geçmişlerdi.

Sanki hepsi önceden tasarlanmış bir dansmış gibi, Wolf, Avcı'nın göğsüne sağlam bir tekme savurdu. Avcı sırtüstü yere serildiğinde platformdan büyük bir patırtı sesi yükseldi. Avcı bir an sonra tekrar ayağa fırlamıştı bile. Wolf savunmacı bir beklentiyle ondan adım adım uzaklaştı. Dudaklarından kan damlıyordu ama farkında bile değilmiş gibiydi. Gözleri parlıyordu.

Avcı yenilenmiş bir güçle saldırıya geçti. Wolf midesine bir yumruk aldı ve bir inilti sesiyle iki büklüm oldu. İlk yumruğun ardından gelen ikinci bir darbe, iyice platformun kenarına doğru savrulmasına neden oldu. Bir an için tek dizi üstüne çöktü ama Avcı kendisine iyice yaklaşmadan önce tekrar ayağa kalktı.

Wolf, köpekleri hatırlatan garip bir hareketle başını salladı, saçları havada sağa sola savruldu ve sonra kocaman ellerini iki yanına sarkıtarak çömeldi. Yüzünde garip bir sırıtışla Avcı'ya baktı.

Scarlet eşofmanının fermuarını parmakları arasında aldı ve sıktı. Wolf'un lakabım bu tavırları ile mi kazanmış olduğunu merak etti.

Avcı platformun diğer ucundan tekrar ona doğru koşturduğunda sıçradı ve dev adamın sırtının ortasına bir tekme savurdu.

Avcı iki dizi üstüne çöktü. Kalabalıktan bir yuhalama sesi yükseldi. Ardından Avcı'nın kulağına hedeflenmiş bir döner tekme, adamın yana doğru serilmesine sebep oldu.

Avcı ayağa kalkmaya davrandı ama Wolf kaburgalarına bir darbe geçirerek onu tekrar yere yapıştırdı. İyice ateşlenen kalabalık, çığlıklar atarak bunun bir faul olduğunu haykırdı.

Wolf bir adım geriledi ve Avcı'ya, halatlar yardımıyla tekrar ayağa doğrularak dövüş pozisyonu alabilmesi için zaman tanıdı. Wolf'un gözünde yeni bir ışıltı vardı. Belli ki bundan keyif alıyordu. Diliyle dudaklarının kenarındaki kanları yaladığında, Scarlet yüzünü buruşturdu.

Öfkeli bir boğa gibi, Avcı tekrar atağa geçti. Wolf koluyla onun bir yumruğunu savuşturdu, ama yine de yan tarafına bir yumruk aldı. Wolf'un dirseği hızla yükselerek Avcı'nın çenesine çarptığında, Scarlet onun az önceki yumruğu bilerek aldığını anladı. Avcı geriye doğru sendeledi. Göğsüne inen bir topuk darbesiyle, neredeyse tekrar yere seriliyordu. Wolf, adamın burnuna bir yumruk indirdi ve Avcı'nın çenesine kanlar akmaya başladı. Ardından yan tarafına aldığı bir diz darbesiyle inildeyerek iki büklüm oldu.

Her bir darbeyle midesi kasılan Scarlet, yüzünü buruşturdu. İnsanların bunu nasıl izlediklerini, izlemekten nasıl *keyif* aldıklarını kesinlikle anlamıyordu.

Avcı dizleri üstüne düştüğü anda, Wolf onun arkasına geçti. Ellerini Avcı'nın kafasının iki yanına yerleştirirken, yüzü vahşi bir ifadeyle çarpılmıştı.

... *Bana maşayı uzattı...*

Ve bu adam -bu canavar- Scarlet'in babaannesini elinde tutuyordu.

Kulakları Avcı'nın boynunun kırılma sesini beklerken, Scarlet ağzından kaçabilecek çığlığını bastırmak için iki eliyle ağzını kapadı.

Wolf olduğu yerde dondu ve kıza bakarak gözlerini kırpıştırdı. Bir an için boş ve çılgınca bakan gözleri titreşti ve sonra Scarlet'i orada fark ettiğine şaşırmış gibi, sersemlemiş göründü. Göz bebekleri genişledi. Scarlet, baştan ayağa bir tiksinti hissiyle sarsıldı. Gözlerini çevirmek, oradan kaçmak istiyordu ama ayakları sanki yere çivilenmişti.

Sonra Wolf geriye sıçradı ve Avcı'nın kendi kendine yere yığılmasına izin verdi.

Düdük sesi duyuldu. Kimi öfkeli kimi neşe içindeki insanlardan tezahürat ve yuhalama sesleri yükseldi. Avcı'nın yenilmesi büyük bir coşkuya yol açmıştı. Az önce büyük bir zalimliğe veya neredeyse bir cinayete tanıklık etmelerine aldıran kimse yok gibiydi.

Spiker, Wolf'u galip ilan etmek üzere halatların üstünden aşarak platforma çıkıyordu. O sırada Wolf'un gözleri Scarlet'a odaklandı, sonra

spikeri kenara doğru ittirdi ve halatların üstünde aşağı atladı. Kalabalık hızla geriledi ve bu sırada Scarlet'ı arkaya doğru ittirdi. Üstüne çarpan insanlar yüzünden, Scarlet ayakta kalabilmek için bile büyük bir mücadele vermek zorunda kaldı.

Wolf elleri ve ayaklarını kullanarak atıldı. Hızla koşarak kapıdan çıktı ve gümüşi başakların arasında gözden kayboldu.

Uzaklarda kırmızı ve mavi ışıklar parladı.

İnsanlar kafa karışıklığı ve merakla, hep bir ağızdan konuşuyordu. Genel görüşe göre, biraz vahşi bir tip olmasına rağmen, Wolf yeni kahramanlarıydı.

Birilerinin ışıkları fark etmesi uzun sürmedi ve sonra panik baş gösterdi. Başta polise karşı isyankâr laflar atıp tutanlar, birkaç saniye sonra hızla kapıdan dışarı koşturarak tarlaların her bir yanına dağılmaya başladı.

Kapüşonunu başına geçirerek diğerleriyle birlikte kaçarken, Scarlet'ın her yeri titriyordu. Koşmaya yeltenmemiş insanlar da vardı - Scarlet'ın gerisinde birileri, herkesi sakin olmaya davet ediyordu.

Sonra bir silah sesi duyuldu ve ardından çılgın bir kahkaha yükseldi. Scarlet'ın az ilerisinde, zebra saçlı kız, eski bir sandığın üstüne çıkmış ve polisten kaçan insanlara işaret ederek gülümsüyordu.

Scarlet dışarıya ulaştı ve artık yankılı bir bina içinde olmadığı için, insan sesleri yerini biraz olsun sessizliğe bırakmıştı. Ağustos böceklerinin cır cır sesleri arasından, arkasında yükselen polis sirenlerini işitebiliyordu. Binanın hemen dışındaki, yakınındaki toprak yola vardığında, insanlar koşarak yanından geçip gitmeye devam ederlerken o döndü ve dikkatle etrafına bakındı.

Wolf'tan bir iz yoktu.

Dövüşçünün koşarken sağa döndüğünü gördüğünü sanıyordu. Scarlet ise aracını sol tarafa bırakmıştı. Kalbi hızla çarpıyordu ve nefes almakta zorlanmaya başlamıştı.

Öylece çekip gidemezdi. Gelme amacına ulaşamamıştı. Kendine, Wolf'u tekrar bulabileceğini söyledi.

Aklını başına toplayacak zamanı bulduğunda. Polislerle konuşup onları Wolf'u tutuklamaları ve babaannesinin yerini öğrenmeleri için ikna ettiğinde.

Ellerini ceplerine sokarak hızla binanın etrafını dolaştı ve hava aracına doğru koşturdu.

Ciğerlerinde tüm havanın boşalmasına sebep olan hastalıklı bir uluma sesiyle olduğu yerde donakaldı. Gecenin sesleri suskunlaşmış, hatta gezintiye çıkmış şehir fareleri bile nefeslerini tutarak kulak kabartmıştı.

Scarlet, kurtların ulumasını daha önce de duymuştu. Bazıları çiftliklerdeki hayvanları avlamak için taşra civarında gezinirdi.

Ama daha önce, bir kurt uluması, asla böyle baştan aşağı ürpermesine sebep olmamıştı.

BÖLÜM

Dokuz

"AAAH, AL ŞUNU ÜSTÜMDEN, ÇABUK OL!" Cinder hızla döndü ve kavisli, kaygan beton duvara dayanarak fenerini arka tarafa doğru tuttu. Thorne daracık tünel içinde kıvranıyor, eliyle kızın sırtına vuruyor ve bir yandan da bir dizi küfür ve pek de erkeksi olmayan çığlıklar savuruyordu.

Cinder feneri tavana doğru tuttu ve bir hamamböceği sürüsünün her yöne doğru hızla dağılmasına şahit oldu. Baştan ayağa ürperdi ama sonra döndü ve tünelde ilerlemeye devam etti.

"Sadece bir hamam böceği," diye seslendi Thorne'a. "Seni öldürmez."

"Tulumumdan içeri girdi!"

"Sessiz olur musun? İleride bir delik var."

"Lütfen bana delikten çıkacağımızı söyle."

Cinder dudaklarım büktü. Dikkati, yol arkadaşının sızlanmalarından daha çok, göz ekranındaki kanalizasyon sistemi haritasındaydı. Bir hamam böceğinin kendi tulumundan içeri girmesinin düşüncesi ürpertici olsa bile, bu, bir ayağı çıplakken bilek derinliğinde balçığın içinde yürümekten daha kötü olamazdı ve buna rağmen *kendisi* sızlanmıyordu.

Rögar deliğinin altından geçtiler ve Cinder sürekli akan su sesinin giderek yükseldiğini fark etti. "Neredeyse ana tünele ulaştık," dedi. Ana tünele ulaşmaya can atar hâldeydi. Çünkü bu daracık tünel, en az mars kadar sıcaktı ve sürekli çömelerek yürümekten baldırları ağrımaya başlamıştı. Ama sonra burnuna, midesini tepetaklak eden bir koku çalındı ve o kadar güçlü bir kokuydu ki neredeyse öğürdü.

Artık içinde yürüdükleri şey, sadece yüzeyden gelen yağmur suları değilmiş gibi görünüyordu.

"Ah, harika," dedi Thorne, inildeyerek. "Bana bunun sandığım şey olmadığını söyle."

Cinder burnunu kırıştırdı ve boğazını yakan havayı olabildiğince sığ nefeslerle almaya odaklandı.

Balçık içinde ilerledikçe, koku da neredeyse dayanılamaz hâle geldi ve ardından kendilerini, tünelin kanalizasyona bağlanan noktasında buldular.

Cinder fenerini altlarındaki tünele doğru tuttu, balçıkla kaplı duvarları aydınlattı. Ana tünel, ikisinin de dik durabileceği kadar yüksekmiş gibiydi. Fenerin ışığı, uzaktaki bir kenarda, metalden bir ızgarayı aydınlattı. Üstü fare pislikleriyle kaplı ızgara, bakım görevlilerin girişi için yerleştirilmiş olmalıydı. Izgara ile aralarında, en az iki metre genişliğinde, üstü kabarcıklarla dolu bir kanalizasyon nehri duruyordu.

Kanalizasyonun acı kokusu, burnuna, boğazına ve ciğerlerine tekrar dolduğunda Cinder içinden yükselen öğürme isteğini bastırmak için büyük bir çaba sarf etti.

"Hazır mısın?" dedi Cinder, ufak bir adım atarak.

"Dur... Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Sence?"

Thorne gözlerini kırpıştırdı, sonra karanlıkta zar zor görebildiği kanalizasyon suyuna baktı. "O marifetli elinde, bizi karşıya geçirebilecek bir aletin falan yok mu?"

Cinder adama dik bir bakış attı. İçgüdüsel olarak aldığı sığ nefesler yüzünden zaten başı dönüyordu. "Ah, kahretsin. *Kancalı halatımı* kullanmak neden benim aklıma gelmedi ki?"

Hızla dönerek bir başka iğrenç nefesi ciğerlerine çekti ve sonra yavaşça balçığın içine girdi. Bir şey, ayak parmakları altında püre hâline geldi. Kalçalarına gelen suyun içinden yürüyerek karşı tarafa doğru ilerlerken, akıntı, bacaklarına sanki hafif darbeler indiriyordu.

İçten içe kıvranan Cinder elinden geldiğince hızlı ilerledi ve öğürme isteğini bastırmaya devam etti. Metalden ayağının ağırlığı sayesinde akıntı yüzünden dengesini kaybetmedi ve kısa sürede diğer tarafa ulaşarak, kendini metal ızgaranın üstüne çekti. Sırtını tünel duvarına yasladı ve gözlerini sözüm ona kaptan olacak yoldaşına çevirdi.

Thorne dizginleyemediği bir tiksintiyle, gözlerini kızın bacaklarına dikmişti.

Cinder başını eğdi. Bembeyaz tulumu artık yeşilimsi kahverengine dönmüş ve vıcık vıcık bir hâlde bacaklarına yapışmıştı.

“Beni dinle,” diye bağırdı Cinder, fener ışığını Thorne’a doğru tutarak, “ister bu tarafa geçer ister geri dönerek kalan günlerini hücrende huzur içinde geçirirsin. Ama hangisi olursa olsun, hemen şimdi karar vermek zorundasın.”

Bir dizi küfür ve tükürük savuran Thorne, kollarını başının üstünde tutarak, bebek adımlarıyla balçığın içine girdi. Izgaraya doğru ilerleyip sonunda Cinder’ın yanında yerini alana kadar, yüzünü ekşitmeyi bir an olsun bırakmadı.

“Sabundan şikâyet etmemin bedeli bu olsa gerek,” diye homurdandı, duvara yaslanırken.

Izgaranın demirleri, Cinder’ın çıplak ayağına batmaya başlamıştı, bu yüzden ağırlığını sayborg bacağına doğru verdi. “Peki, bakalım sayın subay adayı. Şimdi hangi yöne gidiyoruz?”

“Kaptan.” Thorne gözlerini açtı ve her iki tarafa uzanan tünele baktı ama en yakındaki rögardan sızan soluk ışığın ilerisi, tamamen karanlık altındaydı. Cinder fenerine daha fazla güç verdi ve ışığı tünelden akan suyun köpüklü yüzeyine ve üstünden bir şeyler damlayan tünel duvarlarına çevirdi.

“Aracım eski Beihai Parkı’nın orada,” dedi Thorne, sakallı çenesini kaşıyarak. “Park hangi tarafa düşüyor?”

Cinder başıyla anladığını belirtti ve güney tarafına döndü. Göz ekranındaki saat, sadece on iki dakikadır yürüdüklerini gösteriyordu, ama sanki saatler geçmişti. Yerdeki ızgaralar, attığı her adımda Cinder’ın ayağına batıyordu. Islak pantolonu bacaklarına yapışmıştı ve ensesinden ter damlıyor, akan terler bazen sanki tulumundan içeri sanki bir örümcek girmiş gibi hissetmesine ve kısa süre önce Thorne’a çıkıştığı için suçluluk duymasına sebep oluyordu. Gözlerine hiçbir fere çarpmamasına rağmen, Cinder bazen fener ışığından kaçışarak şehrin altından uzanan sayısız tünele doğru uzaklaşan minik ayak seslerini işitebiliyordu.

Thorne bulanık hafızasını zorlayarak yol boyunca kendi kendine konuşup durdu. Evet, aracı kesinlikle Beihai Parkı'ndaydı.

Sanayi bölgesinde. Manyetik kaldıraçlarının altı sokak kadar güneyinde. .. Eh, belki de sekiz sokak kadar.

“Parkın yaklaşık bir sokak ötesindeyiz,” dedi Cinder, metalden bir merdivenin dibinde duraksayarak. Yukarıdan sızan bir ışık, üstlerine

vurdu. “Bu merdiven Batı Yunxin’e çıkıyor.”

“Yunxin adı tanıdık geldi. Yani bir nevi.”

Cinder, içinden bir sabır çekip merdiveni tırmanmaya başladı.

Basamaklardaki pürüzler ayağına batıyordu ama yukarıya yaklaştıkça hava keyif verici bir şekilde ferahlamaya başladı. Akan su sesinin yerini manyetik kaldıraçların uğultusu aldı. Zemine açılan deliğe ulaştığında Cinder duraksadı, çevrede binlerinin olup olmadığını anlamak için kulak kabarttı ve sonra deliği kapayan mazgalı kenara ittirdi.

Tam üstünden bir hava aracı geçip gitti.

Cinder kalbi güm güm atarak hızla başım geri çekti. Başını bir parça çıkarmaya cesaret edebildiğinde, aracın üstünde, ışıkları olan beyaz bir hava aracı olduğunu gördü. Bir acil durum hava aracıydı.

Beyin ara yüzünü devre dışı bırakabilecek şok tabancalarıyla donatılmış androidlerin düşüncesiyle bile ürperdi. Acil durum aracı ilerideki bir köşeyi döndü. Cinder, aracın yan tarafına kırmızı bir haç boyanmış olduğunu gördü. Kanuna ait değil, tıbbi bir acil durum aracıydı. Cinder rahatlayarak derin bir nefes verdi.

Eski ambarların orada, yani veba karantina binasına yakın bir yerdeydiler. Tıbbi hava araçları burada olağandı.

Cinder, ıssız yolun her iki tarafına göz attı. Hâlâ oldukça erken bir saat olmasına karşın, hava şimdiden oldukça sıcaktı ve iki gece önceki fırtınanın etkilerinden hiçbir iz taşımayan asfalttan, serabımsı buhar dalgaları yükseliyordu.

“Ortalık sakin.” Cinder yolun üstüne çıktı ve şehrin nemli havasından bir ağız dolusunu ciğerlerine çekti. Onun arkasından Thorne da çıktı. Üstündeki üniforması, güneşin altında bembeyaz parlıyordu, elbette kanalizasyon suyundan dolayı yeşile dönmüş bacakları dışında. “Şimdi ne tarafa?” diye sordu Cinder.

Thorne kolunu gözlerine siper etti ve çevredeki binalara bakarak kendi etrafında döndü. Sonra kuzeye bakar hâlde durdu ve ensesini kaşıdı.

Cinder’ın iyimserliği tuzla buz oldu. “Bana, gözüne tanıdık gelen bir şeyler bulduğunu söyle.”

“Evet. Evet, buldum,” dedi Thorne, elini sallayarak. “Sadece buralara gelmeyeli uzun zaman oldu.”

“Biraz çabuk ol. Pek göze batmayacak bir hâlde olduğumuz söylenemez.”

Thorne başını salladı ve yolun ilerisine doğru yürümeye başladı. “Bu taraftan.”

Beş adım sonra durakladı, şöyle bir düşündü ve sonra arkasına döndü. “Hayır, hayır. Bu taraftan.”

“Hapı yuttuk.”

“Hayır, şimdi hatırladım. Bu taraftan.”

“Aracı koyduğun yerin bir adresi falan yok mu?”

“Bir kaptan, gemisinin nerede olduğunu her zaman bilir. Bu ruhani bir bağdır.”

Keşke yanımızda bir kaptan olsaydı.”

Thorne kızı duymazdan geldi ve kendinden emin bir tavırla ilerledi. Cinder onu üç adım arkasından takip etti. Kulağına çalınan her seste - yolda yuvarlanan çöpler, iki sokak öteden geçen bir hava aracı gibi - havaya sıçrıyordu. Güneş, eski ambar binalarının tozlu camlarını aydınlatmıştı.

Tamamen ıssız üç sokak aştıktan sonra, Thorne adımlarını yavaşlattı ve çenesini ovuşturarak, yanından geçtikleri her binayı dikkatlice süzmeye başladı.

Cinder ise çaresizce bir B planı oluşturmakla meşguldü.

“İşte!” Thorne, devasa kepenkli kapısı ve eski renkli grafitilerle süslenmiş duvarlarıyla, diğer ambarlardan hiç de farklı olmayan bir binaya doğru koşturdu. Binanın köşesinden dönerek giriş kapısını açmaya davrandı. “Kilitli.”

Kapının yanındaki kimlik çipi tarayıcısını gören Cinder, bir küfür savurdu. “Şaşırmadım.” Dizüstü çöktü ve tarayıcının plastik kapağını açtı.

“Çalışmaz hâle getirmeyi başarabilirim. Alarmı var mıdır dersin?”

“Olsa iyi olur. Onca parayı, aşkımın bunca zamandır korunmasız bir ambarda durması için ödemedim.”

Cinder tam da ürün kodunu temel alarak internetten tarayıcının programlama kılavuzunu indirmişti ki kapı ardına kadar açıldı ve incecik top sakallı, topluca bir adam dışarı adım attı. Cinder donakaldı.

“Carswell!” diye haykırdı adam. “Ben de az önce haberleri izledim. Buraya gelebileceğini tahmin etmiştim.”

“Nasılsın Alak?” Thorne genişçe sırıttı. “Gerçekten de haberlere mi çıktım? Nasıl görünüyordum?”

Alak bir cevap vermeden gözlerini Cinder’a çevirdi. Az önceki sıcakkanlılığı bir anda kayboldu ve yerini bir huzursuzluk aldı. Cinder yutkunarak tarayıcının kapağını kapattı ve ayağa doğruldu. Internet bağlantısı çoktan, kaçışları sırasında kapattığı haber kanallarına bağlanmıştı ve adamın da dediği gibi, hapse atıldığı sırada çekilen fotoğrafına eşlik eden bir sürü haber mevcuttu.

FİRARİ MAHKÛM. SİLAHLI VE TEHLİKELİ OLDUĞU BİLDİRİLİYOR. GÖRÜLDÜĞÜ TAKDİRDE, DERHÂL BU LİNKE BİR İLETİ GÖNDERİN.

“Haberlerde sen de vardın,” dedi Alak, Cinder’ın metal ayağına kaçamak bir bakış atarak.

“Buraya uzay gemimi almaya geldim Alak. Biraz acelemiz var.”

Alak’ın dudaklarının yanları anlayışlı bir ifadeyle kırıştı ama aynı zamanda başını olumsuz anlamda salladı. “Sana yardımcı olamam Carswell. Federaller zaten yakamdan düşmüyor. Ambarımda çalıntı bir uzay gemisi barındırmam bir sorun değil. Sonuçta haberim olmadığını öne sürebilirim. Ama hüküm giymiş bir mahkûma... Ve *onlardan* birine yardım etmek...” Burnunu kırıştırarak Cinder’a baktı ama aynı anda, sanki saldırıya uğramaktan korkmuş gibi geriledi. “İzinizi sürer ve size yardım ettiğimi öğrenirlerse... Bu, göze alamayacağım kadar büyük bir risk. Bence, bir süre bir yerlerde saklanın. Sizi gördüğümden kimseye bahsetmem. Ama aracını alıp gitmene de izin veremem. Kaçışınızın üstünden bu kadar kısa süre geçmişken olmaz. Anlıyorsun, değil mi?”

Kulaklarına inanamayan Thorne’un yüzü kıpkırmızı oldu. “Ama... O benim aracım! Sana onu barındırman için para ödeyen bir müşteriyim. Onu alıkoymaya hakkın yok.”

“Herkesin önceliği kendinedir. Bunu sen de iyi biliyorsun." Alak’ın bakışları Cinder’a doğru kaydı. Adamın tedirginliği, giderek bir tiksinti hâline dönüşüyordu. “Buradan hemen giderseniz, polise haber vermem. Kendileri buraya uğramaya karar verirlerse de onlara geçen sene aracım buraya bıraktığından beri seni görmediğimi söylerim. Ama burada biraz daha oyalanırsanız, yemin ederim ki onlara sizi kendi ellerimle teslim ederim.”

Alak’ın sözleri son bulduğu anda Cinder’ın kulağına, sokağın ilerisinden bir hava aracı sesi çalındı. Beyaz bir acil durum aracını -

bunun yanında kırmızı haç işareti yoktu- gördüğü anda kalbi tekledi. Ama araç bir başka sokağa saptı. Cinder hızla Alak a döndü. “Gidecek başka bir yerimiz yok. O araca ihtiyacımız var!”

Alak, Cinder’dan bir adım daha geriledi, vücudu kapı girişini tamamen kapatmıştı. “Buraya bakın küçük hanım,” dedi, gözleri sürekli Cinder’ın metalden eline gitmesine rağmen yine de kararlı bir sesle. “Size yardımcı olmaya çalışıyorum çünkü Carswell benim iyi bir müşterimdir. Ve ben müşterilerimi ispiyonlamam. Ama sana bir iyilik borcum yok. Seni hapiste çürümeye yollamak için iki kere bile düşünmem. Senin türünün hak ettiği tek şey bu. Şimdi, fikrimi değiştirmeden ambarımdan çekip gidin.”

Cinder’ın içi ümitsizlikle doldu. Yoğun bir elektrik akımı bedeninden geçip gözlerini beyaz bir ışıkla kör ederken yumruklarını sıktı. Ense kökü sanki alev almış, ateş başının içine akmıştı ama neyse ki bu his uzun sürmedi ve bir an sonra geriye, sadece gözlerinin önündeki birkaç beyaz noktacık kalmıştı.

Nefes nefese bir hâlde, içini yakan enerjiden sersemlemiş durumdayken, Alak’ın gözlerinin devrildiğini gördü. Alak öne doğru kaykıldı ve Thorne’un kollarının arasına yığıldı.

Cinder, eliyle duvardan güç aldı, başı dönüyordu. “Ah, yıldızlar aşkına... Öldü mü?”

Thorne, kollarındaki adamın ağırlığıyla inledi. “Hayır ama sanırım bir kalp krizi geçiriyor!”

“Kalp krizi falan geçirmiyor,” diye homurdandı Cinder. “O... Yakında düzelir.” Sadece Thorne’u değil, kendini de ikna etmeye çalışıyordu. Aycı yeteneğinin istemsiz olarak ortaya çıkan bu patlamalarının tehlikeli olmadığına, herkesin sandığı gibi topluma tehdit oluşturan biri hâline gelmediğine inanmaya ihtiyacı vardı.

“Vay anasını, bir ton ağırlığında falan olmalı.”

Cinder, Alak’ın ayaklarını kavradı ve beraberce onu içeri taşıdılar. Sol taraflarındaki bir ofiste duran iki duvar ekranından biri, ambarın içini gösteren bir güvenlik kamerasına bağlı olmalıydı ve o sırada beyaz giyinmiş iki figür ile bilinçsiz adamın arkasından kapanan kapıyı gösteriyordu. Diğer ekranda ise sesi kapatılmış bir haber kanalı açıktı.

“Bencil sersemin teki olabilir ama mücevherden anlıyor-muş.” Thorne başparmağından tutarak Alak’ın elini kaldırdı ve bileğindeki

gümüş kaplama bir bilekliği -minik ekranlı bir saati-kurcalamaya başladı.

"Odaklanır mısın lütfen?" Cinder ayağa kalkması için Thorne'u çekiştirdi. Sonra başını çevirdi ve devasa ambarı süzdü. Ambar tüm bir sokak boyunca uzanıyor olmalıydı ve içi irili ufaklı, eski-yeni düzinelerce uzay gemisi ile doluydu. Kargo araçları, personel araçları, yarış araçları, tek kişilik ufak araçlar ve savaş araçları.

"Seninki hangisi?"

Şuna baksana, hapisten kaçan başkaları da olmuş."

Cinder yüzünü duvardaki ekrana çevirdi. Ulusal Güvenlik Bakanı, habercilerden oluşan bir gruba demeç veriyordu. Ekranın alt tarafından, şu yazılar akıp geçti: YENİ PEKİN HAPİSHANESİNDEN KAÇAN AYCI KAÇAKLARININ SON DERECE TEHLİKELİ OLDUĞU BİLDİRİLİYOR.

"Bu harika!" dedi Thorne, Cinder'ın sırtına onu neredeyse yere devirecek bir şaplak atarak. "İzini sürmeleri gereken bir Aycı olduğu sürece, bizi hatırlamazlar bile."

Cinder gözlerini ekrandan çevirdi. Thorne'un sırıtışı, birkaç saniye içinde yavaşça silindi.

"Dur. O Aycı sen misin?"

"Kendini bir *suç dehası* olarak niteleyen, sen değil miydin?" Cinder topukları üstünde dönerek ambarın içlerine doğru ilerledi. "Aracın nerede?"

"Dur bakalım küçük hain. Hapisten kaçmak neyse. Ama psikopat bir Aycıya yardakçılık etmek, ilgi alanımın biraz dışında kalıyor."

Cinder yüzünü hızla ona çevirdi. "İlk olarak, ben bir psikopat değilim. Ve ikinci olarak, ben olmasaydım hâlâ o hücrende oturmuş el ekranını kurcalayıp dururdun. Yani bana borçlusun. Hem ayrıca seni, çoktan benim suç ortağım olarak fişlediler bile. Bu arada, o fotoğrafta tam bir salak gibi görünüyorsun." Thorne, Cinder'ın işaret ettiği duvar ekranına baktı. Cinder'ınkinin yanında kendi fotoğrafı da vardı.

"Bence oldukça iyi görünüyorum..."

"Thorne. *Kaptan.* Lütfen..."

Thorne gözlerini kırpıştırdı, yüzünde bir an için beliren kibir, yerini hızla kararlı bir ifadeye bıraktı.

"Haklısın. Haydi gidelim buradan."

Cinder rahatlayarak iç geçirdi ve araçlardan oluşan labirentte Thorne'u takip etmeye başladı. "Umarım seninki, tüm bu araçların tam ortasında durmuyordun"

"Bu sorun olmaz," dedi Thorne, yukarıya işaret ederek. "Tavan açılabiliyor."

Cinder başını kaldırıp tavandaki düzeneğe baktı.

"Oldukça pratik."

"İşte benim bebeğim."

Cinder, Thorne'un işaret ettiği yere baktı. Thorne'un uzay gemisi, Cinder'ın beklediğinden çok daha büyüktü. 214 Rampion, 11.3 sınıfı bir kargo aracı. Cinder retina tarayıcısını çalıştırdı ve aracın planlarını indirdi. Geminin sahip olduğu iddia edilen özellikler karşısında küçük dilini yuttu. Makine dairesiyle iki uydu fırlatıcısını barındıran depo odası aracın alt tarafında, göbeğinde yer alıyordu ve geminin üst kısmı, kargo alanı, kokpit, mutfak, altı adet mürettebat odası, bir de mutfak bulunuyordu.

Cinder geminin ana giriş kapısına yöneldi ve Amerika Cumhuriyeti'ni simgeleyen mührün üstüne, uzanmış bir çıplak kadın resminin boyanmış olduğunu gördü.

"Güzelmiş."

"Sağ ol. Ben kendim boyadım."

Kadın resminin onları tanınır kılacağına dair endişelerine rağmen, Cinder yine de gördüklerinden etkilenmişti.

"Beklediğimden daha büyükmüş."

"Bir zamanlar, on iki kişilik mürettebatı barındırırdı," dedi Thorne, aracın gövdesini okşayarak.

"O zaman içerisi, birbirimizden uzak durabileceğimiz kadar geniş olmalı." Cinder kapının altında volta atarak Thorne'un kapıyı açmasını bekledi. Ama yüzünü tekrar Thorne'a çevirdiğinde, adamı, yanağını aşkla aracın yüzeyine sürttürüp onu ne kadar özlediğini mırıldanırken buldu.

Cinder gözlerini devirmekle meşguldü ki ambar içinde tanımadık bir ses yankılandı. "Buraya gelin!"

Yüzünü sese doğru çeviren Cinder, birilerinin yerde yatan Alak'ın üstüne doğru eğilmiş olduğunu gördü. Adamlar, Doğu Ulusları Topluluğu Ordusu üniformasını içindeydi.

Cinder bir küfür savurdu. "Gitme zamanı. *Hemen.* "

Thorne kapının altına doğru geçti. "Rampion, şifreyi onayla: Kaptan kraldır. Kapı açılsın."

Beklediler ama hiçbir şey olmadı. Cinder panikle kaşlarını havaya kaldırdı.

"Kaptan kraldır. Kaptan kraldır! Uyan Rampion. Ben Thorne, Kaptan Carswell Thorne. Neden..."

Cinder adamı susturdu. Ambarın diğer tarafında dört adam, fenerleriyle araçların tekerleklerini aydınlatarak, içeri doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Belki de güç kaynağı tükenmiştir," dedi Cinder.

"Nasıl? Onca zamandır burada öylece duruyor."

"Bilmem. Farlarını açık bırakmış olabilir misin?" diye tersledi Cinder.

Thorne burnundan soludu ve diz çökerek aracın arkasına saklandı. Ayak sesleri giderek yakınlaşıyordu.

"Veya belki de oto-kontrol sisteminde sorun vardır," dedi Cinder, bir çare bulmak için beynini patlatarak. Daha önce, kapsül araçlarından daha büyük bir gemi üstünde hiç çalışmamıştı ama ne kadar farklı olabilirlerdi ki? "Senin anahtarın yanında mı?"

Thorne gözlerini kırpıştırdı. "Olmaz mı? Hapishane tulumumun cebinde olacaktı. Çıkarayım da daha fazla oyalanmayalım bari."

Cinder adama dik bir bakış attı ama bir subay yakınlarından geçerken, sessiz kaldı.

"Burada bekle," diye fısıldadı. "Araca girmeye çalış ve başarırsan, olabildiğince hızlı bir şekilde havalan."

"Sen nereye gidiyorsun?"

Cinder bir cevap vermeden aracın yan tarafına doğru ilerledi. Aracın planlarını çoktan retina ekranına çağırmıştı bile. Motor kapağını buldu ve elinden geldiğince sessiz bir şekilde açarak aracın şasisine girdi. Kablolar ve tellerle dolu daracık alana zar zor sığabilmişti. Kapıyı arkasından kapattığında, tamamen karanlıkta kaldı. Aracın iç tarafına uzanan ikinci kapı daha korunaklıydı. Ama feneri ve tornavidası

yardımıyla kısa sürece kapıyı açtı, ardından izolasyon kaplamasını aştı ve kendini motor odasında buldu.

Fenerinin ışığı, devasa motorun üstünde gezindi. Gözlerinin önündeki planda, mavi ışıkla aydınlatılmış bilgisayar ana kartının yerini buldu ve sürünerek ona doğru ilerledi. Parmağındaki USB kablosunu çıkardı ve aracın merkezi bilgisayar bağlantı yuvasına yerleştirdi.

Kendi güç kaynağı olan USB kablosuna yöneldiği için, fenerinin ışığı zayıfladı. Gözlerinin önünde, solgun yeşil yazılar belirdi.

BİLGİSAYAR SİSTEMİ TARAMASI YAPILIYOR. MODEL 135v8.2 5% ... 12% ... 16% ...

BÖLÜM

On

THORNE BAŞININ ÜSTÜNDE BİR YERDEN GELEN bir tıngırtı sesiyle irkildi.

Gürültüyü, bir adam sesi izledi. "Duydunuz mu?"

Thorne aracın iniş takımlarının arasına çömeldi ve metal bir akşamın altına serildi. "Kaptan kraldır," diye fısıldadı. "Kaptan kraldır, kaptan kral..."

Başının hemen üstünden hafif bir uğultu sesi yükseldi. Aracın burun tarafındaki lambalar, solgun bir ışıkla titreşti.

"Kaptan kral..."

Thorne cümlesini tamamlayamadan, önce motorun sesi yükseldi. Aracın kapısı açıldı ve bir giriş rampası oluşturacak şekilde ağır ağır yere doğru inmeye başladı. Kalbi güm güm çarpan Thorne, hızla yana atılarak kapının altında ezilmekten son anda kurtuldu.

"Şuradalar!"

Bir fener ışığı onu aydınlattığı anda, Thorne hâlâ inmeye devam eden kapının üstüne atladı. "Rampion, kapıyı kapa!"

Araçtan bir yanıt gelmedi.

Bir silah ateşlendi. Kurşun, aracın üstündeki lambalardan birine çarpıp karanlığa doğru sekti.

Thorne kargo bölümündeki plastik sandıklardan birinin arkasına saklandı. "Rampion, *kapıyı kapa!"*

"Ben de öyle *yapmaya çalışıyorum!"*

Thorne dondu kaldı, başını boru ve kablolarla kaplı tavana doğru kaldırdı. "Rampion?"

Soruyu takip eden sessizlik, araç rampasının yere değdiğini gösteren bir tangırtı sesiyle bölündü. Ardından koşturan ayak sesleri duyuldu ve sonra rampa, gıcırtılar çıkararak tekrar yükselmeye başladı. Plastik sandıklar bir kurşun yağmuruna tutuldu. Kurşunlardan bazıları, aracın metal duvarlarından sekti. Thorne elleriyle başını kapadı ve rampanın

kurşunlardan korunmasına izin verecek kadar yükselmesini bekledikten sonra, sandığın arkasından fırlayarak kokpite doğru koşturdu.

Rampanın kapanmasıyla birlikte, araç söyle bir sarsıldı. Hâlâ aracın dış kaplamasından seken kurşunların sesi geliyordu.

Thorne açılmamış sandıkları bir kenara ittirerek acil durum ışıklarıyla aydınlanmış kokpite doğru ilerledi. Dizini sert bir şekilde bir yerlere çaptığında bir dizi küfür savurdu ve sonra pilot koltuğuna çöktü. Camlar kir içindeydi ve karanlıktaki ambara dair görebildiği tek şey, Alak'ın ofisinin solgun lambası ve Rampion'un etrafında dolaşarak bir giriş yolu arayanların fener ışığıydı.

"Rampion, kalkışa hazırlan!"

Kontrol panelindeki gösterge ve ekranlardan, sadece en önemli olanları aydınlandı.

Thorne'un az önce duyduğu kadınsı ses, aracın hoparlörlerinden tekrar yükseldi. "*Otomatik kalkışı* ayarlayamıyorum Thorne. Kalkışı elle *kendin yapmak zorundasın.* "

Thorne ağzı açık bir şekilde kontrol paneline bakakaldı. "Sen nasıl oluyor da konuşabiliyorsun sevgili aracım?"

"Konuşan benim sersem!"

Thorne kulağını hoparlöre doğru çevirdi. "Cinder?"

"Beni dinle, oto-kontrol sisteminde arıza var. Güç kaynağı da neredeyse bitik hâlde. Sanırım çalışmasını sağlayabilirim ama kalkışı bilgisayar yardımı olmaksızın gerçekleştirmek zorundasın. "

Hoparlörlerden oldukça kuru bir sesle yükselen bu sözleri, aracın kapısına doğru sıkılan kurşun sesleri izledi. Thorne yutkundu. "Bilgisayar yardımı olmadan mı? Emin misin?"

Kısa bir sessizliğin ardından hoparlörler tekrar çalıştı ve Thorne, tüm monotonluğuna rağmen, yükselen sesin, sanki Cinder'ın dişlerinin gıcırtısı olduğunu düşündü. "*Aracı uçurmayı biliyorsun, değil mi?'*

"Eee." Thorne gözlerini önündeki kontrol panelinde gezdirdi. "Evet?"

Omuzlarını dikleştirdi ve tavana iliştirilmiş kontrol düğmesine uzandı. Bir an sonra güneş, ambarın tavanının ortasında belirmeye başlayan açıklıktan, içeriyi aydınlattı.

Aracın yan tarafından güm güm yumruk sesleri yükseldi.

“Evet. Evet, siz de haklısınız.” Thorne ateşleme düğmesini çevirdi.

Motor çalışırken kontrol paneline vuran ışık da bir anlığına soldu.

“Yola çıkma vakti.”

Aracın kapısının dışından bir başka çarpma sesi yükseldi. Thorne birkaç düğmeyi açtı, havalanma moduna geçti ve aracı yerden kaldırdı. Şehrin altına yerleştirilmiş manyetik düzenekler sayesinde, araç rüzgârda savrulan bir tüy kadar yumuşak hareketlerle havalandı ve Thorne derin bir nefes verdi.

Sonra araç sarsıldı ve yana yatmaya başladı.

“Oha, oha. Dur bakalım!” Thorne, kalbi hızla çarparken, aracı tekrar düzleştirdi.

“*Güç kaynağı ölmek üzere. Hemen yedek iticileri çalıştırmak zorundasın.*”

“Yedek neleri? Ah, her neyse... Düğmeyi buldum.”

Motor tekrar alevlendi. Ani güç akışıyla beraber, araç bu sefer sert bir şekilde diğer yana doğru yattı ve yandaki bir diğer araca çarparken Thorne’un kulağına bir ezilme sesi geldi. Rampion aniden sarsıldı ve tekrar yere doğru alçalmaya başladı. Sancak tarafına bir başka kurşun yağmuru indi. Thorne’un ensesinden aşağı bir damla ter kaydı.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

“Dikkatimi dağıtmayı bırak!” diye bağırdı Thorne, kontrolleri kavrayıp gemiyi düzleştirerek. Gereğinden fazla ittirmişti. Araç bu sefer fazlasıyla sağa yattı.

“Sonumuz geldi.”

“Bu göründüğü kadar kolay değil!” Thorne gemiyi tekrar düzleştirdi. “Normalde bu işi otomatik dengeleyici halleder!”

Hoparlörlerden iğneli bir yorum yükselmemesi, Thorne’u şaşırttı. Bir an sonra, kokpit içinde bir başka panelin ışıkları yanmaya başladı. *MANYETİK İLETKENLER DENGELENİYOR. GÜÇ ÇIKIŞ ORANI: 37/63... 38/62...42/58...*

Araç sakince düzleşti, bir kez daha havada asılı durur hâle geldi.

“Tamamdır! İşte bu!”

Aracın burnunu ambarın tavanına doğru kaldırırken, Thorne’un kontrol çubuğunu kavrayan parmakları beyaza çaldı. Motorun hafif uğultusu, gemi hızla yükselirken bir gürleme sesine dönüştü. Thorne

kurşunların son bir defa aracın üstünden sektiğini duydu. Sonra araç ambardan çıkıp güneşle yıkanırken, kurşun sesleri de kayboldu.

"Haydi hayatım," diye mırıldandı Thorne, gözlerini yumarak. Araç hiç yalpalamadan, hiçbir direnç göstermeden, şehrin korumalı manyetik ağından kurtuldu ve tüm gücü iticilere yönlendirilmişken, bir mızrak gibi, gökyüzünü süsleyen bulutlara doğru atıldı. Yeni Pekinin gökdelenleri birer noktaya dönüştü ve bir an sonra artık sadece Thorne, gökyüzü ve uzayın sonsuzluğu vardı.

Gemi, Dünya atmosferinden çıkana kadar Thorne'un kontrol çubuğunu kavramış, birer demir parçası hâlindeki parmakları bir milim bile oynamadı.

Başı hafifçe dönmeye başlayan Thorne, gemi dünyanın yörüngesine otururken iticilerin gücünü gerektiği gibi yeniden ayarladı ve ancak bundan sonra parmaklarını kontrollerden ayırdı.

Titreyerek koltuğunda arkaya yaslandı. Kalp atışlarının yavaşlaması ve konuşabilme yetisini geri kazanması çok kısa sürmedi. "İyi iş çıkardın sayborg güzeli," dedi. "Mürettebatımın kalıcı bir üyesi olmak istersen, işe alındın."

Hoparlörlerden bir yanıt gelmedi.

Düşük bir pozisyondan da bahsetmiyorum. İkinci kaptanlık olabilir. Eh, aslında diğer pozisyonların hepsi de müsait sayılır. Mekanik sorumlusu... Aşçı... Bir pilot da iyi olurdu. Böylece *bunu* asla tekrar yapmak zorunda kalmazdım." Bekledi. "Cinder? Orada mısın?"

Hâlâ bir yanıt gelmeyince, Thorne koltuğundan kalktı ve kokpitten çıktı. Kargo bölümünü de geçtikten sonra mürettebat odalarını ayıran koridora girdi. Geminin alt şasisine uzanan kapağı açarken, bacakları güçsüzlükle titriyordu. Merdivenleri inerek motor odası ile kapsül araç hangarı arasındaki ufak koridora ulaştı. Motor odası kapısının yanındaki ekranda, uzay boşluğu veya güvensiz basınç gibi, tehlikelere dair bir uyarı işareti yoktu. Ekranda ayrıca, gemi içinde herhangi bir kızın varlığına dair de bir işaret de mevcut değildi.

Thorne ekrandaki "kilidi aç" ikonuna bastı ve kolu yana çevirerek kapıyı ittirdi.

Motor büyük bir gürültüyle çalışıyordu ve içeriye erimiş plastik kokusu hâkimdi. "Kimse yok mu?" diye seslendi karanlık odaya. "Sayborg güzeli, içeride misin?" Cinder bir cevap verdiyse bile, sesi

motor gürültüsü altında boğulup gitmiş olmalıydı. Thorne yutkundu. "Işıklar açılsın."

Kapının üstündeki kırmızı bir acil durum ışığı yanarak, devasa motorun ve motor altından dolaşan metrelerce kabloyla, akşamın üstüne kasvetli gölgelerin düşmesine sebep oldu.

Thorne gözlerini kıstı. Gözüne neredeyse beyaza çalan bir şey ilişti.

Elleri ve ayakları üstüne çömelerek, Cinder'a doğru süründü.

"Sayborg güzeli?"

Cinder, hareketsiz yatmaya devam etti.

Thorne, Cinder'ın saçları yüzüne düşmüş hâlde, sırtüstü yattığını fark etti. Cinder'ın metalik eli, ön kapağı açılmış bir bilgisayar panelindeki bir yuvaya kenetlenmiş hâldeydi.

"İşte buradasın," dedi Thorne, Cinder'ın yanına geldiğinde. Cinder'ın göz kapaklarını yukarı kaldırdı ama kızın gözleri, ifadesiz ve hareketsizdi. Başını eğen Thorne, kulağını kızın göğsüne dayadı ama bir kalp atışı varsa bile, motorun gürültüsü yüzünden duyması imkânsızdı.

"Haydi ama," dedi, Cinder'ın eline uzanıp onu bilgisayara takılı olduğu yuvasından çıkararak. En yakındaki bilgisayar panelinin ışıkları bir anda karardı.

"Oto-kontrol sistemi devre dışı," dedi robotik bir ses, Thorne'un irkilmesine sebep olarak. "Olağan sistem prosedürleri uygulanıyor."

"İyi fikir," diye mırıldandı Thorne, Cinder'ın ayak bileklerini kavrayarak. Kızı yavaşça koridora doğru sürükledi ve sonra sırtını duvara yaslayarak oturttu. Sayborg uzuvları her neden yapılmışsa, o madde, kesinlikle et ve kemikten daha ağırdı.

Thorne kulağını tekrar Cinder'ın göğsüne dayadı. Kızın kalbinin hafifçe çarptığını işitebildi.

"Uyan," dedi, Cinder'ı sarsarak. Cinder'ın başı, göğsüne düştü.

Thorne poposunun üstüne oturdu ve dudaklarını kemirmeye başladı. Kız fena hâlde solgundu ve kanalizasyondaki yolculukları yüzünden pislik içindeydi ama koridorun ışığı altında Thorne onun zar zor da olsa nefes aldığını görebiliyordu. "Ne yapmalıyım? Bir açma/kapama düğmen falan var mı?"

Thorne un bakışları Cinder'ın bir parmağından hâlâ USB kablosu sarkan, metalden eline düştü. Metal eli kavrayarak her açıdan inceledi. Parmaklardan üçünün, bir fener, bir tornavida ve bir bıçağa

dönüştüğünü hatırladı ama işaret parmağının neye dönüştüğü konusunda bir fikri yoktu. O parmak bir açma/kapama düğmesi olsa bile, Thorne düğmeye ulaşmanın bir yolunu bilmiyordu.

Ne var ki şu USB kablosu...

"Doğru ya!" Thorne ayağa sıçradı ve bu sırada neredeyse duvara tosladı. Kapsül araç hangarının kapısındaki ekrana bastı. İçeri adım attığında, tavandaki beyaz ışıklar da hayata geldi.

Thorne, Cinder'ın bileklerini kavrayıp hangar içine sürükleyerek bir sürü kablo ve tamir araçları arasında duran iki ufak uydu aracının arasına bıraktı.

Nefes nefese, kapsül araçları şarj etmek için kullanılan kabloyu duvardaki yuvasına çekiştirdi, sonra dondu ve bir kızın elindeki kabloya bir kendi elindekine baktı. Sonra tekrar kızın kablosuna. .. Bir küfür savurdu ve iki kabloyu da bıraktı. İki erkek uç. İkisinin birbirine bağlanamayacağını Thorne bile biliyordu.

Thorne yumruk yaptığı elini şakağına vurdu ve kendini düşünmeye zorladı. *Düşün... Düşün...*

Aklına başka bir fikir geldi ve gözlerini kısarak, baygın hâldeki kıza baktı. Cinder'ın yüzü daha da solgun görünüyordu ama bu, ışığın bir oyunu da olabilirdi.

"Ah..." dedi, aklına başka bir fikir geldiğinde. "Vay canına. Yoksa? Ama bu çok iğrenç."

Tiksintisini bir kenara bırakarak nazikçe kızı kendine doğru çekti ve bir kolunu ona dolayarak başının öne eğik hâlde durmasını sağladı. Serbest olan diğer elini kızın karman çorman saçlarında gezdirdi ve ensesinin hemen üstündeki ufak kapağı buldu.

Kapağı açarken, gözlerini başka yana çevirdi. Gözünün ucuyla kapaktan içeri bakması için cesaretini toplaması gerekti.

Kızın kafatasındaki ufacık bölmeyi dolduran kablolar, çipler ve düğmeler Thorne'a kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyordu. En azından, kontrol panelinin kızın beynini göstermeyecek şekilde durduğuna sevinerek, derin bir nefes verdi. Panelin hemen altında, bir kablo ucu büyüklüğünde, ufak bir yuva olduğunu gördü.

"Ah," diye homurdandı, elini tekrar kapsül araç şarjı kablosuna uzatarak. Büyük bir hata yapmadığım umut etti.

Şarj kablosunun ucunu Cinder'ın kontrol panelindeki yuvaya taktı. Kablo rahatça yuvaya oturdu.

Thorne derin bir nefes aldı.

Hiçbir şey olmadı.

Thorne Cinder'ı bir kol uzağında tutarak geriye doğru çöktü. Kızın yüzüne düşen saçları arkaya ittirdi ve bekledi.

On iki kalp atımı sonrasında, Cinder'ın kafatasının içinden bir uğultu sesi yükseldi. Ses giderek güçlendi ve sonra aniden kesildi.

Thorne yutkundu.

Kızın sol omzu sarsılarak, Thorne'un elinden kurtuldu. Thorne kızı yere bıraktı. Cinder'ın başı hâlâ bir yana doğru kaykılmış hâldeydi. Bacakları titreşti, neredeyse midesine bir tekme yiyen Thorne ondan iyice uzaklaştı ve sırtını kapsül aracın iniş takımlarına yasladı.

Kız ani bir nefes aldı. Aldığı nefesi birkaç saniye boyunca tuttu ve sonra bir inilti sesiyle bıraktı.

"Cinder? Hayatta mısın?"

Cinder'ın sayborg uzuvları, spazm geçirircesine hafifçe sarsıldı, sonra sanki limon ısırmışçasına yüzünü buruşturdu. Göz kapakları titreşirken, gözlerini kısarak Thorne'a bakmayı başardı.

"Cinder?"

Cinder oturur pozisyona geçti. Çenesiyle dili birkaç saniye için sessizce hareket etti ve konuşmayı nihayet başarabildiğin-de, kelimeler ağzından oldukça paytak bir şekilde çıktı. "Oto-kontrol modu... Güç kaynağımı neredeyse tüketti."

"Bence tamamen tüketmiş."

Cinder kaşlarını çattı ve bir an için kendinden şüpheye düşmüş göründü, sonra hâlâ beynine takılı kabloya uzandı. Kabloyu hızla çekti ve ensesindeki kapağı kapattı. "Kontrol panelimi mi açtın?" dedi, öfkeyle desteklenmiş olduğu için daha anlaşılır bir telaffuzla.

Thorne dudaklarını büktü. "Açıkçası açmak için *can attığım* söylenemez."

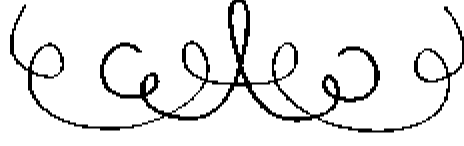
Cinder yüzünde ekşi bir ifadeyle onu süzdü —yüzündeki ifade tam olarak öfkeli değildi, ama minnetle dolu da sayılmazdı. Koridorun ilerisinden motor uğultusu yükselirken ve köşedeki bir ışık ara sıra sönüp titreşerek tekrar yanarken, uzun bir süre boyunca birbirlerine baktılar.

“Eh,” diye homurdandı Cinder sonunda. “Aklına gelmesi iyi olmuş sanırım.”

İçi rahatlayan Thorne, aval aval sırıttı. “Özel bir an daha yaşıyoruz, değil mi?”

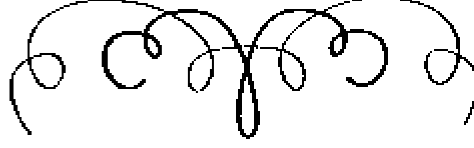
“özel bir andan kastın, ilk karşılaştığımızdan bu yana seni boğmak istemediğim bir an ise, sanırım öyle.” Cinder yere geri yığıldı. “Zaten, herhangi birini boğamayacak kadar bitkinim sanırım.”

“Bana uyar,” dedi Thorne, Cinder’ın yanına uzanarak. Sert ve soğuk zeminin, tavandaki sinir bozucu spot ışıklarının, giysilerinden yükselen kanalizasyon kokusunun ve tarifsiz bir özgürlüğün tadını çıkardı

ikinci kitap

"Scarlet genç ve körpe bir parçaydı,
Ve kurt biliyordu ki
babaannesinden bile daha lezzetli olmalıydı.

BÖLÜM

On Bir

YUMURTA YAĞA KARIŞTI VE ŞEFFAF KISMI YAVAŞÇA beyaza dönmeye başladı. Üstüne yapışmış tüyü silkelediği diğer bir yumurtayı da tek eliyle kırdı ve aynı anda spatulayı tavanın yüzeyine doğru ittirdi. Yumurtanın şeffaf akı beyazlaştı, kabardı ve tavanın yan taraflarında ince bir zar hâlinde cızırdamaya başladı.

Tavadan yükselen cızırtı sesi dışında, ev tamamen sessizdi. Dövüşten sonra eve döndüğünde babasına bakınmış ve adamı babaannesinin yatağında koma hâlinde bulmuştu. Yatağın yanındaki komodinin üstünde, mutfaktan alınmış bir şişe viski duruyordu.

Scarlet şişenin kalanını bahçeye dökmüş, bulabildiği her içki şişesini aynı şekilde boşaltmış ve sonraki dört saati, kendi yatağında dönüp durarak geçirmişti. Aklı önceki akşam yaşadıklarıyla; babasının kolundaki yanık izleriyle, yüzündeki dehşet ifadesini düşünmekle, babaannesinin nerede tutulduğunu bulmak için fikirler üretmekle meşguldü.

Ve Wolf'la. Kolundaki dövmesi, imalı bakışları ve neredeyse ikna edici sözleriyle: *O dövme bana ait değildi.*

Spatulayı tavanın kenarında dengeleyerek bıraktıktan sonra, Scarlet dolaptan bir tabak aldı ve tezgâhtaki ekmekten bir dilim kesti. Güneş ufuktan parlamaya başlamıştı ve dün gece şiddetini artıran rüzgâr, başakları bir o yana bir yana sallamış ve bacadan içeri ıslık çalarak esmesine karşın, açık gökyüzü, güneşli bir gün olacağına işaret ediyordu. Bahçede bir horoz öttü.

Scarlet iç geçirerek yumurtaları tabağa aldı ve yemek masasına oturdu. Açlığı hâlâ bozuk sinirleri tarafından zapt edilemeyecek boyuttayken, yemeği ağzına tıkıştırdı. Boştaki eliyle masadaki el ekranına uzandı ve internete bağlandı. "Ara," diye homurdandı, ağzı yarı doluyken. "L-S-O-P Dövmesi."

KOMUT ANLAŞILAMADI

Scarlet homurdanarak komutu yazıyla girdi ve yumurtanın kalanını ağzına attığı sırada, ekranda yeni bağlantı adresleri belirdi: Dövme tasarımları. Aykırı dövmeler. Sanal dövme modelleri. Dövme nasıl silinir? Dövme teknolojisinde son nokta; neredeyse acısız!

Scarlet yeni bir arama denedi: SBA962 DÖVMESİ.

Arama sonucu bulunamadı.

Scarlet ekmeği aldı ve dişleriyle bir parça kopardı.

KOL İÇİN NUMARALI DÖVMELER

Üstü gösterişli desenlerle dolu, zayıf, kaslı, beyaz, esmer kol fotoğrafları ekranı doldurdu. Bazılarının sadece bileğinde ufak semboller vardı: On üç rakamı veya Romen rakamları, doğum tarihleri veya coğrafi koordinatlar. Semboller arasında, barışın ilk yılı olan “1 T.E.” oldukça popülerdi.

Çenesi ağrımaya başlayan Scarlet ekmeğin kalanını tabağına bıraktı ve avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu. *Sokak dövüşçüsü dövmeleri? Adam kaçıranların dövmeleri? Mafya dövmeleri?*

Kimdi ki bu adamlar?

Scarlet ayağa kalktı ve kahve hazırlamaya koyuldu.

“Kurt,” diye fısıldadı kendi kendine, su kaynamaya başlarken. Kurt kelimesini yineledi ve tadım dudaklarında almaya çalıştı. Bazıları için kurt, vahşi bir hayvan, bir yırtıcı, bir baş belasıydı. Diğerleri için, insanlık tarafından yanlış değerlendirilen, utangaç bir hayvandı.

Scarlet’ın içinde hâlâ rahatsız edici bir his vardı. Wolf’un tüm o seyircilerin gözü önünde rakibini neredeyse öldürdüğü, sonra vazgeçerek, içine iblis girmiş biri gibi tarlalara doğru koştuğu andaki görüntüsü aklından gitmiyordu. Scarlet birkaç dakika sonra, kulağına çalınan kurt ulumasının, çiftliklerin etrafında gezinen gerçek bir kurttan geldiğini düşünmüştü. Yüzyıllar önce yürürlüğe giren ırkları koruma yasası sayesinde, çiftlik etrafında dolaşan kurtlar hiç de nadir değildi ama Scarlet o ulumanın gerçek bir kurttan geldiği konusunda şüpheye düşmeye başlamıştı.

Dövüşlerde beni Wolf olarak çağırırlar.

Scarlet tabağıyla tavayı lavaboya koydu ve üstlerine su tutarken bir yandan da pencereden dışarıdaki tarlalara baktı.

Androidler, işçiler ve genetik bakımdan güçlendirilmiş arılar sayesinde, kısa süre sonra çiftlik hayatla dolacaktı.

Kahveyi kupasına döktü, üstüne bir parça süt ekledi ve sonra tekrar masaya oturdu.

KURTLAR

Ekranda kulaklarını yatırmış, dişlerini gösteren gri bir kurt görseli belirdi. Hayvanın kalın kürkü karla kaplıydı.

Scarlet parmağım ekranda sürükleyerek görseli değiştirdi. Takip eden görseller daha huzurluydu: Akranlarıyla koşturan kurtlar, alt alta üst üste uyuklayan yavrular, sonbaharda bir ormanlıkta dolaşan beyaz ve gri kürklü asil hayvanlar. Scarlet, ırkların korunması topluluklarından birine ait bir bağlantıya tıkladı ve uluma üzerine bir yazıya denk gelince durakladı.

KURTLAR, SÜRÜLERİNİN DİKKATİNİ ÇEKMEK VEYA BÖLGE İHLALİ UYARISINDA BULUNMAK İÇİN ULUR. SÜRÜSÜNDEN AYRI DÜŞEN YALNIZ KURTLAR DA ARKADAŞLARINI BULABİLMEK İÇİN ULUR. ALFA ERKEĞİ ADI DA VERİLEN SÜRÜ LİDERİ ERKEK KURT, GENELLİKLE SÜRÜDE EN SIK VE EN SALDIRGANCA ULUYAN KURTTUR. ALFA ERKEĞİNİN SALDIRGANLIĞI, BİR YABANCIYA YAKLAŞIRKEN ÇIKARDIĞI PES VE BOĞUK ULUMA SESİNDEN ANLAŞILABİLİR.

Scarlet öyle bir şiddetle ürperdi ki kahvesi elindeki kupadan ortalığa saçıldı. Bir küfür savurarak kalktı, bir havlu aldı ve aptal bir yazı yüzünden ürpermesine sinirlenmiş bir şekilde ortalığı temizledi. O çatlak sokak dövüşçüsünün, aslında sürüsüyle iletişim kurmaya çalıştığını gerçekten de düşünmüş olabilir miydi?

Havluyu lavaboya fırlattı ve el ekranını alarak, hızla yazının devamına göz attıktan sonra, sürü hiyerarşisine dair bir başka bağlantıya bastı.

KURTLAR SÜRÜLER HÂLİNDE DOLAŞIR. BİR SÜRÜ, ALTI İLA ON BEŞ KURT İÇEREBİLİR VE SÜRÜ ÜYELERİ ARASINDA HİYERARŞİK BİR DÜZEN MEVCUTTUR. SOSYAL BASAMAKLARIN EN ÜSTÜNDE, İDEAL BİR ÇİFT

OLAN ALFA ERKEĞİ VE ALFA DİŞİSİ YER ALIR. SÜRÜ İÇİNDE SIK SIK ÇİFTLEŞEN VE YAVRULAR DÜNYAYA GETİREN TEK ÇİFT ALFA ERKEĞİ İLE DİŞİSİ OLMASINA RAĞMEN, SÜRÜNÜN DİĞER ÜYELERİ DE YAVRULARIN BAKIMI VE BESLENMESİNE YARDIMCI OLUR.

ERKEKLER ALFA STATÜSÜNÜ BİR DÖVÜŞ RİTÜELİ İLE ELDE EDER: BİR KURT BİR DİĞERİNE MEYDAN OKUYABİLİR VE BÖYLECE GALİP GELENİN ÜSTÜNLÜĞÜNÜN KABUL EDİLECEĞİ BİR DÖVÜŞ GERÇEKLEŞİR. ARKA ARKAYA ALINAN GALİBİYETLER, KURDUN GİDEREK DAHA ÇOK SAYGI KAZANMASINI SAĞLAR VE SONUNDA SÜRÜ LİDERİ KONUMUNA YERLEŞİR.

SÜRÜ HİYERARŞİSİNDE BİR SONRAKİ BASAMAKTA BETA KURTLARI YER ALIR. BETA KURTLARININ VAZİFESİ, AVLANMAK VE YAVRULARIN KORUNMASIDIR.

OMEGA KURDU HİYERARŞİK BASAMAĞIN EN ALTINDA YER ALIR. GENELLİKLE GÜNAH KEÇİSİ YERİNE KONULUR VE DİĞER KURTLAR TARAFINDAN İTİLİP KAKILIR. BU DURUM, OMEGA KURDUNUN SÜRÜ HÂKİMİYETİNDEKİ BÖLGENİN SINIRLARINA DOĞRU UZAKLAŞMASIYLA VE HATTA BAZEN SÜRÜYÜ TAMAMEN TERK ETMESİYLE SONUÇLANIR.

Scarlet dışarıdan gelen bir sürü gıdaklama sesiyle irkildi.

El ekranını tezgâha bırakarak, pencereden dışarı baktı.

Midesi kasılır gibi oldu.

Bahçeye bir adamın gölgesi düşmüştü. Etraftaki tavuklar, adamdan kaçınarak kümeslerine doğru koşturuyordu.

Sanki onu sezmiş gibi, Wolf başını kaldırdı ve penceredeki Scarlet’ı gördü.

Scarlet hızla döndü, içinde yükselen panik duygusunu bastırarak antreye koşturdu ve babaannesinin merdivenlerin altında duran çifteli

tüfeğini kaptı.

Scarlet ön kapıyı ardında kadar açtığı sırada, Wolf hâlâ aynı noktada duruyordu. Tavuklar bu yabancıya alışmaya başlamış, ayaklarının dibinde yeri eşeleyerek yem arıyorlardı.

Scarlet tüfeği kaldırdı ve emniyetini açtı. Wolf şaşırdıysa bile bunu belli etmedi.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdı Scarlet, tavukların adamın etrafından kaçışmasına neden olarak. Evin ışığı Scarlet'ın etrafından süzülerek dışarıdaki çakıl taşlarına vuruyordu. Scarlet'ın gölgesi, yol boyunca uzanmış, neredeyse Wolf'un ayaklarına ulaşmıştı.

Wolf'un dövüşteki çılgınlığı kaybolmuş gibi görünüyordu ve yüzündeki morluklar neredeyse göze çarpmayacak kadar belirsizdi. Scarlet'ın elindeki tüfeğe rağmen sakin ve tasasız görünüyordu ve eve yaklaşmak için bir harekette bulunmadı.

Uzun bir sessizlikten sonra, Wolf ellerini avuçları dışarı bakacak şekilde başının iki yanına kaldırdı. "Özür dilerim. Seni yine korkuttum." Sanki hatasını düzeltmek ister gibi, iki üç adım geriledi.

"Bu konuda doğal bir yeteneğin var," dedi Scarlet. "Ellerini havada tut."

Wolf un parmakları, anladığını gösterecek şekilde oynaştı.

Scarlet da kapıdan ayrıldı ama çakıl taşları çıplak ayaklarına battığında durdu. Tüm algıları açıktı ve Wolf'un ani bir hareket yapmasını bekliyordu. Ama dövüşçü, en az Scarlet'ın arkasındaki taştan ev kadar kıpırtısızdı.

"Polise çoktan mesaj attım," diye yalan söyledi Scarlet. Aklı mutfak tezgâhında bıraktığı el ekranına gitti.

Wolf'un gözlerinden yansıyan güneş ışığı Scarlet'a üst katta uyuyan babasını hatırlattı. Sesini yükseltirse babasının uyanacağını ummak, çok mu fazla şey istemek olurdu?

"Buraya nasıl geldin?"

"Yürüdüm. Eh, daha çok koştum sayılır," dedi Wolf, elleri hâlâ havadayken. Saçları rüzgârla bir o yana bir bu yana savruluyordu. "Buradan gitmemi ister misin?"

Soru Scarlet'ı hazırlıksız yakaladı. "İstediğim şey, bana burada ne işin olduğunu söylemen. Senden korktuğumu sanıyorsan..."

"Seni korkutmaya çalışmıyorum."

Scarlet ona dik bir bakış attı ve sonra kontrolün hâlâ kendisinde olduğunu belirtmek ister gibi, gözlerini elindeki tüfeğin namlusuna indirdi.

"Dün akşamki dövüşte söylediklerinle ilgili konuşmak istedim. Şu dövme... Ve babaannenin başına gelenler hakkında. Ve babanın."

Scarlet dişlerini sıktı. "Yaşadığım yeri nasıl buldun?"

Aklı karışmış gibi, Wolf'un alnı kırıştı. "Aracının üstünde çiftliğinin adı yazıyor. Çiftliğin adresine internetten baktım.

Kötü bir amacım yok kesinlikle. Sadece yardıma ihtiyacın olduğunu düşündüm."

" *Yardım mı?'* Scarlet'ın yanakları al al oldu. "Babama işkence eden, babaannemi kaçıran psikopattan mı?"

"Onları ben yapmadım," dedi Wolf, düz bir sesle. "Benimkine benzer başka dövmeler de var. Onları yapan kişi, bir başkasıydı." "Ah, gerçekten mi? Ne yani, bir tarikat veya benzeri bir şeye üye falan mısın yoksa ?" Tavuklardan birinin tüylü bedeni bacağına sürtündüğünde Scarlet irkildi. Tüfeğini nişanlanmış tutmayı zor başardı.

"Benzeri bir şeye," dedi Wolf, omuz silkerek. Bir ayağı çakıl taşlarını çıtırdattı.

"Daha fazla yaklaşma!" diye bağırdı Scarlet. Tavuk gıdaklayarak uzaklaştı. "Ateş etmekten çekinmeyeceğimi bil."

"Biliyorum." Wolf'un yüzüne bir an iyilik dolu bir ifade hâkim oldu ve sonra parmağıyla şakağını işaret etti. "Kafaya nişan almanı tavsiye ederim. Genellikle ölümcül bir vuruş olur. Ama ellerin titrer gibi olursa gövdeye nişan al, daha büyük bir hedef olduğu için ıskalaması daha zordur."

"Buradan bakınca, kafan da yeteri kadar büyük görünüyor." Wolf güldü ve bununla birlikte, neredeyse bambaşka bir adam oldu.

Duruşu rahatladı, yüzüne sıcak bir ifade hâkim oldu. Scarlet'ın boğazından, tiksinti dolu bir hırıltı sesi yükseldi. Babaannesi oralarda bir yerde esir edilmişken, bu adamın, karşısında durup gülmeye hiç hakkı yoktu.

Wolf kollarını indirdi ve göğsünde kavuşturdu. Daha Scarlet ona kollarını tekrar havaya kaldırmasını söylemeye fırsat bulamadan önce konuşmaya başladı. "Dün akşam seni etkilemeyi umut etmiştim ama planım geri tepti sanırım."

“Genellikle öfkesine hâkim olmakta zorlanan, babaannemi kaçırmış ve beni oradan oraya takip eden adamlardan pek etkilendiğim söylenemez.”

“Babaanneni ben kaçırmadım.” İlk defa, Wolf’un sesi oldukça sert çıkmış ve Scarlet’ın lafını ağzına tıkmıştı. Wolf un bakışları kapının etrafında eşelenen tavuklara indi. “Ama bunu yapan, gerçekten benimkine benzer dövmesi olan biriyse, babaanneni kaçıranın kim olduğunu bulmana yardımcı olabilirim.” “Sana neden inanayım ki?”

Wolf bu soruyu ciddiye aldı ve uzun bir süre düşündü. “Sana dün akşam söylediklerimden başka bir kanıtım yok. İki haftadır Rieux’dayım, barda ve dövüşlerde olduğumu herkes biliyor. Baban beni görse, kesinlikle tanımazdı. Babaannen de öyle.” Uzun bir süredir hareketsiz durmaktan gerginleşmiş gibi, ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Yardım etmek istiyorum.” Kaşları çatılan Scarlet, gözlerini kısarak tüfeğin namlusuna baktı. Wolf yalan söylüyorsa, o zaman o da babaannesini kaçıran adamlardan biriydi. Zalimdi. Kötü bir adamdı. Gözlerinin arasına bir kurşunu hak ediyordu.

Ama yine de Scarlet’ın, babaannesine ulaşmak için sahip olduğu tek ipucu bu adamdaydı.

“Bana her şeyi anlatmam istiyorum. *Her şeyi.”* Scarlet parmağını tetikten ayırdı ve tüfeği Wolf’un baldırına nişanlanacak şekilde indirdi. “Ve ellerini her zaman görebileceğim bit yerde tut. Eve girmene izin vermem, sana güvendiğim anlamına gelmiyor.”

“Elbette.” Wolf tamamen boyun eğmişçesine başını salladı. “Ben de olsam bana güvenmezdim.”

BÖLÜM
On İki

SCARLET TÜFEĞİNİ SALLAYARAK, WOLF'A EVE GİRMESİNİ işaret etti ve dövüşçü kapı eşiğine adım attığı sırada da dik bakışlarını üstünden ayırmadı. Wolf alçıyla kaplı duvarları ve lekeli parkelerle döşenmiş merdivenleri süzdü, sonra Scarlet'ın yanından geçerek antreye girdi. Kapıdan geçerken, çarpmamak için başını eğmek zorunda kalmıştı.

Scarlet kapıyı bir tekmeyle kapadı. Gözlerini, öylece duran ve bedenini elinden geldiğince küçültmek istermiş gibi sırtını kamburlaştıran Wolf'un üstünden ayırmadı. Wolf'un bakışları, duvarlardaki değişken fotoğraf çerçevesine yöneldi. Çerçeve sırayla, Scarlet'ın küçük bir çocukken bahçede çiğ bezelyeleri kemirirkenki bir fotoğrafını, sonbaharın altına boyanmış tarlalarım gösteren bir fotoğrafı ve babaannesinin askeri üniformalı kırk yıl öncesinden fotoğraflarını gösteriyordu.

"Bu taraftan."

Wolf, Scarlet'ın işaret ettiği yöne, mutfağa doğru ilerledi. Scarlet son bir defa çerçeveye baktı ve tam baktığı sırada babaannesinin fotoğrafı kayboldu. Wolf'un arkasından mutfağa yöneldi.

Scarlet hâlâ alfa erkeği ve dişisinin fotoğrafını gösteren el ekranını tezgâhta gördü ve derhâl cebine attı.

Sırtını dövüşçüye hiç dönmeden, tüfeğini tezgâhın bir kenarına bıraktı ve sandalyelerden birinin arkasında asılı duran kırmızı kapüşonlu eşofman üstünü aldı.

Eşofman üstündeyken, kendini daha güvende hissediyordu. Yine de tezgâhta duran bir oyma bıçağım eline almayı ihmal etmedi.

Wolf'un gözleri bir an için bıçağa dikildi, sonra tüm mutfağı süzdü. Lavabonun yanında duran telden bir sepete denk geldiğinde, göz bebekleri iştahla açıldı.

Sepetin içinde, altı adet kıpkırmızı domates duruyordu.

Wolf'un bakışları yere düşerken, Scarlet'ın kaçları çatıldı.

"O kadar *koştuktan* sonra," diye homurdandı Scarlet. "Acıkmışsındır."

“Ben iyiyim.”

“Otur,” dedi Scarlet, elindeki bıçakla masaya işaret ederek. Wolf, bir anlık tereddütten sonra bir sandalye çekti.

Oturduğunda, iyice arkasına yaslanmadı. Sanki her an yerinden fırlayıp koşması gerekebilirmişçesine hazırda olmayı amaçlıyor gibiydi.

“Ellerin görebileceğim yerde olsun.”

Wolf öne eğilip parmaklarını açtığı ellerini masanın kenarına dayarken, neredeyse gülümseyecekmiş gibi göründü. “Dün akşamdan sonra, benim hakkımda neler düşündüğünü hayal bile edemiyorum.”

Scarlet dudaklarını büktü. “Gerçekten mi? Demek hayal bile edemiyorsun.” Kesme tahtasını aldı ve çarparak masaya, Wolf’un tam karşısına koydu. “Sana bir ipucu vermemi ister misin?”

Wolf gözlerini indirdi, parmağıyla masadaki eski bir kesiği ovuşturdu. “Uzun zamandır bu şekilde kontrolümü kaybetmemiştim. Nedenini bilmiyorum.”

“Umarım buraya gelmenin sebebi teselli bulmak değildir.” Bıçağı elinden bırakmak veya sırtını ona dönmek istemediği için, Scarlet tezgâhla masa arasında iki defa daha gidip gelmek zorunda kaldı; bir seferinde ekmek, diğerinde iki domates almak için.

“Hayır. Sana gelmemin sebebini söyledim. Sadece, tüm geceyi nerede hata yaptığımı çalışmakla geçirdim.”

“Belki de sokak dövüşçülüğünün iyi bir kariyer olduğuna karar verdiğin ana dönmelisin.”

Hâlâ ayaktaki Scarlet, ekmekten bir dilim kesip Wolf’a fırlatırken uzun bir sessizlik oldu. Wolf ekmek dilimini kolayca yakaladı.

“Haklısın,” dedi Wolf, ekmeğin kabuklarını mıncıklayarak. “Büyük ihtimalle, ilk hatayı o gün yaptım.” Dişlerini ekmeğe geçirdi ve doğru dürüst çiğnemeden lokmasını yuttu.

Adamın herhangi bir bahane veya itirazda bulunmaması karşısında afallayan Scarlet, ellerinin bir şeylerle meşgul olması isteğiyle domateslerden birini aldı, kesme tahtasına yerleştirdi. İçindeki çekirdeklerin kesme tahtasına akmasına aldırmadan, bıçağı zalimce domatese sapladı.

Dilimlere ayırdıktan sonra tabağa koymaya zahmet bile etmeden, domatesi Wolf’a uzattı. Masanın üstüne saçılmış ekmek kırıntılarına, kısa sürede domates suyu da dâhil oldu.

Domates dilimlerini Scarlet'ın elinden alırken Wolf'un aklı sanki başka bir yerdeydi. "Teşekkürler.

Scarlet domatesin yeşil sapını lavaboya fırlattı ve ellerini kotuna silerek kuruladı. Dışarıda güneş hızla yükseliyordu ve tavuklar sabırsızlıkla gıdaklamaya başlamıştı. Az önce dışarı çıktığı sırada Scarlet'ın onlara neden kahvaltılarını vermediğini merak ediyorlardı.

"Burası çok huzurlu bir yer," dedi Wolf.

"Seni işe alacak değilim." Unutulmuş ve buz kesmiş kahvesini eline alan Scarlet, nihayet Wolf'un karşısındaki sandalyeye çöktü. Bıçağı elinin uzanabileceği mesafenin hemen ötesinde, kesme tahtasının üstünde bırakmıştı. Wolf'un, parmaklarındaki domates suyunu yalayarak temizlemesini bekledi.

"Peki. Şu dövmenin hikâyesi nedir?"

Wolf'un bakışları koluna düştü. Gözleri, mutfak ışığı altında birer mücevher gibi parlıyordu ama şimdi, Scarlet'ın yanaklarının al al olmasına yol açmıyorlardı. O anda Scarlet'ın umurunda olan tek şey, o gözlerin sakladığı sırları birer cevaba dönüştürebilmekti.

Wolf dövmesini sanki kendisi de ilk defa görüyormuş gibi, ışık altında açıkça görülebilmesi için kolunu masaya uzattı ve diğer eliyle de kolunun üstündeki deriyi iyice gerdirdi. SBA962.

"Sürü Birliği Askeri," dedi. "962 numara." Gerdiği deriyi bıraktı ve omuzlarını düşürerek sandalyesinde arkaya yaslandı. "Yaptığım en büyük hata."

Scarlet'ın tüyleri diken diken oldu. "Sürü Birliği, tam olarak nedir?"

"Bir çete. Daha çok Kurtlar olarak bilinirler. Kendilerini kanunsuz, asi ve değişimin öncüleri olarak görürler, ama... Aslında suçlulardan pek bir farkları yoktur. Bir gün yeteri kadar param olursa, bu sinir bozucu şeyi sildirmeyi planlıyorum."

On kapının yakınındaki bir meşe ağacı, aniden esen bir rüzgârla salladı ve yaprakları pencereye uçuştu.

"Yani artık o çetenin bir üyesi değil misin?"

Wolf başını iki yana salladı.

Scarlet dik bir bakışla adamı süzdü. Yüzündeki ifadeyi tam olarak okuyamıyordu. Doğruyu söyleyip söylemediğinden emin değildi. "Kurtlar," diye mırıldandı, lakabı beynine kazıyarak. "Sıkça bu tür şeyler

yaparlar mı? Ortada hiçbir sebep yokken, masum insanları evlerinden kaçırmaktan bahsediyorum." "Mutlaka bir sebepleri vardır."

Scarlet neredeyse kendisinin boğacak kadar sert bir şekilde, kapüşonunun iplerini çekiştirdi, sonra serbest bıraktı.

"Neden? Babaannemden ne istiyor olabilirler ki?" "Bilmiyorum."

"Bilmiyorum deme bana. Fidye mi istiyorlar? Nedir?"

Wolf masa üstünde parmaklarını esnetti. "Babaannen eskiden bir askermiş," dedi, başıyla koridora doğru işaret ederek. "O fotoğraflarda üstünde askeri üniforma vardı."

"Orduda bir pilotmuş ama bu yıllar önceydi. Ben doğmadan önce."

"O zaman, belki de bildiği bir şeyler vardır. Veya onu kaçıranlar öyle düşünüyordur."

"Ne hakkında?"

"Ordu sırları? Gizli silahlar?"

Scarlet, midesi masanın kenarına dayanacak kadar öne eğildi. Bu heriflerin sıradan suçlular olduğunu söylemiştin. Neden ordu sırlarının peşinde olsunlar ki?"

Wolf iç geçirdi. "Kendilerini..."

"Değişimin öncüleri olarak gören suçlular." Scarlet dudaklarını kemirdi. "Tamam. O zaman nedir? Hükümeti indirmeyi falan mı amaçlıyorlar? Savaş mı başlatacaklar?"

Wolf gözlerini pencereye çevirdi. Tarlalara yaklaşan ufak bir hava aracının ışıkları görülebiliyordu -sabah mesaisi için gelen ilk işçiler. "Bilmiyorum."

"Hayır, *biliyorsun.* Sen de onlardan birisin!"

Wolf keyifsizce gülümsedi. "Onlar için getir götür işlerini yapan birinden fazlası değildim. Yönetimin planları konusunda asla bilgilendirilmedim."

Scarlet kollarını göğsünde kavuşturdu. "O zaman iyi bir tahminde bulun."

"Geçmişte bir sürü silah çaldıklarım biliyorum. İnsanların onlardan korkmasını istiyorlar." Başını salladı. "Belki de ordu silahlarına ulaşmayı amaçlıyorlardır."

"Babaannemin bununla bir alakası olamaz. Pilot olduğu günlerde ordu silahları hakkında bir fikri vardıysa bile, bu günlerde bildiği bir şey

olamaz."

Wolf özür dilemesine avuçlarını iki yana açtı. "Üzgünüm. Başka ne olabilir bilmiyorum. Belki babaannenin karışmış olabileceği şeyler hakkında, *senin* bir fikrin vardır?"

"Hayır. Ortadan kaybolduğundan beri düşünüp duruyorum. Ama aklıma şüpheli hiçbir şey gelmiyor. O sadece... Benim babaannemdi." Scarlet, dışarıdaki tarlalara doğru işaret etti. "Bir çiftliği var. Açık sözlü biridir ve kendisine emirler verilmesinden hoşlanmaz ama en azından, bildiğim kadarıyla hiçbir düşmanı yoktur. Evet, kasabadakiler onun biraz tuhaf biri olduğunu düşünür ama yine de ondan hoşlanmayan kimse yoktur. O sadece yaşlı bir kadın." Kahve kupasını iki elinin arasına aldı ve iç geçirdi. "En azından, bu Kurtlara nasıl ulaşabileceğini biliyorsundur."

"Onlara ulaşmak mı? Hayır... Bu intihar olur."

Scarlet gerildi. "Bu karar sana ait değil."

Wolf ensesini kaşıdı. "Onu kaçırmalarının üstünden ne kadar zaman geçti?"

"On sekiz gün." Scarlet, boğazına kadar yükselen histeri krizini bastırdı. "Babaannem *on sekiz* gündür ellerinde."

Wolf'un bakışları masadan ayrılmadı, alnı sıkıntıyla kırışmıştı. "Bu çok tehlikeli."

Scarlet sandalyesinin yere yuvarlanmasına sebep olarak hızla ayağa fırladı. "Senden bilgi istedim, öğüt değil. Bu heriflerin ne kadar tehlikeli oldukları umurumda bile değil, hatta onlara ulaşmamı daha da önemli kılıyor! Sen benim vaktimi harcarken, şu dakikada bile ona neler yapıyor olabileceklerinin farkında mısın? Babama neler yaptıklarından haberin var mı?"

Evin içinden çarpılan bir kapı sesi yükseldi ve Scarlet olduğu yerde sıçradı, ayaklarının dibindeki sandalye yüzünden neredeyse dengesini kaybederek düşüyordu. Wolf'un arkasına doğru baktı ama koridor boş görünüyordu. Kalbi tekledi. "Baba?" Antreye doğru atıldı ve hızla ön kapıyı açtı.

"Baba!"

Ama babası, çoktan gözden kaybolmuştu.

BÖLÜM

On Üç

SCARLET HIZLA ARABA YOLUNA ATILDI. ÇAKIL TAŞLARI ayağına batıyor, saçları rüzgârla yüzüne doğru savruluyordu.

"Nereye gitmiş olabilir?" dedi, saçlarını kapüşonunun içine sokarak. Güneş çoktan ufuktan yükselmiş, tarlaları altından parıltılarla taçlandırmış ve araba yolunu gölgelerle doldurmuştu.

"Belki de kuşları beslemeye gitmiştir?" Wolf evin bir yanında dolaşarak yakındaki sebze bahçesine girmeye çalışan bir horoza işaret etti.

Ayaklarına batan taşları umursamayan Scarlet, hızla köşeyi döndü. Meşe yaprakları, rüzgârla üstüne uçuştu. Hangar, ahır ve kümese tam bir sessizlik hâkimdi. Babasından hiçbir iz yoktu.

"Bir şeylerin peşinde olmalı ya da..." Scarlet'ın kalbi tekledi. "Hava aracım!"

Taşlı araba yolunu, dikenli otları umursamadan koştu. Neredeyse hangar kapısına tosluyordu son anda kolu kavrayarak açmayı başardı. Tam o sırada tüm hangar bir gürültüyle titreşti.

"Baba!"

Ama babası Scarlet'ın korktuğu gibi, havalanarak kaçmak üzere hava aracının içinde değildi. Hangarın diğer tarafındaki duvarı kaplayan tezgâhın üstüne çıkmış ve tavana yakın dolapların içindekileri dışarı boşaltmakla meşguldü: Boya kutuları, uzatma kabloları, matkap uçları.

Ayaklı, büyük bir alet dolabı da devrilmiş, içindeki vida ve çiviler yere saçılmıştı. Ayrıca arka taraftaki iki metal dolabın kapağı da ardına kadar açıktı ve içlerindeki bir sürü askeri pilot üniforması, tulum, bir köşeye sıkıştırılmış tek bir hasır şapka gözler önüne serilmişti.

"Ne yapıyorsun?" Scarlet babasına doğru ilerledi, bir İngiliz anahtarı başının üstünden uçup giderken hızla eğildi ve olduğu yerde kaldı. Uçan anahtarı bir çarpma sesi izlemeyince, geriye doğru baktı ve Wolf'un, anahtarı yüzünün bir el mesafesinde tutmuş, gözlerini şaşkınlıkla

kırpıştırdığını gördü. Scarlet hızla babasına doğru döndü. "Baba, neler oluyor..."

"Buralarda olmalı!" dedi babası, bir diğer dolabı açarak. Teneke bir kutuyu eline aldı ve ters çevirdi, sonra büyülenmiş gibi, yüzlerce paslı çivinin kutudan dökülerek tangırtılar içinde yere düşmesini izledi.

"Dur baba! Burada hiçbir şey yok!" Tüm dağınıklığın arasından ilerlerken, Scarlet yerdeki paslı parçalara, dikkat etti. "Kes şunu!"

"Buralarda olmalı Scarlet." Babası kolunun altına metalden ufak bir fıçıyı sıkıştırdı, tezgâhın üstünden yere atlayarak çömeldi ve fıçının üstündeki tıpayı çıkarmaya koyuldu. Onun da ayakları çıplaktı ama yerdeki çivi ve vidaların farkında bile değilmiş gibi görünüyordu.

"Babaannenden istedikleri bir şey var. Buralarda olmalı. Bir yerlerde... Ama nerede..."

Babası fıçıyı yana eğip sarımsı sıvıyı tüm dağınıklığın üstüne dökerken, havaya motor yağının keskin kokusu hâkim oldu.

"Koy onu yerine baba!" Scarlet yerdeki bir çekici eline aldı ve başının üstüne kaldırdı. "Yoksa yemin ederim ki çekici kafana indiririm!"

Sonunda babası aynı lanetli çılgınlıkla parlayan gözlerini kızına kaldırdı. Babası olamazdı bu adam. Scarlet'ın, bir çocukken hayran olduğu, genç bir kızken tiksindiği, o karizmatik, nefsine düşkün, kendini beğenmiş adam olamazdı. Scarlet'ın karşısında duran kişi, bambaşka bir adamdı.

Fıçıdan akan yağ, seyrek damlalara dönüştü.

"O fıçıyı yere koy baba. Hemen."

Babasının dikkati başka yana kaydı, dudakları titredi, bakışları birkaç metre ötesinde duran ufak hava aracına çevrildi. "Uçmayı severdi," diye mırıldandı. "Pilotluk yaptığı uzay gemilerine âşıktı."

"Baba. *Baba…!*"

Babası ayağa doğruldu ve elindeki fıçıyı aracın arka camına doğru savurdu. Camın yüzeyinde hafif çatlaklar belirdi.

"Aracıma dokunma!" Scarlet elindeki çekici bıraktı ve yerdeki aletlerle öteberinin üstünden atlayarak babasına doğru koşturdu.

Aracın camı ikinci bir vuruşla paramparça oldu ve Scarlet'ın babası, cam kırıklarının arasından, aracın içine sürünmeye başladı.

"Dur dedim!" Scarlet babasını belinden kavradı ve onu geriye doğru çekti. "Aracımdan uzak dur!"

Babası debelendi ve bu sırada dizi, Scarlet'ın yan tarafına indi. Her ikisi de yere yuvarlandı. Bir teneke kutu Scarlet'ın kalçasına battı ama o sırada düşünebildiği tek şey babasını kontrol altına almak ve sağa sola savurduğu kollarını bedenine yapışık olarak tutmaya çalışmaktı.

Cam kırıklarını avuçladığı için babasının elleri kan içinde kalmıştı ve yan tarafındaki bir kesik daha, şimdiden kıpkızıl olmuştu.

"Bırak beni Scarlet. Onu bulacağım. Ben..."

Scarlet'ın üstünden havaya kaldırılırken, babasının ağzından bir haykırış koptu. Hâlâ babasının hareket etmesini engellemeye çalışan Scarlet içgüdüsel olarak ona tutundu ama sonra yanlarında biten Wolf'un, adamı ayağa kaldırdığını gördü. Scarlet babasına tutunmaya son verdi.

Nefes nefese kalmıştı. Bir elini zonklamaya başlayan kalçasına götürdü.

"Bırak beni!" Babası başını sağa sola çevirerek haykırdı.

Adamın çırpınışlarına aldırmayan Wolf, tek eliyle onun iki bileğini birden kavradı ve diğer elini Scarlet'a doğru uzattı.

Scarlet'ın eli Wolf'un eline değdiği anda, babasının haykırışları da tazelendi.

"O da onlardan biri! *Onlardan* biri!"

Wolf, Scarlet'ı ayağa kaldırdı ve sonra elini bırakarak her iki kolunu hâlâ debelenen adamı sabit tutmak için kullandı. Scarlet babasının ağzının her an köpürmesini bekliyordu.

"Dövmesine bak Scarlet! Onlardan biri!"

Scarlet yüzüne düşen saçları geriye doğru ittirdi. "Biliyorum, baba Sakin ol artık! Açıklayabilirim..."

"Beni oraya geri götüremezsin! Hâlâ arıyorum! Daha fazla zamana ihtiyacım var! Lütfen, daha fazlasını kaldıramam. Kaldıramam..." Scarlet'ın babası hıçkırıklara boğuldu.

Scarlet'ın babasının başı öne düşmüşken, gözleri o adamın başının arkasına giden Wolf'un kaşları çatıldı. Sonra Wolf, elini adamın boynundaki ince zincire uzattı, tuttu ve çekerek koparttı.

Babası irkildi ve Wolf onu bıraktığında yere yığıldı.

Scarlet, Wolf'un elinden sarkan zincire bakakaldı. Zincirin ucundan, ufak, garip bir tılsım sarkıyordu. Scarlet, annesinin daha fazla dayanamayarak onu terk ettiği günden birkaç gün sonra çıkardığı evlilik yüzüğü dışında babasının herhangi bir takı taktığını asla hatırlamıyordu.

"Bir verici," dedi Wolf, zinciri havaya kaldırarak. Gümüşten tılsım, ışığı yakalayarak parıldadı. Scarlet'ın serçe parmağının tırnağından daha büyük değildi. "Onu takibe almışlar ve tahminime göre, olan biten her şeyi dinliyorlardı."

Scarlet'ın babası dizlerine sarıldı ve olduğu yerde sallanmaya başladı.

"Bizi hâlâ duyabiliyorlar mı dersin?" diye sordu Scarlet.

"Büyük ihtimalle."

Scarlet'ın içinde bir şeyler patladı ve hızla atılarak Wolf'un yumruğunu elleri arasına aldı. "Burada hiçbir şey yok!" diye bağırdı tılsıma doğru. "Sakladığımız herhangi bir şey yok ve yanlış kadını kaçırdınız! Babaannemi hemen bırakın! Eğer onun saçının bir teline, yüzündeki bir kırışıklığa veya tenindeki bir çiline bile zarar verdiyseniz, içinde doğduğum bu ev adına yemin ederim ki hepinizin izini tek tek bulur ve boynunuzu bedenlerinizden ayırırım! Beni duydunuz mu? ONU SERBEST BIRAKIN!"

Boğazı kuruyan Scarlet, Wolf'un elini bıraktı ve bir adım geriledi.

"Bitirdin mi?"

Hâlâ öfkeyle titreyen Scarlet, başım sallayarak onayladı.

Wolf vericiyi yere attı, çekici kaptı ve tek bir güçlü darbe indirdi. Metalden tılsım beton zemin üstünde ezilirken, Scarlet yüzünü buruşturdu.

"Onu bıraktıklarında, babanın buraya geleceğini biliyorlar mıydı dersin?" diye sordu Wolf, ayağa doğrularak.

"Onu tarlanın ortasına bırakmışlar."

Babası kuru, duygusuz bir sesle araya girdi. "Bana onu bulmamı söylediler."

"Neyi bulmanı?" diye sordu Scarlet.

"Bilmiyorum. Söylemediler. Sadece... Babaannenin gizli ve değerli bir şey sakladığını, ona sahip olmak istediklerini söylediler."

"Dur... Yani haberin var mıydı?" dedi Scarlet. "Üstünde bir verici taşıdığını bunca zamandır biliyordun ve bana söylemedin mi? Ya benden

de şüphelenmelerine yol açacak bir şey söylemiş veya yaptıysam baba? Ya bu sefer de *beni* almaya gelirlerse?"

"Bir seçeneğim yoktu," dedi babası. "Beni başka türlü serbest bırakmazlardı. Bana özgürlüğüme tekrar kavuşmamın tek yolunun, babaannenin sakladığı o şeyi bulmamdan geçtiğini söylediler. O şeyin nerede saklı olduğuna dair bir ipucum olsaydı... Orada daha fazla kalamazdım Scarlet. Bilmiyorsun..."

"Bildiğim tek şey, babaannemin hâlâ o adamların elinde olduğu! Ve senin onun, neler yaşadığına veya benim başıma neler gelebileceğine aldırmadan, yalnızca kendi kıçını kurtarmanın peşinde bir korkak olduğunu biliyorum."

Scarlet nefesini tuttu ve babasının bu suçlamayı inkâr etmesini bekledi. Her zaman yaptığı gibi çarpık bir bahane sunmasını bekliyordu ama babası kılını bile kıpırdatmadı, ağzını bile açmadı.

Scarlet'ın yüzü öfkeyle kızardı. "Sen ona layık olmayan bir evlat, bir yüz karasısın. Babaannem her ikimizi de korumak için gerekirse hayatını bile feda edebilecek biri! Doğruluğuna inandığı bir şey uğruna, bir yabancı için bile hayatını riske atabilir. Ama sen, kendinden başkasını düşünmekten acizsin. Onun oğlu olduğuna inanamıyorum. Benim *babam* olduğuna inanamıyorum."

Babası başını kaldırdı, gamlı gözlerle Scarlet'a baktı. "Yanılıyorsun Scarlet. *Bana* işkence edilirken o sadece seyretti ve onlara istediklerini yine de söylemedi." Yüzüne meydan okur gibi bir ifade yerleşti. "Babaannenin bizden sakladığı bir şeyler var ve bu yüzden ikimizin de hayatı tehdit altında. Asıl bencil olan o."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun!"

"Hayır, bilmeyen sensin! Dört yaşından beri onu gözünde büyüttün ve bu yüzden gerçekleri göremiyorsun! O her ikimize de ihanet etti Scarlet."

Şakakları zonklayan Scarlet, kapıya doğru işaret etti. "Defol. Çiftliğimden git ve bir daha asla geri gelme. Bir daha yüzünü bile görmek istemiyorum."

Babasının yüzü soldu, gözlerinin altındaki halkalar iyice koyulaşmış göründü. Yavaşça ayağa kalktı. "Sen de mi beni terk ediyorsun? Kendi annem ve kendi kızım, benden yüz mü çeviriyor?"

"Önce sen bizi terk ettin."

Scarlet onu son gördüğü beş yıl öncesinden bu yana, boyunun babasınınkine denk gelecek kadar uzadığını fark etti. Eşit bir hizada gözlerini birbirlerine diktiler; Scarlet'ın içi öfkeyle yanıyor, babası ise sanki bu durumdan üzgün olması gerekiyormuş ama bunu nasıl başaracağını tam bilememiş gibi kaşlarını çatmıştı.

"Güle güle Luc."

Babasının çenesi titreşti. "Beni almak için geleceklerdir Scarlet. Ve bu senin suçun olacak."

"Beni suçlamayı aklından bile geçirme. Üstünde vericiyle buraya gelen sensin, *beni* onlara teslim etmeye hazırlanan da sensin."

Babası, sanki kızının fikrini değiştirmesini bekliyormuş gibi, gözlerini uzun bir süre boyunca ona dikti. Onu bu eve ve hayatına geri kabul etmesini bekliyordu. Ama Scarlet'ın düşünebildiği tek şey, çekiç altında ezilen vericinin çıkardığı sesti. Babasının kolundaki yanık izleri aklına geldi ve fark etti ki bu adam kendi canını kurtarmak pahasına, onu işkencecilerin eline seve seve teslim ederdi.

Sonunda babası gözlerini kaçırdı ve kızına ya da Wolf'a bir kez daha bakmadan, dağınıklığın çevresinden dolanarak hangardan dışarıya yöneldi.

Scarlet yumruk yaptığı ellerini beline dayadı. Bir süre beklemesi gerekiyordu. Babası ayakkabılarını almak için eve gidecekti. Çiftlikten ayrılmadan önce, yiyecek bir şeyler bulmak için -veya birkaç şişe içki bulma umuduyla- mutfağı da talan edeceğini tahmin ediyordu. Çiftlikten tamamen ayrılmadan önce, babasıyla tekrar karşı karşıya gelmeyi istemiyordu.

Korkak, hain babasıyla.

"Sana yardım edeyim."

Scarlet kollarını göğsünde kavuşturdu ve öfkesini, yumuşak bir sesle konuşan Wolf'a yansıtmamaya çalıştı. Gözlerini etrafında gezdirdi, toparlanmasının haftalar alacağı dağınıklığı süzdü. "Yardımına ihtiyacım yok."

"Babaanneni kurtarma konusunda demek istemiştim." Wolf, sanki bu teklifi yaptığına kendisi de şaşırmış gibi, hafifçe irkildi.

Aklını babasının ihanetine dair öfkeli düşüncelerden Wolf'un sözlerinin arkasındaki ağır imayı değerlendirmeye yöneltmesi, Scarlet'ın uzun zamanını aldı. Wolf'a bakarak gözlerini kırpıştırdı ve adamın bu

sözlerini sanki her an patlayabilecek baloncuklar içindeymiş gibi hayal ederek nefesini tuttu. "Eder misin?"

Wolf başını evet anlamına gelecek şekilde salladı. "Kurtların karargâhı Paris'te ve senin babaanneni de büyük ihtimalle orada tutuyorlardır."

Paris. O kısa kelime, sanki Scarlet'ın içindeki bir boşluğu doldurdu. Bir ipucu. Bir umut.

Hava aracına ve paramparça olmuş arka camına baktı. Babasına duyduğu öfke tekrar alevlendi ama kısa sürede yatıştı -öfkelenmekle harcayacak vakti yoktu. İki haftadır ilk defa bir umut ışığı yakalamışken, doğrusu köpürüp köpürmekle zaman harcayamazdı.

"Paris," diye mırıldandı. "Toulouse'tan trene binebiliriz. Oradan kaç... Sekiz saat mi sürüyor?" Hava aracını arkada bırakma düşüncesinden hoşlanmıyordu ama ölümcül derecede ağır giden o tren bile, hava aracının camının değiştirilmesini beklemekten daha hızlı bir seçenekti. "Ben yokken, birilerinin çiftliğe göz kulak olması gerekecek. Belki Emilie bardaki mesaisinden sonra gelebilir. Ona bir mesaj atayım, sonra da birkaç kıyafet hazırlarım ve..."

"Ağır ol Scarlet. Her şeyi önceden iyice düşünmemiz gerekiyor. Aceleci davrananlayız."

"Aceleci davranamaz mıyız? Babaannem iki haftadan uzun süredir ellerinde! Acelecilik ettiğimiz söylenemez!"

Wolf'un bakışları karardı ve Scarlet onun huzursuzluğunu ilk defa fark ederek duraksadı.

"Bak," dedi kız, dudaklarını ıslatarak, "trende, düşünüp taşınabileceğimiz sekiz saatimiz olacak. Ama burada bir saniye daha duramam."

"Ya baban haklıysa?" Wolf'un omuzlarındaki gerginlik azalmadı. "Ya babaannenin buralarda sakladığı bir şey varsa? Ya Kurtlar o şeyi almak için buraya gelirse?"

Scarlet başını sertçe iki yana salladı. "İstedikleri kadar bakabilirler ama bir şey bulamayacaklar. Babam yanılıyor. Babaannemin benden gizlisi saklısı yoktur."

BÖLÜM

On Dört

“MAJESTELERİ.”

Kai, yüzünü Doğu Ulusları Topluluğunun en fazla aranılan suçlusu ilan edilen kaçaklara dair ordu görevlilerinin raporlarını ve haber spikerlerinin yorumlarını dinlerken, sabahın yarısı boyunca bakıp durduğu pencereden geriye döndü. Bakan Huy, yanında Torin’le kapı eşiğindeydi. Her iki adam da son derece mutsuz görünüyordu.

Kai yutkundu. “Evet?”

Huy bir adım öne çıktı. “Elimizden kaçtılar.”

Kai’nin kalbi tekledi. Babasının çalışma masasına doğru tedirgin bir adım attı ve koltuğun arkasını kavradı.

“Beklemedeki birliklerimizi sahaya indirme emri verdim. Kaçakların gün batınımdan önce yakalanarak gözaltına alınacaklarına eminim.”

“Tüm saygımla Bakan Bey, *sesiniz* kulağa hiç de kendinizden eminmişsiniz gibi gelmiyor.”

Huy göğsünü kabarttı ama yüzü hafifçe pembeleşti.

“Öyleyim majesteleri. Onları bulabiliriz. Sadece... Çalıntı bir gemiyle kaçmaları işleri zorlaştırıyor. Gemideki tüm izleme aygıtları önceden sökülmüş durumda.”

Torin sinirli bir şekilde iç geçirdi. “O kız, benim tahmin edebileceğimden çok daha akıllı olduğunu ispatladı.”

Kai elini saçlarında gezdirdi ve içinde parlayan, hiç de beklemediği bir gurur kıvılcımını anında söndürdü.

“Kızın Aycı olması da ayrı bir sorun,” diye ekledi Huy.

“Onu yakalamaya çalışanların son derece tetikte olmaları gerekli,” dedi Kai. “Zihinlerinin, kendilerine karşı bir silah olarak kullanılabileceğinin farkında olmalılar.”

“O da var ama ben söylemeye çalıştığım şey başka. Geçmişte Aycı gemilerinin izini sürmekte zorluk çektiğimiz durumlar yaşandı. Aycılar bizim radarlarımızı etkisiz kılmanın bir yolunu bulmuşlar gibi

görünüyor ve korkarım ki bunu nasıl yaptıkları hakkında kesin bir fikrimiz yok."

"Radarlarımızı etkisiz mi kıldılar?" Kai, gözlerini Torin'e çevirdi. "Bundan haberin var mıydı?"

"Bu konudaki söylentiler kulağıma çalınmıştı," dedi Torin. "Açıkçası babanız ve ben... Bu söylentilere kulak asmamaya karar verdik."

"Diğer meslektaşlarımın da benimle bu konuda hemfikir olduğu söylenemez," dedi Huy. "Ama ben, aletlerimizi çalışmaz hâle getirenlerin Aycılar olduğuna oldukça eminim. Bunu zihinsel kabiliyetleri yoluyla mı yoksa başka bir şekilde mi yaptıkları konusunda bir şey söyleyemem. Ne olursa olsun, Linh Cinder fazla uzağa kaçamayacaktır. Elimizdeki tüm kaynakları onu arama çalışmalarına yönlendirdik."

İçindeki çalkantıyı bastırmaya çalışan Kai, yüzüne taştan bir ifade takındı.

"Beni bilgilendirmeye devam edin."

"Elbette majesteleri. Görmek isteyebileceğiniz bir şey daha var. Hapishaneden alınan güvenlik kayıtlarını inceleme işini bitirdik." Daha sonra Huy, Kai'nin masasındaki ekrana doğru işaret etti.

Koltuğunu çeviren Kai, birden sıcak bastığı için gömleğinin kollarını sıyırdı ve oturdu. Ekranın bir köşesinde Ulusal Güvenlik Konseyi'nden gelen bir ileti uyarısı yanıp sönüyordu. "İletiyi kabul et."

Ekranda, beyaz duvarlarıyla göz kamaştıran bir hapishane görüntüsü belirdi. Uzun bir koridor boyunca sıra sıra dizili olan kapılar ve her kapının yanında kimlik çipi tarayıcıları olduğu görülebiliyordu. Bir gardiyan görüntüye girdi ve bir kapıya işaret etti. Gardiyanı, başına gri bir kep takmış, kısa boylu, yaşlı bir adam takip etti.

Kai koltuğunda doğruldu. Adam, Dr. Erland'dı. "Ses yükselsin," dedi.

Ekrandan Dr. Erland'ın tanıdık sesi yükseldi. "Ben, sarayın letumosis araştırma ekibinin başındaki bilim adamıyım ve bu kız da benim en önemli deneğim. Dünya'dan ayrılmadan önce ondan kan örneği almam gerekiyor." Sinirlenmiş gibi görünen Dr. Erland elindeki torbadan bir şırınga çıkardı. Ama torba hâlâ şişkindi, içindeki tek şey şırınga olamazdı.

"Bize bu şekilde emredildi efendim. İçeri girmenize izin verilmesi için imparatordan resmi bir izin kâğıdı getirmeniz gerekiyor."

Dr. Erland'ın, kendisinden böyle bir talepte bulunmadığını iyi bilen Kai, adamın şırıngayı torbasına geri sokmasını izlerken kaşlarını çattı.

"Peki. Protokol bu şekildeyse, sizi anlıyorum," dedi Dr. Erland. Ve sonra sakince, sabırla bekledi. Birkaç kalp atımı sonrasında, Kai doktorun yüzüne bir gülümseme yayıldığını gördü. "İşte, gördünüz mü? Gerekli izin kâğıdını imparatordan aldım. Artık kapıyı açabilirsiniz."

İnanılmaz bir şekilde, gardiyanın hücresine yönelerek bileğini tarayıcıya okuttuğunu, ardından giriş kodunu girdiğini gören Kai'nin ağzı açık kaldı. Yeşil bir ışık yanıp söndü ve kapı açıldı.

"Çok teşekkürler," dedi doktor, sırtını muhafıza dönmeden hücreye adım atarak. "Bize biraz izin vermenizi rica ediyorum. Sadece birkaç dakika yeterli."

Muhafız herhangi bir şey söylemeden kapıyı kapattı, koridorda geldikleri yöne doğru uzaklaştı ve ekrandan çıktı.

Kai yüzünü Huy'a çevirdi. "Bu gardiyan sorgulandı mı?"

"Evet efendim. Ve ifadesine göre, hatırladığı tek şey, bu ziyaret talebini reddettiği ve ardından doktorun oradan ayrıldığı. Ona bu görüntüleri gösterdiğimizde resmen afalladı. Bunların hiçbirini hatırlamadığını iddia ediyor."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Huy, ceketinin düğmelerini ilikleyerek ellerini meşgul etti. "Görünen o ki majesteleri, Dr. Dmitri Erland, tutuklunun hücresine girebilmek için gardiyanın gözünü boyamış."

Ensesindeki tüyler diken diken olan Kai, koltuğunda geriye doğru yaslandı. "Gözünü mü boyamış? Dr. Erland'ın bir Avcı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Teorimiz bu."

Kai gözlerini tavana dikti. Cinder, bir Aycı. Dr. Erland, bir Aycı.

"Bu bir *komplo mu?*"

Kai'nin uzak ihtimal bir teoriden bahsettiği her seferinde yaptığı gibi, Torin boğazını temizledi -gerçi Kai'ye göre, sorusu son derece mantıklıydı. "Her türlü olasılığı değerlendiriyoruz," dedi Torin. "En azından mahkûmun nasıl kaçtığından artık haberimiz var."

"Bir sonraki mesaide, mahkumun bir başka gardiyanın gözünü boyadığını gösteren bir güvenlik kaydımız daha var," dedi Huy. "Gardiyan mahkûmu bir başka hücreye naklediyor. Bu kayıtta, kızın iki

ayağı da yerinde ve sol eli, hücreye atıldığı zaman takılı olandan farklı görünüyor."

Kai koltuğundan kalktı. "O torba," dedi, pencereye doğru yürüyerek.

"Evet. Dr. Erland ona yeni aletleri vermiş olmalı. Mahkumun kaçmasına yardımcı olduğunu varsaymak durumundayız."

"Görevinden de bu yüzden ayrıldı." Kai başını salladı. Cinder'ın Dr. Erland'la nasıl tanıştığını ve onu hastanede her ziyarete gelişinde aslında ne yaptıklarını merak etti. İş birliği içinde plan yapmak ve komplo kurmak mı? "Onun sadece bir sağlık-droidini tamir etmeye geldiğini sanıyordum," diye mırıldandı kendi kendine. "Bunu sorgulamadım bile. Yıldızlar aşkına, ben büyük bir aptalım."

"Majesteleri," dedi Huy, "Linh Cinder'ı arama çalışmalarına yönlendirilmemiş az sayıda kaynağımızı Dmitri Erland'ı bulmaya adadık. Kendisi taca ihanet suçundan tutuklanacak."

"Böldüğüm için lütfen kusura bakmayın," dedi Nainsi. Bir çocukken Kai'ye bakıcılık yapmış ve bugünlerde biraz daha önemli bir görev olan kişisel asistanlık rolünü üstlenmiş bir androiddi. Kai'nin Linh Cinder'la tanışması da bozulan Nainsi sayesinde olmuştu -hatta dört hafta önce değil miydi? Cinder o sırada Kai için, tanınmış bir mekanik ustasından başka biri değildi. "Ay Kraliçesi Majesteleri Levana derhâl bir görüşme talebi..."

"Bir android tarafından takdim edilmeyi reddediyorum!" Huy ve Torin hızla kapıya doğru dönerlerken, gözlerinden alevler saçılan Kraliçe Levana içeri girdi ve Nainsi'nin mavi sen-sörüne elinin tersiyle bir tokat savurdu. Dengeleyici hidrolik mekanizması tam zamanında devreye girmese, android hiç şüphesiz yere devrilmiş olacaktı.

Her zamanki maiyeti de kraliçenin ardından odaya doluştu. Ay Ülkesi Sarayı'ndaki rolünün, Levana'nın zalimane taleplerinin yerine getirilmesini sağlamak ile dalkavukluk arasında bir yerlerdeymiş gibi görünen Baş Sihirbaz Sybil Mira. Kai bir defasında Sybil'in, kraliçenin emriyle, bir an bile tereddüt etmeden masum bir hizmetkâra saldırarak kadını neredeyse kör ettiğine şahit olmuştu.

Baş Sihirbazı, bir başka sihirbaz izledi. Sarışın bir adamdı. Geleneksel balo sırasında Kraliçe Levana, Cinder'ın hayatını ilk defa tehdit ederken, kızı kol hapsinde tutmuştu. Bir aydır kendi sarayında konuk olmasına rağmen, Kai adamın adını hâlâ bilmiyordu. Balo sırasında atılan bir

kurşun ile Kraliçe Levana'nın önüne atlayan ve kurşunu omzuna yiyen kırmızı saçlı bir başka koruma daha içeri girdi. Kurşun yarası, adamın kraliçeyi korumaya devam etmesine bir engel değilmiş gibi görünüyordu.

Adamın yaralı olduğuna işaret eden tek şey, sargıların üniformasında yaptığı şişkinlikti.

"Majesteleri," dedi Kai, kraliçeye olabildiğince tiksintiden yoksun bir şekilde hitap ettiğini düşünerek. "Bu ne güzel bir sürpriz." "Küstahça bir yorum daha yaparsanız, kendi dilinizi kesip saray kapısına çivilemenizi sağlarım."

Kai'nin rengi attı. Levana'nın genelde ahenkli ve tatlı olan sesi, şimdi bir çelik kadar sertti. Daha önce Kai defalarca kadını öfkeliyken görse de kraliçe takındığı diplomat maskesini asla düşürmemişti. "Majesteleri..."

" *Bana ait* olan tutuldun un kaçmasına müsaade ettiniz!"

"Sizi temin ederim ki onu bulabilmek için elimizden gelen her şeyi..."

"Sustur onu Aimery."

Kai'nin dili gevşedi. Gözleri şaşkınlıkla açıldı, elini dudaklarına götürdü ve çalışmayanın sadece dili değil, aynı zamanda boğazı ve çenesi olduğunu fark etti. Kasları tamamen işlevsiz hâle gelmişti. Belki de bu, dilinin saray kapısına çivilenmesinden daha iyiydi ama yine de...

İmparatorun gözleri, kırmızı ceketli erkek sihirbaza gitti. Adam ona bakarak sırıtıyordu.

"Demek elinizden gelen her şeyi yapıyorsunuz?" Levana avucunu Kai'nin masasına indirdi. Her iki hükümdarın da bakışları, masadaki ekrana, zamanda donup kalmış bir kare gibi görünen boş hapishane koridoru görüntüsüne gitti. "Bana onun kaçmasına yardım etmediğinizi mi söylüyorsunuz genç imparator? En başından beri, tek amacınızın beni kendi ülkenizde aşağılamak olmadığını mı söylüyorsunuz?"

Kai, kraliçenin ondan dizleri üstüne çöküp af dilemesini beklediğini, onu tatmin etmek için dünyaları vaadetmesini istediğini sezdi. Ama öfkesi, korkusundan daha baskındı. Konuşma yetisinden yoksun kaldığı için, kollarını koltuğunun arkasına dayadı ve öylece bekledi.

Kai gözünün ucuyla baktığında, Torin ve Huy'un birer heykel gibi hareketsiz durduklarını ama yüzlerinde karanlık bir ifadeyle kaşlarını

çattıklarını gördü. Ellerini masumca kollarının yenine sokan Sybil Mira, onları Aycı zihin büyüsüyle hareketsiz bırakmış olmalıydı.

Oda içinde, Ayaların zihin becerileri ile kontrol edemediği tek varlık olan Nainsi ise sarışın koruma tarafından fiziksel olarak alıkonulmuş, sensörü -ve dâhili kamerası- içerdeki olayları kaydedemesin diye duvara doğru çevrilmişti.

Kraliçenin masadaki parmakları beyaza çaldı. "Bu firarla hiçbir ilginiz olmadığına inanmamı mı bekliyorsunuz?" Yüzü iyice gerildi. "Ne var ki pek de *canınız sıkılmış* gibi görünmüyor majesteleri."

Kai'nin içi şaşkınlıkla doldu ama yüzünü ifadesiz tutmayı başardı. Yıllardır dolaşan söylenti ve batıl inançlar aklına geldi -Levana'nın ister Ay Ülkesi'nde ister Dünya'da, nerede olursa olsun, hakkında konuşulduğunu anında hissettiği söylentisi. Ama kraliçenin normalde haberi olmaması gereken konulardaki bilgisinin arkasında çok daha mantıklı bir sebep olduğundan şüpheleniyordu.

Levana önce babası, şimdi de Kai üstünde casusluk yapıyor olmalıydı. Kai bundan emindi, sadece kraliçenin bu casusluğu nasıl icra ettiğini bilmiyordu.

Kraliçenin kendisinden bir cevap beklediğini fark eden Kai, bir kaşını kaldırdı ve eliyle ağzını işaret etti.

Levana burnundan soluyarak masadaki elini geri çekti. Başını iyice geriye yatırdı ve bir an sonra Kai'ye, tamamen burnunun üstünden bakıyordu.

"Konuşabilirsiniz."

Kai dilini tekrar hissedebilmeye başladı ve Aimery'ye bakarak tatsızca gülümsedi. Sonra aklına gelen en saygısızca hareketi yaptı ve koltuğunu masadan geriye çekti, oturdu. Hafifçe arkaya yaslanarak ellerini karnının üstünde kavuşturdu.

Levana'nın kömürden gözleri öfkeyle alevlendi ve bir an için, neredeyse çirkin bir kadın gibi göründü.

"Hayır," dedi Kai. "Tutsağı kaçmaya cesaretlendirmedim ve ona herhangi bir yardımda bulunmadım."

"Baloda o kızın *gözlerinin içine* baktığınızı göz önüne alırsak, size neden inanayım?"

Kai'nin kaşları çatıldı. "Sözüme inanmayı reddedecekseniz, neden zorla itirafta bulunmamı sağlayıp bu işe bir son vermiyorsunuz acaba?"

“Ah, bunu yapabilirim majesteleri. Sizden duymak istediğim sözleri ağzınıza bizzat kendim yerleştirebilirim. Ama ne yazık ki bizler, *zihin okuyabilen* insanlar değiliz ve ben sizden sadece doğruları duymak istiyorum.”

“O zaman size doğrulardan bahsetmeme izin verin.” Kai sinirlenmiş olmaktan ziyade hoşgörülü göründüğünü umut etti. “Yaptığımız ilk araştırmalar bize, Cinder’ın hücresinden kaçmak için hem sayborg hem de Aycı yeteneklerinden yararlandığını gösterdi ve saray içinden birinin yardımını almış olsa bile, bu benim bilgim dışında gerçekleşti. Korkarım ki güvenlik sistemlerimiz hem sayborg hem de Aycı olan biri için yetersiz kaldı. Elbette gelecekte benzer durumlar yaşanmaması için hapishanelerimizi güçlendirmeyi amaçlıyoruz. Bu sırada, elimizdeki tüm gücü kaçağın bulunması ve gözaltına alınmasına yönlendirdik. Sizinle bir anlaşma yaptık majesteleri. Ve en azından ben, kendi payıma düşeni yerine getirmeye niyetliyim.”

“Kendi payınıza düşeni yerine getirme işinde çoktan çuvalladınız,” dedi Levana. Ama sonra yüzündeki ifade yumuşadı. “Bu kızla bir aşk yaşama türünden hayallere kapılmadığınızı umuyorum, genç imparator.”

Kai parmakları acıyla sızlayana kadar yumruğunu sıktı. “Linh Cinder’a yönelik hissettiğimi sandığım herhangi bir duygu, belli ki tamamen bir Aycı hilesinden ibaretti.”

“Kesinlikle. Bunun farkına varmanıza sevindim.” Levana ellerini mütevazı bir şekilde önünde kavuşturdu. “Bu maskaralıktan sıkıldım ve derhâl Ay Ülkesi’ne dönmeye karar verdim. Kızı bulup bana teslim etmek için üç gününüz var. Başarısız olursanız, onu bulması için kendi ordumu gönderir ve bulunana kadar, gerekirse bu acınası gezegendeki her uzay gemisi, her iniş platformu ve her evi yerle bir ederim.”

Kai’nin gözünün önünde beyaz noktacıklar belirdi ve hızla ayağa kalktı. “Asıl niyetinizi neden doğrudan belirtmiyorsunuz? Yıllardır Dünyayı işgal etmek için bir bahane arıyorsunuz ve şimdi de hedeflerinize ulaşmak için bu kaçak Aycıyı, *önemsiz bir kişiyi* kullanıyorsunuz.”

Levana’nın dudaklarının kenarı kıvrıldı. “Beni yanlış anlamış gibi görünüyorsunuz. O yüzden size az önce ne demek istediğimi tam olarak açıklamama izin verin. Bir gün Doğu Ulusları Topluluğunu ben yöneteceğim. Bunun savaş yoluyla mı yoksa barış ve diplomatik bir

evlilik anlaşmasıyla mı olacağı tamamen size bağlı. Ama kaçakla ilgili *bu talebimin,* savaşla veya politikayla hiçbir alakası yok. O kızı ölü veya diri istiyorum. Onu elime geçirmek için, gerekirse tüm ülkenizi yerle bir etmekten çekinmem."

Levana masanın yanından ayrıldı ve ofisten çıktı. Eşlikçileri de tek bir yorumda bulunmadan onu takip ettiler.

Aycılar ofisten ayrıldıktan sonra, sanki kraliçenin içeri girdiği andan beri tek bir nefes bile almamış gibi görünen Huy ve Torin, neredeyse oldukları yere yığılıyorlardı. Belki gerçekten de nefes almamışlardı -Kai, Sybil'in onlara ne yaptığını bilmiyordu ama her ne yaptıysa, hiç de hoş bir şey olamazdı.

Nainsi lastik paletleri üstünde sallandı. "Özür dilerim majesteleri. Ona giriş izni vermem bir hataydı ama kapınız zaten açıktı."

Kai elini sallayarak onu susturdu. "Evet, içeri dalmak için kapının açık ve güvenliğin zayıf olduğu bir anı tercih etmesi ne kadar da büyük bir tesadüf değil mi?"

Nainsi'nin işlemcisinden bir uğultu sesi yükseldi. Şüphesiz ki olasılık hesapları yapıyordu.

Kai eliyle yüzünü ovuşturdu. "Sorun değil. Beni yalnız bırakın lütfen. Hepiniz."

Nainsi kapıdan çıktı ama Huy ve Torin geride kaldı.

"Majesteleri," dedi Huy. "Tüm saygımla, işlemler için onayınızı almam gerekiyor."

"Evet. Gereken neyse yapılsın. Ama şimdi, birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum. Lütfen."

Huy topuklarım birbirine vurdu. "Elbette majesteleri." Torin bir an için tartışmaya hazırmış gibi göründü, ama ağzını açmadı ve bir an sonra, kapı her iki adamın arkasından kapandı.

Kilidin yerine oturduğunu gösteren klik sesinin yükselmesiyle birlikte, Kai kendini arkasındaki koltuğa yığılmış buldu. Tüm bedeni sarsılıyordu.

Bütün bunlara hazır olmadığı o kadar açıktı ki... Babasının yerini doldurabilecek kadar güçlü veya akıllı değildi. Levana'yı kendi ofisinden uzak tutmayı bile başaramamışken, tüm bir ülkeyi -hatta dünyayı- ondan nasıl koruyabilirdi ki?

Koltuğunu döndürerek ellerini saçlarında gezdirdi. Bakışları aşağıdaki şehrin üstüne düştü ama hemen sonra başını kaldırdı ve bulutsuz, masmavi gökyüzüne baktı. Gökyüzünün ötesinde bir yerlerde Ay, yıldızlar ve ozon tabakası dışına çıkarak her yöne dağılmış on binlerce kargo, yolcu, ordu ya da nakliyat gemisi vardı. Ve Cinder bu gemilerden birindeydi.

Bir yanı -belki de büyük bir yanı- elinde olmadan, sadece kraliçeye inat olsun diye, kadının böylesine büyük bir hırsla arzuladığı bir şeyin gerçekleşmemesi için, Cinder'ın kuyruklu bir yıldızın silinip giden izi gibi ortadan kaybolmasını umut etmişti. Sonuçta bütün bu olayların arkasında yatan sebep, aslında kraliçenin işgüzarlığından başka bir şey değildi. Çünkü Cinder, balo sırasında kraliçenin aslında güzel bir kadın olmadığını söyleme hatasına düşmüştü.

Kai şakaklarını ovuşturdu. Bütün bu düşünceleri kafasından uzaklaştırması gerektiğini biliyordu. Cinder bulunmalı, Levana yatıştırılmalıydı ve Kai aldatılmış, dargın bir ergen gibi değil, bir imparator gibi davranmaya başlamalıydı.

Cinder için bir zamanlar her ne hissettiyse -veya hissettiğini düşündüyse- artık hissetmiyordu.

BÖLÜM

On Beş

CINDER DUŞU KAPATTI VE DUŞ BAŞLIĞINDAN hâlâ üstüne su damlamaya devam ederken, fiberglastan duvara yaslandı. Duşta daha fazla kalmak isterdi ama su deposunun boşalmasından endişeleniyordu ve adamın aldığı yarım saatlik duşa bakılırsa, idareli olma konusunda Thorne'a güvenemezdi.

Ne olursa olsun, sonuçta artık temizdi. Kanalizasyon kokusu, köpüklü sabunla sinilip gitmişti. Geminin ortak duş kabininden çıktı, sert bir havluyla saçlarını kuruladı ve sonra pasa karşı korunmak için metal protezlerinin her girinti çıkıntısını iyice sildi. Yeni protezleri pasa karşı korumalıydı ama bu, eskiden kalma bir alışkanlıktı. Görünen o ki Dr. Erland hiçbir ayrıntıyı atlamamıştı.

Harap olmuş mahkûm üniforması, yerde bir köşede duruyordu. Cinder mürettebat odalarından kendine, geride bırakılmış bir ordu üniforması bulmuştu. Beyaz bir tişört ve kömür siyahı-gri renklerinde, beline kemer takmasını gerektiren pantolon... Bir kanun kaçağı hâline gelmeden önce giymeye alışkın olduğu kargo-pantolonlarla tişörtlerden çok da farklı değildi. Tek eksik, normalde elinden hiç çıkarmadığı eldivenleriydi. Onlarsız, Cinder kendini çıplak hissediyordu.

Havluyu ve mahkûm üniformasını kirli sepetine fırlattı ve duş odasının kapısını açtı. Karşısına çıkan daracık koridordun sağ tarafı mutfağa, sol tarafı ise plastik sandıklarla dolu kargo bölümüne uzanıyordu.

"Evim, güzel evim," diye mırıldandı, saçlarından sular damlatarak kargo bölümüne doğru yönelirken.

Sözüm ona kaptandan ortada hiçbir iz yoktu. Etraftaki tek ışık kaynağı yerdeki zayıf spot ışıklarıydı ve tüm bu karanlık, sessizlik ve geminin sonsuzluğa uzanan bir boşluğun ortasında durduğu gerçeği, Cinder'a kendisini bir gemi enkazına musallat olmuş bir hayalet gibi hissettiriyordu. Yoluna çıkıp duran depolama varilleri arasından kıvrılarak ilerledi ve kokpitteki pilot koltuğuna yerleşti.

Pencereden baktığında Dünya'yı görebiliyordu. Atmosferdeki bulutların arasından Amerikan Cumhuriyeti ve Afrika Birliği'nin çoğunluğu gözler önündeydi. Ve Dünya'nın ötesinde yıldızlar, sayısız galaksiye uzanan sayısız yıldız vardı. Manzara hem güzel hem de korkutucuydu. Yıldızlar ve galaksiler milyarlarca ışık yılı uzaktaydı ama buna rağmen o kadar yakın ve parlak görünüyorlardı ki insanın nefesi tutuluyordu.

Cinder'ın hayatı boyunca istediği tek şey, özgür kalmaktı. Üvey annesi ve onun buyurgan kurallarından uzakta, özgür olmak. Sürekli çalışmaktan başka hiçbir amacı olmayan bir hayattan uzakta, özgür olmak. Makinelerle arası *normal bir insanın* olamayacağı kadar iyi olan, fazla zeki ve fazla kuvvetli bu sayborg kıza güvenmekten aciz yabancıların nefret dolu sözleri ve bakışlarından uzakta, özgür olmak.

Artık özgürdü... Ama bu hiç de hayal ettiği gibi değildi.

İç geçirerek sol ayağını sağ dizinin üstüne attı, pantolonunun paçasını kıvırdı ve baldırındaki hazneyi açtı. Hapishaneye atıldığı sırada bu hazne de iyice gözden geçirilmiş ve içindekiler boşaltılmıştı —bu da kişisel haklarına yapılan bir başka tecavüzdü-ama hazne içindeki en önemli şeyler göz ardı edilmişti. Aramayı yapan gardiyan büyük olasılıkla, hazne içindeki kabloların arasında duran çiplerin Cinder'ın sayborg programlamasının bir parçası olduğunu düşünmüş olmalıydı.

Uç çip. Cinder onları tek tek söktü ve koltuğunun yan tarafına dizdi.

Bembeyaz parlayan çip, bir D-COMM çipiydi. Cinder'ın daha önce görmediği bir tür metalden yapılmış, bir Aycı üretimiydi. Levana bu çipin Kai'nin androidi olan Nainsi'ye takılmasını sağlamış ve bu sayede önemli bilgiler elde etmişti. Çipi programlayan ve kraliçenin kişisel programlamacısı olduğunu iddia eden kız, daha sonra Cinder'la bağlantı kurmuş ve ona Levana'nın Kai ile evlenmeyi, sonra onu öldürerek, Doğu Ulusları Topluluğunun gücünü Dünya Birliği'nin kalanını istila etmek için kullanmayı planladığını anlatmıştı. Sonsuzluk kadar uzun zaman önceymiş gibi gelse de daha birkaç gün önce Cinder'ın koşarak baloya gitmesine yol açan da işte bu bilgiydi.

Pişman değildi. Düşünmeden alınmış bir kararla hayatı altüst olmuş olsa da Cinder yine olsa yine aynı şeyi yapardı.

Üç çipten en büyüğü ve en hor kullanılmış görüneni, İko'nun karakter çipiydi. Çipin bir tarafında yağlı, büyük ihtimalle

Cinder a ait belli belirsiz bir parmak izi ve bir köşesinde incecik bir çatlak vardı. Çatlağa rağmen, Cinder çipin hâlâ çalışır durumda olduğuna emindi. İko, Yani Cinder'ın üvey annesine ait bir hizmetkâr android, Cinder'ın en eski dostlarından biriydi. Ama Adri bir öfke nöbeti sonrasında İko'yu kapatmış ve parçalarını satmış, geriye sadece satılamayacak kadar değersiz birkaç parçası kalmıştı. Karakter çipi de bu parçalardan biriydi.

Haznesinden çıkardığı çiplerden üçüncüsü eline alırken, Cinder'ın kalbi sıkışır gibi oldu.

Peony'nin kimlik çipi.

Üvey kız kardeşlerinden küçüğü, neredeyse iki hafta önce ölmüştü. Cinder ona antidotu zamanında ulaştıramadığı için, vebaya yeni düşerek hayata veda etmişti. Cinder geç kaldığı için.

Hâlâ hayatta olsaydı, Peony şimdi ne düşünürdü? Cinder'ın bir Aycı olması konusunda, aslında Prenses Selene olması konusunda, Kai ile dans etmesi, onu öpmesi konusunda...

"Öğk, bir kimlik çipi mi o?"

Cinder irkildi, Thorne yanındaki koltuğa çökerken, yumruğunu çipin üstüne kapattı. "Üstüme böyle sessizce yaklaşma."

"Neden yanında bir kimlik çipi taşıyorsun?" dedi Thorne, koltuğun yan tarafına dizilmiş duran diğer iki çipi şüpheyle süzerek. "Benimkini kesip attığını düşünürsek, o çip seninki olmasa iyi olur."

Cinder başını iki yana salladı. "Kız kardeşimin çipi." Yutkunarak parmaklarını açtı. Kurumuş bir parça kan, avucunun içinde çıtırdayarak dağılıverdi.

"Onunda bir kanun kaçağı olduğunu söyleme sakın. Kimlik çipine ihtiyacı yok mu?"

Cinder nefesini tuttu, göğsündeki sızının dinmesini bekledi ve dik dik Thorne'a baktı.

Thorne onunla göz göze geldi ve yavaşça, yüzü anlayışla doldu. "Ah, üzüldüm."

Cinder çipi metal parmakları arasında dolaştırdı.

"Ne kadar oldu?"

"Birkaç hafta." Çipi tekrar yumruğu içine aldı. "Sadece on dört yaşındaydı."

"Veba mı?"

Cinder başıyla onayladı. "Karantinadan sorumlu androidler, ölenlerin kimlik çiplerini topluyordu. Sanırım çipleri kanun kaçakları veya Aycı kaçaklara veriyorlar... Yani yeni bir kimliğe ihtiyacı olan kişilere." Çipi diğerlerinin yanına koydu. "Onun çipini almalarına izin veremezdim."

Thorne koltuğunda arkasına yaslandı. Oldukça temizlenmiş görünüyordu. Saçları güzelce taranmıştı, tıraş olmuştu ve üstünden kaliteli sabunların kokusu yayılıyordu. Yakasına kaptan rütbesine işaret eden tek bir madalyon iliştirilmiş, eski püskü bir deri ceket giymişti.

"Karantinada çalışan androidler devlete ait değil mi?" dedi Thorne, pencereden Dünya'yı seyrederek.

"Evet, sanırım öyle." Cinder kaşlarını çattı. Daha önce bunu hiç düşünmemişti ama Thorne'un ağzından duyunca, bu düşünce şüpheli bir soruyu da beraberinde getirmişti.

Sorulardan birini ilk dile getiren Thorne oldu. "Devlet neden androidleri çipleri toplayacak şekilde programlasın ki?"

"Belki de çipler karaborsa da satılmak için toplanmıyordur," dedi Cinder, parmağını koltuğun yanında duran Peony'nin çipine bastırarak. "Belki de çipleri sıfırlayarak tekrar kullanıma sokuyorlardır."

Ne var ki bu dediğine kendisi de inanmamıştı. Kimlik çiplerinin üretimi oldukça ucuzdu ve eğer sevdiklerinin kimliklerinin silindiğinden haberleri olsa, insanlar arasında büyük bir isyan baş gösterirdi.

Cinder dudağını ısırdı. O zaman çiplerin toplanmasının başka bir sebebi mi vardı? Devlet bu çipleri başka ne amaçla kullanıyor olabilirdi? Veya birileri, devletin haberi olmadan androidleri yeniden programlamayı başarmış olabilir miydi?

Cinder'ın midesi kasıldı. Şu anda Kai'yle konuşabilmeyi nasıl da isterdi...

"Diğer ikisi nedir?"

Cinder bakışlarını indirdi. "Biri bir doğrudan iletişim çipi ve diğeri de beni dostum olan bir androide ait karakter çipi."

"Çip koleksiyoncusu falan mısın yoksa?"

Cinder yüzünü buruşturdu. "Sadece onlarla ne yapacağıma karar verene kadar. Eninde sonunda İko için yeni bir beden bulacağım, tam da..." Cinder'ın gözleri uzaklara daldı, sonra keskin bir nefes aldı.

"İşte bu!"

Cinder hızla, diğer iki çipi baldırındaki hazneye geri tıktı. İko'nun karakter çipini elinde tutarak kargo bölümüne doğru koşturdu. Thorne arkadan onu izledi. Cinder koridordan geçti, yerdeki delikten alt kata indi ve motor odasına girdi. Kız havalandırma kanalının altına çömelip ana bilgisayar kasasının kapağını sökerken, Thorne da kapı eşiğinde oyalanarak Cinder'ı izledi.

"Yeni bir oto-kontrol sistemine ihtiyacımız var," dedi Cinder, bir panel açıp parmağını birtakım etiketler üstünde gezdirerek. "İko da bir oto-kontrol sistemidir. Tüm androidler öyledir! Tabii ki çok daha ufak bir bedenin kontrolüne alışkın. Ama... Ne kadar farklı olabilir ki?"

"Bir tahmin yürütmem gerekirse; gerçekten çok farklı?"

Cinder başını iki yana salladı ve çipi sistem konsoluna taktı. "Hayır, hayır. Bu işe yarayacak. Sadece bir adaptöre ihtiyacı var." Konuşurken bir yandan da çalıştı ve kabloları yerinden çıkartıp başka yerlere taktı.

"Peki, bir adaptörümüz var mı?"

"Olmak üzere."

Cinder arkasına döndü ve paneli süzdü. "Toz-vakumu modülüne ihtiyacımız olmaz herhalde, değil mi?"

"Toz... Neyine?"

Cinder paneldeki bir bağlantı kablosunu söktü. Kablonun bir ucunu bilgisayarın merkezi işlemecesine, diğerini ise daha kısa süre önce neredeyse kendisinin güç kaynağını tüketen oto-kontrol sistemi mekanizmasına taktı.

"Herhalde olmuştur," dedi Cinder oturarak.

Sistemin ışıkları yandı, Cinder'ın aşina olduğu o sistem kontrolü testinin sesi yükseldi.

Cinder'ın kalbi güm güm atıyordu; artık yalnız olmayacağı düşüncesi, değer verdiklerinden en azından birini kurtarabileceği düşüncesi...

Merkezi işlemci tekrar suskunlaştı.

Thorne geminin sanki her an başlarına yıkılmasını bekliyormuş gibi, tavana garip bir bakış attı.

"İko?" dedi Cinder, yüzünü bilgisayara dönerek. Acaba hoparlörler açık mıydı? Ses ve veri ayarları doğru muydu? Ambardayken Thorne'la kolayca iletişim kurabilmişti ama yine de...

"Cinder?"

Cinder verdiği nefesle neredeyse geriye doğru savruluyordu. “İko! Evet, benim. Cinder!” Başının üstünde duran bir soğutma borusuna tutundu. Boru, motorun, geminin bir parçasıydı.

Ve İko, geminin kendisiydi.

“Görüntüleme sensörümde bir sorun var Cinder. Seni göremiyorum ve kendimi garip hissediyorum.”

Cinder dilini dudaklarında gezdirerek eğildi ve İko’nun karakter çipini taktığı yuvayı inceledi. Çip, yerine mükemmel bir şekilde oturmuş, son derece etkili bir şekilde çalışıyor gibi görünüyordu. Herhangi bir uyumsuzluk sorununa dair hiçbir işaret yoktu. Cinder genişçe gülümsedi.

“Biliyorum İko. Bir süre için kendini biraz garip hissedeceksin. Seni bir uzay gemisinin kontrol sistemine takmak zorunda kaldım. 214 Rampion, 11.3 sınıfı bir gemi. İnternete bağlanabiliyor musun? Geminin özelliklerini netten indirebilirsin.”

“Bir Rampion? Bir *uzay gemisi* mi?”

Cinder irkildi. Motor odasında sadece tek bir hoparlör bulunmasına karşın, İko’nun sesi sanki her bir köşeden yankılanıyordu.

“Uzay gemisinde ne işimiz var?”

“Uzun hikâye, ama seni tekrar.

“Ah. Cinder! *Cinder!”* İko inler gibi bir sesle haykırdı ve Cinder’ın ürpermesine sebep oldu. “Bütün gün nerelerdeydin? Adri öfkeden deliye döndü ve Peony... *Peony*.”

Cinder konuşamadı.

“O öldü Cinder. Adri’ye karantina bölgesinden bir ileti geldi.” Cinder boş gözlerle karşısındaki duvara baktı. “Biliyorum İko. Bu dediğin, iki hafta önceydi. Adri seni kapatalı iki hafta oluyor. Bu... Senin için bulabildiğim ilk beden.”

İko sessizleşti. Cinder gözlerini odada gezdirdi, İko’yu etrafında hissedebiliyordu. Motor bir an için hızlandı, sonra normal hızına geri döndü. Odanın ısısı çok az düştü. Sevgili Rampion’unun içine bir iblis girmiş gibi kaskatı ve rahatsız bir hâlde kapı eşiğinde duran Thorne’un arkasındaki koridorda bir ışık titreşti.

“Cinder,” dedi İko, sessizce gemiyi keşfettiği birkaç dakikanın ardından. “Ben *devasayım*.” İko’nun metalik sesinde, kolayca ayırt

edilebilen bir inilti vardı.

"Sen bir gemisin, İko."

"Ama ben... Nasıl olur... Elim, görüntüleme sensörüm yokken... Ve kocaman iniş takımlarım var. Bunlar benim ayağım mı oluyor şimdi?"

"Eee, hayır. İniş takımların oluyor."

"Ah başıma gelenler! Gudubetin teki olmuşum!"

"Bu sadece geçici İko..."

"Orada dur bakalım, seni küçük gaipten ses." Thorne bir hışımla motor odasına daldı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gudubet' ile ne demek istiyorsun?"

Oda sıcaklığı zirve yaptı. "Bu konuşan da kim?"

"Ben Kaptan Carswell Thorne. Bu geminin sahibiyim ve ona hakaret edilmesine müsaade edecek değilim!"

Cinder gözlerini devirdi.

"Kaptan Carswell Thorne mu?"

"Evet."

Kısa bir sessizlik oldu. "Nette yaptığım arama, Amerika Cumhuriyeti'nden bir subay adayı Carswell Thorne sonucunu verdi. Kendisi Yeni Pekin Hapishanesi'nde..."

"Ta kendisi," dedi Cinder, Thorne'un attığı dik bakışı görmezden gelerek.

Odanın ısısı rahatsız edici noktayı biraz aşarken, yine bir sessizlik yaşandı. Sonra, "Siz... Oldukça yakışıklısınız Kaptan Thorne."

Cinder inildedi.

"Ve siz sevgili bayan, gökyüzündeki en görkemli gemisiniz ve kimse aksini söyleyemez."

Oda ısısı arttı ve Cinder iç geçirerek elini salladı. "Kasıtlı olarak mı *kızarıyorsun* İko?"

Oda ısısı keyifli bir sıcaklığa düştü. "Hayır," dedi İko. Sonra ekledi, "Ama gerçekten de güzel miyim? Bir gemi olarak yani?"

"Hem de en güzeli," dedi Thorne.

"Yan tarafında çıplak bir kadın resmi boyalı," diye ekledi Cinder.

"Ben kendim boyadım."

Tavana gömülü bir dizi spot titreşti ve loş bir ışık yaymaya başladı.

"Ve gerçekten İko, bu sadece geçici. Gemiye yeni bir oto-kontrol sistemi sana da yeni bir beden buluruz. Ama şimdilik gemiye göz kulak

olman, raporları kontrol etmen ve belki bir sistem kontrolü yapman gerekiyor."

"Güç kaynağı neredeyse bitik durumda."

Cinder başıyla onayladı. "Evet. Bundan zaten haberim var. Başka?"

Motordan yükselen uğultu sesi arttı. "Sanırım tam teşekküllü bir sistem kontrolü gerçekleştirebilirim..."

Yüzü parıldayan Cinder kapıya doğru süründü ve ayağa doğruldu. Thorne da hâlinden oldukça memnun görünüyordu. "Teşekkürler İko."

İko geminin enerji kaynağını gerekli yerlere yönlendirirken ışıklar titreşti. "Ama tekrar sormam gerekirse, neden bir uzay gemisindeyiz? Üstelik de bir hükümlüyle? Üstünüze alınmayın Kaptan Thorne."

Cinder yüzünü buruşturdu. Hikâyenin tamamını anlatamayacak kadar bitkindi ama gerçekleri yol arkadaşlarından sonsuza kadar gizli tutamayacağını biliyordu. "Peki," dedi, Thorne'un yanından geçip koridora adım atarak. "Kokpite dönelim. En azından rahatımıza bakarız."

BÖLÜM

On Altı

GILLES'TEN ALDIĞI SON ÖDEMEYİ NEREDEYSE tamamen harcamasına yol açsa da Scarlet onları Toulouse'a götürmesi için bir hava aracı çağırdı. Yolculuk boyunca Wolf'un karşı tarafına oturdu. Dövüşçüyü seyrederken belindeki tabancası sırtına batıyordu. Böylesine dar bir mekânda silahın kendisine hiçbir fayda sağlamayacağını biliyordu. Sonuçta Wolf'un ne kadar hızlı hareket edebildiğine daha önce de şahit olmuştu. İsterse o da silahını belinden çekemeden Scarlet'ı olduğu yere çiviler ve boğazını sıkabilirdi.

Ne var ki karşısında oturan bu yabancı adamdan çekinmemek imkânsızdı. Wolf büyülenmiş gibi yanından geçip gittikleri tarlaları izliyor, ağzı açık bir şekilde traktörlere, sığırlara ve yıkık dökük çiftlik evlerine bakıyordu. Bir yandan bacağı huzursuzca sallanıp duruyordu ama büyük ihtimalle farkında bile değildi.

Wolf'un yüzündeki çocuklara has hayranlık ifadesi, adamın bedeniyle tam bir tezatlık oluşturuyordu. Gözündeki iyileşmeye başlamış morluk, eski yara izleri, geniş omuzları, Roland'ı neredeyse boğduğu sıradaki sakin duruşu ve dövüşler sırasında rakibini neredeyse öldürdüğü anda gözlerinde beliren o vahşi parıltı.

Scarlet yanağının içini kemirdi ve adamla ilgili nelerin rol, nelerin gerçek olduğunu merak etti.

"Neredensin?" diye sordu Scarlet.

Wolf başını çevirerek kızın gözlerine baktı. Yüzündeki meraklı ifade aniden kayboldu. Sanki o ana kadar Scarlet'ın da yanında olduğunu unutmuştu. "Buradan. Fransa."

Scarlet dudaklarını büktü. "İlginç. Daha önce hiçbir inek görmemiş gibi bakıyorsun."

"Ah... Hayır, Rieux'dan değilim. Şehirde büyüdüm."

"Paris'te mi?"

Wolf başıyla onayladı ve sallanan bacakları yeni bir ritim tutturdu. Scarlet dayanamayarak uzandı ve bir elini Wolf'un dizine bastırarak bacağını sabit durmaya zorladı. Wolf, kızın dokunuşuyla birlikte irkildi.

"Beni deli ediyorsun," dedi Scarlet, elini geri çekerek. Wolf'un bacakları sabit kaldı -en azından şimdilik- ama yüzündeki şaşkın ifade hemen kaybolmadı. "Peki, nasıl oldu da kendini Rieux'da buldun?"

Wolf'un gözleri tekrar pencereden dışarıya çevrildi. "Başta sadece olduğum yerden uzaklaşmak istemiştim. Lyon'a giden bir trene bindim ve sonra dövüşlerin olduğu kasabaları dolaşmaya başladım. Rieux ufak bir yer ama kalabalık bir seyirci kitlesi var."

"Fark ettim." Scarlet başını koltuğuna yasladı. "Küçükken bir süre Paris'te yaşadım. Buraya gelip babaannemin yanında kalmaya başlamadan önce." Omuzlarını silkti. "Paris'i özlediğini söyleyemem."

Çiftlikler, zeytin ağaçlıkları, üzüm bağları, ufak köylerin yanından geçip gitmiş ve Toulouse'un kalbine yaklaştıkları sırada Scarlet, Wolf'un cevap verdiğini işitti.

"Ben de hiç özlemedim."

YÜRÜYEN MERDİVENLE İNDİKLERİNDE, İSTASYONUN güneşin yokluğunu telafi etmek istercesine sinir bozucu derecede aydınlatılmış alt katma vardılar. Güneşin yokluğu, sanki floresan lambalarıyla telafi edilmeye çalışılmıştı. Merdivenlerin sonunda iki android ve bir silah dedektörü onları bekliyordu ve Scarlet'ın ayağı detektör platformuna bastığı anda bir bip sesi yükseldi.

"Leo 1272 TCP 380 kişisel tabanca saptandı. Lütfen kimlik çipinizi uzatın ve geçiş izni için bekleyin."

"Ruhsatım var," dedi Scarlet, bileğini uzatarak.

Androidin tarayıcısı, kırmızı bir ışıkla parladı. "Ruhsat onaylandı. Avrupa Federasyonu Treni'ni tercih ettiğiniz için teşekkürler," dedi android, görev noktasına geri dönerken.

Scarlet androidlerin yanında geçerek ilerledi ve rayların yanında boş bir bank buldu. Yarım düzine kadar ufak, yuvarlak kamera tavanda dolanmasına, duvarlar yılların grafitisi ve yırtılmış konser posterleriyle doluydu.

Wolf kızın yanına oturdu ve bir an sonra enerjik hareketleri tekrar baş gösterdi. Aralarında bir parça boşluk olmasına rağmen, Scarlet kendini onun oynayan parmaklarına, sallanan bacaklarına ve yuvarlanan

omuzlarına ayak uydururken buldu. Wolf'un enerjisi, neredeyse elle tutulabilir bir somutluğa sahipti.

Scarlet onu izlemekle bile yoruldu.

Wolf'a aldırmamaya çalışarak, el ekranını cebinden çıkardı ve iletilerini kontrol etti. Ama önemsiz reklam mesajlarından başka bir şey gelmemişti.

Üç tren geldi ve geçti. Lizbon. Roma. Batı Münih.

Scarlet'ın sinirleri gerilmeye başladı ve Wolf bir parmağını onun dizine dayayana kadar kendisinin de ayağını sallamaya başladığını fark etmedi. Ayağını durdurdu ve Wolf elini anında geri çekti. "Özür dilerim," diye fısıldadı adam, ellerini kucağında birleştirerek.

Scarlet onun ne için özür dilediğinden bile emin değildi ve verecek bir cevap bulamadı. Wolf'un kulaklarının gerçekten de pembeleştiğinden mi yoksa yakındaki bir reklam panosunun titreşen ışığı yüzünden mi öyle göründüğünden de emin olamadı.

Scarlet, Wolf'un ölçülü bir nefes aldığını gördü. Hemen sonrasında Wolf sırtını dikleştirdi ve başını yürüyen merdivenlere doğru çevirdi.

Aniden gerilen Scarlet, Wolf'u şaşırtanın ne olduğunu görmek için başını uzattı. Yürüyen merdivenlerin dibindeki detektörden, takım elbiseli bir adam geçiyordu. Adamı üstünde bir kazak ve yırtık kotlu bir başkası takip etti. Ardından, bir eliyle havada süzülen yük arabasını kontrol edip diğeriyle de el ekranını kurcalayan bir kadın geçti.

"Sorun nedir?" diye sordu Scarlet ama sözleri, Montpellier'den hareket ederek Paris'e devam eden trenin yanaştığını duyuran anonsla boğuldu.

Ayağa kalkan Wolf'un vücudundaki gerginlik kaybolmuştu.

Manyetik raylardan bir uğultu sesi yükselirken, Wolf da diğer yolcular gibi platformun kenarına doğru ilerledi. Yüzündeki gergin ifadenin yerinde yeller esiyordu.

Scarlet çantasını omzuna astı ve ona katılmadan önce arkasına son bir bakış attı.

Trenin bir kurşunu andıran burnu, yanlarından bulanık bir görüntü hâlinde geçip gitti. Sonra tren yavaşça durdu. Tüm vagonlar bir tangırtı sesiyle beraber aynı anda rayların üstüne indi ve trenin tüm kapıları tıslayarak açıldı. Her vagondan birer android indi ve monoton bir sesle, uyum içinde anonsa başladı. "Avrupa Federasyonu Treni'ne hoş geldiniz.

Lütfen bilet kontrolü için kimlik çiplerinizi uzatın. Avrupa Federasyonu Treni'ne.

Bileğini tarayıcıya okutup trene bindikten sonra, Scarlet üstünden sanki büyük bir yük kalkmış gibi hissetti. Nihayet, *nihayet yoldaydı.* Eli kolu bağlı bir hâlde oturmuyordu.

İçinde iki ranzalı yatak, bir masa ve duvarında bir ekran bulunan özel bir oda buldu. Vagonun içine, fazla sıkılmış oda parfümünün misk kokusu hâkimdi. "Uzun bir yolculuk olacak," dedi, çantasını masanın üstüne bırakarak. "Bir süre internet televizyonunu seyredebiliriz. Sevdiğin bir kanal var mı?"

Odanın hemen girişinde duran Wolf, sanki gözlerini konduracak yeni bir şeyler arayıp duruyormuş gibi, bir yere, bir duvarlara bir ekrana baktı. Her yere bakıyordu, Scarlet hariç. "Pek sayılmaz," dedi, pencere yanına geçerek.

Scarlet yatağın kenarına çöktü. Duvardaki ekranın ışığı pencerede titreşiyor, camın yüzeyindeki birikmiş parmak izlerini aydınlatıyordu. "Benim de öyle. Kimin izlemeye zamanı var ki?

Haksız mıyım?"

Wolf bir cevap vermediğinde, Scarlet arkasına yaslandı ve üstlerine çöken bu ani garipliği fark etmemiş gibi davrandı. "Ekran açılsın."

Birkaç magazin habercisi, bir masanın etrafına oturmuştu. Habercilerin boş, iğneli lafları, dikkati fazlasıyla dağınık Scarlet'ın bir kulağından girip diğerinden çıktı. Sonra aniden, habercilerin Yeni Pekin balosundaki Aycı kız hakkında konuştuklarını fark etti. Kızın saçları darmadağındı, elbisesi utanç vericiydi ve eldivenlerinin üstündeki siyahlıklar, *yağ* lekesi miydi? Ne kadar da acınası bir hâli vardı.

Kadınlardan biri kıkırdadı. "Uzayda bir alışveriş merkezi bulunmaması çok kötü, çünkü o kızın baştan aşağı bir değişime ihtiyacı var!"

Diğer haberciler de güldü.

Scarlet başını iki yana salladı. "O zavallı kız idam edilmeyi bekliyor ve herkes onun hakkında espriler yapmakla meşgul."

Wolf başını çevirip ekrana bir göz attı. "Bu onu savunduğunu ikinci duyuşum."

"Evet. Eh, medyanın inanmamızı isteği şeyleri yalayıp yut-maktansa, ara sıra da olsa kendi aklımı çalıştırmayı tercih ediyorum." Tıpkı

babaannesi gibi konuştuğunu fark ederek kaşlarını çattı, sonra iç geçirdi. "İnsanlar eleştirmek ve yargılamada fazla aceleciler. Ama kızın geçmişinden veya onu bu şekilde davranmaya iten şeyin ne olduğundan haberleri bile yok *Gerçekten de* bir şey yapıp yapmadığı konusunda bile kesin bir bilgimiz var mı?"

Kayıtlı bir anons, trenin kapılarının kapanmak üzere olduğunu bildirdi ve birkaç saniye sonra Scarlet kapılardan yükselen tıslama sesini işitti. Tren, rayların üstünde hafifçe yükseldi ve hızla istasyondan ayrılarak onları koridor ışıklarıyla, duvardaki ekrandan yansıyan mavi ışık dışında tam bir karanlığa gömdü. Tren raylar üstünde bir kurşun gibi atıldı ve aniden, tekrar yüzeye çıktı. Güneş ışığı pencereden içeri doldu.

"Baloda silahlar ateşlenmiş," dedi Wolf, ekrandaki haberciler gevezeliğe devam ederlerken. "Bazıları kızın bir katliam yaratmaya niyetlendiğine ve kimsenin incinmemesinin bir mucize olduğuna inanıyor."

"Bazı insanlar da onun baloda bulunmasının sebebinin Kraliçe Levana'ya suikast yapmak olduğunu söylüyor. Ve bu da onu bir kahraman yapmaz mıydı?" Scarlet, TV kanalları arasında boş boş gezindi. "Ben sadece, onu veya bir başkasını yargılamadan önce, bilmemiz gereken bazı şeyler olduğunu düşünüyorum. Sonuçlara varmadan önce, o kişinin hikâyesini bilmemiz gerekiyor. Delice bir fikir, farkındayım."

Scarlet burnundan soludu. Kanın yanaklarına hücum etmesine sinir olmuştu. Kanallar ardı ardına değişti. Reklamlar. Reklamlar. Haberler. Magazin haberleri. Kendi ufak ülkelerini idare etmeye çalışan bir grup çocuğun işlendiği bir şov programı. Yine reklamlar.

"Hem ayrıca," diye homurdandı, biraz da kendi kendine konuşurcasına, "kız sadece on altı yaşında. Bence herkes aşırı tepki gösteriyor."

Wolf kulağının arkasını kaşıyarak yatağa, Scarlet'ın olabildiğince uzağına oturdu. "Cinayetten hüküm giymiş Ayalardan bazıları, henüz yedi yaşındaydı."

Scarlet yüzünü buruşturdu. "Bildiğim kadarıyla, o kız kimseyi öldürmüş değil."

"Ben de dün akşam Avcı'yı öldürmedim ama bu, beni daha az tehlikeli biri yapmıyor."

Scarlet tereddüt etti. "Evet, sanırım yapmıyor."

Ağır bir sessizlikten sonra, Scarlet kanalı tekrar magazin programına getirdi ve ilgiyle izliyormuş gibi yaptı.

"Dövüşmeye on iki yaşında başladım."

Scarlet başını ona çevirdi. Wolf duvar, daha doğrusu boşluğa bakıyordu.

"Para için mi?"

"Hayır. İtibar için. Sürüye katılalı henüz birkaç hafta olmuştu ama dövüşmediğin, kendini koruyamadığın sürece bir hiç olduğunu anlamam uzun sürmedi. Sürekli sataşılıyor ve aşağılanıyorsun.. . Basitçe, bir hizmetçi hâline getiriliyorsun ve elinden hiçbir şey gelmiyor. Bir omega hâline gelmeyi önlemenin tek yolu, dövüşmek. Ve kazanmak. Dövüşlere işte bu yüzden başladım ve işte bu yüzden iyiyim."

Kaşları öyle bir güçle çatılmıştı ki Scarlet'ın alnına bir ağrı girdi ama sohbet konusu sebebiyle rahatlaması mümkün değildi. "Omega," dedi. "Tıpkı gerçek bir kurt sürüsündeki gibi." Wolf başıyla onayladı, gergin bir şekilde tırnaklarının altını temizlemeye başladı. "O akşam benden nasıl korktuğunu gördüm. Sadece korkmuş değil... Ama tiksinmiştin. Ve tiksinmekte haklıydın. Ama az önce, birini yargılamadan evvel o kişinin hikâyesini duymak, meseleye bir de onun gözünden bakmak gerektiğini söyledin. İşte benim hikâyem bu. Dövüşmeyi bu şekilde öğrendim. Merhamet göstermeden."

"Ama artık sürüden ayrıldın. Dövüşmeye devam etmek zorunda değilsin."

"Başka ne yapabilirim ki?" dedi Wolf, keyifsizce gülerek. "Bildiğim ve iyi olduğum tek şey bu. Daha düne kadar, bir domatesin ne olduğundan bile haberim yoktu."

Scarlet yüzüne yayılmaya teşebbüs eden sırıtışı bastırdı. Wolf, böylesine hüsran içindeyken, neredeyse sevimliydi. "Eh, artık domatesin ne olduğunu biliyorsun. Ve kim bilir? Belki yarın brokoli hakkında da bir şeyler öğrenirsin. Haftaya, bir sakız kabağı ile dolmalık kabak arasındaki farkı bile öğrenmiş olabilirsin."

Wolf kıza dik bir bakış attı.

"Ben ciddiyim. Sen yeni numaralar öğretilecek bir köpek değilsin. İstersen, dövüşmek dışında başka bir şeyde iyi olmayı öğrenebilirsin. Yapabileceğin bir şeyler buluruz."

Wolf elini saçlarında gezdirdi ve her zamankinden bile daha dağınık hâle getirdi. “Sana bunları anlatmamın sebebi o değil,” dedi, hâlâ ürkek ama biraz daha sakin bir sesle. “Paris’e vardığımızda bunların hiçbir önemi olmayacak ama en azından, dövüşmekten keyif almadığımı bilmeni istedim. Kontrolümü kaybetmekten nefret ediyorum. Hep ettim.”

Scarlet, o akşamki dövüşü hatırladı. Wolf’un diğer dövüşçüyü nasıl aniden bıraktığını, sanki kendinden kaçmak istermiş gibi platformdan atlayıp koşarak uzaklaştığını anımsadı.

Kız yutkundu. “Sen hiç... Omega oldun mu?”

Wolf’un yüzüne, hakarete uğramış gibi bir ifade yerleşti, sonra kayboldu. “Elbette hayır.”

Scarlet bir kaşını kaldırdı ve Wolf, biraz geç de olsa, kibirli bir sesle konuştuğunu fark etti. Belli ki içindeki itibar açlığı henüz tam olarak kaybolmamıştı.

“Hayır,” dedi Wolf, biraz daha yumuşak bir sesle. “Asla omega olmamak için çok çaba sarf ettim.” Ayağa kalkarak tekrar pencere yanına geçti ve dışarıda akıp giden tepeleri izledi.

Scarlet, içinde yükselen, suçluluk duygusuna benzer bir hisle dudaklarını birbirine bastırdı. Kendisinin düşünebildiği tek şey babaannesine tekrar kavuşmakken, Wolf’un da aslında pek çok şeyi riske attığını göz ardı etmişti. Wolf o çeteden ayrılmıştı ve şimdi onlara karşı durmaya hazırlanıyordu.

“Bana yardım etmeyi kabul ettiğin için teşekkürler,” dedi Scarlet, uzun bir sessizliğin ardından. “İnsanların bana yardım etmek için kuyruğa girdiği pek söylenemez.”

Wolf gergince omuz silkti. Ağzından başka bir laf çıkmayacağı belli olunca Scarlet iç geçirdi ve tekrar zap yapmaya başladı. Bir haber programında durdu.

FİRAR EDEN AYCI KAÇAĞI LİNH CİNDER'I ARAMA ÇALIŞMALARI DEVAM EDİYOR.

Scarlet hızla doğruldu. “Firar mı etmiş?”

Wolf döndü ve manşet yazısını okuduktan sonra kaşlarım çatarak Scarlet’a baktı. “Duymamış miydin?”

“Hayır. Ne zaman?”

“Bir veya iki gün önce.”

Scarlet çenesini ovuşturdu, bu yeni haber karşısında hayret içinde kalmıştı.

“Hiçbir fikrim yoktu. Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

Tam o anda ekranda, balodan alınan görüntüler oynamaya

başladı.

Binlerinin ona yardım ettiğinden bahsediyorlar. Bir devlet çalışanı. Wolf bir elini pencere kenarına koydu. “İnsan böyle bir durum karşısında ben olsam ne yapardım diye merak ediyor. Bir Aycının yardıma ihtiyacı varsa, sen de ona yardım edebilecek durumdaysan, kendini ve aileni riske attığını bile bile ona yardım eder miydin?”

Onu sadece yarım kulakla dinleyen Scarlet, kaşlarını çattı. “Hiç kimse için ailemi riske atmazdım.”

Wolf bakışlarını yerdeki ucuz halıya indirdi. “Aileni mi? Yoksa babaanneni mi?”

Babası aklına gelen Scarlet’ın içindeki öfke musluğu ardına kadar açıldı. Babasının, üstünde bir vericiyle geldiğini, hangarın nasıl da altını üstüne getirdiğini hatırladı.

“Benim tek ailem, babaannem.” Scarlet terli ellerini pantolonuna sildi ve ayağa kalktı. “Canım espresso istedi.” Aklındaki soruya Wolf’un nasıl bir cevap vermesini istediğinden emin olamayarak bir an tereddüt etti. “Yemek vagonunda bana eşlik etmek ister misin?”

'Wolf’un bakışları, Scarlet’ın omzundan arkaya, kapıya düştü. Kararsız görünüyordu.

Scarlet onun kararsızlığına hem alaycı hem de dostça bir gülümsemeyle karşılık verdi. Hatta belki biraz da cilveli bir gülümseme... “Son yemeğinin üstünden tam iki saat geçti. Açlıktan ölüyorsundur.”

Wolf’un yüzünde, paniğe yaklaşan bir ifade belirip kayboldu. “Hayır, teşekkürler,” dedi çabucak. “Ben burada iyiyim.”

“Ah.” Scarlet’ın bir anlığına hızlanmış nabzı tekrar yavaşladı.

“Tamam. Yakında dönerim.”

Scarlet kapıyı arkasından kapatırken, Wolf’un bir elini saçlarında gezdirerek sanki bir tuzaktan kıl payı kurtulmuşçasına iç geçirdiğini gördü.

BÖLÜM

On Yedi

TRENİN KORİDORLARI OLDUKÇA HAREKETLİYDİ. Scarlet yemek vagonuna doğru ilerlerken, ellerinde tepsileriyle vagonlara servis yapan androidlerin, yüzünde ciddi bir ifadeyle el ekranına bakan takım elbiseli bir kadının ve gördüğü her kapıyı açıp merakla içeri bakan bir ufaklığın yanından geçti.

Scarlet, işine giden, tatilci, alışverişe çıkmış ve hatta belki de bazıları evlerine dönüş yolundaki insanların arasından geçerek yaklaşık yarım düzine birbirine benzer vagonu aştı. On altı yaşındaki bir kızı bir iblis gibi resmeden medyaya öfkesi, kızın hapisten kaçmış ve hâlâ bulunamadığını öğrendiği andaki şaşkınlığı, Wolf'un şiddetle dolu çocukluğu ve kendisine yemek vagonunda eşlik etmeyi reddetmesi karşısındaki duyguları yavaş yavaş azalmaya başlamıştı. Babaannesine dair endişeleri ve şu anda kendisi taşrada yavaşça ilerleyen bir trendeyken bile babaannesinin neyle karşı karşıya olabileceğine dair korkuları, en azından onu kurtarmak için yola çıktığı gerçeğiyle, biraz olsun yatışmıştı.

Düşünceleri hâlâ oradan oraya savrulurken, sonunda yemek vagonuna ulaştı. Vagonun göreceli olarak boş olduğunu görünce sevindi. Vagonun ortasındaki yuvarlak bir barın içindeki barmen canı sıkılmış gibi görünüyordu ve gözünü duvardaki bir ekrana dikmiş, Scarlet'ın asla sevemediği bir talk show'u izliyordu. Ufak bir masada iki kadın içkilerini yudumlamakla meşguldü. Koltuklu bir bölmede oturmuş genç bir adamsa ayaklarını masaya uzatmış, parmaklarını sinirli bir şekilde elindeki el ekranına vuruyordu. Duvar yanında dört android, özel vagonlara servis yapmak üzere bekleme halindeydi.

Scarlet bara oturdu, el ekranını bir bardak yeşil zeytinin yanına bıraktı.

"Ne alırsınız?" diye sordu barmen, gözlerini talk Show sunucusu ile yıldızı sönmüş bir aksiyon yıldızı arasındaki sohbetten ayırmadan.

"Espresso, tek şekerli olsun lütfen."

Barmen siparişini hazırlarken Scarlet çenesini eline dayadı ve diğer elinin parmaklarını el ekranında gezdirerek şu kelimeleri girdi;

SÜRÜ BİRLİĞİ

Ekrandan, kendilerini kurt sürüsü ve gizli topluluklar olarak tanımlayan müzik gruplarıyla, internet toplukları sıralandı.

SÜRÜ BİRLİSİ ASKERİ

Hiçbir sonuç bulunamadı.

KURTLAR

Scarlet bunun fazlasıyla geniş bir tanımlama olduğunu ancak yazdıktan sonra fark etti. Yazdığını hızla düzeltti.

KURTLAR ÇETESİ

Arama sonucunda 20,400 sayfa çıkınca, aramasına PARİS'İ de ekledi.

İki yaz önce Paris'te turlayan bir müzik grubu listelendi.

KURTLAR SOKAK ÇETESİ. KURT ÖZGÜRLÜKÇÜLERİ. ERDEMLİ KURTLARMIŞ GİBİ DAVRANAN SADİST SUÇLULAR.

Sonuç yok. Sonuç yok. Sonuç yok.

Sinirleri bozulan Scarlet, saçlarını kapüşonunun içine tıkıştırdı. Kendisi farkında olmadan espressosu önüne bırakılmıştı bile. Bir yudum almadan önce, ufak fincanı ağzına yaklaştırıp biraz üfledi.

Kurt Birliği denilen bu örgüt 962 üyeye sahip olacak kadar uzun zamandır ortalardaysa, onlarla ilgili bir kayıt bulunmaması imkânsızdı. Suçlar, davalar, cinayetler, topluma rahatsızlık veren her türlü şey. Arama yaparken başka hangi kelimeleri girmesi gerektiğini düşündü ve Wolf'u daha fazla sorgulamış olmayı diledi.

"Oldukça belirli bir arama."

Scarlet başını yana çevirdi ve iki tabure yanında oturan, ne zaman geldiğini bile fark etmediği adama baktı. Adam hafifçe kısık gözleriyle, yanağındaki gamzesini hafifçe ortaya koyarak kıza cilveli bir şekilde gülümsedi. Adamın yüzü Scarlet'a aşina geldi, sonra onu henüz bir saat önce Toulouse'taki tren istasyonunda gördüğünü hatırladı.

"Ben de belirli bir şey arıyorum zaten," dedi Scarlet.

"Fark ettim. 'Erdemli kurtlarmış gibi davranan..."Bunun ne anlama gelebileceğini hayal bile edemiyorum."

Barmen, kaşlarını çatarak onlara doğru baktı. “Ne alırsınız?” Adam gözleri barmene çevirdi. “Çikolatalı süt lütfen.”

Barmen eline boş bir bardak alırken, Scarlet da kıkırdadı. “Siparişin konusundaki ilk tahminim bu olmazdı.”

“Öyle mi? Peki ya ne olurdu?”

Scarlet adamı baştan ayağa bir süzdü. Adamın yaşı, ondan fazla büyük olamazdı ve klasik anlamda bir yakışıklılığa sahip olmasa bile, yaydığı bu özgüven duygusuyla, şüphesiz ki kadınlarla arası iyi olmalıydı. Kısa boylu ama kaslıydı, saçları düzgünce arkaya doğru taranmıştı.

Neredeyse kibirlilik sınırlarında gezinen, bir kendinden emin olma havasına sahipti. “Konyak,” dedi Scarlet. “Babamın da en sevdiği içkidir.”

“Ne yazık ki bugüne kadar ağzıma bile sürmedim.” Uzunca bir bardak çikolatalı süt önüne konduğunda, adamın yanağındaki gamzesi iyice derinleşti.

Scarlet el ekranını kapattı ve espressosunu eline aldı. Kahvesinden yayılan koku, birden burnuna fazla güçlü, fazla acımsı geldi. “Senin siparişin hiç de fena değilmiş.”

‘Protein açısından da şaşırtıcı derece zengindir,” dedi adam, bit yudum alarak.

Scarlet fincanından bir yudum daha aldı ve tat alma duyusunun itiraz sinyalleri verdiğini hissetti. Fincanı tabağına geri koydu. “Bir centilmen olsaydın, bir tane de bana ısmarlamış olurdun.”

“Bir hanımefendi olsaydın, bunu söylemeden önce benim ısmarlamamı beklerdin.”

Scarlet dudaklarını büzüştürdü ama adam çoktan barmene işaret etmiş ve ikinci bir bardak çikolatalı süt siparişi vermekle meşguldü.

“Bu arada, adım Ran.”

“Ben de Scarlet.”

“Saçların gibi mi?”

“Ah, işte bu benzetmeyi ilk defa duyuyorum.”

Barmen yeni çikolatalı süt bardağım bara koydu, sonra döndü ve ekranın sesini açtı.

“Peki. Nereye seyahat ediyorsunuz Matmazel Scarlet?”

Paris.

Aklında beliren bu kelime, birden tüm ağırlığıyla Scarlet'ın düşüncelerini istila etti. Gözlerini duvardaki ekrana çevirdi. Ekrandaki saate, kalan uzaklığa ve varış zamanına baktı.

"Paris." Bardağından büyük bir yudum aldı. Alıştığı türden, taze sütle yapılmamıştı ama çikolatanın yoğun tadı güzel bir lezzet sunuyordu. "Babaannemi ziyarete gidiyorum."

"Öyle mi? Ben de Paris yokuşuyum."

Scarlet belirsiz bir hareketle başını salladı. Aniden, bu sohbetin burada noktalanmasını istemişti. Kıvamlı içeceğini yudumlarken, bu sohbete dâhil olmasının arkasında, istemsizce bile olsa, bir tür manipülasyonun yattığını fark etti. Adama karşı bir ilgisi yoktu, Paris'e gidiş sebebini merak etmiyordu ve onu bir daha görmek gibi bir isteği söz konusu değildi. Sadece adamın ilgisini üstüne çekebileceğini kanıtlamak istemiş ve şimdi de bunu bu kadar kolay başardığı için canı sıkılmıştı.

Tıpkı babasının yapabileceği türden bir hareketti ve bunu fark etmekle bile midesi kasıldı. Elindeki çikolatalı süt bardağını barın uzağına doğru ittirmek istedi.

"Yalnız mı seyahat ediyorsun?"

Scarlet başını hafifçe ona doğru eğdi ve özür dilemesine gülümsedi. "Hayır. Hatta artık erkek arkadaşımın yanına dönmem gerekiyor." *Erkek* kelimesine gerektiğinden fazla vurgu vermişti ama adam istifini hiç bozmadı.

"Elbette," dedi.

İçeceklerini aynı anda bitirdiler ve Scarlet yabancı adamın itiraz etmesine fırsat bırakmadan, kendi içtiğini ödemek için hızla bileğini bardaki tarayıcıdan geçirdi.

"Barmen," dedi, tabureden inerken. "Hazır yiyecekleriniz var mı? Sandviç gibi mesela?"

Barmen başparmağıyla barın yüzeyine gömülmüş ekranlara işaret etti. "Menülere bakabilirsiniz."

Scarlet kaşlarını çattı. "Neyse. Odaya sipariş veririm."

Barmen, onu işittiğine dair bir işarette bulunmadı.

"Tanıştığımıza memnun oldum Ran.

Ran bir dirseğini bara dayadı ve kızın yüzüne bakabilmek için taburesinde yana doğru döndü. "Belki tekrar karşılaşırız. Paris'te

mesela."

Ran çenesini eline dayarken, Scarlet'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bir tiksinti dalgası eşliğinde, adamın parmaklarındaki her bir tırnağın keskin bir şekilde sivriltilmiş olduğunu fark etti.

"Belki," dedi Scarlet, sesindeki kibarlığı korumaya çalışarak.

Trenin arkalarına doğru ilerlerken, içgüdüsel alarmı sanki havada asılı bir vızıltı sesi gibi, iki vagon boyunca devam etti. Scarlet bu hissi üstünden atmaya çalıştı. Babaannesinin ve babasının başına gelenlerden sonra paranoya nihayet baş göstermeye başlamıştı. Teninin hemen altında yatan tüm o panik hissiyle, herhangi bir sohbeti sürdürebilmesi bile bir mucizeydi.

Adam son derece kibardı. Bir centilmendi. Belki de o pençemsi tırnaklar, şehirde son modaydı.

Ran'ın içinden yükselen bu ani, tiksinti dolu güvenmezlik hissini hiç de hak etmediğine karar verdiği anda, hatırladı.

Scarlet, Toulouse'taki istasyonda onu ilk defa gördüğünde, Ran üstünde hırpani kotu ve elinde hiçbir çantası yokken yürüyen merdivenlerden iniyordu. Wolf da tam o sırada, sanki bir şey işitmiş veya tanıdığı birini görmüş gibi, bir anda gerilmişti.

Bir tesadüf olabilir miydi bu?

Tavandaki hoparlörden bir cızırtı sesi yükseldi. Scarlet koridordaki gürültü yüzünden hoparlörden yapılan anonsu zar zor işitebildi. Ama ardı ardına tekrarlayan anonsun etkisiyle koridor bir anda sessizleşti. "Bir rötar durumu yaşanıyor. Tüm yolcularımızdan derhal özel odalarına dönmelerini ve bir sonraki anonsa kadar vagon koridorlarına çıkmamalarını rica ediyoruz. Bu bir test değildir. Geçici bir rötar durumu yaşanıyor.

BÖLÜM

On Sekiz

İÇERİ GİRDİKTEN SONRA KAPIYI ARKASINDAN kapayan Scarlet, Wolf'un hâlâ odada olduğunu görünce rahatladı. Wolf daracık alanda volta atıyordu. Başını Scarlet'a doğru çevirdi.

"Anonsu yeni duydum," dedi Scarlet. "Neler olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır. Belki senin bir fikrin vardır diye düşünmüştüm."

Scarlet elini cebindeki el ekranına attı. "Bir rötar yaşanıyormuş. Ne var ki koridorlara çıkılmamasını istemeleri biraz garip."

Wolf bir yanıt vermedi. Çatık kaşlı ifadesi yırtıcı, neredeyse öfkeli bir hâle büründü.

"Kokun..."

Wolf cümlesinin devamını getirmediğinde, Scarlet içerlemişçesine bir kahkaha attı. *"Kokum mu?"*

Wolf başını kabaca iki yana sallarken, saçları, kırışmış alnını kamçıladı. "Öyle demek istemedim. Dışarıdayken kimle konuştun?"

Scarlet yüzünü buruşturarak arkasındaki kapıya doğru geriledi. Ran bir parfüm sıkmış bile olsa, kesinlikle Scarlet'ın burnuna gelmeyecek kadar hafif bir kokuydu.

"Neden?" diye tersledi, Wolf'un ani suçlaması kadar kendi hissettiği beklenmedik suçluluk duygusu karşısında sinirlenerek. "Sana ne bundan?"

Wolf çenesini sıktı. "Hayır, aslında benim demek istediğim..." Duraksadı ve gözleri, Scarlet'ın arkasındaki bir noktaya odaklandı.

Kapının çalınmasıyla birlikte Scarlet irkildi ve sonra dönerek hızla kapıyı açtı.

Odaya, bir kolunun ucuna tarayıcı iliştirilmiş bir android girdi. "Yolcularımızın güvenliği için bir kimlik taraması gerçekleştiriyoruz. Lütfen tarama için bileğinizi uzatın."

İçgüdüsel bir refleksle elini uzattı. Tarayıcının kırmızı ışığı, bileğinin üstünden geçti. Bir bip sesi yükseldi, sonra android Wolf'a döndü ve bu isteği sorgulamak Scarlet'ın aklına ancak o zaman geldi. "Neler oluyor?" dedi. "Trene bindiğimizde biletlerimizi taratmıştık zaten."

Bir bip sesi daha yükseldi. "Bir sonraki emre kadar bu odadan ayrılmayın."

"Bu bir cevap değildi," dedi Scarlet.

Androidin göğsündeki bir kapak açıldı ve içeriden, ucunda ince bir şırınga takılı üçüncü bir kol çıktı. "Evet, şimdi de zorunlu bir kan kontrolü yapmam gerekiyor. Lütfen kolunuzu uzatın."

Scarlet ağzı açık bir şekilde parıldayan şırıngaya baktı. "Kan testi mi? Bu çok saçma. Biz sadece Paris'e seyahat ediyoruz."

"Lütfen kolunuzu uzatın," diye tekrarladı android, "yoksa güvenlik prosedürlerine uymadığınız yönünde rapor vermek zorunda kalırım. Biletleriniz geçersiz kabul edilir ve bir sonraki istasyonda trenden indirilirsiniz."

Scarlet burnundan soludu ve yan gözle Wolf a baktı. Ama Wolf'un gözleri, tamamen şırıngaya kilitlenmişti. Scarlet bir an için, onun androidin sensörünü parçalamaya niyetlendiğini düşündü ama sonra Wolf, isteksizce kolunu uzattı. İğne tenini delip geçerken yüzündeki ifadeye bakılırsa, aklı başka bir yerlerdeydi.

Android kan örneğini alıp şırıngayı geri çektiğinde, Wolf bir adım geriledi ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

İğneden korkuyor olabilir miydi? Scarlet gözlerini kısarak onu süzdü, android bir başka şırınga çıkarttığında kendi dirseğini ileri uzattı. Şırınganın, dövme yapımından daha can yakıcı olduğunu hiç sanmıyordu.

Scarlet yüzünü buruşturarak şırınganın kendi kanıyla dolmasını izledi. "Tam olarak aradığınız nedir?" dedi, android işini bitirip her iki şırıngayı da gövdesine geri soktuğunda.

"Kan taraması yapılıyor," dedi android. Ardından bir uğultu ve bipleme sesleri yükseldi. Wolf bir kolunu aşağı düşürürken, android de sonucu duyurdu. "Taramam tamamlandı. Lütfen kapınızı kapatın ve bir sonraki emre kadar bu odadan ayrılmayın."

"Bunu zaten söylemiştin," dedi Scarlet, koridora yönelen androidin arkasından.

Başparmağını hâlâ kanayan iğne izine bastıran Scarlet, kapıyı ayağıyla iterek kapadı. "Bu da neydi böyle? Belki de müşteri hizmetlerine gidip sağlam bir şikâyette bulunmalıyım."

Arkasına döndüğünde, Wolf'un tekrar pencere kenarına geçtiğini gördü. Adamın attığı adımları işitmemişti bile. "Yavaşlıyoruz," dedi Wolf.

İşkence gibi kısa bir sessizliğin ardından, trenin yavaşladığını Scarlet da hissetti.

Pencereden dışarı baktığında, Scarlet öğlen güneşi altında yatan sık ağaçlıkla çevrili olduklarını görebiliyordu. Etrafta herhangi bir yol veya bir bina yoktu. Durdukları yer bir istasyon değildi.

Aklındaki soruyu dillendirmek için ağzını açtı ama Wolf'un yüzündeki ifadeyi görünce duraksadı. "Sen de duydun mu?" diye sordu Wolf.

Scarlet boynunun biraz olsun rahatlaması için kapüşonlu eşofmanın fermuarım açtı ve kulak kabarttı; manyetik rayların uğultusu, bir sonraki kabinin açık penceresinden içeri dolan rüzgârın sesi, yerinde sallanan bavulların zangırtısı...

Ağlama sesi. O kadar uzaktan geliyordu ki sanki henüz uyanılmış bir kâbusun son yankısıydı.

Scarlet'ın kollarındaki tüyler diken diken oldu. "Orada neler oluyor?"

Duvardaki hoparlör cızırdadı. "Sayın yolcularımız, tren müdürünüz konuşuyor. Tren dâhilinde acil bir durum söz konusu. Tıp otoritelerinin varmasını beklerken bir süre rötar yapacağız. Tüm yolcularımızdan odalarında kalmalarını ve androidlerimizin talimatlarına uymalarını rica ediyoruz. Anlayışınız için teşekkürler."

Hoparlör sessizleşirken, Scarlet ile Wolf göz göze geldi.

Scarlet'ın boğazı sıkıştı. Kan testi. Ağlama sesi. Rötar.

"Veba."

Wolf bir yorumda bulunmadı.

"Treni tamamen kilit altına alacaklar," dedi. "Karantinaya alınacağız."

Koridorda kapılar çarpıyor, kabin komşuları birbirlerine sorular soruyor, olaya dair yorumlarını paylaşıyor ve müdürün, odalarında

kalmaları yönündeki talebini tamamen yok sayıyorlardı. Androidler bir sonraki vagona geçmiş olmalıydı.

Scarlet, *letumosis salgım* kelimelerinin, bir soru işareti eşliğinde korkuyla sarf edildiğini işitti.

"Hayır," dedi tükürürcesine. "Bizi burada alıkoyamazlar. Babaannem..." içinden yükselen panik dalgasına esir düşerken, Scarlet'ın sesi tiz bir tona ulaştı.

Koridorda birileri deli gibi bir kapıyı yumrukluyordu. Uzaklardan gelen ağlama sesi, şiddetini artırdı.

"Eşyalarını toparla," dedi Wolf.

Scarlet ve Wolf aynı anda hareket ettiler. Scarlet el ekranım çantasına atarken Wolf da pencereyi ardında kadar açtı. Altlarında yer, ağır bir hızla akıp gidiyordu. Rayların ötesindeyse, içleri gölgeler arasında kaybolmuş sık bir orman vardı.

Scarlet belindeki silahını kontrol etti. "Atlayacak mıyız?"

"Evet. Ama bunu bekliyor olabilirler, o yüzden tren daha fazla yavaşlamadan önce atlamamız gerekiyor. Büyük ihtimalle şu anda, kaçmaya teşebbüs edenleri alıkoymak için koruma androidlerini hazırlamakla meşguldürler."

Scarlet başını sallayarak anladığını belirtti. "Eğer sorun letumosis ise, tren çoktan karantina altına alınmış demektir."

Wolf başını pencereden dışarı çıkartarak, trenin her iki tarafına doğru baktı. "Şimdi tam sırası."

Başını içeri çekerek çantayı omzuna astı. Scarlet altlarından kayıp giden yere baktı ve bir an için başı döner gibi oldu. Ağaçların üstünden yansıyan güneş ışığının da etkisiyle, tek bir noktaya odaklanmak oldukça zordu. "Bu oldukça tehlikeli görünüyor."

"Bir şey olmaz."

Scarlet bir an için, karşısında tekrar o çılgın adamı bulacağını düşünerek yan gözle ona baktı ama Wolf'un yüzünde heykellerinin kadar soğuk ve gamsız bir ifade vardı. Gözlerini hızla altlarından kayıp giden yere dikmişti. "Frenlere abandılar," dedi. "Trenin yavaşlaması hızlandı." Scarlet'ın hızdaki hafif değişimi hissetmesi, tekrar birkaç saniye aldı.

Wolf başını öne doğru eğdi. "Sırtıma çık."

"Kendi başıma atlayabilirim."

"*Scarlet.* "

Scarlet gözlerini ona dikti. Wolf'un daha önceki o çocuksu havası tamamen kaybolmuş, yerine Scarlet'ın beklemediği türden bir ciddiyet gelmişti.

"Ne var? Ahırdaki terastan aşağıdaki saman yığınının üstüne atlamaktan farklı olmasa gerek. Yüzlerce defa yaptığım bir şey." "Saman yığını mı? Emin ol Scarlet, bu hiç de aynı şey değil." Scarlet ayaklarını direyemeden Wolf eğildi ve kızın kollarını, bacaklarını sırtına dolayarak kucağına aldı.

Scarlet hayretle nefes verdi ve ona kendisini yere bırakmasını söylemek için daha ağzını yeni açmışken Wolf pencere dışına çıkmıştı. Scarlet'ın saçları rüzgârla savrularak ensesini kırbaçlıyordu.

Wolf atladı. Scarlet ona sıkıca tutunarak ciyakladı, midesi ağzına geldi ve sonra yere inişin şiddetini, büyük bir sarsıntıyla tüm omurgasında hissetti. Parmaklarım Wolf'un omuzlarına gömdü. Her yanı zangır zangır titriyordu.

Wolf, raylardan sekiz adım uzaklıktaki bir açıklığa atlamıştı. Ağaçların altına doğru koşturdu ve gölgelerin arasında daldı.

"İyi misin?" diye sordu Wolf.

"Tıpkı" diyen Scarlet, derin bir nefes aldı, "saman yığınına atlamak gibiydi."

Wolf'un göğsü sessiz bir kahkahayla sarsıldı ve Scarlet'ın da kemiklerini titreştirdi. Sonra Wolf kızı yosunla kaplı yere bıraktı. Scarlet ona tutunmayı bıraktı, ayakları üstünde dengesini sağladı ve Wolf'un koluna bir yumruk savurdu. "Bunu bir daha asla yapma."

Wolf neredeyse kendinden memnunmuş gibi göründü, sonra başını ormana doğru salladı. "Birilerinin bizi görme ihtimaline karşın içerilere ilerlesek iyi olur."

Nabzı hâlâ düzensiz ve ağır olmasına rağmen, Scarlet yoluna devam eden trenin sesine kulak kabarttı ve ağaçların arasına ilerleyen Wolf'u takip etti. Bir düzine kadar adımdan sonra, tren sesi duyulmaz oldu.

Scarlet, Wolf'un omzundaki çantasından el ekranını aldı ve nerede bulunduklarını kontrol etti.

"Harika. En yakın kasaba 30 kilometre uzaklıkta. Yolumuzun üstünde de değil, ama belki bizi bir sonraki istasyona bırakacak birilerine

rastlarız.”

“Ve bize hemen güvenip yardım eli uzatırlar, öyle mi?”

Scarlet yüzünü Wolf’a çevirdi. Adamın solgun yara izlerini ve gözündeki iyileşmeye yüz tutmuş morluğunu süzdü. “Senin önerin ne?”

“Raylardan uzaklaşmamak. Önünde sonunda bir başka tren gelecektir.”

“Ve *o tren mi* bizi alacak?”

“Elbette.”

Wolf raylara doğru dönmeye başlamışken, Scarlet bu sefer onun gözlerindeki hınzırlık pırıltısını kaçırmadı. Ama Wolf birden durakladığında, henüz yarım düzine adım atmışlardı. “Ne…”

Wolf hızla kıza döndü, bir eliyle başının arkasını kavrarken diğer eliyle ağzını kapattı.

Gerginleşen Scarlet, Wolf’un kavrayışından kurtulmaya çabaladı ama bir şey, duraksamasına sebep oldu. Wolf kaşlarını çatmış, dikkatle ormanın derinliklerine doğru bakıyordu. Sonra başım geriye attı ve havayı kokladı.

Scarlet’ın bir ses çıkarmayacağından emin olduğunda, Wolf ellerini sanki arı şokmuşçasına bir hızla geri çekti.

Aniden bırakılmaya hazırlıksız yakalanan Scarlet, geriye doğru sendeledi.

Bir süre hareketsiz ve sessiz bir şekilde durdular. Scarlet, Wolf’un bu kadar gerilmesine sebep olan şeye dair bir ses duyabilmek için kulak kabarttı. Elini yavaşça sırtına uzatarak, belindeki silahını çekti. Silahın emniyetini açtığında çıkan klik sesi, ağaçlar arasında yankılandı.

Ormanın derinliklerinden bir kurt uludu. Yalnız bir kurdun bu haykırışı, Scarlet’ın baştan ayağa ürpermesine sebep oldu.

Wolf şaşırmış görünmedi.

Hemen ardından, bu sefer arkalarında bir yerlerden bir başka uluma sesi yükseldi.

Uluma sesleri bir süre yankılandıktan sonra, yerini sükûnete bıraktı.

“Arkadaşların mı?” diye sordu Scarlet.

Normal ifadesi Wolf’un yüzüne geri döndü. Adam önce Scarlet’ın yüzüne, sonra elindeki silaha baktı. Scarlet onun uluma seslerine hiçbir tepki vermemişken, silahı gördüğüne şaşırmış gibi durmasının garip olduğunu düşündü.

“Bizi rahatsız etmeyeceklerdir,” dedi Wolf sonunda, dönüp raylara doğru yürümeye devam ederken.

Scarlet homurdanarak onu takip etti. “İçim ne kadar da rahatladı. Kurtların hâkimiyetindeki yabani topraklardayız ama eğer sen, bize rahatsızlık vermeyeceklerini söylüyorsan...” Scarlet silahın emniyetini kapadı ve sırtındaki yerine geri soktu, sonra Wolf’un işaretini görerek duraksadı.

“Bize rahatsızlık vermeyeceklerdir,” dedi Wolf tekrar, neredeyse gülümseyerek. “Ama her ihtimale karşın, o şeyi hazırda tutsan iyi olabilir.”

“Raylardan uzaklaşmamak. Önünde sonunda bir başka tren gelecektir.”

“Ve *o tren mi* bizi alacak?”

“Elbette.”

Wolf raylara doğru dönmeye başlamışken, Scarlet bu sefer onun gözlerindeki hınzırlık pırıltısını kaçırmadı. Ama Wolf birden durakladığında, henüz yarım düzine adım atmışlardı.

“Ne...”

Wolf hızla kıza döndü, bir eliyle başının arkasını kavrarken diğer eliyle ağzını kapattı.

Gerginleşen Scarlet, Wolf’un kavrayışından kurtulmaya çabaladı ama bir şey, duraksamasına sebep oldu. Wolf kaşlarım çatmış, dikkatle ormanın derinliklerine doğru bakıyordu. Sonra başını geriye attı ve havayı kokladı.

Scarlet’ın bir ses çıkarmayacağından emin olduğunda, Wolf ellerini sanki arı şokmuşçasına bir hızla geri çekti.

Aniden bırakılmaya hazırlıksız yakalanan Scarlet, geriye doğru sendeledi.

Bir süre hareketsiz ve sessiz bir şekilde durdular. Scarlet, Wolf’un bu kadar gerilmesine sebep olan şeye dair bir ses duyabilmek için kulak kabarttı. Elini yavaşça sırtına uzatarak, belindeki silahını çekti. Silahın emniyetini açtığında çıkan klik sesi, ağaçlar arasında yankılandı.

Ormanın derinliklerinden bir kurt uludu. Yalnız bir kurdun bu haykırışı, Scarlet’ın baştan ayağa ürpermesine sebep oldu.

Wolf şaşırmış görünmedi.

Hemen ardından, bu sefer arkalarında bir yerlerden bir başka uluma sesi yükseldi.

Uluma sesleri bir süre yankılandıktan sonra, yerini sükûnete bıraktı.

“Arkadaşların mı?” diye sordu Scarlet.

Normal ifadesi Wolf’un yüzüne geri döndü. Adam önce Scarlet’ın yüzüne, sonra elindeki silaha baktı. Scarlet onun uluma seslerine hiçbir tepki vermemişken, silahı gördüğüne şaşırmış gibi durmasının garip olduğunu düşündü.

“Bizi rahatsız etmeyeceklerdir,” dedi Wolf sonunda, dönüp raylara doğru yürümeye devam ederken.

Scarlet homurdanarak onu takip etti. “İçim ne kadar da rahatladı. Kurtların hâkimiyetindeki yabani topraklardayız ama eğer sen, bize rahatsızlık vermeyeceklerini söylüyorsan...” Scarlet silahın emniyetini kapadı ve sırtındaki yerine geri soktu, sonra Wolf’un işaretini görerek duraksadı.

“Bize rahatsızlık vermeyeceklerdir,” dedi Wolf tekrar, neredeyse gülümseyerek. “Ama her ihtimale karşın, o şeyi hazırda tutsan iyi olabilir.”

BÖLÜM

On Dokuz

“BU HURDA DA NEYİN NESİ?” CINDER NEREDEYSE kendi boyundaki bir plastik sandığı itekleyeme çabalarken çenesini sıktı.

Yanındaki Thorne homurdandı. “Hurda falan değil.” Sandık, kargo bölümünün duvarına yaslanırken, sarf ettiği çabadan dolayı adamın boynundaki kaslar iyice dışarı fırladı.

Thorne inildeyerek ellerini sandığın üstüne atarken, Cinder da sandığın dibine yığıldı. Omuzları sol bacağının metali kadar kasılmış, ağrı içindeydi ve kolları da sanki her an omzundan çıkıp yere düşecekmiş gibiydi. Ama başını kaldırıp gözlerini kargo bölümü içinde gezdirdiğinde, içi bir tatmin duygusuyla doldu.

Sandıkların hepsi duvar kenarına itilmiş, böylece kokpitle mürettebat odaları arasında düz bir yol açılmıştı. Daha ufak ve hafif sandıklar üst üste dizilmiş, bazıları da duvardaki ana ekranın karşısına derme çatma birer tabura olarak yerleştirilmişti.

Neredeyse bir ev sıcaklığında.

Sonraki işleri, bu sandıklardan açılmaya değer olanları açmaktı. Ama bu, başka bir günün işiydi. “Ben ciddiyim,” dedi Cinder, nefesini topladığında. “Bu sandıkların içinde neler var?”

Thorne aşağı kayarak Cinder’ın yanına çöktü ve kolunun yeniyle alnını sildi. “Bilmiyorum,” dedi, en yakındaki sandığın üstündeki etiketi süzerek. Etikette, hiç de açıklayıcı olmayan bir kod yazılıydı. “Malzemeler. Yiyecek. Sanırım bir tanesinin içi silahla dolu. Ve birkaç tanesinde de koleksiyon değeri yüksek bir sanatçının birkaç heykeli olmalı. Onları satarak bir servet kazanacaktım ama henüz fırsat bulamadan tutuklandım.” Thorne iç geçirdi.

Cinder gözlerini kısarak adamı süzdü. Heykellerin çalıntı olduğu kesindi, bu yüzden Thorne’a karşı pek bir sempati duyamadı. “Yazık,” diye mırıldandı, başını arkadaki sandığa yaslayarak.

Thorne kolunu Cinder’ın burnunun hemen altından uzatarak, karşı duvardaki bir şeye doğru işaret etti. “O da ne?”

Cinder, Thorne'un işaret ettiği yere baktı, kaşlarını çattı ve inildeyerek ayağa doğruldu. Duvara yasladıkları bir dizi sandığın arasından, metalden bir çerçeve açıkça görülebiliyordu. "Bir kapı." Cinder geminin planlarını retina ekranına çağırdı. "Sağlık odası olabilir mi?"

Thorne'un yüzü aydınlandı. "Ah, doğru. Bu gemide bir sağlık odası da vardı."

Cinder ellerini beline dayadı. "Sandıkları *sağlık odasının* önüne mi dizdin?"

Thorne ayağa kalktı. "O odaya hiç ihtiyaç duymadım."

"Her ihtimale karşı kapısının önü açık kalsa, sence de daha iyi olmaz mı?"

Thorne omuz, silkti. "Bilmem."

Cinder gözlerim devirdi, yığının en üstündeki sandığa uzandı ve onu yere fırlattı. Yoğun bir çalışmayla açtıkları yol, daha şimdiden bozulmaya başlamıştı işte. "Bu sandıklardan birinin içinde, izi sürülebilen herhangi bir cihaz olmadığı ne belli?" "Sen beni amatör mü sandın? Bu gemiye giren her şey sıkı bir incelemeden geçti. Öyle olamasaydı gemi bunca zamandır ambarda yatmaz, hükümet gemiyi ve içindekileri çoktan ele geçirirdi." "Gemi dâhilinde izi sürülebilen herhangi bir cihaz olmayabilir," dedi İko, hem Cinder hem de Thorne'un irkilmesine sebep olarak. Görünmeden geminin her yerinde var olan yol arkadaşlarına hâlâ alışamamışlardı. "Ama gemi yine de radarda rahatça tespit edilebilir. Rotamızı herhangi bir uydu veya yörünge gemisinin uzağında tutmak için elimden geleni yapıyorum ama dünya yörüngesi şaşırtıcı bir trafiğe sahip."

Thorne sıyırdığı gömleğinin kollarını geri indirdi. "Ve tespit edilmeden tekrar Dünya atmosferi içine girmemiz de neredeyse imkânsız. Beni de bu sayede yakalamışlardı."

"Bunun bir yolu olduğunu sanıyordum," dedi Cinder. "İnsanların Dünya atmosferine gizlice girmenin bir yolundan bahsettiklerini duyduğuma eminim. Ama nerede duymuştum?" "Ben ilk defa duyuyorum. Tatlı dillilikle kamu hangarlarına girme konusunda oldukça tecrübeliyim. Ama önemli mahkûmlar kaçak durumundayken, insanları tatlı dille ikna edebileceğini sanmıyorum."

Cinder cebinden mutfakta bulduğu eski bir saç bandını çıkardı ve saçını atkuyruğu hâlinde topladı. Anılar aklında resmi-geçit yapıyordu ve aniden hatırladı.

Dr. Erland, ona Dünya üzerinde insanların sandığından fazla Aycı bulunduğunu ve bunların, devletlerin haberi olmaksızın atmosfere girebilmenin bir yoluna sahip olduğundan bahsetmişti.

"Aycılar uzay gemilerini perdelemenin bir yolunu bulmuş."

"Ne?"

Cinder dalıp gittiği anılardan sıyrıldı ve gözlerini kırpıştırarak Thorne'a baktı. "Aycılar uzay gemilerini perdeliyor. Dünya radarları onları tespit edemiyor. Ay Ülkesi'nden kaçmayı başarabilen Ayalardan çoğu, bu sayede Dünya'ya iltica edebiliyor."

"Bu korkunç," dedi İko. İko, Thorne'un bir suçlu olduğu gerçeği gibi, Cinder'ın gerçek kimliğini de sadakatle kabullenmişti. Ama bu kabullenişi, onun Ayalarla suçluların, genel olarak güvenilmez kişiler olduğu konusundaki görüşünü değiştirmemişti.

Cinder henüz İko'ya, kendisinin aslında kayıp Prenses Selene olduğunu açıklamanın bir yolunu bulamamıştı.

"Biliyorum," dedi Cinder, "ama bunu nasıl yaptıklarını bilmek oldukça işimize yarardı."

"Bu onların," diyen Thorne, ellerini Cinder'a doğru salladı, parmaklarını oynattı, "o delice Aycı büyü güçleriyle alakalı bir numara olabilir mi dersin?"

"Biyoelektrik," dedi Cinder, Dr. Erland'dan alıntı yaparak. "Bunu büyü olarak adlandırmak, sadece Ayaların gücüne güç katıyor."

"Her neyse."

"Bilmiyorum. Gemilerine taktıkları bir tür cihaz da olabilir."

"iyimser bakış açısıyla, perdeleme olayının büyüyle alakalı olduğunu varsayarsak, belki de biraz pratik yapmaya başlamalısın?"

Cinder yanağının içini dişledi. *Neyin* pratiğini yapmaya başlayacaktı ki?

"Deneyebilirim sanırım." Cinder dikkatini tekrar sandığa çevirdi. Sandığın kapağını açtı ve kırılmaya karşı içi beyaz köpük parçalarıyla dolu bir kutuyla karşılaştı. Metal elini köpüklerin arasına daldırdı. Ve tekrar çıkardığında, elinde kuş tüyleriyle süslenmiş, yüzüne altı göz boyanmış, ahşaptan bir bebek tutuyordu. *"Bu* da nedir?"

“Bir Venezüella rüya bebeği.”
“Çok çirkin.”
“Yaklaşık on iki bin univ değerindedir.”
Kalbi tekleyen Cinder, bebeği korumalı kutusuna geri koydu. “Bu sandıkların içinde işe yarar herhangi bir şey yok mudur dersin? Dolu bir güç kaynağı gibi mesela?”
“Şüpheliyim,” dedi Thorne. “Şimdiki güç kaynağımız daha ne kadar dayanır?”
“Yaklaşık olarak otuz yedi saat,” diye çınladı İko’nun sesi. Thorne başparmaklarını kaldırarak Cinder’a “harika” gibisinden bir işaret yaptı. “Yeni bir Aycı numarasını öğrenmek için yeterince uzun bir süre, değil mi?”
Cinder sandığın kapağını kapadı ve onu diğerlerinin yanına doğru ittirdi. Yeni yeteneklerini, koca bir kargo gemisini perdelemek bir yana dursun, *herhangi* bir şey için kullanmak konusunda bile nasıl bir panik yaşadığını gizlemeye çalıştı.
“Bu arada ben de biraz araştırma yapar ve iniş için ideal bir yer belirlemeye çalışırım. Doğu Ulusları Topluluğu olmaz elbette. Yılın bu zamanında Fiji Adaları’nın oldukça güzel olduğunu duymuştum.”
“Ya da Los Angeles!” dedi İko, şarkı söylercesine. “Orada kocaman bir eskort-droid fabrika satış mağazası var. Eskort-droid bedenine sahip olmak, hiç de fena olmazdı. Yeni modellerden bazıları, rengi değiştirilebilen fiber-optik saçlara sahip.”
Cinder tekrar yere çöktü ve bileğini kaşıdı. Artık çekiştire-bileceği bir eldiveni yokken, eski alışkanlığı oldukça garip bir tik hâline dönüşmeye başlamıştı. “Çalıntı bir Amerika gemisiyle Amerika topraklarına iniş yapacak değiliz,” dedi, dikkatini duvardaki ekrana vererek. Ekranın bir köşesinde, kendisinin hapishaneyken çekilmiş fotoğrafı dönüp duruyordu. Cinder bu fotoğrafı görmekten fena hâlde sıkılmıştı.
“Başka bir önerin var mı?” dedi Thorne.
Afrika.
Cinder konuştuğunu sanmış ama aslında ağzından hiçbir ses çıkmamıştı. Gitmesi gereken yer, Afrika’ydı. Ondan sonra, ne yapması gerektiğini öğrenmek için Dr. Erland’la buluşmalıydı. Dr. Erland’ın aklında onunla ilgili planları vardı: Cinder’ı bir kahraman, bir kurtarıcı,

bir prenses hâline getirmeyi öngören planlar. Levana'nın hâkimiyetine son verme ve gerçek kraliçe olarak Cinder'ı tahta geçirmeyi öngören planlar.

Cinder'ın sağ eli titremeye başladı. Dr. Erland sadece *onu* bulabilmek için bir sayborg vatani görev emri çıkartılmasını sağlamış, düzinelerce belki de yüzlerce sayborgu muayene etmişti. Ve sonra, nihayet onu bulduğunda, Cinder'ın kimliğini bir sır olarak saklamıştı. Ancak başka hiçbir seçenek kalmadığında açıkladığı gerçekle beraber, Cinder'ın hayatının kalanına dair yaptığı planları da açık etmişti. Dr. Erland'ın öncelikli hedefi ise aslında Levana'dan intikam almaktı.

Ne var ki doktorun hesaba katmadığı bir şey vardı: Cinder'ın kraliçe olmak gibi bir arzusu yoktu. Bir prenses veya herhangi bir şeye veliaht da olmak istemiyordu. Cinder'ın hayatı boyunca -en azından hatırlayabildiği kadarıyla- tek istediği şey, özgürlüktü. Ve şimdi, her ne kadar pamuk ipliğine bağlı olsa da bu özgürlüğe sahipti. Ona ne yapacağını söyleyen kimse yoktu. Onu eleştiren veya yargılayan kimse yoktu.

Ama Dr. Erland'ın yanına giderse, Cinder bu özgürlüğünü tekrar kaybedecekti. Dr. Erland ondan Ay Ülkesi'nin gerçek kraliçesi olarak hak ettiği tahtı sahiplenmesini bekleyecek ve böylece Cinder'ın özgürlüğü, en kısıtlayıcı bağlarla bağlanacaktı.

Cinder sabit duran sayborg eliyle, titreyen diğer elini kavradı. Birilerinin, ona nasıl yaşaması gerektiğini söylemesinden sıkılmıştı. İnsanların ona biçtiği rollerden ziyade, gerçekte kim olduğunu keşfetmeye niyetliydi.

"Eee... Cinder?"

"Avrupa olabilir." Sırtını sandığa yaslayarak, düz oturmaya ve kendinden emin görünmeye çalıştı. "Evet, Avrupa'ya gidiyoruz."

Kısa bir sessizlik oldu. "Bunun özel bir sebebi var mı?"

Cinder, Thorne'un gözlerine baktı ve sözlerini özenle seçtiği kısa bir sessizliğin ardından konuştu. "Ay Ülkesi veliahdı hikâyesine inanıyor musun?"

Thorne, çenesini iki avucunun arasına yasladı. "Elbette."

"Hayır. Onun hâlâ hayatta olduğuna inanıyor musun, demek istedim."

Thorne sanki karşısında ona sevimlilik yapan bir kız çocuğu varmış gibi gülümsedi. "Çünkü ilk sorun çoook belirsizdi. Evet, elbette onun hayatta olduğuna inanıyorum."

Cinder başını şaşkınlıkla geriye attı. "Öyle mi?"

"Evet. Bunun bir komplo teorisi olduğuna inanan insanların olduğunu biliyorum ama Kraliçe Levana'nın o yangından sonraki aylar boyunca gerçekten paranoyakça davrandığını duydum. Ki o sırada artık kraliçe ilan edildiği için böyle bir ruh hâlinde değil, son derece neşeli olması gerekirdi, haksız mıyım? Prensesin bir şekilde sağ olduğunu biliyordu bence."

"Evet, ama... Bunlar sadece bir hikâyeden ibaret olabilir," dedi Cinder, neden ona itiraz etme ihtiyacında hissettiğini bile anlamadan. Belki de gerçeği öğrenene kadar, kendisi bu hikâyelere asla kulak asmadığı için.".

Thorne omuz silkti. "Bunun Avrupa ile ne alakası var?" Cinder onunla yüz yüze olabilmek için oturduğu yerde döndü, sonra bağdaş kurdu.

"Avrupa'da yaşayan bir kadın var. Ya da en azından, eskiden orada yaşıyordu. Adı Michelle Benoit. Kendisi eskiden orduda bir pilottu ve onun kayıp prenses ile bağlantılı olduğunu düşünüyorum." Sırrını açık edebilecek herhangi bir şey söylemediğini umarak ağır bir nefes aldı.

"Bunu nereden öğrendin?"

"Bir android söyledi. Bir kraliyet androidi."

"Ah! Kai'nin androidi mi söyledi?" dedi İko, heyecanla Kai'nin web sitesindeki hayran sayfalarını duvardaki ekrana getirerek.

Cinder iç geçirdi. "Evet, *Yüce Majestelerinin* androidi."

O sırada Cinder farkında olmasa bile, sayborg beyni, android Nainsi'nin söylediği her şeyi sanki bir gün lazım olabilecek bir bilgi olduğunu bilirmiş gibi kaydetmişti.

Nainsi'nin araştırmalarına göre, Levana'nın cinayet teşebbüsü başarısızlıkla sonuçlandıktan sonra, Logan Tanner adındaki Aycı bir doktor, henüz bir bebek olan Cinder'ı Dünyaya getirmişti. Doktor önünde sonunda kendini bir akıl hastanesinde bulmuş ve ardından intihar etmişti ama bundan önce, Cinder'ı bir başkasına teslim etmeyi başarmıştı. Nainsi'ye göre bu kişi, Avrupa Federasyonundan eski bir ordu pilotuydu.

Filo Komutam Michelle Benoit.

"Bir kraliyet androidi demek," dedi Thorne, ilk şüpheli duruşunu sergileyerek. "Peki, bu android bu bilgilere nasıl ulaşmış?"

"O konuda hiçbir fikrim yok. Ama bu Michelle Benoit'yı bulmak ve bu bilginin doğru olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

Ve Michelle Benoit'nın Dr. Erland'ın cevaplandıramadığı bazı soruları cevaplandırabilmesini umuyordu. Belki Cinder'a geçmişiyle ilgili bir şeyler söyleyebilir, hatırlayamadığı on bir yıl konusunda onu aydınlatabilir, ona geçirdiği ameliyat, ameliyatı gerçekleştiren cerrahlar ve Linh Garan'ın icat ettiği, Dr. Erland etkisiz hâle getirinceye kadar Cinder'ı Aycı yeteneklerini kullanmaktan alıkoyan cihaz hakkında bir şeyler söyleyebilirdi.

Belki Michelle Benoit, Cinder'a bundan sonra yapması gerektiği konusunda da fikirler sunabilirdi. Belki bunlar, Cinder'a hayatının kalanında az da olsa bir serbestlik sağlayabilecek fikirler olurdu.

"Ben varım."

Cinder irkildi. "Öyle mi?"

"Elbette. Bu, üçüncü çağın çözülmeyi bekleyen en büyük gizemi. Prensesin bulunması için, birileri mutlaka büyük bir ödül koymuştur bu arada, değil mi?"

"Evet. Kraliçe Levana."

Thorne öne doğru eğildi, dirseğiyle Cinder'ı dürttü. "Bu da prensesle zaten ortak bir noktamız var demek oluyor, değil mi?" Göz kırptı ve Cinder'ın sinirlerinin gerilmesine sebep oldu. "Umarım şu prenses tatlı bir şeydir."

"Bir kez olsun önemli şeylere odaklanmayı deneyebilir misin?"

"Bu da önemli bir şey." Tüm o ağır işten sonra her tarafı hâlâ tutulmuş hâldeki Thorne, inildeyerek ayağa kalktı. "Aç mısın? Sanırım üstünde benim ismimin yazılı olduğu bir konserve fasulye kutusu var."

"Hayır, ben iyiyim. Teşekkürler."

Thorne gittiğinde Cinder en yakındaki sandığın üstüne çıktı ve omuzlarını esnetti. Sessize alınmış ekranda hâlâ haberler gösteriliyordu. Manşetlerden biri şöyleydi, *"Aya Kaçağı Linh Cinder ve vatan haini Dmitri Erland'i arama çalışmaları devam ediyor. "*

Cinder'ın boğazı düğümlendi. Vatan haini mi?

Aslında şaşırmamalıydı. Kaçmasına kimin yardımcı olduğunu keşfetmeleri, daha ne kadar zaman alabilirdi ki zaten?

Cinder oturdu, ayaklarını sandıktan aşağı sarkıtarak, gözlerini geminin tavanındaki boru ve kablolardan oluşan kargaşaya dikti. Avrupa'ya gitmekle bir hata mı yapıyordu. Sadece Nainsi'nin söyledikleri yüzünden değil ama kendi hafızasındaki boşluklar nedeniyle bu hedefi aklından çıkartabileceğinden emin değildi. Avrupa'da evlat edinildiğini başından beri biliyordu. Ve Avrupa'daki günlerine dair, en fazla birkaç anısı vardı. İlaçla sersemlemiş hâlde olduğu o anların, hep bir tür rüyanın kalıntıları olduğunu düşünmüştü. Bir çiftlik. Karla kaplı bir tarla. Sonsuza uzanan gri gökyüzü. Ve sonra onu Yeni Pekine ve yeni ailesine getiren, uzun, upuzun bir tren.

Şimdi de oraya gitmesi gerektiğini hissediyordu. Hatırlamadığı o yıllarda, nerede yaşadığını, ona kimin göz kulak olduğunu, büyük sırrından başka kimin haberi olduğunu öğrenmeliydi.

Ama ya sadece kaçınılmaz olandan uzaklaşmaya çalışıyorsa? Belki de bu sadece Dr. Erland'ın yanına giderek kaderini kabullenmeyi ertelemesini sağlayan bir bahaneydi. En azından doktor ona nasıl bir Aycı olabileceğini ve kendini Kraliçe Levana'dan nasıl koruyacağını öğretebilirdi.

Göz boyamasını kullanmayı bile bilmiyordu. Yani en azından tam olarak.

Dudaklarını bastırarak sayborg elini yüzüne doğru kaldırdı. Elin metal kaplaması, geminin loş ışıkları altında bir ayna gibi parlıyordu. El o kadar mükemmeldi ve o kadar ustaca tasarlanmıştı ki sanki *kendi* eli değilmiş gibi hissediyordu. En azından şimdilik.

Cinder başını eğdi, diğer elini -insan elini- de metalden olanın yanına kaldırdı ve tam anlamıyla bir insan olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti. Deriden, etten ve kemikten örülü iki el. Yüzeyin hemen altında, mavi damarlardan akan kan. On tırnak birden.

Sinirlerinden bir elektrik akımı geçti ve sayborg eli, Cinder'ın gözü önünde şekil değiştirmeye başladı. Parmak boğumları arasında minik kırışıklıklar belirdi. Tenin altından kaslar uzandı. Elin sert hatları yumuşadı, sıcaklık kazandı ve ete dönüştü.

Cinder artık iki insan eline bakıyordu. Taştan oyulmuşçasına mükemmel parmaklara, ince yuvarlak tırnaklara sahip, çıtı pıtı birer el.

Cinder sol elinin parmaklarını oynattı. Sonra bir yumruk yaptı ve elini tekrar açtı.

Ağzından neredeyse zevzekçe bir kıkırtı yükseldi. İşte yapıyordu. Göz boyama yeteneğini kullanıyordu.

Artık eldivenlere ihtiyacı yoktu. E *linin* gerçek olduğuna herkesi ikna edebilirdi.

Artık kimseye bir sayborg olduğunu açık etmek zorunda değildi.

Aniden fark ettiği bu gerçekle başı döner gibi oldu.

Ve sonra, ne yazık ki çok kısa bir an sonra, gözünün önünde turuncu bir ışık yanıp sönmeye başladı. Beyni onu, bu gördüğünün bir yalan olduğu konusunda uyarıyordu. El gerçek değildi, asla gerçek olamayacaktı.

Keskin bir nefes vererek doğruldu ve retina tarayıcısının Levana'nın göz boyamasının ötesini görebildiği zaman yaptığı gibi tüm yanlışlıklar ve ufak detayları listelemeye başlamasından önce, sıkıca gözlerini yumdu. Elindeki gücü kendi yararına kullanmayı bu kadar kolayca kabullendiği için kendinden tiksinmişti.

Levana'nın yaptığı da buydu işte. İnsanların hem gözlerini hem de kalplerini yanıltarak onları kendine esir ediyordu. Evet, korkuyla yönetiyordu ama aynı zamanda hayranlığı da kullanıyordu. Niyetinin kötüye kullanıldığını anlama olanağından yoksun birinin niyetini kötüye kullanmak, çok kolaydı.

Cinder'ın, Thorne'un gözünü boyaması da bundan farklı değildi.

Hiç çaba sarf etmeden Thorne'un zihnine hâkim olmuş ve onun, kendi isteklerini yerine getirmeye hevesli olmasını sağlamıştı.

Cinder bir süre oturdu, Thorne'un gemi içinde dolanırken çıkardığı sesleri ve kendi kendine mırıldanışını dinledi.

Eğer bu, Cinder'ın kim olduğuna ve kim olmak istediğine karar vermek için bir fırsatsa, ilk kararı oldukça açıktı.

Asla Kraliçe Levana gibi biri olmayacaktı.

BÖLÜM

Yirmi

RAYLARIN MANYETİK UĞULTUSU KESİLMİŞ, YERİNİ Scarlet'la Wolf'un yeri süpüren ayak sesleri ve kuş cıvıltıları almıştı. Güneşe dair tek iz, sık ağaç örtüsü arasından sızan bir parça ışıktı ve ormana ağaç reçinesi ve yaklaşan sonbaharın kokusu hâkimdi.

Trenden atladıklarından beri sanki asırlar geçmişti ama Scarlet'ın el ekranına göre, bekleme hâlindeki trene rastlamaları bir saat bile sürmemişti. Scarlet önce ormana ait olmayan sesleri fark etmişti -çevreyi kolaçan eden androidlerin, çakıl taşları ve toprağı ezen palet sesleri.

Wolf rayların yanından ayrılmış, çalıların arasından geçerek onları ormanın güvenliği içine çekmişti. Scarlet devrilmiş ağaçların üstünden tırmanabilmek ve dallarla örümcek ağlarını saçlarından uzak tutabilmek için, her iki elini de kullanabilmek amacıyla el ekranını cebine soktu. Bir süre sonra kapüşonunu başına geçirdi. Etrafı bu şekilde daha zor görüyordu ama en azından, başını dürtükleyip duran şeylerden korunmuş gibiydi.

Rayların üstüne doğru devrilmeye meyilliymiş gibi duran bir çam ağacının köklerine tutunarak, topraktan bir setin üstüne çıktılar. Yüksekten bakınca, Scarlet güneşin trenin metal tavanından yansıdığını görebiliyordu. Ara sıra pencerelerin önünden geçen yolcular, birer gölge hâlinde görünüyorlardı. Scarlet onların yerinde olduğunu hayal bile edemedi. O zaman kadar herkes acil durumun ne olduğunu öğrenmiş olmalıydı. Her bir yolcuyu veba testine tabi tutup sağlıklı olanları salıvermeleri ne kadar sürerdi? Sağlıklı insanları ne süre boyunca karantina altında tutarlardı?

Hatta insanları serbest bırakır mıydılar?

Firarı önlemek için ufak bir android ordusu trenin çevresinde tur atmakla meşguldü. Sarı sensörleri dikkatle trenin kapı ve pencerelerini izliyor, ara sıra ormana çevriliyordu. Scarlet rayların bu kadar yükseğindeyken onu görebileceklerini sanmıyordu ama yine de geriye doğru çekildi ve yavaşça eşofman üstünün fermuarını indirdi. Wolf

başını çevirip ona baktığında, Scarlet kollarını eşofmandan çıkarmakla meşguldü. Altına bu orman örtüsünde ona çok daha iyi kamuflaj sağlayacak türden siyah bir atlet giydiğine memnundu. Kapüşonlu eşofmanını beline bağladı.

Daha iyi mi, dedi dudaklarıyla, ses çıkarmadan. Ama Wolf sadece başını başka yana çevirdi.

"Trende olmadığımın farkında varmışlardır," diye fısıldadı Wolf.

Onlara en yakın duran android, sensörünü o tarafa doğru çevirdi ve saçının bile dikkat çekebileceğinden korkan Scarlet, hızla geri çekildi.

Android onlardan uzaklaştığında, Wolf öne çıktı ve Scarlet'ın altından geçebilmesi için bir ağaç dalını yukarıya kaldırdı.

Görünmemek için çömelmiş bir hâlde attıkları adımlarla, ancak bir traktör hızında ilerlediler. Scarlet'a, attığı her adım, bir başka yaratığın korkuyla kaçışmasına sebep oluyormuş gibi geliyordu -bir sincap, ufak bir kırlangıç. Ve androidlerin sırf huzursuzlaşmış hayvanları takip ederek onları bulabileceklerinden korktu ama rayların oradan herhangi bir alarm sesi yükselmedi.

Sadece bir defa durdular; başlarının üstündeki ağaç dallarında mavi bir ışık dolaştığı zaman. Scarlet, Wolf'u taklit ederek kendini yere attı. Adrenalinle kulakları zonkluyor, kalbi güm güm atıyordu.

Wolf'un parmaklarının sıcaklığını sırtında hissettiğinde şaşırarak irkildi. Bir oraya bir buraya çevrilen android ışığı orman içinde arama yaparken, Wolf'un eli sakinleştirici ve güven vericiydi. Scarlet başını hafifçe çevirdi, yanında duran Wolf'a baktı. Dövüşçünün tüm kasları gergindi ama diğer elinin parmaklarıyla yandaki bir taşın üstünde tutturduğu ritim haricinde, tamamen kıpırtısızdı.

Scarlet yarı büyülenmiş bir şekilde o parmakları izledi ve üstlerinde dolaşan ışığın uzaklaştığını ancak Wolf'un elinin sırtındaki baskısı hafiflediğinde fark etti.

Çömelerek ilerlemeye devam ettiler.

Kısa süre sonra treni arkalarında bırakmışlardı. Medeniyetin son sesleri azalarak, yerini çekirge ve kurbağaların gürültüsüne bıraktı. Sonunda takip edilmediklerine kanaat getirdiğinde Wolf onları ağaçların arasından çıkardı ve tekrar rayların talkınına getirdi.

Tren giderek daha da arkalarında kalmasına rağmen, ikisinin de ağzından tek bir laf çıkmadı.

Ağaçlar arasından görünebildiği anlarda neredeyse kör edici bir parlaklık saçan güneş ufka yaklaştığında, Wolf durdu ve geriye doğru döndü. Fark etmeden attığı birkaç adımdan sonra Scarlet da duraksadı ve Wolf'un bakışlarını takip etti. Ama gözüne, sık yabani çalılıklar ve sonu görünmeyen gölgelerden başka bir şey çarpmadı.

Wolf bir başka uluma sesine kulak veriyor gibiydi ama Scarlet'ın kulaklarına kuş cıvıltıları ve bir yarasa sürüsünün çığlıklarından başka bir ses ulaşmadı. "Kurtlar mı?" diye sordu sonunda.

Uzun bir sessizlikten sonra Wolf, gergin bir şekilde başını salladı. "Kurtlar."

Scarlet tuttuğu nefesini ancak tekrar yürümeye başladıktan sonra bıraktı. Saatlerdir süren yürüyüşleri boyunca, tek bir başka trene, bir ray birleşimine veya medeniyetten hiçbir ize rastlamamışlardı. Bir yandan, doğa içinde olmak güzeldi; temiz hava, çiçekler, Scarlet ile Wolf'a göz atmak için çalıların dibinde beliren, sonra tekrar ormanın derinliklerine kaçışan ufak hayvanlar...

Ama diğer yandan, Scarlet'ın ayakları ve sırtı ağrı içindeydi, midesi guruldyordu ve şimdi bir de Wolf ona ormanın en az sevilesi yaratıklarının oldukça yakınlarda dolandığını söylüyordu.

Scarlet'ın kollarındaki tüyler diken diken oldu. Beline bağlı duran eşofmanını çözdü, üstüne geçirdi ve fermuarını boğazına kadar çekiştirdi. Cebindeki el ekranını çıkardı ve hüsran içinde, bunca zamandır sadece yirmi beş kilometre katettiklerini ve bir sonraki istasyona kadar kırk beş kilometre daha olduğunu gördü.

"Yarım kilometre kadar ileride bir ayrım var."

"Güzel," dedi Wolf. "Diğer tren beklemedeyken, bu raylardan bir başka tren daha gelmesi mümkün değil. Ama bahsettiğin o ayrımdan sonra bir trene rastlayabiliriz."

"Ve bu trene rastladığımızda," dedi Scarlet, "ona nasıl binmeyi düşünüyorsun?"

"Diğer trenden inişimizle aynı şekilde." Wolf muzipçe sırıttı. "Saman yığınına atlamak gibi demiştin, değil mi?"

Scarlet ona dik bir bakış attı. "Bu, bir trenin üstüne atlamak için pek uygun bir benzetme sayılmaz."

Wolf'un cevabı, alaycı bir gülümseme oldu. Scarlet yüzünü başka tarafa çevirdi.

Wolf'un aklında bir plan olduğu sürece, ayrıntılarım öğrenmesem de olur, diye düşündü. Patikanın hemen yanındaki bir çalılık titreşti ve Scarlet'ın kalbi güm güm atmaya başlamışken, zararsız bir ağaç sansarı, çalının altında fırlayarak ağaçların arasında gözden kayboldu.

Scarlet bu şekilde sürekli diken üstünde olmaktan sıkılmış bir hâlde iç geçirdi. "Peki," dedi, Wolf'a bakarak. "Seninle bir kurt sürüsü arasındaki dövüşten kim galip ayrılır?"

Wolf tüm ciddiyetiyle kaşlarını çattı. "Değişir," dedi, kızın bu soruyu neden sorduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi, ağırca. "Bahsettiğin sürü ne büyüklükte?"

"Bilemiyorum. Normalde kaç kurt olur? Altı mı?"

"Altı kurtluk bir sürüye karşı ben galip ayrılırım," dedi Wolf. Altıdan fazlası ise biraz zorlayabilir."

Scarlet, pişmiş kelle gibi sırıttı. "En azından kendine güvensizlikten ölüp bitmiyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey." Scarlet yoluna çıkan bir taşı tekmeledi. "Peki ya seninle... Bir aslan arasındaki dövüşten?"

"Bir kedi mi? Lütfen bana hakaret etme."

Scarlet şaşırtıcı berraklıkta bir sesle güldü. "Peki ya bir ayı?" "Neden? Yakınlarda bir ayı mı gördün?"

"Henüz değil ama seni kurtarmam gerekirse diye hazırlıklı olmak istiyorum."

Scarlet'ın beklediği gülücük, sonunda beyaz dişlerini bir parça gösteren Wolf'un yüzünü aydınlattı. "Emin değilim. Daha önce bir ayıyla dövüşmem gerekmedi." Başını doğuya doğru salladı. "Şu tarafta, belki yüz metre ötede bir göl var. Su tedariki yapsak iyi olur."

"Bekle."

Wolf durdu, kıza doğru baktı.

Scarlet, yüzünde çatık kaşlı bir ifadeyle, iyice Wolf'a doğru sokuldu. "Tekrar yap."

Gözleri ani bir tedirginlikle parlayan Wolf yarım adım geriledi. "Ne yapayım?"

“Gülümse.”

Scarlet’ın bu talebi, tam tersi bir tepkiyle karşılaştı. Wolf irkilerek geriledi, çenesi sanki dudaklarını bir arada tuttuğundan emin olmak istermiş gibi sıkıca kilitlendi.

Scarlet sadece bir anlık tereddütten sonra ona doğru uzandı. Wolf yüzünü buruşturdu ama Scarlet onun çenesini bir eliyle tutup başparmağıyla dudaklarını zorla aralarken, kıza karşı koymadı. Tıslar gibi bir nefes aldıktan sonra, dilini sağ taraftaki dişinin ucuna değdirdi. Ne var ki dişleri normal değildi. Kavisli, sivri şekilleriyle, daha çok azı dişlerini andırıyorlardı.

Scarlet yavaşça fark etti ki bunlar bir kurdun dişleriydi.

Wolf yüzünü çevirdi ve çenesini tekrar kilitledi. Bedeni huzursuz bir şekilde gerilmişti. Scarlet onun yutkunduğunu fark etti.

“Bunlar implant mı?”

Wolf, kızın gözlerine bakmaktan aciz bir şekilde ensesini kaşıdı.

“O Sürü Birliği denilen takım, bu kurt olayını oldukça ciddiye alıyor, değil mi?” Elinin hâlâ havada asılı durduğunu fark eden Scarlet’ın parmakları Wolf’un yüzünü kendine doğru çevirmeye yeltendi. Ama Scarlet elini indirdi ve cebine soktu. Kalbi aniden hızlanmıştı. “Peki, bilmem gereken başka gariplikլerin var mı? Bir kuyruk gibi mesela?”

Wolf yüzünde hakarete uğramışlığın kırmızılığıyla Scarlet’ın gözlerine baktı ve kızı, kendisine gülümseyerek bakarken buldu.

“Takılıyorum,” dedi Scarlet, özür dilercesine sırıtarak. “Ait tarafı biraz farklı dişlerin var. En azından, o dövüştüğün adamınki gibi kafatasına ekilmiş değiller.”

Kısa bir an aldı ama sonunda Wolf’un utangaçlığı yavaşça eridi ve yüzündeki ifade yumuşamaya başladı. Dudakları tekrar kıvrıldı ama bu seferki, yürekten bir gülümseme değildi.

Scarlet ayağının ucunu onun ayakkabısına değdirdi. “Tamam, şimdilik bu gülüşü de kabullenebilirim. Yakında bir nehir mi var demiştin?”

Sohbetin sonunda değişmesine minnettar görünen Wolf, Scarlet’ın yanından uzaklaştı. “Bir göl...” dedi. “Kokusunu alabiliyorum.”

Scarlet gözlerini kısarak Wolf’un işaret ettiği yöne doğru baktı ama bir sürü ağaçtan başka bir şey göremedi. “Niye ala-mayasın ki?” dedi, bitki örtüsünün arasından ilerleyen Wolf’u takip ederken.

Ve Wolf haklıydı. Gerçi buldukları şey, bir gölden ziyade, ufak bir dereyle beslenen bir gölcük sayılırdı. Çimenler, taşa dönüştü. Taş örtüsü, suyun altına doğru uzanıyordu. Kıyıdaki ağaçlardan bazılarının dalları, suya uzanmak istermiş gibi gölün üstüne doğru sarkmıştı.

Kollarını kıvıran Scarlet yüzünü bir parça su serpti ve avuç avuç yudumladı. Ne kadar susadığını ancak şimdi suya doyamıyorken fark edebilmişti. Wolf elini suya sokarak saçlarını ıslatmakla ve sanki ufak yolculukları sırasında fazla uysallaşmışlar gibi, saç tutamlarını bir o yana bir bu yana dağıtmakla meşgul oldu.

Scarlet kendine gelmiş bir hâlde oturdu ve Wolf'a doğru baktı. "Buna inanamıyorum."

Wolf kızın gözlerine baktı.

"Parmakların sabit duruyor," dedi Scarlet, Wolf'un bir dizine dayadığı eline doğru işaret ederek. Scarlet'ın bakışından rahatsızlık duymuş gibi, Wolf'un parmakları anında bir yumruk hâlini aldı. "Belki de orman havası sana iyi gelmiştir."

Wolf kızın bu söylediği üstüne düşünür gibi göründü. Elindeki mataranın kapağını kapatıp çantasına atarken, alnı kırışıktı. "Belki de," dedi, sonra ekledi, "yiyeceğimiz var mı?"

"Hayır. Bulduklarımızla yetinmek zorunda kalabileceğimiz aklıma hiç gelmemişti." Scarlet güldü. "Ben de temiz havanın, üzerinde mucizevî bir etkisi olduğunu sanmıştım, meğerse senin kan şekerin düşmüş. Haydi o zaman, belki yaban çileği falan buluruz."

Scarlet ayağa doğrulmaya davrandığı anda, gölün diğer yanından vaklama sesleri işitti. Yarım düzine ördek suya dalmış, başlarını suya sokup çıkartıyordu.

Scarlet dudağını ısırdı. "Ya da... Şunlardan birini yakalayabilir misin dersin?"

Gözlerini ördeklere çeviren Wolf'un dudakları, cüretkâr bir sırıtışla aralandı.

Tasasız kuşların yamacına yırtıcı bir hayvan gibi sessizce sokulan Wolf'u seyreden biri, bunun neredeyse bir çocuk oyunu olduğunu düşünürdü. Ama Scarlet bundan etkilenmişti ama bu, eğitimli bir uzman gibi ölü ördeğin tüylerini yolan ve pişerken derisinin hemen altındaki yağların akması için delik deşik eden kızı seyrederken Wolf'un yüzünde beliren derin huşu ifadesinin yanında bir hiçti.

Asıl zorluk, ateş yakmaktaydı ama Scarlet, el ekranında hızlı bir arama ve silahının şarjörlerinden birinden aldığı barutu akıllıca kullanarak, kendini kısa sürede ağaçlar arasından yükselen gri bir duman bulutunu izlerken buldu.

Oturduğu yerde ayaklarını öne doğru uzatırken, Wolf un gözleri ormanı tarıyordu. "Ne zamandır çiftlikte yaşıyorsun?" diye sordu, topuklarıyla toprağı ittirerek.

Scarlet dirseklerini dizlerine dayadı ve sabırsızlıkla, hâlâ pişmeye devam eden ördeğe baktı. "Yedi yaşımdan beri."

"Paris'ten neden ayrıldın?"

Scarlet ona bir bakış attı ama Wolf'un gözleri, gölün huzurlu sularına kenetlenmişti. "Paris'te oldukça acınası bir hayatım vardı. Annem babamı terk ettikten ve babam vaktinin çoğunun benimle değil de barlarda geçirmeye karar verdikten sonra, ben de babaannemin yanına taşındım."

"Ve babaannenleyken daha mutlu olabildin mi?"

Scarlet omuz silkti. "Alışmam biraz zaman aldı. Şımartılmış bir şehir çocuğundan, şafakta kalkıp günlük işleri halletmesi beklenen bir çiftlik çocuğuna dönüşmem gerekti. İsyan ettiğim zamanlar oldu. Ama buna rağmen, eski hayatımla kıyaslanamazdı... Babamla yaşadığın günlerde, sırf onun dikkatini çekebilmek amacıyla, benimle ilgilenmesi için sinir krizleri geçirir, bir şeyleri kırıp döker ve yalandan hikâyeler uydururdum. Ama babaannemleyken, bunların hiçbirini yapmadım. Ilık akşamlarda bahçede oturur, sadece sohbet ederdik ve babaannem benim söylediklerimi can kulağıyla dinlerdi. Ağzımdan çıkanların bir değeri varmış gibi, fikirlerimi gerçekten önemserdi." Alevlerin altındaki külleri seyrederken, Scarlet'ın gözleri buğulandı. İkimiz de pek çok fikir sahibi ve herhangi bir şey konusunda hatalı olduğumuzu kabul edemeyeceğimiz kadar inatçı olduğumuz için, sohbetlerimiz çoğu zaman ateşli bir tartışmayla sonlanırdı. Ama her seferinde, tam da birimiz bağırmaya veya kapıları çarpmaya hazır hâle gelmişken, babaannem birden gülmeye başlardı. Sonra ben de ona katılırdım. Ve o da bana, kendisine çekmiş olduğumu söylerdi." Scarlet yutkundu, kollarıyla sıkıca dizlerine sarıldı. "Ona benzediğim için, önümde zorlu bir hayatın beni beklediğini söylerdi."

Scarlet gözlerine bastırdığı avuçlarıyla, gözyaşlarını düşmeye başlamadan önce dağıttı.

Wolf, Scarlet'ın sakinleşmesini bekledi, sonra sordu; "Hep sadece ikiniz mi vardınız?"

Scarlet başını sallayarak onayladı ve gözyaşlarını bastırdığından emin olduğunda, ellerini yüzünden indirdi. Burnunu çekerek, ördeğin, derisi şimdiden kararmış kanatlarını çevirdi. "Evet, sadece ikimizdik. Babaannem hiç evlenmedi. Dedem her kimse, yıllar öncesinde çekip gitmiş. Babaannem onun hakkında konuşmaya yanaşmazdı."

"Ve hiç kardeşin olmadı mı? Veya... Üvey kardeşin? Evlatlık kardeş?"

"Evlatlık mı?" Scarlet kolunun yenini burnuna sürttürdü ve gözlerini kısarak Wolf'a baktı. "Hayır, ben hep tek çocuktum." Ateşe bir dal daha ekledi. "Ya sen? Hiç kardeşin var mı?"

Wolf'un parmakları, yanındaki bir taşı kavradı. "Bir tane, benden ufak bir erkek kardeşim var.

Scarlet alevlerin çıtırtısı üstünden adamın sesini zar zor duyabildi. Ama Wolf'un ağzından çıkan bu sözlerin ağırlığını hissedebiliyordu. *Benden ufak bir erkek kardeşim var.* Wolf'un yüzündeki ifade, herhangi bir sevgi veya soğukluk yansıtmıyordu. Scarlet'a kalırsa, Wolf oldukça korumacı bir ağabey olmalıydı. Ama Wolf'un yüzü, bu içgüdüye karşı duruş sergiler gibi, taş kesmişti.

"Şimdi nerede?" diye sordu Scarlet. "Hâlâ ailenle mi yaşıyor?"

Wolf öne eğilerek daha iyi pişmesi için ördeğin budunu ateşe göre ayarladı. "Hayır. İkimiz de uzun bir süredir ailemizle iletişim kurmadık."

Scarlet gözleri tekrar ördeğe dikti. "Ailenle anlaşamıyorsun demek. Görünen o ki en azından bir ortak noktamız varmış."

Wolf ördeğin bir budunu kavradı ama alevlerden kurtulan bir kıvılcım, elini geri çekmesine sebep oldu. "Ailemi severdim," dedi, kardeşinden bahsettiğinde görülmeyen türden bir şefkatle.

"Ah," dedi Scarlet, kendini aptal gibi hissederek. "Öldüler mi?" Scarlet ağzından çıkan sözlerin kabalığı karşısında yüzünü buruşturdu ve bir kez olsun dilini tutabilmeyi diledi. Ama yanındaki taşları atıp tutan Wolf, incinmekten ziyade, durumu kabullenmiş göründü. "Bilmiyorum. Sürü nün bir üyesi olmak, birtakım kurallara uyma zorunluluğunu da beraberinde getiriyor. Bu kurallardan biri de geçmişindeki herkesle tüm bağlarını koparmaktır. Özellikle de ailenle."

Scarlet afallamış bir şekilde başını salladı. "Ama ailenle yaşamaktan memnunduysan, Sürü'ye katılma ihtiyacını neden duydun ki?"

"Bir tercih hakkım olmadı." Wolf, kulağının arkasını kaşıdı. "Beni aralarına aldıktan birkaç yıl sonra, onu da almak için geldiklerinde kardeşimin de bir tercih hakkı olmadı. Ama benden farklı olarak, kardeşimin bu durumdan rahatsızlık duyduğunu hiç sanmıyorum..." Göle bir taş fırlattıktan sonra devam etti. "Anlatması zor. Zaten artık bir önemi de yok."

Scarlet kaşlarını çattı. İnsanın yaşayacağı hayat konusunda bir tercih hakkının olmamasının, saldırgan bir çeteye katılmak için evini ve ailesini terk etmek zorunda kalmasının nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. Ama bu konuda daha fazla soru soramadan, Wolf'un başı aniden tren raylarına doğru çevrildi ve sonra hızla ayağa fırladı.

Kalbi ağzına gelen Scarlet da yüzünü raylara doğru çevirdi. Trenin yemek vagonundaki adam, sessizce gölgelerin arasından sıyrıldı. Kız onu bıraktığı zaman olduğu gibi, adam hâlâ gülümsüyordu. Ama bu defa, yüzündeki sırıtışın oyuncu bir çapkınlıkla alakası yoktu.

Scarlet, adamın adını ancak sersemlemiş bir hâlde geçen birkaç saniyeden sonra hatırlayabildi. *Ran.*

Başını arkaya doğru atan Ran, hevesle havayı kokladı. "Harika," dedi. "Yemeğe yetiştim sanırım."

BÖLÜM

Yirmi Bir

“RAHATSIZ ETTİYSEM KUSURA BAKMAYIN,” DEDİ Ran, az ötedeki ağaçların altında oyalanarak. “Ama bu koku, karşı koyamayacağım kadar çekici geldi.” Ran’in bakışları Wolf’un üstündeydi ve adamın gözlerindeki ışıltı, Scarlet’ın ürpermesine neden oldu. Scarlet, elini silahının kabzasına attı ve tabancayı sırtından beline doğru yaklaştırdı.

“Sorun değil,” dedi Wolf, uzun bir sessizlikten sonra, sesinde uyarı taşıyan bir tonla. “Hepimize yetecek kadar var.”

“Teşekkürler dostum.”

Adam ateşin etrafından dolaştı, Scarlet’ın o kadar yakınından geçti ki kız dirseğinin onun bacağına sürtünmemesi için hafifçe gerilemek zorunda kaldı. Scarlet’ın kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Ran ateşin diğer tarafına, Scarlet’ın tam karşısına oturdu ve sanki kendine ait özel bir kumsaldaymış gibi, ayaklarını rahatça uzatarak yayıldı. Birkaç saniye sonra, Wolf da onların tam arasında oturdu. Adamın aksine, Wolf ayaklarını uzatarak yayılmadı.

“Wolf, bu Ran,” dedi Scarlet, ortama çöken garip havayı dağıtmaya çalışarak. “Trende tanışmıştık.” Hislerini kayıtsızlık olarak yeniden kurgulayabilme yetisine sahip olmayı dileyerek, ateşteki ördeği çevirmekle meşgul oldu. Yüzü ateşten kıpkırmızı kesmesine rağmen, Wolf kıza bir santim daha yakınlaşarak, Ran ile arasında bir duvar hâlini aldı.

“Yemek vagonunda çok güzel bir sohbetimiz oldu,” dedi Ran. “Hem de... Ne hakkındaydı? ‘Erdemli kurtlarmış gibi davranan kimseler mi?’”

Scarlet ona dik bir bakış fırlattı. “Her seferinde beni hayretler içinde bırakan bir konu,” dedi, ördeğin kanat ve butlarını ateşten alırken, düz bir sesle. “Bunlar oldu.”

Scarlet kendine bir but aldı ve diğerini de Wolf’a uzattı. Ran kemikli iki kanadı almaktan şikâyetçi olmadı. Ran ilk kanadı kıkırdaklarını şaklatarak parçalara ayırırken, Scarlet yüzünü buruşturdu.

“Afiyet olsun,” dedi Ran. Eti garipçe sivriltilmiş tırnaklarıyla tutarken, yağı dirseklerine doğru aktı.

Scarlet etini çiğnerken, iki yol arkadaşı da temkinli gözlerini birbirlerinden ayırmadan, ördekten paylarına düşene saldırdı. Scarlet öne doğru eğildi. “Peki, trenden nasıl ayrıldın Ran?”

Ran kemirdiği bir kanadın kemiklerini göle fırlattı. “Aynı soruyu ben de size sorabilirim.”

Scarlet düzensiz bir şekilde çarpan kalp atışlarına kulak vermemeye çalıştı. “Biz atladık.”

“Riskli bir kaçış olmuş,” dedi Ran, alaycı bir gülümsemeyle.

Wolf sırtını dikleştirdi. Kısa süre önce yaydığı rahatlık hissi kaybolmuş, yerini, Scarlet’ın dövüşlerdeyken gördüğü o bastırılmış öfke almıştı. Wolf’un parmakları seğirmeye, ayakları sallanmaya başladı.

“Hâlâ Paris’ten çok uzaklardayız,” dedi Ran, Scarlet’ın sorusunu geçiştirerek. “Ne kadar da büyük bir talihsizlik. Özellikle de vebaya yakalanmış o kimse için elbette.”

Scarlet ateşteki ördeğin göğüs etini döndürdü. “Dehşet verici. O sırada Wolf yanımda olduğu için şanslıyım, yoksa büyük ihtimalle hâlâ o trendeydim.”

“Wolf,” dedi Ran, itinalı bir telaffuzla. “Ne kadar da sıra dışı bir isim. Ailen böyle mi uygun görmüş?”

“Fark eder mi?” dedi Wolf, elindeki kemiği bir yana fırlatarak.

“Sadece sohbet etmeye çalışıyorum.”

“Ben sessizliği tercih ederim,” dedi Wolf, hafifçe hırlar gibi bir sesle.

İki adamın arasındaki güvensizliğin elle tutulabilecek kadar belirgin hâle geldiği bir andan sonra, Ran yapmacık bir şekilde, şaşırmış gibi yaptı. “Kusura bakma,” dedi, elindeki ikinci kanadın kalan etini didikleyerek. “Yoksa bir halayına mı denk geldim? Ne kadar da şanslı bir adamsın.” Didiklediği eti ağzına tıkarken, yüzünün tüm hatları gerginleşti.

Wolf’un parmakları, kumun içine doğru kıvrıldı.

Ateş ve dumanın arkasından Ran’a gözlerini kısarak bakan Scarlet, öne doğru eğildi. “Bana mı öyle geliyor, yoksa siz ikiniz önceden tanışıyor musunuz?”

Adamların ikisi de herhangi bir inkârda bulunmadı. Gözleri Ran’a dikilmiş Wolf, her an saldırmaya hazırmış gibi duruyordu.

Scarlet’ın içi bir şüpheyle doldu ve elini silahına attı. “Kolunu sıyır.”

“Efendim?” dedi Ran, bileğinden akan yağları yalarken.

Ayağa fırlayan Scarlet, silahını ona doğrulttu. “Şimdi.”

Ran sadece bir an tereddüt etti. Yüzünde anlaşılamaz bir ifadeyle, sağ elini sol bileğine uzattı ve kolunun yenini dirseğine kadar sıyırdı. Kolunda LSOPİ126 dövmesi vardı.

Scarlet’ın içi, en azından ateşin altındaki kömürler kadar yakıcı bir öfkeyle doldu. “Bu herifin onlardan biri olduğunu bana neden söylemedin?” dedi tıslamasına, gözünü silahından veya adamın kolundaki dövmeden ayırmadan.

Ran’ın duruşu ilk defa gerginleşti.

“Sana söylemeden önce neden burada olduğunu ve trende sana neden yaklaştığını keşfetmeyi umuyordum,” dedi Wolf. “Scarlet, bu Sürü Birliği Askerlerinden Ran Kesley. Endişelenme, sadece bir omegadır.”

Scarlet’ın bel altı bir küfür olduğunu tahmin ettiği bu ifade karşısında, Ran yüzünü buruşturdu. Scarlet yüzünü bir Wolf’a, bir de Ran’a çevirdi. “Üstümden aldığın, onun kokuşuydu! Nasıl...”

Afallamış bir hâlde Wolf’a baktı. Olağanüstü algı yeteneği. O dişleri. Uluması. Daha önce hiçbir domates görmemesi. “Ne biçim insanlarsınız siz?”

Wolf’un yüzünden incinmiş gibi bir ifade gelip geçti ama cevap veren Ran oldu.

“Ona tam olarak ne anlattın kardeşim?”

Wolf ayağa kalktı ve gözlerini ondan ayırmayan Ran’ı başını iyice geriye doğru yatırmaya zorladı. “Artık senin kardeşin falan olmadığımı biliyor,” dedi. “Ve o dövmeye sahip birine asla güvenilemeyeceğini de.”

Ran bu çelişkili ifade karşısında gülümsedi. “Hepsi bu mu?” “Babaannemin, elinizde olduğundan da haberim var!” diye bağırdı Scarlet, yakındaki bir ağaçtan bir sürü kırlangıcın havalanmasına sebep olarak. Çırpılan kanatların sesi azaldığında, ağaçlığa Scarlet’ın sözlerinin yankılandığı yoğun bir sessizlik hâkim oldu. Titremeye başlayan ellerini zorla sabitledi. Ran ise her şeye rağmen, hâlâ kumların üstüne yayılmış, rahatça oturuyordu.

“Babaannem elinizde,” dedi Scarlet, bu sefer daha yavaşça, “değil mi?”

“Eh, *benim* elimde değil...”

Scarlet’ın gözünün önünde beyaz noktalar uçuşmaya başladı ve tetiği çekerek Ran’ın yüzündeki kibirli ifadeyi havya uçurmamak için iradesini

sonuna kadar zorlaması gerekti. "Bizi neden takip ediyorsun?" dedi, kavurucu öfke yerini zar zor kontrol edilebilir bir hararete bıraktığında.

Scarlet, vereceği cevabı iyice düşündüğünü Ran'ın yüzünden okuyabiliyordu. Ran yere koyduğu ellerinden aldığı güçle doğruldu, sonra ellerindeki toz toprağı silkeledi. "Kardeşimi geri almak üzere gönderildim," dedi, sanki süt ve ekmek almaya gönderilmiş gibi rahatça.

"Belki de sana, kendisinin ve benim seçkin bir grubun üyeleri olduğumuzu, ayrıca özel bir görevle görevlendirildiğimizi söylememiştir. Bu görev emri iptal edildi ve Jael Usta dönmemizi istiyor. *Hepimizin."*

Ran'ın attığı anlamlı bakış, Scarlet'ın midesinin kasılmasına sebep oldu ama Wolf'un yüzüne her zamankinden de daha güvensiz ve karanlık bir ifade yerleşmişti.

"Geri dönmüyorum," dedi. "Artık Jael'in emrinde değilim."

Ran burnunu çekti. "Bundan şüpheliyim. Ve sen de çok iyi biliyorsun ki kardeşlerimizin ayrılmasına izin verilmez." Kolunun yenini indirerek dövmesini kapattı. "Yine de etrafta bir eksik alfa olmasından rahatsızlık duymadığımı itiraf etmeliyim aslında."

Yön değiştiren rüzgâr, Scarlet'ın yüzüne kıvılcımların savrulmasına sebep oldu. Scarlet gözlerini kırpıştırarak geriye doğru sendeledi.

"Yanında seni koruyabilecek bir Jael olmadan buraya gelmen, akıllıca bir hareket mi sence?" dedi Wolf.

"Jael'in korumasına ihtiyacım yok."

"Ne zamandan beri?"

Ran dişlerini göstererek atıldı ama Wolf ondan rahatça kaçındı ve adamın çenesini hedef alan bir yumrukla cevap verdi. Ran yumruğu havada yakaladı ve darbenin devinimini kendi avantajına kullanarak Wolf'u kendi etrafında döndürdü ve onu kurt kapanma aldı. Wolf elini geriye doğru uzattı, Ran'ın omzunu kavradı ve adamı başının üstünden öteye doğru fırlattı. Ran sağlam bir iniltiyle yere yığıldı, ayakları suyun içine girdi.

Ne var ki göz açıp kapayıncaya kadar tekrar ayağa fırlamıştı bile.

Kalbi güm güm atan Scarlet, titreyen elleriyle silahı bir ona bir Wolf'a doğrulttu. Ran bastırmaya çalıştığı bir öfkeyle titriyordu. Wolf ise gözü açık bir şekilde durmuş, rakibini izlerken, sanki taştan oyulmuş bir heykeldi.

“Gerçekten de dönme zamanının geldiğini düşünüyorum kardeşim,” dedi Ran, sıktığı dişleri arasından.

Wolf saçlarının alnını kamçılamasına sebep olarak başını iki yana salladı. “Asla benim dengim olmadın.”

“Bu durumun biraz olsun değiştiğini keşfetmek üzeresin *alfa”*

Wolf burnundan soluyarak güldü ve Scarlet onun, Ran’ın kendisine rakip olabileceğine ihtimal bile vermediğini hissetti. “Bizi izlemenin sebebi bu mu? Beni yenerek sürü içinde kıdem kazanmak mı istedin?”

“Sana neden burada olduğumu söyledim. Beni Jael gönderdi. Görev iptal edildi. Jael senin bu isyanını öğrendiğinde...”

Wolf, Ran’ın üstüne atıldı ve onu sırtüstü yere serdi. Ran’ın başı suyun içine girdi. Scarlet, adamın başının mide bulandırıcı bir sesle su içindeki taşlara çarptığını işitti. Bir çığlık atarak iki adamın yanına koşturdu ve tırnaklarını Wolf’un koluna gömdü.

“Hayır, dur! Ondan bilgi alabiliriz!”

Kolunu geri atıp Ran’ın yüzüne sağlam bir yumruk indirirken, Wolf’un sivri dişleri tüm yırtıcılığıyla ortadaydı.

“WOLF! Kes şunu! Babaannem... Bize bir şeyler söyleyebilir. Wolf, bırak onu!”

Wolf yine de geri adım atmadığında, Scarlet havaya bir el uyarı atışı yaptı. Silahın sesi tüm ormanda yankılandı ama Wolf yine de durmamıştı. Çırpınmayı bırakan Ran’ın kolları kuvvetsizce Wolf’unkilerin üstünden kaydı ve suyun içine düştü.

“Onu öldüreceksin!” diye haykırdı Scarlet. “Wolf! WOLF!”

Son birkaç dama hava kabarcığı da Ran’ın ağzından kurtulurken, Scarlet bir adım geriledi, derin bir nefes verdi ve silahını tekrar tetikledi.

Wolf tıslayarak yana doğru düştü. Elini, daha şimdiden kolunun yeninde beliren kırmızı lekenin üstüne bastırdı. Ama ağır bir yara değildi, kurşun sadece sıyırıp gitmişti.

Wolf gözlerini kırpıştırarak Scarlet’a baktı. “Sen bana ateş mi ettin?”

“Bana pek bir tercih hakkı bırakmadın.” Kulakları çınlayan Scarlet dizleri üstüne çöktü ve omuzlarından tutarak Ran’ı suyun içinden çıkardı, garip bir açıyla, sırtüstü kumların üstüne yatırdı. Ran yana doğru döndü; sol gözü daha şimdiden şişerek kapanmıştı ve burnuyla çenesinden, suyla karışık kan damlıyordu. Hırıltılı bir öksürükle, ağzından daha fazla su ve kan kurtuldu, kumları boyadı.

Scarlet tuttuğu nefesini bırakarak Wolf'a baktı. Wolf yerinden kıpırdamamıştı ama yüzündeki çılgın öfkenin yerini, takdire yakın bir ifade almıştı.

"Evinde beni silahla karşıladığında," dedi, "ciddi olduğunu bilmek güzel."

Scarlet kaşlarını çattı. "Haydi ama Wolf, aklından *ne* geçiyordu? Ondan bir şeyler öğrenebiliriz. Babaannemi kurtarmama yardımcı olabilir!"

Wolf'un yarım ağızlı gülümsemesi soldu ve bir an için üzgün göründü. Ama Scarlet adına üzgün. "Konuşmayacaktır."

"Nereden biliyorsun?"

"Sadece biliyorum."

"Bu cevap yeterli değil!"

"Silahına hâkim ol."

"Ne?" Scarlet gözlerini kumların üstüne indirdi ve Ran'ın parmaklarının silahın kabzasını kavradığını tam zamanında gördü. Anında silahı hızla namlusundan kavradı ve Randan uzaklaştırdı.

Ran'ın dudaklarından bitkince yükselen bir kıkırtı, kanlı bir parça tükürüğü de beraberinde getirdi. "Bir gün işini bitireceğim kardeşim. Tabii Jael benden önce davranmazsa."

"Onu kışkırtmayı kes!" diye haykırdı Scarlet. Ayağa doğrularak Ran'ın ulaşabileceği mesafenin ötesine geçti ve emniyetini kapadığı silahı kotunun beline soktu. "Şu anda, herhangi bir tehdit savurabilecek pozisyonda olduğun pek söylenemez."

Ran sessiz kaldı. Yanağından bir kan lekesi vardı, dudağı aşağı sarkmıştı ve gözleri kapalı bir şekilde, ağır, hırıltılı nefesler alıyordu.

Scarlet tiksinmiş bir şekilde yüzünü Wolf'a çevirdi ve adamın, elini kolundan yavaşça ayırdıktan sonra avucundaki kan lekesine şaşkınca baktığını gördü. Wolf ardından suyun kenarına doğru eğildi ve kanı temizlemek için elini suyun içinde salladı.

Scarlet iç geçirerek çantasının yanına gitti ve ufak ilk yardım kutusunu çıkardı. Kurşunun kol yeninde açtığı deliği yırtarak genişletirken, Wolf bir itirazda bulunmadı ve Scarlet yarayı temizleyip sargılama işine koyuldu. Kurşun sadece Wolf'un pazusunu sıyırmıştı.

“Seni vurduğum için üzgünüm,” dedi Scarlet, “ama onu öldürmek üzereydin.”

“Hâlâ yapabilirim,” dedi Wolf, Scarlet’ın iş başındaki ellerini izlerken.

Scarlet başını salladı ve sargıya bir düğüm attı. “O gerçek kardeşin falan değil, değil mi? Bu sadece bir tür çete konuşması?”

Wolf homurdandı. Bir cevap vermedi.

“Wolf?”

“Anlaşabildiğimizi hiç söylemedim.”

Scarlet, Wolf’un yüzünde beliren vahşi tiksinti ifadesini süzdü. Yeşil gözleri bir alevle parlıyor, geride yüzükoyun yatan Ran’a bakıyordu.

“Güzel.”

Scarlet’ın sesindeki gaddarlık ifadesi Wolf’un öfkesini delip geçti ve yüzünü tekrar ona çevirmesine sebep oldu.

“Zayıf noktalarını biliyorsundur. Onu sorgularken işimize yarayabilir.”

Wolf’un yüzünde, tekrar o üzgün ifade belirdi. “Sorgulamaya karşı koyabilecek şekilde eğitildik. Ran’ın bize bir faydası olmayacaktır.”

“Ama çoktan faydası oldu bile.” Scarlet ilk yardım kutusunun içindekileri geri topladı. Kutuyu sırt çantasına doğru attı. Kutu çantanın ağzını ıskaladı ve hemen yanında yere düştü. “Babaannemi sorduğumda, bu konuda bir şeyler bildiğini açıkça belli etti. Ve bir de şu iptal edilen görev konusu var. O görev nedir? Babaannemle alakalı bir şey mi?”

Wolf başını iki yana salladı ama Scarlet, onun gözlerinde bir şüphenin izlerini gördü.

“Bize duymamızı -benim duymamı- istediği şey neyse onu söyledi. Ağzından çıkanlar, belki de sadece bizim inanmamızı istediği şeylerdi. Ben olsam ciddiye almazdım.”

“Bundan nasıl emin olabilirsin?”

Wolf’un parmakları tekrar seğirmeye başladı -kıvrıldı, açıldı, kıvrıldı, açıldı. “Ran’ı tanıyorum. Sürü içindeki konumunu iyileştirmek için yapmayacağı şey yoktur. Beni bulup zorla geri götürmeye çalışarak, hatta bir şekilde benimle dövüşüp galip geldiğini ispatlayarak yapmaya çalıştığı şey de bu. Sürüden ayrılmadan hemen önce verilen göreve gelince... Bu görevi iptal etmiş olamazlar. Onlar için fazlasıyla önemli çünkü.”

“Yit babaannem?”

Wolf rahatsızlıkla çattığı kaşlarını düzeltti. “Evet. Yola devam etsek iyi olur.” Yaralı kolunu kullanmadan önce gücünü test edip kendini iterek ayağa doğruldu. Kamp ateşi, yerini kor kömürlere bırakmıştı. Kısa süre sonra korlar da sönüverdi. Ördeğin kalanı ise bir kömür hâlini almıştı.

“Demek istediğim bu değildi,” dedi Scarlet, kıyıdan ayrılmadan. “Onu babaannem hakkında sorgulamayı *en azından* denememiz gerekmez mi?”

“Beni dinle Scarlet. Bize faydalı olacak bilgilere sahip midir? Evet, büyük ihtimalle. Ama ona işkence etmeyi planlamadığın sürece ağzından herhangi bir laf alamayacaksın. Ve işkence etsen bile, onu, konuşursa başına gelebileceklerden daha fazla korkutabilecek bir şey yapman mümkün değil. Babaannenin nerede olduğunu zaten biliyoruz. Ran’la uğraşmak, boşa vakit kaybından başka bir şey olmaz.”

“Ya onu da yanımızda götürür ve bir takas teklif edersek?” diye önerdi Scarlet, Wolf’un çantayı toparlamasını izlerken.

Wolf güldü. “Takas mı? Bir omega için mi?” Ran’a doğru işaret etti. “Onun *hiçbir* değeri yok.”

Yüzeyin altında hâlâ öfkeli olduğu belli olsa bile, Scarlet en azından o geçici çılgınlık pırıltısının Wolf’un gözlerinden silinmiş olmasına memnundu.

“Geri döndüğünde,” dedi Scarlet, “benimle birlikte olduğunu onlara söyleyecektir.”

“Bunun bir önemi yok.” Çantayı omzuna atan Wolf, kardeşine son bir küçümser bakış fırlattı. “Oraya ondan önce biz varırız.”

BÖLÜM

Yirmi İki

GECE HIZLA ÇOKTU. ORMAN ÜSTLERİNE BİR battaniye olmuş, hilal şeklindeki ayın sönük ışığı ile aralarında gölgeden bir duvar oluşturuyordu. Sadece bir tren yolu ayrımına denk gelmiş ve tek bir kelime bile etmeden, kuzey yönüne doğru devam etmişlerdi, izledikleri raylarla birleşen bir başka çift ray gördüğünde Scarlet'ın içi umutla doldu; en azından artık yeni bir trene denk gelme ihtimalleri vardı. El ekranının ışığı bir süreliğine önlerini görebilmeleri için yeterliydi aslında. Ama Scarlet, ekranın pilinin tamamen tükenmesinden endişeleniyordu ve çok yakında durmaları gerekeceğinin farkındaydı.

Wolf iki dakikada bir arkasına göz atmaktan sonunda vazgeçmişti ve Scarlet onun, bunca zamandır takip edildiklerinden, en başından beri haberi olduğundan şüpheleniyordu.

Wolf aniden durduğunda, onun yine kurtların ulumasını duyduğunu düşünen Scarlet'ın kalbi tekledi. "İşte," dedi Wolf, "bu işe yarayabilir." Başını kaldırdı ve rayların her iki yanındaki toprak yükseltileri arasına düşerek, üzerlerinde bir tür köprü oluşturan ağaç kütüklerine baktı. "Ne dersin?"

Scarlet bel hizasındaki çalılıklar arasından onu takip etti. "Daha önceden şaka yaptığını sanmıştım. Gerçekten de buradan, hareket hâlindeki bir trene atlayabileceğini düşünüyor olamazsın?"

Wolf başını sallayarak onayladı.

"Bacağını kırmadan?"

"Ne de başka bir yerimi."

Wolf, Scarlet'ın şüpheli bakışlarına, hafifçe kibirli bir ifadeyle karşılık verdi.

Scarlet omuz silkti. "Ormandan çıkalım da gerisi önemli değil."

Toprak yükseltisinin yüzeyi, Scarlet'ın başının birkaç metre ötesindeydi ama kökleri ve çıkıntı yapmış taşları kullanarak, sorunsuz bir şekilde tırmanabildi. Aşağıdan bir tıslama sesi işitti ve başını çevirdiğinde, arkasından tırmanan Wolf'un yüzünü acıyla

buruşturduğunu gördü. Suçluluk duygusuyla nefesini tuttu. O sırada Wolf, elindeki toz toprağı silkeledi.

"Dur da bir bakayım," dedi Scarlet, Wolf'un kolunu kavrayıp el ekranının ışığını bandajların üstüne doğru tutarak. Henüz bir damla bile kan sızmamıştı. "Seni vurduğum için gerçekten çok üzgünüm."

"Gerçekten mi?"

Scarlet'ın parmakları kısa bir an için bandajın üstünde ovalandı; hâlâ sıkıca bağlı olup olmadığını kontrol etti. "Ne demek istiyorsun?"

"Babaannene ulaşmana fayda sağlayacağı takdirde, beni tekrar ve tekrar vurmaktan çekinmeyeceğini düşünüyorum."

Scarlet ne kadar da yakın durduklarını fark ederek şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Yapardım," dedi. "Ama bu, sonrasında üzülmeyeceğim anlamına gelmez."

"En azından, tavsiyeme uyup beni başımdan vurmadığına memnunum," dedi Wolf, dişlerinin el ekranının ışığı altında parlamasını sağlayan bir gülümsemeyle. Parmakları Scarlet'ın eşofmanının cebine hafifçe sürtündü ve kızın irkilmesine sebep oldu.

Sonra parmaklar geri çekildi. Wolf, yüzüne vuran el ekranının ışığına karşı gözlerini kıstı.

"Üzgünüm," diye geveledi Scarlet, ekranı yere doğru döndürerek.

Wolf kızın etrafından dolaştı, düşmüş ağaç kütüğünü ayağıyla dürttü. "Yeterince güvenilir görünüyor."

Scarlet, Wolf'un seçtiği kelimelerin ironik olduğunu düşündü. "Wolf," dedi, sesinin ormanın boşluğunda yarattığı yankıyı test ederek. Wolf sırtını dikleştirdi, ama yüzünü kıza dönmedi. "Bana sürüden ayrıldığını anlattığında, aradan aylar hatta belki yıllar geçtiğini düşünmüştüm. Ama Ran, sanki sen daha henüz yeni ayrılmışsın gibi konuştu."

Wolf yüzünü kıza döndü ve bir eliyle saçlarını karıştırdı.

"Wolf?"

"Üç hafta oldu," diye fısıldadı Wolf. Sonra, "üç haftadan biraz daha az," diye ekledi.

Scarlet derin bir nefes aldı, tuttu ve sonra bıraktı. "Babaannemin kaybolduğu sıralarda."

Wolf kızın gözlerine bakamayarak başını eğdi.

Scarlet ürperdi. “Bana sürüde önemsiz biri olduğunu, getir götür işlerinden başka bir şey yapmadığını söylemiştin. Ama

Ran seni bir ‘alfa’ olarak adlandırdı. Bu oldukça yüksek bir rütbe değil mi?”

Scarlet, Wolf’un göğsünün gergin bir nefesle ağır ağır inip kalktığını fark etti. “Ve şimdi de bana, sürüden ayrıldığın zamanın, babaannemin ortadan kaybolduğu zaman denk düştüğünü söylüyorsun.”

Hâlâ bir yorumda bulunmayan Wolf, istemsizce dövmesini ovuşturdu. Kanı kaynamaya başlayan Scarlet, Wolf cesaret edip de sonunda başını kaldırıp ona bakana kadar bekledi.

El ekranı, ayaklarının dibine mavimsi beyaz bir ışık saçıyordu ama Wolf’u aydınlatıyor sayılmazdı. Karanlıkta Scarlet ancak onun çene ve elmacık kemiklerinin dış hatlarını, başından çam iğneleri gibi fırlamış saçlarını belli belirsiz bir şekilde görebiliyordu.

“Bana babaannemi neden kaçırdıkları konusunda hiçbir fikrin olmadığını söylemiştin. Ama bu bir yalandı, değil mi?”

“Scarlet...”

“Peki, söylediklerinden *hangisi* doğruydu? Gerçekten onlardan ayrıldın mı yoksa bu, beni tuzağa düşürmek için bir oyun mu?” Scarlet keskin bir nefes vererek geriledi. Aklı, birden hücum eden şüphe ve sorularla karıştı. “Ran’ın bahsettiği, iptal olduğu söylenilen şu görev, *ben* miyim yoksa?”

“Hayır...”

“Üstelik babam da beni bu konuda uyarmıştı! Sizden birinin beni almak için gelebileceğini söylemişti ve sen zaten yanıltıdaydın. Hatta senin onlardan biri olduğunu da biliyordum. Sana güvenemeyeceğimin farkındaydım, ama yine de sana inanmaya...”

“Scarlet, *sus"*

Scarlet kapüşonunun iplerini kavradı ve boğazını sıkacak şekilde çekiştirdi. Kanı kaynamıştı ve kalbi hızla çarpıyordu.

Wolf’un bir nefes aldığını işitti, ardından ellerini bir kabulleniş ifadesiyle el ekranının ışığına doğru açtığını gördü. “Haklısın, babaanneni neden kaçırdıkları hakkında bir fikrim olmadığını söylediğimde, sana yalan söyledim. Ama Ran’ın bahsettiği o görev, sen *değilsin*.”

Scarlet el ekranını yukarı doğru çevirerek ışığını Wolf'un yüzüne tuttu. Wolf irkildi ama gözlerini kaçırmadı.

"Ama o görevin babaannemle bir alakası var."

"Tamamen babaannenle ilgili."

Scarlet alt dudağını sertçe ısırdı ve içinden yükselen öfke dalgasını bastırmaya çalıştı.

"Özür dilerim. Gerçeği söylersem bana asla güvenmeyeceğini biliyordum. Buna rağmen söylemiş olmalıydım ama... Yapamadım."

Scarlet'ın el ekranını tutan eli titremeye başladı. "Bana *her şeyi* anlat."

Uzun bir sessizlik oldu.

İnsanı hasta edecek kadar uzun bir sessizlik.

"Benden nefret edeceksin," diye mırıldandı Wolf. Barın arkasındaki sokak arasında, Scarlet'ın aracının farları altında olduğu gibi, Wolf'un omuzları düştü, kendini ufacık yapmaya çalıştı.

Scarlet ellerini beline öyle bir kuvvetle bastırmıştı ki kemikleri sızlamaya başlıyordu.

"Ran ve ben, babaanneni almak için gönderilen sürünün içindeydik."

Scarlet'ın midesi kasıldı. *Onu almak için gönderilen sürü.*

"Babaannen ele geçirildiğinde, ben orada değildim," diye ekledi Wolf çabucak. "Rieux'ya vardığımız anda, bunun sürüden kaçmak için büyük bir fırsat olduğunu gördüm. Büyük şehirdeki göz ve kulakların olmadığı ufak bir kasabada ortadan kaybolmak çok daha kolay olacaktı. Ben de bu fırsatı değerlendirdim. Bu, babaannenin de ele geçirildiği sabahtı." Kendini onun nefretinden korumak istermiş gibi, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onları durdurabilirdim. Onların hepsinden daha güçlüyüm ve babaanneni almalarına engel olabilirdim. Onu veya seni uyarabilirdim. Ama yapmadım. Sadece kaçtım."

Scarlet'ın gözleri yanmaya başladı. Keskin bir nefesle Wolf'a sırtını döndü ve gözyaşlarını silmek zorunda kalmamak için başım arkaya atarak, simsiyah gökyüzüne baktı. Konuşabilecek gücü toparladığından emin olana kadar bekledi ve sonra yüzünü hızla tekrar Wolf'a döndü. "Dövüşlere de o zaman mı başladın?" "Ve Rieux Barı'nda takılmaya," dedi Wolf, başıyla onaylayarak. "Peki, ya sonra? Kendini suçlu hissettin ve bu yüzden beni takip ederek benimle tanışmayı, belki çiftlikte bana yardımcı olmayı mı hedefledin? Sanki bu her şeyi *telafi* edebilirmiş

gibi." Wolf yüzünü buruşturdu. "Tabii ki hayır. Senin yakınlarında olmanın bir tür intihar anlamına geldiğini biliyordum, çünkü Rieux'dan ayrılmadığım sürece önünde sonunda beni bulurlardı. Ama ben... Ama sen..." İfade edemediği kelimeler karşısında sinirlenmiş göründü. "Sadece, sırtımı dönüp gidemedim işte."

Scarlet'ın kulağına, ezilen plastik sesi çalındı ve el ekranını kavrayan elini gevşetmesi gerekti. "Onu neden kaçırdılar? Ondan istedikleri nedir?"

Wolf ağzını açtı ama sessiz kaldı.

Scarlet iki kaşını birden kaldırdı. Kalbi güm güm atıyordu.

"Evet?"

"Prenses Selene'yi bulmayı amaçlıyorlar."

Scarlet, kulaklarındaki çınlama yüzünden, bir an için doğru işitmediğini düşündü. *"Kimi* bulmayı amaçlıyorlar?"

"Ay Prensesi Selene'yi."

Scarlet başını şaşkınlıkla geriye attı. Wolf'un ona bir tür zalim şaka yapıyor olabileceğini düşündü ama adamın yüzündeki ifade, fazlasıyla ciddi, fazlasıyla tedirgindi. *"Ne?"*

Wolf rahatsızca, ağırlığını bir ayağından diğerine vererek olduğu yerde sallanmaya başladı. "Yıllardır prensesi bulmaya çalışıyorlar ve babaannenin, prensesin nerede olabileceği konusunda bilgisi olduğuna inanıyorlar."

Scarlet afallamış bir şekilde gözlerini kısarak Wolf'a baktı. Onu yanlış anladığından emindi. Wolf kesinlikle yanılıyor olmalıydı. Ama Wolf'un ona kenetlenmiş gözlerinde kendinden emin bir ifade vardı.

"Babaannem nasıl..." Scarlet başını iki yanan salladı. "Ay Prensesi öldü!"

"Onun yangından sağ kurtulduğuna işaret eden kanıtlar var. Birinin onu kurtardığını ve buraya, Dünya'ya kaçırdığını gösteren kanıtlar," dedi Wolf. "Ve... Scarlet..."

"Ne?"

"Babaannenin bu konuda bir bilgisi olmadığından emin misin?"

Scarlet'ın ağzı o kadar uzun bir süre açık kaldı ki dili kurudu ve ağzının içine, yapışkan bir his hâkim oldu. O bir çiftçi!

Hayatı boyunca Fransa'da yaşadı. Bu konuda nasıl bir bilgisi olabilir ki?"

“Çiftçiliğe başlamadan önce orduda bir pilottu. O sırada her yeri dolaşmış olabilir.”

“Bu yirmi yıldan önceydi. Prenses ne süredir kayıp? On-on beş yıldır mı? Bu dediğin hiç de mantıklı değil.”

“Bu teoriyi yok sayamazsın.”

“Elbette sayabilirim!”

“Ya babaannenin gerçekten de bu konuda bildiği bir şeyler varsa?”

Scarlet kaşlarını çattı ama Wolf’un yüzündeki ifadenin giderek daha da umutsuz bir hâle geldiğini görünce, onun dediklerinden duyduğu şüphe de azalmaya başladı.

“Scarlet,” dedi Wolf, “Ran’ın iptal edildiğini söylediği şu görev... Ran, prensesi arama görevinden bahsediyor olmalı. Bunca yıl sonra neden iptal edilmiş olabileceğini bilmiyorum... Ama doğruysa, bu, artık babaannene ihtiyaçları kalmadığı anlamına gelebilir.”

Scarlet’ın midesi kasıldı. “Yani onu serbest bırakabilirler mi?"

Wolf’un dudaklarının kenarı kırıştı ve Scarlet’ın göğsüne ağır bir yük inmiş gibi oldu. Wolf konuşmasa da Scarlet cevabını almıştı.

Hayır. Hayır, onu serbest bırakmayacaklardı.

Scarlet başının dönmesine sebep olan bir nefes aldı ve aşağıdaki rayların üstüne vuran ay ışığına baktı.

“Eğer bilseydim... Seninle önceden tanışmış olsaydım... Sana yardım etmek istiyorum Scarlet. Her şeyi yoluna koymak istiyorum ama istedikleri bilgi bende yok. Babaannenin iyiliği için gereken şey, onlara faydalı olmaya devam etmesi. Selene’yi aramaya bir son verseler bile, babaannen hâlâ onların işine yarayabilecek, geçmişinden hatırladığı birtakım bilgilere sahip olabilir. İşte bu yüzden, *senin* bildiğin herhangi bir şey varsa, herhangi bir bilgi kırıntısı... Onu kurtarmamızın tek yolu bu olabilir. Pazarlık yapar, babaanneni bırakmaları karşılığında onlara istedikleri bilgiyi verebilirsin.” Scarlet çaresizlik hissiyle sarmalandı. “Ne istedikleri hakkında bir fikrim yok.”

“Düşün. Hiç şüphelenmeni gerektirecek bir durum oldu mu? Mesela babaannenin yaptığı veya söylediği bir şeyin garip olduğunu düşündün mü?”

“O her zaman garip şeyler yapar.”

“Ayalarla alakalı bir şey? Veya prensesle?”

“Hayır, o...” Scarlet duraksadı. “O her zaman insanlara karşı anlayışlıdır. Peşin hükümlerde bulunmaz.”

“Başka?”

“Hiçbir şey. Babaannemin Ayalarla bir alakası yok.”

“Bunun doğru olmadığını gösteren kanıtlar var.”

“Ne kanıtı? Neden bahsediyorsun sen?”

Wolf başını kaşıdı. “Babaannen sana Ay Ülkesi’ne yaptığı yolculuktan bahsetmiş olmalı.”

Scarlet avuçlarını gözlerine bastırdı, titrek bir nefes aldı. “Sen delisin. Babaannem *Ay Ülkesi’ne* neden gitsin ki?”

“Son elli yıl içinde Dünyadan Ay Ülkesi’ne gerçekleştirilen tek diplomatik ziyaretin bir parçasıydı. Dünya politikacılarını taşıyan aracın pilotuydu ve ziyaret yaklaşık iki hafta sürdü. Yani Ayalarla, *az da olsa* bir iletişim kurmuş olmalı...” Wolf kaşlarını çattı. “Sana bundan hiç bahsetmedi mi?”

“Hayır! Hayır, bana bundan asla bahsetmedi! Bu ziyaret ne zamandı?” Wolf gözlerini kaçırdı. Scarlet adamın tereddüt içinde olduğunu görebiliyordu. “Wolf. Bu ne zamandı?”

Wolf yutkundu. “Kırk yıl önce,” dedi, usulca. “Babanın doğumundan dokuz ay önce.”

BÖLÜM

Yirmi Üç

DÜNYA TEPETAKLAK OLDU. SCARLET ŞAKA YAPIP yapmadığını anlamak için Wolf'un yüzünü inceledi. "Babam." "Üzgünüm," diye mırıldandı Wolf. "Babaannenin sana bu konuda... En azından *bir şeyler* söylediğini sanmıştım."

"Ama... Tüm bunları sen nereden biliyorsun?"

"Bunların hepsi prensese bağlanıyor. Kanıtlar, prensesin Ay Ülkesi'nden Logan Tanner adında bir doktor tarafından kaçırıldığını gösteriyor."

Wolf bu isme bir tepki verip vermediğini görmek için Scarlet'ın yüzünü inceledi. Ama bu isim, Scarlet'a hiçbir şey ifade etmiyordu. Kurt devam etti, "Dr. Tanner'ın, prensesin kaçırılmasından hemen önce iletişim kurmuş olabileceği tek Dünyalılar, babaannenin de üye olduğu bu ziyaret grubuydu. Onu tanıyanlar, Dr. Tanner'ın aydaki ziyareti sırasında Michelle Benoit ile bir münasebeti olduğundan şüphelendiklerini belirtmiş. Bu teoriler Michelle Benoit'nın bu ziyaretten dokuz ay sonra doğum yaptığı ve bebeğin babası hakkında herhangi bir kayıt bulunmadığı gerçekleri göz önüne alındığında, oldukça akla yatkın geliyor."

Scarlet daha fazla ayakta kalamayarak yere çöktü. Eğer Wolf'un söyledikleri doğruysa... Eğer bu teoriler doğruysa...

O zaman Scarlet'ın dedesi bir *Aycıydı.*

Scarlet'ın aklı bin bir düşünceyle doldu. Hafızasına kaydettiğinden bile haberi olmadığı parçalar yerine oturmaya başlamıştı. Babaannesinin Aycılara duyduğu sempati. Scarlet'ın dedesinden asla bahsetmeyişi. Scarlet'ın ve babasının bir hastanede doğmaması yönündeki ısrarı -çünkü hastanede yapılan zorunlu kan testleri, onların Aycı kökenini açığa vururdu.

Babaannesi bu sırrı bu kadar uzun süre saklayabilmeyi nasıl başarmıştı?

Aniden fark etti ki babaannesi bu bilgiyi ölene kadar saklamayı amaçlamıştı. Asla Scarlet'a gerçekleri bir gün açıklama niyetinde

olmamıştı.

Böylesine büyük bir şey. Böylesine önemli bir şey. Ve babaannesi, bu bilgiyi torunundan özenle saklamıştı.

"Gizlimiz saklımız yoktur," diye fısıldadı kendi kendine, gözleri tekrar dolmaya başlamışken, başını öne eğerek. "Aramızda gizlimiz saklımız yoktur."

"Üzgünüm," dedi Wolf, önünde diz çökerek. "Bunları zaten bildiğini düşünmüştüm."

"Bilmiyordum." Scarlet gözyaşlarını sildi. Babaannesi ona bu Logan Tanner'dan niye bahsetmemişti ki? Kısmen bir Aycı olduğu açığa çıktığında karşılaşacağı güvensizlik ve önyargılardan Scarlet'ı korumak için mi? Yoksa sebep başka bit şey miydi? Belki de babaannesinin sakladığı çok daha önemli bir sır vardı...

Babaannesinin ondan gizlediği daha ne kadar sır olabileceğini düşünürken, Scarlet'ın göğsü sızladı.

Wolf'un gözleri güneye çevrildi, bir kulağını havaya doğru dikti.

Scarlet'ın aklı o anda yatıştı. Kulak kabarttı ama duyabildiği tek şey, ormanı okşayan bir esinti ve ağustos böceklerinin etkileyici senfonisiydi.

Scarlet'ın kulağına çalınmamış olsa da Wolf fısıldadı. "Bir tren yaklaşıyor." Wolf gözlerini tekrar Scarlet'a kenetledi. Alnı onun için duyduğu endişeyle karışmıştı. Scarlet, onun aklından geçeni görebiliyordu; Wolf, söylemesi gerekenden fazlasını söylediğini düşünüyordu ama Scarlet'ın çok daha fazlasını duymaya ihtiyacı vardı.

Scarlet başını tamam dercesine salladı ve yere koyduğu eliyle kendini ittirerek ayağa doğruldu. "Ve bu herifler de babaannemin prenses hakkında bir bilgisi olduğunu düşünüyor, çünkü?"

Wolf toprak setinin kenarına doğru ilerledi, aşağıdaki raylara bir göz attı. "Prensesi Dünya'ya getirdikten sonra, Dr. Tanner'ın babaannenden yardım istediğine inanıyorlar."

"İnanıyorlar ama bundan emin olamazlar."

"Belki olamazlar. Ama onu kaçırmalarının sebebi de bu zaten," dedi Wolf, kütüğü tekrar ayağıyla test ederek. "Babaannenin bu konuda neler bildiğini öğrenmek."

"Peki, aslında bildiği hiçbir şey olmayabileceği ihtimalini hiç düşündüler mi?"

“Bildiği bir şeyler olduğuna neredeyse eminler. Veya en azından ben onlardan ayrıldığım sırada durum böyleydi. Ama o günden sonra, neler öğrenmiş olabilecekleri hakkında bir...

“Neden şu Dr. Tanner’ı bulup ona sormuyorlar?”

Wolf çenesini sıktı. “Çünkü o hayatta değil.” Eğilerek yerdeki çantayı aldı ve askısını dirseğine geçirdi.” Bu senenin başlarında intihar etti. Doğu Ulusları Topluluğu’ndaki bir akıl has-tanesindeydi.”

Scarlet’ın öfkesinin bir kısmı yatıştı, yerini, beş dakika öncesine kadar var olduğundan bile haberi olmadığı bir adama duyduğu acıma duygusu aldı. “Akıl hastanesi mi?”

“Kendi isteğiyle tedaviye alınmış bir hastaydı.”

“Bu nasıl olabilir ki? O bir Aycıydı. Nasıl olup da yakalanıp Ay Ülkesi’ne geri gönderilmedi?”

“Dünya halkından biri gibi kabul edilmenin bir yolunu bulmuş olmalı.”

Wolf elini uzattı ve Scarlet içgüdüsel olarak onun elini tuttu. Ama Wolf’un parmaklarının sıcaklığı onunkileri sarınca hafif bir şaşkınlıkla irkildi. Bir kalp atımı sonrasında, kavrayışı hafifçe gevşeyen Wolf, kütüğün üstüne adım attı.

Scarlet el ekranını tehlikeli zemini aydınlatacak şekilde tuttu ve şakakları zonklarken aklını toparlamaya çalıştı. “Dr. Tanner’ın Dünya üstünde iletişim kurduğu başka birileri daha olmalı. Prensesin izi sadece babaanneme işaret ediyor olamaz. Babamın söylediklerine göre, babaannem ona *haftalarca*... Kim bilir neler yapılmasına rağmen, onlara hiçbir şey söylememiş. Yanlış insanı alıkoyduklarını artık anlamaları lazım!”

Wolf garip bir çekingenlikle sordu: “Yanlış insanı alıkoyduklarından emin misin?”

Scarlet ona dik bir bakış fırlattı. Ay Ülkesi veliahdı, bir hikaye, bir komplo teorisi, bir efsaneydi... Rieux gibi ufacık bir kasabada yaşayan, hamarat, gururlu babaannesinin, Ay Ülkesi veliahdı ile nasıl bir bağlantısı olabilirdi ki?

Ne var ki Scarlet artık hiçbir şeyden emin değildi. Babaannesi ondan böylesine büyük sırlar saklamışken, bildiği her şey bir yalan olabilirdi.

Ormanın fısıltısına, hafif bir uğultu sesi karıştı. Manyetik raylar uyanmaya başlıyordu.

Parmaklarının sıkılmasıyla beraber, Scarlet'ın sırtına bir ürperti girdi.

"Scarlet," dedi Wolf, "onlara bir şeyler sunabilmen hem senin hem de babaannenin yararına olur. Düşün lütfen. Bildiğin herhangi bir şey varsa, bu bilgiyi kendi avantajımıza kullanabiliriz."

"Prenses Selene hakkında bildiğim bir şey varsa demek istiyorsun?"

Wolf başını sallayarak onayladı.

"Hiçbir şey bilmiyorum," Scarlet çaresizce omuz silkti. "Hiçbir şey."

Scarlet bir an için kendini Wolf'un gözleri tarafından esir edilmiş gibi hissetti. Sonra Wolf, kaşlarını çatarak kızı bıraktı. Scarlet'i tutan elini çekerek, yan tarafına düşürdü. "Sorun değil. Başka bir yolunu buluruz."

Scarlet onun haldi olmadığını biliyordu. Büyük bir sorundu bu. O canavarlar bir hayaletin peşindeydi ve sırf kırk yıl önce yaşadığı bir kaçamak yüzünden, babaannesi yakalanmıştı... Ve Scarlet'ın bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Scarlet gözlerini aşağı indirdi ve ne kadar da yüksekte durduklarını fark edince, midesi tepetaklak oldu. Her şeyi yutan karanlıkta, sanki bir cehennem çukurunun kenarında duruyordu.

"Aşağı yukarı otuz saniyemiz kaldı," dedi Wolf. "Tren geldiğinde, hızlı hareket etmemiz gerekiyor. Tereddüde zamanımız olmayacak. Bunu yapabilir misin?"

Scarlet dilini ıslatmaya çabaladı. Ama dili, ayaklarının altındaki kütüğün kabukları kadar kuruydu. Kalbinin atışlarını yavaşlatmaya odaklandı. Aklındaki geri sayımda, saniyeler oldukça hızla akıp gidiyordu. Manyetik rayların uğultu sesi iyice yükseldi. Rayların ötesinden gelen bir hava akımının, ıslığı andıran sesini işitti.

"Bu sefer kendi başıma atlamama izin mi vereceksin?" diye sordu Scarlet, hemen ilerideki dönüm noktasına parlak bir ışığın vurduğunu görürken. Ağaçların tepesinden beliren bir ışık, etraftaki her bir dalı sonsuz bir yansımayla aydınlattı. Tam altlarındaki manyetik raylardan, çıtırdama sesleri yükseldi.

"Kendi başına atlamayı *istiyor musun?*" Wolf çantayı aralarına koydu.

Scarlet rayları süzdü, altlarından hızla bir trenin geçtiğini hayal etti. Ayaklarının altındaki kütük hafifçe titreşmeye başlamıştı. Scarlet'ın

dizlerinin bağı çözüldü.

El ekranını çantanın içine attı ve kütüğün üstündeki bir çıkıntının üstüne adım attı. "Sırtını dön."

Wolf sırıtır gibi oldu ama trenin gelişine odaklanmış beklerken, kaşları hâlâ çatıktı. Scarlet'ın, sırtına tırmanmasına izin verdi ve kızın bacaklarını, sıkıca kavrayabileceği kadar yukarı kaldırmasını sağladı.

Kollarını Wolf'un boynuna dolarken, Scarlet fark etti ki ondan nefret etmek için her türlü sebebe sahipti. Wolf babaannesini kurtarmış olabilirdi ama bunun yerine kaçmayı tercih etmişti. Scarlet'a yalan söylemiş ve bilmeye hakkı olduğu tüm bu önemli sırları ondan saklamıştı...

Ne var ki tüm bunlar, Wolf'un hâlâ burada, yanında olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Wolf kendi hayatını riske atmak ve işkencecileriyle yüzleşmek pahasına ona yardımcı olmaya devam ediyordu.

Scarlet dudağını ısırarak başım öne doğru uzattı. "Bana her şeyi anlattığın için teşekkürler."

Wolf'un vücudu Scarlet'ın kolları arasında küçülür gibi oldu. "Daha önce anlatmalıydım."

"Evet, kesinlikle öyle yapmalıydın." Scarlet başını yana eğdi, sakağını Wolf'un yanağına dayadı. "Ama yine de senden nefret etmiyorum."

Wolf'un yanağına bir öpücük kondurdu ve adamın vücudunun birden gerildiğini hissetti. Uzanıp elini tuttuğunda, Wolf'un nabzının, bileğini dövercesine hızla attığını fark etti.

Tren bir yılan gibi kıvrılarak köşeden belirdi. Parlak beyaz bedeni, arkasından rayların her iki tarafındaki ağaçları kamçılayan bir rüzgâr estirerek onlara doğru yaklaştı.

Başını Wolf'un omzundan ayıran Scarlet, yan taraftan bakarak onu süzdü ve boynunda bir başka yara izinin durduğunu keşfetti. Diğerlerinden farklı olarak, bu yara izi ufak ve dümdüz bir çizgi hâlindeydi. Bir kavgada alınmış olmaktan ziyade, bir neşterin açtığı bir yara izine benziyordu.

Sonra Wolf dizlerini büktü ve kalbi aniden hızlanan Scarlet, gözlerini tekrar yaklaşan trene çevirdi. Wolf'un elindeki çantayı sıkıca kavradı. Kasları gerildi ve nabzı tavana fırladı. Scarlet daha önce trenden atladıkları sıradaki sıra dışı sakinliğine kıyasla, Wolf'un bu hâlinin

oldukça büyük bir tezat oluşturduğunu düşünmekten kendini alıkoyamadı.

Bir an sonra, trenin altlarından geçmeye başlamasıyla birlikte, kütük sarsılmaya ve Scarlet'ın dişleri takırdamaya başladı.

Wolf elini kaldırarak çantayı fırlattı ve sonra kütüğün üstünden atladı. Tırnaklarını Wolf'un gömleğine gömen Scarlet, bir çığlık atmamak için çenesini sıktı.

Ağır bir şekilde, trenin cam pürüzsüzlüğündeki tavanına indiler. Manyetik raylar üstünde havalanarak ilerleyen tren, onların inmesiyle belli belirsizce sarsıldı ve Scarlet ortadaki yanlışlığı anında hissetti. Wolf'un ayağı kaymış, omuzları fazlasıyla sola doğru eğilmişti ve Scarlet'ın ağırlığı altındaki bedeni, dengesini sağlamakta zorlanıyordu.

Atlamanın devinimiyle Wolf'un sırtından koparak trenin kenarına doğru savrulan Scarlet'ın ağzından bir çığlık koptu. Tırnaklarını Wolf'un omuzlarına gömmüş ama adamın tişörtünün yırtılmasıyla beraber dünya tepetaklak olmuştu.

Bir el, bileğini kavradı ve Scarlet'ın düşüşü, omzunda hissettiği ani bir acıyla beraber durdu. Yer ayaklarının altından kayıp giderken, deli gibi çırpınarak haykırdı. Rüzgârın gözlerine savurduğu saçları yüzünden önünü göremez bir hâlde, diğer elini de kaldırdı ve terden kayganlaşmış parmaklarıyla Wolf'un kolunu kavradı.

Wolf'un homurdandığını -hatta kükrer gibi bir ses çıkardığını- işitti ve sonra yukarı çekildiğini hissetti. Az da olsa destek sağlaması için ayaklarıyla trenin yan tarafını dövdü ve bir an sonra yeniden trenin tavanındaydı.

Wolf onu kenardan uzaklaştırdı ve olduğu yere çivilemek ister gibi üstüne yattı. Elleri aceleyle Scarlet'ın yüzüne düşen saçlarını kenara ittirdi, sonra omuzlarını okşadı, zedelenen bileğini ovuşturdu ve o telaşlı enerjisinin her kırıntısını kızın iyi olup olmadığını kontrol etmeye adadı.

"Üzgünüm. Çok üzgünüm. Dikkatim dağıldı, ayağım kaydı. Üzgünüm. İyi misin Scarlet?"

Scarlet titrek nefesler aldı. Başının dönmesi geçmeye başlamıştı ama vücudundaki her bir sinir adrenalinle sızlıyordu ve ayak parmaklarına kadar titriyordu. Ağzı açık bir şekilde Wolf'a baktı, parmaklarını onunkilere dolayarak sakinleştirdi. "İyiyim," dedi nefes nefese, gülümsemeye çabalayarak. Wolf onun bakışlarına karşılık vermedi.

Gözleri dehşetle doluydu. “Omuzum çıkmış olabilir ama...” Wolf’un bandajında kırmızı bir lekenin belirdiğini gören Scarlet duraksadı. Yarasının açılmasına sebep olmak pahasına, Wolf onu yaralı koluyla yakalamıştı. “Yaran kanıyor.” Scarlet elini bandaja doğru kaldırdı ama Wolf kızın elini havada yakaladı ve neredeyse acı verecek kadar sıktı. Scarlet kendini, Wolf’un korku dolu bakışları altında çivilenmiş hâlde buldu. Wolf hâlâ derin derin nefes alıyor, Scarlet ise titremeye devam ediyordu.

Scarlet’ın aklından her şey uçup gitti. Farkında olduğu tek şey, onları kamçılayan rüzgâr ve bir kalp atımı süresinde Wolf’un ne kadar da kırılgan göründüğüydü. Sanki en ufak bir harekette bile paramparça olacakmış gibi.

“Ben iyiyim,” diye temin etti Scarlet, onu tekrar. Boştaki kolunu Wolf’un sırtına doladı, adamı kendine doğru çekerek vücudunun altına sığındı ve başını boynuna gömdü. Wolf’un yutkunduğunu hissetti ve adam, bir an sonra kollarıyla sarılmış, kızı göğsüne bastırıyordu.

Tren batı yönüne doğru kıvrıldı. İki taraftaki ağaçlar, akıp giden yeşil bir bulanıklık hâlindeydi. Adrenalinin nihayet Scarlet’ın bedeninden çekilmesi, sonunda ciğerlerinin isyanı ile karşılaşmadan rahatça nefes alabilmesi, sanki asırlar sürmüştü. Sarılışını gevşetmeyen Wolf’un, bir heykel değil de kanlı canlı bir adam olduğuna işaret eden tek şey, Scarlet’ın kulağım okşayan nefesleriydi.

Titremesi nihayet geçtiğinde, Scarlet kendini Wolf’tan ayırdı. Wolf’un kolları isteksizce kızı bıraktı ve Scarlet cesaretini toplayarak tekrar onun gözlerinin içine baktı.

Wolf’un gözlerindeki dehşetle dolu şok ifadesi kaybolmuş, yerini arzu ve şüphe almıştı. Ve korku. Büyük bir korku. Ama Scarlet bu korkunun, kendisinin az önce neredeyse trenin üstünden düşmesiyle alakalı olduğunu hiç sanmıyordu.

Başını ona doğru kaldırırken, Scarlet dudaklarının karıncalanmasını engelleyemedi.

Ne var ki bir an sonra Wolf ondan uzaklaşmış, aralarındaki boşluğu soğuk ve zalim bir rüzgâr doldurmuştu. “Tren bir tünele varmadan önce içeri girsek iyi olur,” dedi Wolf, boğuk ve titrek bir sesle.

Scarlet oturdu ve içinden ona doğru sürünmek -trenin içine girmek için değil ama tekrar Wolf tarafından sarmalanmak için- karşı konulmaz

bir istek yükselirken, yüzüne ateş bastı. Bir anlığına bile olsa, kendini tekrar sıcak, güvende ve huzurlu hissetmek istedi.

Scarlet bu isteğini içinde bir yerlere gömdü. Wolf o sırada başka yöne bakıyordu ve Scarlet onun haklı olduğunun farkındaydı. Trenin tavanındayken güvende değillerdi.

Scarlet ayağa kalkmaya cesaret edemediği için, hareketlerini trenin sarsıntılarına göre ayarlayarak, vagonun ön tarafına doğru yarı kaydı yarı süründü. Wolf da hemen onun yanındaydı. Ona dokunmuyordu ama kenara doğru savrulursa diye elini, tutma mesafesinden asla ayırmadı.

Kenara ulaştıklarında Wolf kendini aşağı sarkıtarak iki vagon arasındaki platforma indi. Scarlet aşağı baktığında, çantasının Wolf'un ayakları arasında durduğunu gördü. Çantayı tamamen unutmuştu ve şaşırarak güldü. Wolf çantayı mükemmel bir nişanla fırlatmıştı.

Ve belki atlamadan hemen önce Scarlet onun yanağına bir öpücük kondurmasaydı, Wolf da trenin üstüne mükemmel bir dengeyle inebilecekti.

Scarlet'ın içinde bir şeyler kıpırdaştı ve Wolf'un dikkat dağınıklığına kendisinin mi sebep olduğunu merak etti.

Kenara oturarak ayaklarını aşağı sarkıttı. "Gösterişçi seni," dedi, kendini bırakıp Wolf'un onu yakalamasına izin verirken. Kızı platforma indirirken Wolf un elleri iç burkacak kadar nazikti ve Scarlet'ın ayakları yere bastıktan sonra bile, sanki bir süre onun üstünde oyalanmıştı -belki de yeterince uzun bir süre değil.

Alnında gergin çizgiler oluşan Wolf, aklı karışmış, tedirgin göründü. Scarlet'ın gözlerine bakmadan yerdeki çantayı aldı ve vagonunun içine daldı.

Scarlet, ağzı bir karış açık bir hâlde, kapı eşiğinde kaldı ve rüzgârın başına vuran ateşi söndürmesini, Wolf'un kendi beli, omuzları ve bileğindeki ellerinin bıraktığı sıcaklığı yatıştırmasını bekledi. Aklı hâlâ, son derece taze ve acı verici bir istekle, Wolf'u öpme isteğiyle doluydu.

Tırabzana yaslanarak saçlarını kapüşonunun içine tıktı. Kendine, Wolf'un ondan kaçınmasının iyi bir şey olduğunu söyledi. Zaten hep böyle, iyice düşünmeden hızlı adımlar atar ve sonunda hep pişman olurdu. Şimdi de duygularına yenik düştüğü bir başka andı işte. Üstelik sadece kısa bir süredir tanıdığı bir adam için... Scarlet, Wolf'la ne

zamandır tanıştıklarını düşündü ve şok içinde, birbirlerini ancak bir tam gündür tanıdıklarını fark etti.

Sadece tek bir gün. Doğru olabilir miydi bu? O korkunç sokak dövüşü müsabakası, sadece önceki gece mi gerçekleşmişti? Babasının hangar içinde yol açtığı kargaşa, sadece bu sabah mı olmuştu?

Ne var ki bunların farkına varmasına rağmen, Scarlet'ın duyguları değişmedi. Tenindeki sıcaklık azalmadı. Wolf'un kolları arasında kaybolup gitme fantezisi kaybolmadı.

Scarlet onu öpmek istemişti. Hâlâ da istiyordu.

İç geçirdi ve bacaklarının tekrar kullanıma hazır olduğunu hissettiğinde, vagona girdi.

Girdikleri vagon, içi plastik sandıklarla dolu, geniş bir yük vagonuydu. İçerisi, açık kapıdan dolan kare şeklindeki ay ışığıyla aydınlanmıştı. Wolf bir sandık yığının tepesine tırmanmış ve yer açmak için eşyaları bir o yana bir bu yana iteklemekle meşguldü.

Scarlet da onun yanına tırmandı. Sessizlik acı verici olmasına rağmen, o anda ağzından çıkabilecek herhangi bir şey, kulağa kesinlikle yapmacık ve klişe gelecekti. O yüzden, bir şey söylemek yerine, çantasından tarağını çıkardı ve rüzgârın darmadağın ettiği saçlarındaki düğümleri açma işine koyuldu. Sonunda sandıkları oradan oraya ittirme işini bırakan Wolf da kızın yanına oturdu. Bağdaş kurmuş, ellerini kucağında kavuşturmuş, omuzlarını çökertmişti ve Scarlet'a değmemeye özen gösteriyordu.

Scarlet gözünün ucuyla onu süzdü, sadece başım omzuna yaslamak için bile olsa, aralarındaki boşluğu kapatmayı düşündü. Ama bunun yerine, uzandı ve bir parmağım, loş ışık altında zar zor görebildiği dövmenin üstünde gezdirdi. Wolf gerildi.

"Ran doğruyu mu söylüyordu? Sürüyü terk ettiğin için seni gerçekten de öldürebilirler mi?"

Kısa bir sessizlik.

"Hayır," dedi Wolf sonunda. "Benim için endişelenmene gerek yok."

Scarlet parmağım, bilekten dirseğe kadar uzanan bir yaranın bıraktığı, uzun bir izin üstünde gezdirdi. "Endişelenmeyi ancak bütün her şey bir son bulunca bırakırım. Onlardan uzakta, güven içinde olduğumuz zaman."

Wolf'un gözleri Scarlet'ınkilere döndü, sonra kolundaki yara izine ve bileğinin üstünde duran kızın parmaklarına indi.

"Bu yara nasıl oldu?" diye sordu Scarlet. "Dövüşlerden birinde mi?"

Wolf başıyla belli belirsiz bir hareket yaptı. "Aptallıktan oldu."

Scarlet dudaklarını çiğneyerek santim santim Wolf'a doğru sokuldu ve adamın şakağındaki solgun yara izine dokundu. "Peki ya bu?"

Wolf kendini geriye doğru çekti ve Scarlet'ın dokunuşundan kaçmak için başını kaldırmak zorunda kaldı. "O oldukça kötü bir yaraydı," dedi. Ama daha fazlasını söylemedi.

Scarlet dalgınca bir *hım* sesi çıkardı ve sonra parmağının arka boğumuyla, Wolf'un dudağındaki minicik bir yara izine dokundu. "Ya bu.."

Wolf'un eli atıldı ve Scarlet'ın dokunuşuna bir son verdi. Sert bir şekilde değil ama yine de geri adım atmaz bir şekilde. "Lütfen dur," dedi, gözleri Scarlet'ın dudaklarına düşmesine rağmen.

Scarlet içgüdüsel bir dürtüyle dudaklarını yaladı ve Wolf'un gözlerinde bir telaş ifadesinin belirdiğini gördü.

"Sorun nedir?"

Bir kalp atımı süresi geçti.

"Wolf?"

Wolf kızın elini bırakmadı.

Scarlet diğer elini ona doğru uzattı, başparmağını adamın elinin sırtında gezdirdi.

Wolf keskin bir nefes aldı.

Scarlet'ın parmakları Wolf'un kolundan yukarı tırmandı, bandajı ve kurumuş kan lekesini buldu. Wolf yayından kurtulmaya hazır bir ok kadar gergin bir şekilde sırtını duvara dayamıştı. Scarlet'ın elini tutan parmakları seğirdi. "Yara izleri sadece. .. Eski benden kalan şeyler," dedi, gergin bir sesle.

"Ne demek istiyorsun?"

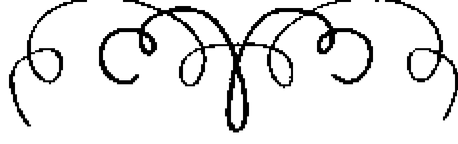
Wolf herhangi bir açıklamada bulunmadı. Wolf'un yutkunduğunu gören Scarlet uzandı ve elini onun çenesinde, çıkık elmacık kemiklerinde, dokunulduğunda da en az göründüğü kadar yumuşak ve delişmen olduğunu anladığı saçlarında gezdirdi. Ve sonunda Wolf yüzünü kızın eline doğru bastırdı ve burnuyla hafifçe Scarlet'ın parmaklarını dürttü.

“Bir dövüşten kalma,” diye mırıldandı Wolf. “Bir başka anlamsız dövüş. Hepsi gibi.” Gözleri tekrar Scarlet’ın dudaklarına düştü. Scarlet tereddüt etti. Wolf hâlâ bir harekette bulunmayınca, Scarlet başını uzattı ve onu öptü. Hafifçe. Sadece tek bir öpücük.

Kalp atışları göğsünü dövüp nefes almasını zorlaştırırken, Scarlet aralarına ancak ılık bir esintinin girmesine izin verecek kadar geriye çekildi ve sonra Wolf’un iç geçirerek pes ederken verdiği nefes, Scarlet’ın dudaklarını okşadı.

Ardından Wolf, kızı kendine doğru çekti ve kollarının arasına aldı. Bir elini Scarlet’ın karman çorman saçlarına daldıran Wolf, kızı öperken, Scarlet keskin bir nefes verdi.

Senin *dişlerin neden* bu kadar *korkutucu?"*

BÖLÜM

Yirmi Dört

“GİZLEN,” DEDİ CINDER YAVAŞÇA. NAZİKÇE.

Yumuşak, dikkatlice telaffuz edilmiş bir n ile biten, yürekten bir yakarışla. “Gizlen. Rampion, gizlen. Gizlen Rampion. Ortadan kaybol... Görünme... Sen artık yoksun... Seni kimse görmemeli...”

Cinder, ranzasında bağdaş kurmuş, karanlıkta, içinde bulunduğu gemiyi gözünde canlandırmaya çalışıyordu: Çelik duvarlar, kükreyen motor, her şeyi yerinde tutan vida ve lehimli mühürler, merkezi bilgisayar, kokpit pencerelerinin kalın camları, kargo bölümünün kapalı duran iniş rampası, hemen alt kattaki kapsül araç rıhtımı.

Sonra tüm bunların görünmez olduğunu hayal etti.

Geminin, radarlar altından sessizce kayıp gittiğini... Uydu istasyonlarının, tetikte gözlerinin altında karanlığa karıştığını...

Güneş sistemine dağılmış tüm diğer gemilerin arasından dans edercesine zarafetle ilerlediğini. Hiç dikkat çekmeden. Varlığını belli etmeksizin...

Cinder’ın omurgası karıncalandı, ense kökünden başlayarak kuyruk sokumuna kadar ürperdi. Bedeninden bir sıcaklık yayılmaya başladı, kas ve eklemlerini doldurdu, parmaklarından akarak dizlerine doğru devam etti.

Cinder ciğerlerindeki havayı serbest bıraktı, verdiği nefesle beraber kaslarını gevşetti ve nakaratını tekrarlamaya devam etti. “Gizlen Rampion. Rampion, gizlen. *Gizlen*.”

“İşe yarıyor mu?”

Cinder’ın gözleri pat diye açıldı. Karanlıkta görebildiği tek şey, penceresinin ötesindeki yıldızlardı. Gemi, Dünya’nın güneşe baklan yüzünün diğer tarafındaydı ve bu yüzden uzayın sonsuz karanlığı ile çevriliydi.

Perdelenmiş. Gizli. Görünmez.

“İyi bir soru,” dedi Cinder, saçma olduğunu bilmesine rağmen şimdiden bir alışkanlık hâline gelmiş bir davranışla gözlerini tavana

doğru kaldırarak. İko, tavandaki bir nokta değildi. Hatta sesini duyurmasını sağlayan hoparlörler bile değildi. İko gemi içindeki her bir bilgisayar kablosu, çip ve sistemiydi. Gemiyi bir arada tutan çelik ve vidalar dışında her şeydi.

Ve bu biraz rahatsız ediciydi.

"Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Cinder. Pencereden dışarı baktı. Ufak lombardan bakıldığında, görünürde başka hiçbir gemi yoktu. Sadece yıldızlar, yıldızlar ve yıldızlar vardı. Çok uzaklarda, belli belirsiz görülebilen mor bir sis ise belki de bir kuyruklu yıldızın bıraktığı gaz bulutuydu. "Ya *sen* bir fark hissediyor musun?"

Cinder'ın ayaklarının altından bir yavru kedinin mırıltısı kadar yumuşak bir gürüldeme sesi yükseldi. O ses Cinder'a, bilgi işleminde bulunurken İko'nun fanlarını normalden çok daha hızlı çalıştırdığını hatırlattı.

"Hayır," dedi İko, bir dakika kadar sonra ve ardından gürüldeme sesi de kayboldu. "Kendimi hâlâ devasa hissediyorum."

Cinder bacaklarını çözdü, kanın ayaklarına geri gitmesine izin verdi.

"Beni endişelendiren de bu. Bu kadar kolay olmamalı diye düşünüyorum. Tüm Doğu Ulusları Topluluğu Ordusu peşimizde. Bildiğimiz kadarıyla, bu noktada diğer Birlik Ordularından da yardım istemiş olabilirler. Aycıları ve kelle avcılarını saymıyorum bile. Şu ana kadar *bizim* radarlarımızda kaç tane gemi tespit ettin?"

"Yetmiş bir."

"Peki... Bunların bir tanesi bile bizi fark etmedi mi? Sence normalde bu mümkün mü?"

"Belki de yaptığın şey işe yarıyordun Bu Aycı şeyinde doğal bir kabiliyetin vardır."

Cinder, İko'nun kendisini göremediğini unutarak başını iki yana salladı. Çabalarının bir işe yaradığına inanmayı o da istiyordu ama içinden bir ses, öyle olmadığını söyledi. Ayaların kontrol edebildiği şey biyoelektrikti, radyo dalgaları değil. Cinder tüm bu nakaratlar eşliğinde, gemiyi gözünde canlandırma işinin büyük bir vakit kaybı olduğundan şüpheleniyordu.

Ne var ki bu da başka bir soruyu beraberinde getiriyordu: Neden hâlâ tespit edilmemişlerdi?

"Daha ne kadar süre bir gemi olarak kalmam gerekiyor?"

Cinder iç geçirdi. "Bilmiyorum. En azından bir başka oto-kontrol sistemi yükleyene kadar sanırım."

Ve sen bana yeni bir beden bulana kadar."

"O da var." Cinder ellerini ovuşturdu. Sağ elinin parmaklarını dolduran hafif sıcaklık çoktan kaybolmuştu. Ve parmakları, artık metalden elininkiler kadar soğuktu.

"Bir gemi olmaktan nefret ediyorum. Bu korkunç bir şey." İko'nun sesinde, alttan alta bir ağlaşma yatıyordu. "Kendimi her zamankinden bile daha az canlı hissetmeme sebep oluyor."

Ranzasında geriye yaslanan Cinder, gözlerini ufak kamaranın gölgeleri arasında gezdirdi, İko'nun neler hissettiğini tam olarak iyi biliyordu —kendisinin de bir oto-kontrol sistemi olarak işlev gördüğü kısa süre içinde, zihni sanki her bir yana dağılıyormuş gibiydi. Sanki fiziksel bedenini arkada bırakmış, beyninden ayrılmış ve gerçekle dijital dünya arasında var olmayan bir yerlerde dolaşıyor gibiydi. Cinder'ın içi İko'ya duyduğu acıma duygusuyla doldu. İko'nun tek dileği, her zaman daha fazla 'insan' olmaktı.

"Bu sadece geçici," dedi Cinder, alnına düşen saçları geri ittirerek. "Dünya'ya iner inmez..."

"Hey, Cinder! Neti izliyor musun?" Thorne, koridorun enerji tasarruflu ışıkları altında, sadece dış hatları belirli bir gölge gibi kapı eşiğinde belirdi. "Bu da ne, uyku vaktin mi geldi? Biraz ışık aç."

Cinder'ın omuz kasları düğüm oldu. "Meşgul olduğumu göremiyor musun?"

Thorne, gözlerini ufak odanın karanlığında gezdirdi. "Güzel espri."

Cinder ayaklarını ranzanın kenarından sarkıttı ve sırtını dikleştirdi. "Odaklanmaya çalışıyorum."

"Eh. Denemeye devam et ahbap. Bu arada, gelip şunu izlemelisin. Tüm kanallarda bizden bahsediyorlar. Ünlü olduk." "Hayır, teşekkürler. Kendimi yılın en önemli etkinliğinde bir manyak gibi davranırken seyretmesem de olur." Cinder balodan alından görüntüleri sadece bir defa izlemişti: Ayağının koparak merdivenlerden yuvarlandığı, kırışmış ipek ve çamurlu eldivenlerden oluşan bir yığın hâlinde dibe indiği an. Ve bunu bir defa izlemesi, yetmişti de artmıştı bile.

Thorne elini salladı. "O görüntüleri çoktan gösterdiler. Ve şimdi de yaşı yirmi beşin altında, kanı kaynayan her kızın rüyasını

gerçekleştirmek üzeresin."

"Evet, hayatım tıpkı bir rüyanın gerçekleşmesi gibi zaten." Thorne bir kaşını titreştirdi. "Belki değildir ama en azından Prense Kai senin adını biliyor."

"İmparator Kai," dedi Cinder, kaşlarını çatarak.

"Kesinlikle." Thorne başını geminin ön tarafına doğru eğdi. "Bir basın toplantısı başlamak üzere. Senin hakkında konuşulacak. Bunu kaçırmak istemeyeceğini düşündüm," diyen Thorne, eliyle yüzünü yelpazeleyerek ayılıp bayılır gibi yaptı, "imparator Kai'nin çikolatadan gözlerini, mükemmelce şekillendirilmiş saçlarını ve..."

Cinder ranzasından fırladı ve Thorne'u kapının yanına doğru ittirerek koridora çıktı.

"Ah," dedi Thorne, kolunu ovuşturarak. "Yine neden kısa devre yaptın?"

"Kanalı ayarlıyorum." İko'nun sesi, önce kargo bölümüne oradan da kokpite ilerleyen Cinder'ı takip etti. Kokpitteki ana ekranda, İmparator Kai bir platformda, habercilerden oluşan bir grubun önünde duruyordu. "Konferans başlamak üzere ve Kai bugün çok *yakışıklı* görünüyor!"

"Sağ ol İko," dedi Cinder, pilot koltuğuna oturarak.

"Hey, o benim kol.

Cinder elini sallayarak Thorne'u susturdu ve ekranın sesini açtı.

"Kaçak hükümlüleri bulmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz," diyordu Kai. Gözlerinin altındaki halkalara bakılırsa, uzun bir süredir sağlam bir uyku çekmemişti. Yine de onu görmek, Cinder'ın hem özlemle yanmasına hem de Kai'yi son gördüğü anı hatırlayarak kendine acımasına sebep oldu; Kendisi merdivenlerden yuvarlanarak bahçeye inmiş, çakıl taşlı yol üstünde, ayak bileğinden kablolar sarkmış halde yatarken ki anı...

Kai ise... İğrenmiş, afallamış, hayal kırıklığı içinde. İhanete uğramış gibi görünürken.

"En ileri tarama teknolojileriyle donatılmış en hızlı gemilerimizi ve en iyi pilotlarımızı, kaçakları arama işine yönlendirdik. Kaçakların şansı şu ana dek yaver gitti. Ama şansın daha uzun süre onların yanında kalmaya devam etmesini beklemiyoruz. Kaçırdıkları uzay gemisi, dünya yörüngesinde uzun süre kalmak için donatılmış bir araç değil. Önünde

sonunda Dünyaya dönmek zorunda kalacaklar ve biz de hazır bir şekilde onları bekleyeceğiz.”

“Ne tür bir gemideler?” diye sordu, ön sıralardan bir bayan haberci.

Kai, önündeki notları kontrol etti. “Amerikan Ordusundan çalınmış bir kargo gemisi; 11.3 sınıfı bir 214 Rampion. Geminin izlenmesini sağlayan cihazlar sökülmüş durumda ve bu da bulunması konusunda yaşadığımız zorlukları açıklıyor.”

Thorne gururla Cinder’ın sırtını dürtükledi.

Ekrandaki Kai, arka sıralardaki bir başka haberciye söz verdi.

“Dünya’ya döndüklerinde ordunun onları beklediğini söylediniz. Bunun ne kadar zaman alacağını tahmin ediyorsunuz ve bu sırada uzaydaki aramalara son mu vereceksiniz?”

“Kesinlikle hayır. İlk hedefimiz, kaçakların en kısa sürede bulunmasıdır ve bunu gerçekleştirene kadar uzaydaki aramalarımız da devam edecek. Buna karşın, uzmanlarımıza göre gemi yakıt rezervleri ve güç kaynağına bağlı olarak, iki gün ila iki hafta arasında Dünya’ya iniş yapmak zorunda ve biz de bu zorunlu dönüşe karşı hazırlıklı olmak durumundayız. Evet?”

“Kaynaklarıma göre bu sayborg, bu Linh Cinder.

“Senden bahsediyor,” diye fısıldadı Thorne, Cinder’ı yine dürterek. Cinder onun elini ittirdi.

“... Baloya bir VIP davetiyesi ile katılmış ve gerçekte sizin bir misafirinizmiş Yüce Majesteleri. Bu iddiayı kabul ediyor musunuz?”

“Bir ne?” diye sordu Thorne.

“VIP davetiyesi mi?” dedi İko.

Cinder omuzlarını çökertti ve her ikisini de duymazdan geldi.

Ekranda, Kai kendine nefes alabileceği bir boşluk yaratmak ister gibi kollarını yana öne doğru uzatarak, kürsünün arkasında geriledi. Sonra boğazını temizledi ve tekrar mikrofona yaklaştı. “Kabul ediyorum. Linh Cinder ile balodan iki hafta önce tanıştım. Birçoğunuzun da bildiği gibi, kendisi bu şehrin isim yapmış mekanik ustalarından biri ve ben de çalışmaz hâldeki bir android için onun hizmetinden yararlandım. Ve evet, kendisini baloya şahsi misafirim olarak ben davet ettim.”

“Ne?”

Cinder kokpitin hoparlörlerinden yükselen çığlık karşısında yüzünü buruşturdu.

“Ne zaman oldu bu? Umarım Adri beni çalışmaz hâle getirdikten sonra olmuştur, çünkü eğer öncesinde olduysa ve sen bana söylemediysen...”

“Konferansı dinlemeye çalışıyorum İko!” Cinder koltuğunda kıvrandı. Kai, Cinder’dan baloya katılmasını gerçekten de İko’nun bedeni dağıtılarak parçaları satışa çıkmadan önce sormuştu. Cinder isteseydi İko’ya bundan bahsedebilirdi. Ama o sırada daveti kabul etmemeye niyetliydi ve bu yüzden İko’ya söylemesi de çok önemli görünmemişti.

Kai bir başka haberciye söz verdiğinde, Cinder önceki sorunun tamamını kaçırdığını fark etti.

“Onun bir sayborg olduğundan haberiniz var mıydı?” diye sordu bir kadın, saklayamadığı bir tiksintiyle.

Kai gözlerini kadına dikti, kafası karışmış göründü ve sonra bakışlarını kalabalığın üstünde gezdirdi. Ayaklarını kürsüye daha da yaklaştırdı, burnunun kemerinde ufak bir kırışıklık belirdi.

Cinder yanağının içini dişledi ve kendini hoşgörüsüz bir tiksinti ifadesine hazırladı. Kim bir sayborgu baloya davet ederdi ki?

Ne var ki Kai basitçe, “Kendisinin sayborg olmasının, herhangi bir konuyla ilişkili olduğunu düşünmüyorum,” dedi. “Sonraki soru?”

Cinder’ın metalden parmaklan seğirdi.

“Kendisine bu davetiyeyi verdiğinizde, Linh Cinder’in bir *Aycı* olduğundan haberiniz var mıydı Yüce Majesteleri?”

Bitkinlikten dizleri boşalacakmış gibi duran Kai başını iki yana salladı. “Hayır. Elbette haberim yoktu. Ben... Belki de biraz safça... Doğu Ulusları Topluluğu’nda hiçbir Aycının yaşamadığını sanıyordum. Sarayda konuk ettiğimiz diplomatik ziyaretçilerimiz dışında elbette. Bu olayla birlikte, Ayaların halk arasına ne kadar da kolayca karışabildiğini anladığımız için, onların izinsiz göçmenler olarak aramıza karışmasını engellemek ve şu an sınırlarımız içinde olanların sınır dışı edilmeleri için her türlü güvenlik önlemi alınacaktır. Bu konuyla ilgili olarak, 54 TE yılında yapılan Gezegenlerarası Anlaşmanın şartlarına uygun davranılması niyetindeyim. Evet, ikinci sıradan elini kaldıran.”

“Yüce Majesteleri, Kraliçe Levana’nın kendisi veya Aycı Meclisi’nden herhangi biri, kaçak mahkûm hakkında bir yorumda bulundu mu?”

Kai'nin çene kasları gerildi. "Ah, kraliçenin bu konuda birkaç yorumu oldu. Evet."

Kai'nin arkasında, bir devlet görevlisi boğazını temizledi. Kai'nin yüzündeki sinirli ifade anında kayboldu ve yerini incelikli bir ifadesizlik aldı.

"Kraliçe Levana, Linh Cinder'ın bulunması," dedi Kai, "ve yargılanması dileğinde."

"Bu olayların Dünya ile Ay Ülkesi arasındaki diplomatik görüşmelere zarar verdiğini düşünüyor musunuz Yüce Majesteleri?"

"Olumlu bir katkısı olduğunu düşünmüyorum."

"Yüce Majesteleri." Üç sıra gerideki bir adam ayağa kalktı. "Balodaki bazı tanıklara göre, Linh Cinder'ın tutuklanması, siz ile kraliçe arasında yapılan bir anlaşmanın şartlarından biri olduğu ifade ediliyor. Ve Linh Cinder'ın serbest kalmasının, bir savaşın başlaması anlamına gelebileceği de söyleniyor. Bu sayborgun firarının, ulusal güvenliğimize görünenden çok daha büyük bir tehdit oluşturduğunu düşünmek yanlış mı olacaktır?"

Kai kulağının arkasını kaşımak için elini kaldırdı ama gergin anlarına özgü bu tikine son anda engel oldu ve elini kürsüye geri indirdi.

"*Savaş* kelimesi, Dünya ile Ay Ülkesi arasında kuşaklardır gidip gelen bir kelime. Babamın olduğu gibi, benim de önceliğim, savaştan kaçınmaktır. Sizi temin ederim ki Ay Ülkesi ile olan kırılgan ilişkilerimizin daha da kötüleşmemesi için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Buna Linh Cinder'ın bulunması da dâhildir. Hepsi bu kadar, teşekkürler."

Kai havada asılı kalan bir dizi soru eşliğinde platformdan indi ve bir grup devlet görevlisi arasında fısıltılı bir konuşmanın arasına çekildi.

Thorne suratını asarak yardımcı pilot koltuğuna çöktü. "Benden bahsetmedi. Hem de bir kere bile."

"Benden de bahsetmedi," dedi İko, sesinde hiç de bir acıma duygusu olmaksızın.

"Sen suçlu bir firari değilsin."

"Doğru ama majesteleri ile bir defa karşılaşmıştık. Pazardayken. Aramızda güçlü bir bağ kurulduğunu hissetmiştim. Sence de öyle değil miydi Cinder?"

İko'nun söyledikleri Cinder'ın ses ara yüzünden anlamsızca süzüldü. Gözlerini Kai'den ayırmaktan aciz şekilde, İko'ya bir cevap vermedi.

Kai, Cinder'ın hareketlerinin sorumluluğunu üstlenmek zorunda kalmıştı. Haksız yere, Cinder'ın aldığı kararların sonuçlarıyla yüzleşmesi gerekmişti. Cinder'ın firarının sonrasında bile, Kai tek başına Kraliçe Levana ile yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Gözlerini yuman Cinder, zonklayan şakaklarını ovuşturdu.

"Ama tıpkı Cinder gibi, ben de aranılan bir kaçağım," diye devam etti Thorne. "Benim de hapishaneden yok olduğumu fark etmişlerdir, değil mi?"

"Belki de yok olmandan mutludurlar," diye mırıldandı Cinder.

Thorne anlaşılamaz bir şeyler homurdandı ve Cinder'ın alnına masaj yaparak kendini doğru olanı yaptığına ikna etmeye çabaladığı uzun bir süre boyunca sessiz kaldı.

Koltuğunu çeviren Thorne, Cinder'ın koltuğunun yan tarafına bir tekme savurdu ve kızın yasladığı dirseğinin kaymasına sebep oldu. "Cazibemden neden etkilenmediğini şimdi anladım. Bir imparatorla yarıştığımdan haberim yoktu. Bu benim için bile oldukça zorlu bir rekabet."

Cinder burnundan soluyarak güldü. "Saçmalama. Onu doğru dürüst tanımıyorum bile ve artık benden nefret ediyor."

Thorne güldü, başparmaklarını pantolonunun kemer halkalarına geçirdi. "Aşk söz konusu olduğunda içgüdülerim beni asla yanıltmaz ve o senden nefret falan etmiyor. Hem ayrıca, bir sayborgu baloya davet etmek? İşte bu yürek ister. Prensip gereği asiller ve devlet çalışanlarından hiç hoşlanmam ama bu konuda Kai'ye şapka çıkarmak zorundayım."

Cinder ayağa kalktı, "Thorne'un ayaklarını kendi koltuğundan ayırdı ve kapıya uzanan yolu açtı. "Benim bir sayborg olduğumdan haberi yoktu."

Cinder yanından geçerken, Thorne başını ona doğru kaldırdı. "Yok muydu?"

"Elbette yoktu," dedi Cinder, bir hışımla ufacık kokpitten çıkarken.

"Ama artık bir sayborg olduğunu biliyor ve senden hâlâ hoşlanıyor."

Cinder hızla ona doğru döndü, parmağıyla ekrana doğru işaret etti. "Benim yakalanmam ve idam edilmem için elinden gelen her şeyi

yapacağını belirttiği on dakikalık bir konferanstan bunu mu anladın?"

Thorne alaycı bir şekilde sırıttı. Cinder'ın Kai taklidi olduğunu sandığı, korkunç, kibirli bir sesle şöyle dedi: "Kendisinin sayborg olmasının, herhangi bir konuyla ilişkili olduğunu düşünmüyorum."

Cinder gözlerini devirerek Thorne'a sırtını döndü.

"Hey, geri dön!" Cinder arkasından, Thorne'un ayaklarının yere inerken çıkarttığı pat pat sesini işitti. "Sana göstermek isteğim başka bir şey daha var."

"Meşgulüm."

"Erkek arkadaşınla bir daha asla dalga geçmeyeceğime söz veriyorum."

"O benim erkek arkadaşım değil!"

"Konu Michelle Benoit."

Cinder ağır bir nefes aldı ve geri döndü.

"Ne?"

Thorne onu tekrar kaçırmaktan çekinirmiş gibi bir an tereddüt etti, sonra başıyla, arkasındaki kokpit kontrol panosuna doğru işaret etti. "Gel de şuna bir bak."

Cinder iç geçirerek Thorne'un yanına döndü ve dirseklerini kaptanın koltuğunun arkasına dayayarak bekledi.

Thorne haber kanalını kapattı. "Michelle Benoit'nın genç torun sahibi olduğunu biliyor muydun? Bir kız."

"Hayır," dedi Cinder, sıkkın bir şekilde.

"Eh, ama öyle. Scarlet Benoit. On sekiz yaşına yeni basmış olması gerekiyor ama -kendini hazırla- hakkında hiçbir hastane kaydı yok. Çaktın mı? Yüce Tanrım, ben bir dâhiyim."

Cinder kaşlarım çattı. "Anlamadım."

Başını geriye doğru kıvıran Thorne, Cinder'ı baştan ayağa süzdü. "Kızın hiçbir *hastane kaydı* yok."

"Yani?"

Thorne onunla yüzleşebilmek için koltuğunu döndürdü. "Hastanede doğmamış tek bir kişi tanıyor musun?"

Cinder düşündü. "Kızın Prenses Selene olabileceğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Tam olarak bunu demeye çalışıyorum."

Ekranda Scarlet Benoit'nın bir resmi ile kişisel bilgileri belirdi. Kıvrımlı vücut hatları ve ateş kızılı saçlarıyla, tatlı bir kızdı.

Cinder gözlerini kısarak fotoğrafı inceledi. Doğum kaydı bulunmayan genç bir kız. Michelle Benoit'nın vesayetinde.

Ne kadar da ilginç bir rastlantı.

"Peki o zaman, İyi iş çıkardın kaptan."

BÖLÜM

Yirmi Beş

SCARLET RÜYASINDA, AVRUPA'NIN ÜZERİNİN BİR kar fırtınasıyla iki metrelik karla kaplandığını gördü. Ufak bir çocuktu ve merdivenlerden indiğinde babaannesini odun sobasının önünde eğilmişken buldu. "Seni kabul edecek birilerini bulduğumu düşünmüştüm," dedi babaannesi. "Ama bu karda asla gelemezler. Sanırım senden kurtulmak için baharı beklemem gerekecek."

Babaannesi ateşi körükledi. Kıvılcımlar Scarlet'ın üstüne uçuştu, gözlerini yaktı ve kız, yanaklarında bir ıslaklıkla, parmakları buz kesmiş bir hâlde uyanıverdi. Uzun bir süre, gördüğünün ne kadarının bir rüya ne kadarının gerçek anılardan oluştuğunu ayırt edemedi. Karlı zamanlardı ama rüyasındaki kadar değil. Babaannesi onu göndermek istemişti ama bir çocukken değil. On üç yaşında genç bir kızken.

Ocak ayı mıydı, yoksa kışın sonlarına doğru muydu? Scarlet anılarından parçaları bir araya getirmeye çalıştı. Babaannesi onu inekleri sağmaya gönderilmişti, Scarlet bu işten nefret ederdi ve bir süre sonra elleri öylesine uyuşmuştu ki ineğin memelerini, olması gerekenden güçlü sıkacağından korkmuştu.

O gün neden okula gitmemişti? Bir hafta sonu muydu? Ya da tatil?

Ah, evet. Babasını ziyaretten, henüz bir gün önce dönmüştü. Aslında babasının yanında bir ay kadar kalması planlanmış ama Scarlet daha fazla dayanamamıştı.

Adamın sürekli içki içmesi, eve gecenin bir yarısında dönmesi...

Scarlet hiç kimseye haber vermeden trene atlamış ve babaannesine sürpriz yapmıştı. Babaannesi ise onu gördüğüne mutlu olmaktan ziyade, yola çıktığını haber vermediği için öfkelenmişti. Tartışmışlardı. İneği sağıp parmakları donarken Scarlet hâlâ asabiydi.

Trenle yaptığı son yolculuktu. Babasını da en son o zaman görmüştü.

Bir an önce içeri girip ısınabilmek için günlük işlerini aceleyle yaptığını hatırladı. Evin önünde duran hava aracını da ancak işlerini bitirip eve doğru koşturduğunda görmüştü. Şehirdeyken hava araçlarını her yerde görmeye alışkındı. Ama bu araçlar, taşrada nadiren kullanılırdı. Çiftçiler çok daha büyük ve hızlı araçları tercih ederlerdi.

Scarlet evin arka kapısından gizlice girmiş ve babaannesi ile bir adamın mutfaktan gelen boğuk seslerini işitmişti. Killi topraktan yer karoları üstünde, sessiz adımlarla, ağır ağır merdivenlerin altında doğru sokuldu.

"Bunca yıldır sana nasıl bir yük olduğunu hayal bile edemiyorum," dedi adam, doğu aksanıyla.

Scarlet kaşlarını çattı. Aralık kapıdan içeri göz atarken, mutfaktan yayılan sıcaklık, yanaklarına vuruyordu. Adam elinde bir kupayla masaya oturmuştu. İpeksi siyah saçlara ve uzun bir surata sahipti. Scarlet onu daha önce hiç görmemişti.

"Tahmin ettiğim kadar büyük bir rahatsızlık vermedi," dedi Scarlet'ın görüş alanının dışında olan babaannesi. "Bunca yıldan sonra ona bağlandığım bile söylenebilir. Ama yine de dürüst olamam gerekirse, buradan uzaklaştığında çok daha mutlu olacağım. Tanımadığım bir uzay gemisinin her geçişinde paniğe kapılmaktan sıkıldım."

Scarlet'ın boğazı düğümlendi.

"Bir hafta içinde gitmeye hazır olacağını mı söylemiştin? Bu mümkün mü?"

"Logan böyle düşünüyor. Beklediğimiz tek şey, sizin şu cihazınızda Eğer prosedür sorunsuz giderse, daha erken bile sonlanabilir. Ama ona karşı sabırlı olmalısınız. Bir süre oldukça zayıf düşecek ve bir parça şaşkın olacaktır."

"Bu hiç şaşırtıcı değil. Kendimi onun yerine koyamıyorum bile."

Scarlet, aldığı nefeslerin sesini bastırabilmek için eliyle ağzını kapadı.

"Evinizde gerekli düzenlemeleri yaptınız mı?"

"Evet, oldukça hazırlıklıyız. Bizim için de alışması biraz zaman alacaktır ama o yanımıza yerleştikten sonra her şey kendi kendine yoluna girer diye düşünüyorum. Onun yaşlarında iki kızım daha var. Biri on iki ve diğeri dokuz yaşında. Birbirlerini çok seveceklerine ve onu da benim kanımdanmış gibi sahipleneceklerine eminim."

"Peki ya Madam Linh? O da hazır mı?"

"Hazır olmak mı?" Adam kıkırdadı ama ağzından çıkan ses boğuktu ve rahatsızlıkla doluydu. "Üçüncü bir kız çocuğu evlat edinme fikrimi açıkladığımda daha fazla şaşıramazdı herhalde ama o iyi bir annedir. Benimle birlikte gelemediği için üzgünüm ama bu yolculuğa dikkat

çekilmesini istemedim. Bu arada, elbette kız hakkındaki gerçeklerden *haberi yok.* En azından... Her şeyi bilmiyor."

Scarlet bir ses çıkarmış olmalıydı, çünkü adam birden başını kaldırmış ve onu görmüştü. Sırtını aniden dikleştirdi.

Babaannesinin sandalyesi yeri gıcırdattı ve ardından kapı ardına kadar açıldı. Babaannesi onu görünce öfkeden köpürdü. Scarlet'ın öfkesinin de onunkinden aşağı kalır yanı yoktu.

"Kapı dinlemenin ne kadar ayıp bir şey olduğunu biliyorsun Scarlet! Odana git!"

Scarlet çığlık atmak, ayaklarını yere vurmak, babaannesine onu bir hiçmiş gibi, öylesine -ve yine- uzaklara gönderemeyeceğini haykırmak istedi ama ağzından hiçbir ses çıkmadı. Kelimeler dilinin altında takılı kalmıştı.

Böylece o da kendisinden istenileni yaptı, babaannesi yüzündeki gözyaşlarını göremeden önce merdivenleri çıktı ve odasına kapandı.

Sorun sadece, istenilmediğini veya onu almak için gelen yabancının tekine devredileceğini öğrenmesi değildi. Asıl sorun, altı uzun yıldan sonra nihayet kendini bir yere, birilerine ait hissetmesiydi. Babaannesinin onu belki de annesinden, babasından çok daha fazla sevdiğini düşünmüştü. İkisinin iyi bir ekip olduğunu düşünmüştü.

O sabahtan sonra, Scarlet bir hafta boyunca, içinde korkuyla yaşadı. Sonra iki hafta. Bir ay.

Ama adam onu almak için asla gelmedi ve babaannesi bu konuyu hiç açmadı.

"Scarlet?"

Wolf'un belini saran kolunun hafifçe gerilmesi, Scarlet ı bugüne, yavaşlayan bir trenin vagonuna geri döndürdü. Scarlet bir çocuk gibi kıvrılarak Wolf'un kucağına yaslanmıştı ve gözleri kapalı olmasına rağmen, sıcak birkaç damla yaş, burnunun kemerinden süzüldü, şakaklarından aşağı damladı. Scarlet aceleyle gözlerini ovuşturdu.

Wolf kıpırdandı ve Scarlet'ın arkasında, dirsekleri üstüne yükseldi. "Scarlet?" Sesi endişeyle doluydu.

"Kötü bir rüya gördüm," dedi Scarlet, gözyaşlarının onunla bir alakası olduğunu Wolf'un düşünmesinden çekinerek. Gözyaşları daha şimdiden kesilmişti ve Scarlet sırtüstü döndü. Vagonun içindeki karanlığa bakılırsa hâlâ gece olmalıydı ama şehrin neon ışıkları kapının

hemen önündeki sandıkların üstüne yansıyor, içeride dizili kutuların üstüne pembe ve yeşil renklerde vuruyordu.

"Bir şey hatırladım," diye fısıldadı. "Sanırım prensesle bir alakası olabilir."

Wolf gerildi.

"Babaannemin Logan'dan bahsettiği bir günü hatırladım ama aslında benim duymamı istememişti. Ben gizlice kulak kabartmıştım ve bir adam vardı..." Beyni anıları tekrar sis perdesinin altına almadan önce hatırlayabildiği tüm parçaları birleştirerek Wolf'a o gün yaşadıklarını anlattı.

Hikâyesini bitirdiğinde, Scarlet kıpırtısız bir şekilde yatmaya devam etti ve dışarıdaki rüzgârın çıkardığı ıslık sesini dinledi. Vücudunun yan tarafı, sert sandık üstünde yatmaktan dolayı tutulmuştu.

İçi rahatlamış ve umutla dolmuş görüneceği yerde, Wolf ona dehşetle dolu bir bakış attı.

"İstedikleri bilgi buydu, değil mi? Yani demek istiyorum ki... Babaannemle o adamın, hakkında konuştukları kişi prenses olmalı. O sırada nerede veya kimin himayesinde olduğunu bilmiyorum... Onu asla görmedim. Bunca zamandır, babaannemin göndermeyi planladığı kişinin ben olduğunu düşünmüştüm ama şimdi... Sen bana Logan Tanner, babaannem ve Prenses Selene hakkındaki gerçekleri anlattıktan sonra..."

Wolf kollarını ondan ayırdı, oturdu ve dizlerini göğsüne doğru çekti. Boş gözlerle etraflarını çevreleyen sandık yığınlarına baktı.

"O adamın aksanlı bir konuşması vardı. Sanırım Doğu Ulusları'ndan gelmişti." Scarlet de doğrularak Wolf'un yanında oturur pozisyona geçti ve eliyle saçlarını bir yana doğru taradı. "Babaannemin, o adamın eşinden bahsederken, 'Madam Linh' dediğinden oldukça eminim. Bunun ne kadar sık rastlanılan türden bir isim olup olmadığını bilmiyorum ama... O adamı tekrar görsen tanıyabilirim. Buna eminim."

"Böyle söyleme." Wolf eliyle kulaklarını kapadı. "Bunu duymadım."

Scarlet, Wolf'un yüzünü buruşturması karşısında afallayarak gözlerini kırpıştırdı. "Wolf?" Uzanarak Wolf'un ellerini kulaklarından aşağı çekiştirdi. "Bu iyi bir şey değil mi? Onların istediği şey bilgi ve ben de bilgiye sahibim. Babaannemin güvenliği için pazarlık edebiliriz. Bu iyi..."

"Yapma."

Wolf'un bakışları, Scarlet'ı hareketsiz bıraktı. Dağınık saçları, belli belirsiz yara izleri, kirpiklerinde uyku artıkları. Wolf, Scarlet'ın saçından bir tutamı parmaklarına doladı. "Babaanneni bulmaya çalışma."

Kapıdan içeri turuncu bir ışık parladı, sonra kayboldu.

"Yapmam gerekiyor."

"Hayır Scarlet. Gerekmiyor." Wolf kızın elini kavradı, avuçlarının içine aldı. "Onun için yapabileceğin hiçbir şey yok. Bunu yapmakla sadece kendini de tehlikeye atmış olacaksın. Babaannen bunu ister miydi sence?"

Scarlet elini hızla Wolf'un avuçlarının arasından çekti.

"Kaçıp gidebiliriz," diye devam etti Wolf, ona dokunma ihtiyacıyla parmaklarını Scarlet'ın ceplerine sokarak. "Ormanda izimizi kaybettiririz. Afrika'ya veya Doğu Ulusları'na gideriz. Bizi asla bulamazlar. Seni güvende tutabilirim Scarlet. Seni koruyabilirim."

"Sen neden bahsediyorsun? Daha dün akşam, bildiğim herhangi bir şey varsa yardımı olabileceği, babaannemi kurtarmamız için tek şansımızın bu olabileceğini söylemiştin. Ve artık o bilgiye sahibim. İstediğinin bu olduğunu sanıyordum."

"*Belki*," dedi Wolf. "Aklında tam bir isim, bir adres, kesin bir bilgi olsaydı. Ama sadece bir soyadı, bir ülke -büyük bir ülke- ve bir adamın tarifi mi? Onlara bunları söylersen Scarlet, yapacakları tek şey, seni de tutsak ederek bu adamı bulmaya çalışmak olur."

Scarlet fermuarını çekti ve Wolf'u süzdü. Aldığı her nefesle, gözlerindeki çılgınlık parıltısının nasıl da arttığına dikkat etti.

"Güzel," dedi Scarlet. "O zaman babaannem yerine beni tutsak almalarını teklif edebiliriz."

Wolf başını sallayarak geriye yaslandı ama Scarlet bu fikre ısınmıştı bir kere. "Beraber gideriz. Onlara, istedikleri bilginin bende olduğunu, ama bunu sadece senin serbestçe ve babaannemi de yanında götürmen karşılığında vereceğimi söylersin. Ondan sonra beni alabilirler."

Wolf ürperdi.

"Bana, ona göz kulak olacağına dair söz ver Wolf. Babaannemin şu an ne durumda olduğu hakkında bir fikrimiz yok. Eğer onu... İncitmişlerse... Ona göz kulak olmak zorundasın." Scarlet'ın sesi tizleşti ama gözlerinden tekrar yaşlar düşmedi. Kesin kararını vermişti.

Ta ki Wolf'un, "Ya çoktan öldüyse Scarlet?" yorumunu duyana kadar.

Telaffuz ettiği takdirde gerçek olacağından korkarak, o ana kadar ifade etmediği bu kelimeler karşısında, Scarlet'ın midesi dehşetle kasıldı. Tren yavaşlamaya devam ediyordu ve Scarlet şehrin öfkeli seslerini işitebiliyordu: Hava araçları, dev ekranlar ve raylardan uzak durulmasını öğütleyen anonslar. Gecenin bir yarısıydı ama şehirde asla sessizlik hüküm sürmezdi.

"Sence bu doğru olabilir mi?" Scarlet'ın sesi titredi. Wolf'un cevap vermesini beklerken kalbi sızladı. "Onu öldürmüş olabilirler mi acaba?"

"Hayır," diye mırıldandı Wolf, omuzlarını çökerterek.

Hayır, onu öldürdüklerini sanmıyorum. En azından henüz."

Scarlet iç rahatlığıyla ürperdi. Duygu seliyle başı döndüğü için, iki elini de yüzüne kapadı. "Yıldızlara şükürler olsun," diye fısıldadı. "Teşekkürler."

Wolf'un sesi sertleşti. "Yalan söylemek bir merhamet olacakken, sana doğruyu söylediğim için bana teşekkür etme. İkimiz de farkındayız, sana yalan söylesem daha iyi olurdu."

Tren istasyona girerek iyice yavaşlarken, raylardan yükselen uğultu sesi gitgide toklaştı. İnsanların bağırış çağırış sesleri duyuldu. Makinelerle aletlerden, tangırtı ve tıslama sesleri yükseldi.

"Bu senin verebileceğin bir karar değil," dedi Scarlet, el ekranını alıp bulundukları konumu kontrol ederken. Paris'e varmışlardı. "Ben babaannemi bulmak zorundayım. Ama sen benimle gelmek zorunda değilsin."

"Scarlet..."

"Hayır, beni dinle. Yardımına minnettarım. Beni buraya kadar getirmene de öyle. Ama bundan sonra yalnız gidebilirim. Nereye gitmem gerektiğini söylemen yeter."

"Belki de söylemem."

Yanakları sinirden al al olan Scarlet, el ekranını cebine soktu. Ama Wolf'un gözlerine bakınca, kararlılıktan ziyade, panikle dolu bir ifadeyle karşılaştı. Wolf'un parmakları bir kıvrılıyor, bir açılıyordu.

Scarlet, içinde yükselmeye başlayan kızgınlığı dağıttı. Wolf'a doğru sokularak adamın yüzünü iki eli arasına aldı. Wolf hafifçe irkildi ama kızdan kaçmadı. "Bu bilgiye sahip olmak isteyeceklerdir, değil mi?"

Wolf, yüzünde taştan bir ifadeyle Scarlet'a baktı.

"Pazarlıkta onlara beni sunarız. Şenle babaannem güvenli bir yerlere gider, birbirinize göz kulak olursunuz ve bıraktıkları zaman ben de size katılırım. Sonuçta beni sonsuza kadar alıkoyamazlar."

Scarlet elinden geldiğince sıcak bir şekilde gülümsedi ve Wolf'un da aynı şekilde karşılık vermesini bekledi. Wolf ona gülümsemediğinde, Scarlet başparmaklarını adamın yanaklarına dayadı ve onu öptü. Wolf kızı anında kendine doğru çekmesine rağmen, öpücüğün uzamasına da izin vermedi.

"Seni bırakacaklarının garantisi yok. İşleri bittiğinde, seni öldürmeye de karar verebilirler. Babaannenin hayatı için kendi hayatını feda ediyorsun."

"Bu, göze almaya hazır olduğum bir risk."

Tren sonunda tamamen durdu ve yavaşça rayların üstüne indi.

Wolf üzgün gözlerle ona baktı. "Biliyorum. Ne yapman gerekiyorsa, onu yapacaksın." Ellerini Scarlet'ın omuzlarından çekti ve kızın bileğine, teninin altında nabzının attığı noktaya tatlı bir öpücük kondurdu. "Ve ben de öyle."

BÖLÜM

Yirmi Altı

YER ALTINDAKİ İSTASYON İYİCE AYDINLATILMIŞTI ve trenden yük boşaltmaya hazır bekleyen androidlerle, havada süzülen yük taşıyıcıları ile doluydu. Scarlet bir başka yük treninin gölgesi altına doğru ilerleyen Wolf'u takip etti. İstasyona inmeden önce, bir androidin yüzünü diğer yana çevirmesini beklediler.

Wolf, Scarlet'ın bileğini kavradı ve onu çekiştirerek istasyonda ilerledi, sonra sandıklarla dolu bir yük taşıma aracının arkasına çömeldi. Bir an sonra Scarlet, Wolf'la daha birkaç saniye önce terk ettikleri vagona bir androidin girdiğini, sensörünün mavi ışığının kapıdan dışarı süzüldüğünü gördü.

"Tren ayrıldığı anda koşmaya hazır ol," dedi Wolf, omzundaki çantayı düzelterek. Birkaç saniye sonra tren rayların üstünde havalandı ve tünelin içine doğru ilerlemeye başladı.

Scarlet rayların olduğu yöne doğru atıldı ama bir yere takılmış kapüşonu onunla aynı fikirde değildi. Boğuk bir sesle Wolf'un kucağına geri düştü.

"Ne..."

Wolf bir parmağını dudaklarına götürdü.

Scarlet ona dik bir bakış attı ve kapüşonunu çekerek Wolf'un elinden kurtardı ama sonra sesi o da işitti. Yaklaşan bir trenin uğultusu.

Tren üçüncü ray hattından geliyordu ve hiçbir yavaşlama belirtisi göstermeden, geldiği kadar hızlı bir şekilde karanlığın içine doğru ilerleyerek gözden kayboldu.

Wolf sırıttı. "Şimdi gidebiliriz."

Başka bir trenle karşılaşmadan, istasyonun karşı tarafındaki platforma ulaşmayı başardılar. Onları gören tek kişi, el ekranının üstünden merakla ikisini süzen, orta yaşlı bir adamdı.

Yüzeye ulaştıklarında Scarlet kendi el ekranını kontrol etti. Sabahın bu saatinde şehir oldukça durgundu. Etrafı dükkân ve ofislerle dolu Lyon

Garı'na varmışlardı. Wolf ondan saklamaya çalışmasına rağmen, Scarlet adamın bir şeylerin kokusunu almaya çalıştığını fark etti.

Scarlet'ın kokusunu alabildiği tek şey, tüm bir şehirdi. Metal, asfalt ve köşedeki kapalı bir pastaneden yayılan pişmiş ekmek kokuları.

Wolf kuzeybatıya yöneldi.

İçinde yürüdükleri sokak, Güzel Sanatlar Akımı'nın ikinci kuşağına özgü, etkileyici binalarla ve taşla kaplı pencerelerden sarkıtılmış çiçek saksılarıyla doluydu. Uzakta bir noktada gösterişli bir saat kulesi duruyordu, önü aydınlatılmıştı. Akrep, yelkovan ve roma rakamlarından oluşan yüzeyinin hemen altındaki dijital ekranı 04:26'yı gösteriyordu. Saatin hemen yanında, son model bir ev androidinin reklam afişi vardı.

'Gideceğimiz yer uzak mı?" diye sordu Scarlet.

"Çok sayılmaz. Yürüme mesafesinde."

Bir dört yol ağzında sola doğru döndüler. Wolf vücudunu ona siper etmek istermiş gibi, Scarlet'ın bir adım ötesinden yürüyordu. Scarlet'ın gözleri, Wolf'un kolunu süzdü, artık onu pek rahatsız etmiyormuş gibi görünen bandajların üstünde gezindi ve seğiren parmaklarına indi. Scarlet ona elini uzatmak istedi ama yapamadı. Onun yerine, ellerini eşofman üstünün ceplerine soktu.

Aralarına büyük bir mesafe girmeye başlamış, trende paylaştıkları anlar gölgelenmişti. Az kalmıştı. Babaannesine kavuşmasına, Sürü Birliği ile yüzleşmesine çok az kalmıştı.

Belki de Wolf onu ölüme götürüyordu. Belki Wolf'un kendisi de ölüme gidiyordu.

Scarlet bedbaht düşüncelerle kendini korkutmayı reddederek başını dikleştirdi. Artık önemli olan tek şey babaannesini kurtarmaktı ve bunu gerçekleştirmeye çok yakındı. Çok yakın.

Kalabalık dört yol ağzını geride bıraktıkça, eski evler de yola yakınlaşmaya başladı. Sokak için hayat belirtisi ancak nadiren görülebiliyordu; bir şapkacının vitrini içinde kendini temizlemekle meşgul bir kedi, bir otelden çıkarak kendisini bekleyen hava aracına binen takım elbiseli bir adam. Yanından geçtikleri bir dev ekranda, insanın saçlarının rengini o anki ruh hâline göre değiştirdiğini iddia eden bir şampuan reklamı gösteriliyordu.

Scarlet daha şimdiden çiftliğinin huzurunu özlemişti. Onun bildiği tek hayat buydu: Çiftlik ve babaannesi ve haftalık ürün teslimleri. Ve

şimdi, bir de Wolf. İşte Scarlet'ın isteği hayat bundan ibaretti.

Wolf adımlarını hızlandırdı ama omuzları tekrar içeri doğru çökmeye başlamıştı. Scarlet dişlerini sıktı, elini ileri uzattı ve Wolf'un bileğini kavradı.

"Bunu yapmana izin veremem," dedi, amaçladığından daha öfkeli bir şekilde. "Bana sadece nereye gitmem ve ne yapmam gerektiğini söyle yeter. Ben yalnız giderim. Bana kimlerle yüzleştiğime dair birkaç ipucu ver, gerisini zamanı geldiğinde düşünürüm. Ama benimle gelmene izin veremem."

Wolf sessizce kızı süzerken, Scarlet da adamın o yemyeşil gözlerinde bir parça uysallık bulmaya çalıştı ama trendeyken açıkça ortada olan sıcaklık ve tutkunun yerini, şimdi soğuk bir kararlılık ifadesi almıştı. Wolf kolunu kızın elinden kurtardı.

"Sokağın diğer tarafındaki şu kapalı kafenin önünde oturan adamı görüyor musun?"

Scarlet gözlerini Wolf'dan ayırdı ve kafenin dışındaki masalardan birinde oturan adamı buldu. Adam bir ayağım dizinin üstüne atmış, bir kolunu sandalyenin arkasından sarkıtmış hâlde onları seyrediyor ve bunu gizlemeye çalışmıyordu. Scarlet onunla göze geldiğinde, adam göz kırptı.,

Scarlet'ın tüyleri diken diken oldu.

"Sürü üyesi," dedi Wolf. "İki sokak önceki istasyon yakınında bir diğerinin daha yanında geçmiştik ve..." Wolf burnunu havaya kaldırdı. "Kokuya bakılırsa, sonraki köşeyi döndüğümüzde bir başka üyeyle daha karşılaşmak üzereyiz."

Scarlet'ın kalbi aniden güm güm atmaya başladı. "Burada olduğumuzu nasıl öğrendiler?"

Bizi zaten bekliyorlarmış gibi görünüyor. Büyük ihtimalle, kimlik çipini takibe almışlar."

Ortadan kaybolmak ve bulunmak istemeyen insanlar böyle yaparlar; bileklerini keserek kimlik çiplerini çıkartırlar.

"Ya da şeninkini," diye mırıldandı Scarlet. "Ellerinde kimlik çiplerini takip edebilmeyi sağlayan bir cihaz varsa, bunca zamandır seni de izlemiş olabilirler."

"Belki."

Wolf gamsız bir sesle cevap vermişti ve Scarlet adamın bu söylediğinin, onun için yeni bir şey ifade etmediğini fark etti. Wolf bunu daha önceden düşünmüş olabilir miydi? Ran da onları bu şekilde mi bulmuştu?

"Gidip bizden ne istediklerini öğrensek iyi olur." Wolf döndü ve Scarlet ona yetişebilmek için koşturmak zorunda kaldı.

"Ama sadece üç kişiler. Üçüyle başa çıkabilirsin, değil mi? Demiştin ki..." Scarlet tereddüt etti. Wolf ona, altı kurtla yapacağı bir dövüşten galip ayrılanın kendisi olacağını söylemişti. Ama bu vahşi hayvanlar, Scarlet'ın kafasında ne zamandan beri bu adamlarla, bu Sürü Birliği ile eş anlamlı hâle gelmişti?

"Hâlâ kaçabilme şansın var," diye devam etti Scarlet.

"Seni koruyacağımı söyledim ve yapacağım şey de bu. Daha fazla tartışmak anlamsız."

"Senin korumana ihtiyacım yok."

"Evet," dedi Wolf, yakındaki bir billboardda yayınlanan müzik videosunun üstünden yükselen hırçın bir sesle. "Evet, *var.*"

Scarlet, Wolf'un önüne atladı, ayaklarını yere çiviledi. Wolf ona toslamamak için derhâl durmak zorunda kaldı.

"Hayır," dedi Scarlet. "Şu anda ihtiyacım olan şey, onların sana yapacaklarından sorumlu olmadığımı bilmek. Aptallık etmeyi bırakıp buradan gitmen gerekiyor. En azından kendine bir şans tanı!"

Wolf gözlerini Scarlet'ın başının üstünden, uzaktaki bir noktaya doğru dikti. Scarlet, Wolf'un dördüncü bir sürü üyesini veya belki de daha fazlasını tespit edip etmediğini merak ederek gerginleşti. Yutkundu ve yan gözle, kafede oturan adama baktı. Adam bir yandan kulağını kaşırken, diğer yandan da yüzünde belli bir keyifle, onları izliyordu.

"Aptalca olan şey, seni korumaya çalışmam değil," dedi Wolf, gözlerini kıza geri indirerek. "Asıl aptallık, bunun bir şeyi fark ettirebileceğine inanmam."

Wolf, Scarlet'ın onu durdurmak için uzattığı elini silkeleyerek, kızın etrafından dolaştı. Scarlet bocaladı, bu noktada bir tercih yapması gerektiğini biliyordu. Wolf'la birlikte kaçabilir, şehri terk edebilir ve bir daha asla arkasına bakmayabilirdi. Babaannesini arama işine son verebilir ve belki böylece Wolf'un hayatını kurtarırdı.

Ama bu, pek bir tercih konusu bile sayılmazdı. Scarlet onu zar zor tanıyordu. Kalbindeki sızıya ve her şeye rağmen, amacına, babaannesini kurtarmaya bu kadar yaklaşmışken, onu terk ettiğini bilerek yaşayamazdı.

Scarlet yüzünü geriye tek bir defa, sonraki köşeyi dönmeden hemen önce çevirdi ve kafedeki adamın orada olmadığını gördü.

Bir sokak sonra, aniden Dördüncü Dünya Savaşı'nın kalıntıları karşılarında belirdi. Savaşla yıpranmış, bir şehrin çürümeye yüz tutmuş binalarından kalanlar ve yanık izleri. Gelenekselcilerin ilgisini çekecek sayıda klasik güzellikte binalar ayakta kalamamıştı ve savaş sırasında alman hasar, tüm bir bölgenin yenilenmesini güçleştirecek düzeydeydi. Şehrin tarihini yıkmak istemeyen hükümet, bu bölgeyi kendi başına bırakmayı tercih etmiş olmalıydı. Geride bıraktıkları bölge ile buranın arası belki sadece birkaç sokaktı ama arada sanki dünyalar vardı.

Sokağın diğer tarafında uzanan devasa binayı tanıyınca, Scarlet keskin bir nefes aldı. Binanın kemerli pencereleri kırılmış, eski usul kıyafetler içinde adam heykellerinin çoğunun kolu bacağı kopmuştu ve bazı cumbalardaki heykellerin kaideleri tamamen boştaydı. Burası, babasının onu çocukken gezmeye getirdiği nadir yerlerden biriydi: Louvre Müzesi. Batı tarafı içeri göçmüş durumdaki bina, içine girilebilecek sağlamlıkta değildi. Scarlet ve babası kaldırımda durmuş, adam ona bombalamalar sırasında yok olan pek çok sanat eseri ile yıkımdan bir şekilde sağ kurtulmuş ama insanların gizlice kaçırdığı eserlerden bahsetmişti.

Savaşın üstünden yüz yıl geçmesine rağmen, kaçırılan eserlerden çoğu hâlâ bulunamamıştı.

O gün, babasıyla yaşadığı nadir keyifli günlerden biriydi ve o ana dek Scarlet'ın aklından tamamen uçmuştu.

"Scarlet."

Scarlet hızla kafasını çevirdi.

"Bu taraftan." Wolf başını bir başka sokağa doğru salladı. Scarlet başını sallayarak tamam dedi ve arkasına bakmadan Wolf'u takip etti.

İçine girdikleri mahallenin bakımsızlığı bir yana, bu sokakların tamamen terk edilmediği açıkça belliydi. Ufak bir otelin camekânında, "Gelin ve savaşta şehit olmuş vatandaşların hayaletleriyle bir gece

geçirin" yazılıydı. Bir indirim mağazasının vitrini ise canlı renklerde kıyafetler giydirilmiş başsız vitrin mankenleriyle doluydu.

Bir dört yol ağzına vardıklarında, Wolf metroya uzanan, önü kapatılmış bir tünel girişi ile istasyonun kapatılmış olduğunu ve en yakındaki istasyonun Boulevard des Italiens'ta yer aldığını gösteren bir uyarı yazısının yanında duraksadı.

"Hazır mısın?"

Wolf'un bakışlarını takip eden Scarlet'ın gözleri, hemen önlerinde duran, yüksek, görkemli binanın üstüne düştü. Kemerli devasa kapıların yanında, melek heykelleri nöbet tutuyordu.

"Burası neresi?"

Wolf kızın bakışlarını takip etti. "Bir zamanlar bir opera binası ve mimari bir başyapıtmış. Savaş sırasında önce mühimmat deposu sonra da esirlerin hapsedildiği bir yer hâline gelmiş. En sonunda, başka kimsenin bu binayla ilgilenmediğini görünce, onu biz sahiplendik."

Scarlet, *biz* kelimesi karşısında kaşlarını çattı. "Bir sokak çetesi için biraz fazla dikkat çekici bir yer değil mi sence?"

"Sen olsan, bu binanın içinde korkunç adamların yaşadığından şüphelenir miydin?"

Scarlet bir cevap vermedi. Wolf ayaklandı ve devasa binaya yaklaşırken, bir yandan da Scarlet'ı süzdü. Tekrar sordu, "Hazır mısın?"

Scarlet nefesini tutmuş bir hâlde binanın oymalarını inceledi; kederli ve güzel yüzler, yukarıdan onu seyreden tebeşirimsi büstler, korkuluğunun yarısı dökülmüş, uzun bir balkon.

Scarlet dişini sıktı, sokağın karşısına geçti ve binaya uzanan geniş basamakları arşınladı; bakımsız, suskun meleklerin yanından aynı suskunlukla geçti ve kemerli kapının gölgesi altında durdu.

"Hazırım," dedi, kapıdaki grafitileri süzerek.

"Scarlet."

Scarlet sesindeki sertlik karşısında şaşırarak yüzünü Wolf'a çevirdi.

"Üzgünüm."

Wolf geçerken ona değmemeye özen gösterdi.

Scarlet'ın aniden boğazı kurudu. Wolf kapıyı açıp gölgelere adım atarken, Scarlet'ın aklında alarm çanları çalışıyordu.

BÖLÜM

Yirmi Yedi

KAPI ARKALARINDAN KAPANDIĞINDA, SCARLET kendini geniş bir opera salonu fuayesinde buldu. İçerisi, uzaktaki kemerlerin yanında titreşen mum ışıkları dışında neredeyse kör karanlık ama ılıktı. Havadaki toz Scarlet'ın boğazına yapıştı ve ışığa doğru ilerlerken öksürmemek için yoğun bir çaba sarf etmesi gerekti. İki devasa sütunun arasından geçerken, boş binanın içindeki ayak sesleri, şok edici yükseklikteydi.

Scarlet şaşkınlıkla keskin bir nefes aldı. Işık upuzun basamaklardan örülü iki merdivenin yanındaki iki heykelden birinden yayılıyordu. Bir kaide üstünde duran, dalgalı elbiseli iki kadının ellerinde birer çoklu şamdan vardı. Şamdanlardaki düzinelerce mum, titreşerek lobiyi turuncu bir ışıkla yıkıyordu. Merdivenin kendisi kırmızı ve beyaz mermerdendi, tırabzanları yer yer dökülmüştü. İlk heykele arkadaşlık eden bir diğerinin başı ile bir zamanlar kendi şamdanını tuttuğu belli olan kolu eksikti.

Scarlet bir su birikintisine bastı ve ayağını hızla geri çekti. Gözleri önce kırık dökük mermer zeminde gezindi, sonra başını yukarı kaldırdı. Yukarıda üç kat balkon yer alıyordu. Balkonların tam ortasında, ışığın zar zor ulaştığı noktada, ortasında kare bir pencerenin yer aldığı boyalı bir tavan göze çarpıyordu. Görünen o ki pencerenin camı uzun zaman önce un ufak olmuştu.

Scarlet kollarını omuzlarına sararak yüzünü Wolf'a döndü. Wolf sütunlar arasında oyalanıyordu.

"Belki de uyuyorlardır," dedi Scarlet, olabildiğince tasasız görünmeye çalışarak.

Wolf gölgelerin arasından sıyrıldı ve merdivenlere doğru ilerledi. En az onları izleyen heykeller kadar gergin görünüyordu.

Scarlet'ın bakışları yukarıdaki tırabzanlara kaydı ama herhangi bir hareketlilik veya yaşam belirtisi göremedi. Etrafta çer çöp yoktu. Yemek kokusu mevcut değildi. Konuşmalar ve TV sesi de yoktu. Hatta sokağın gürültüsü bile, devasa giriş kapılarının arkasında kalmıştı.

Scarlet dişini sıktı, kendini kapana kısılmış bir fare gibi hissediyordu. Kendine kızdı. Bir hışımla Wolf'un yanından geçti ve merdivenlere yaklaşarak bir ayağını ilk basamağa attı.

"Kimse var mı?" diye bağırdı, başını arkaya atarak. "Misafirliğe geldik!" Sesi sert ve cüretkâr bir tınıyla eko yaptı. Herhangi başka bir ses veya bir alarm duyulmadı.

Ardından, sessizliğin içinden, tanıdık bir zil sesi yükseldi. Cebinin içinde olduğu için boğuk çıkmasına karşın, Scarlet sütunların arasında yankılanan sesle beraber havaya sıçradı.

Kalbi hızla çarparken, el ekranını cebinden çıkardı. O anda ekrandan, robotik bir sesin anonsu yükseldi. "*Toulouse'taki Joseph Ducuing Hastanesinden, Matmazel Scarlet Benoit'ya bir ileti mesajı alındı.* "

Scarlet gözlerini kırpıştırdı. Hastane mi?

Titreyen ellerle iletiyi açtı.

30 AĞUSTOS 126 TE

BU İLETİ AVRUPA FEDERASYONU, FRANSA, RIEUX'DAN SCARLET BENOIT'YI, 30 AĞUST0S 126, SAAT 05:09 İTİBARİYLE AVRUPA FEDERASYONU, FRANSA, PARİS'TEN LUC ARMAN BENOIT'NIN #58279 KİMLİK NUMARALI SAĞLIK GÖREVLİSİ TARAFINDA ÖLÜ OLARAK BEYAN EDİLDİĞİNİ BİLDİRMEK İÇİN GÖNDERİLMİŞTİR.

TAHMİN EDİLEN ÖLÜM SEBEBİ: ALKOL ZEHİRLENMESİ

EĞER 4500 UNİV KARŞILIĞINDA BİR OTOPSİ GERÇEKLEŞTİRİLMESİNİ İSTİYORSANIZ, LÜTFEN 24 SAAT İÇİNDE BU İLETİYE BİR CEVAP GÖNDERİNİZ.

BAŞ SAĞLIĞI DİLEKLERİMİZLE,

JOSEPH DUCUING HASTANESİ, TOULUSE.

Kalbi düzensiz bir ritimle güm güm atarken, Scarlet'ın aldı allak bullak oldu. Beyni okuduklarım tekrarlayıp duruyor, mesajı anlamlandırmak için büyük bir çaba sarf ediyordu. Babasını son gördüğü

an gözünde canlandı. İşkence görmüş, korkuyla delirmiş babası saçma sapan konuşurken Scarlet ona bağırmış, onu bir daha asla görmek istemediğini haykırmıştı.

Bunun üstünden sadece yirmi dört saat geçmişken, babası nasıl ölmüş olabilirdi ki?

Babası hastaneye alındığı anda kendisine bir ileti yollanması gerekmez miydi? Babasının durumu hakkında bir uyarı alması?

Ayakları üstünde sallanarak, gözlerini Wolf'a çevirdi. "Babam ölmüş," dedi fısıltıyla. "Alkol zehirlenmesi."

Wolf'un çene kasları seğirdi. "Bundan eminler mi?"

Scarlet'ın uyuşmuş beyninin, Wolf'un şüphesini idrak etmesi uzun bir zaman aldı. "Bu iletiyi yanlışlıkla gönderdiklerini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Wolf'un yüzünde hafif bir şefkat ifadesi belirip kayboldu. "Hayır Scarlet. Ama baban, içki sevdası dışında çok daha tehlikeli bir şeyin tehdidi altındaydı diye düşünüyorum."

Scarlet onu anlamadı. Babasına işkence edilmişti. Ama işkence yaralan yüzünden ölmüş olamazdı. Delilik yüzünden de ölmüş olamazdı.

Aklının sisleri arasından, hafif, belli belirsiz bir içgüdü kıza başını kaldırmasını söyledi. Scarlet da öyle yaptı.

Wolf'un arkasında, üstü sönük şamdanlarla dolu iki sütunun arasında bir adam duruyordu. Uzun boylu ve zayıf bir adamdı. Dalgalı siyah saçlara ve mum ışığı altında alev almış gibi görünen siyah gözlere sahipti. Scarlet adamın güzel bir gülüşü olduğunu düşünebilirdi. Tabii eğer adamın varlığından, sessizliğinden, Wolf'un adamı hissettiği kesin olmasına rağmen yüzünü ona dönmemesinden dolayı bu kadar şaşırmasaydı.

Scarlet'ı tüm bunlardan daha fazla dehşete düşüren şey ise adamın kıyafetiydi. Adamın bel hizası kesimli kan kırmızısı ceketi, omzundan bileğine doğru giderek genişleyen kollara sahipti. Ceketin kenarlarına işlenmiş altından rünler, pırıltılar saçıyordu. Bir Ay Ülkesi saltanatının korkunç bir taklidi gibi görünen bu kıyafet, neredeyse bir çocuk kostümünü andırıyordu.

Scarlet'ın göğsü korkuyla sıkıştı. Bir kostüm falan değildi bu. Çocukları terbiye etmek için anlatılan korku hikâyeleri ve kâbuslardan fırlamış bir şeydi.

Bir sihirbaz. Bir Aycı Sihirbazı.

"Merhaba," dedi adam, yumuşak karamel kadar tatlı ve güzel bir sesle. "Siz Matmazel Benoit olmalısınız."

Scarlet ilk basamağın üstünde sendeledi, dengesini sağlamak için tırabzana tutundu. Önündeki Wolf ise gözlerini indirerek yüzünü adama çevirdi. Adam ona kibarca başını salladı.

"Sağ salim döndüğüne sevindim Alfa Kesley. Ve bayanın az önce aldığı iletiyi doğru anladıysam, BetaWynn'in Toulouse'taki görevi de başarıyla sonuçlanmış olmalı. Sürümüz yakında tekrar toplanacak gibi görünüyor."

Wolf yumruk yaptığı elini kalbinin üstüne koydu ve hafifçe eğildi. "Bunu duyduğuma sevindim Usta Jael."

Scarlet yutkunarak tırabzana yaslandı. "Hayır," dedi, sesini ancak ikinci denemesinde bularak. "Beni buraya babaannemi bulabilmem için getirdi. O artık sizden biri değil."

Adam anlayışla dolu, sıcak bir şekilde gülümsedi. "Anlıyorum. Babaannenizi görmek için sabırsızlandığınızdan şüphem yok. Yakında ona kavuşursunuz diye umuyorum."

Scarlet yumruklarını sıktı. "Nerede o? *Eğer ona bir zarar verdiyseniz...* "

"Sizi kesinlikle temin ederim ki kendisi oldukça iyi durumda," dedi adam. Yüzündeki ifadede hiçbir değişim olmaksızın, tekrar Wolf'a baktı. "Görev hedeflerini yerine getirebildiniz mi alfa?"

Wolf elini yanına düşürdü. İtaatkarlık üstünden, komik, ince bir şal gibi sarkıyordu.

Başına aniden giren ağrıyla Scarlet'ın şakakları zonklamaya başladı. Wolf'un bu adama o saçma sapan sürüden ayrıldığını ve asla geri dönmeyeceğini söylemesini bekleyip umut ederken, sinirleri bir yay gibi gerildi.

Ne var ki umudu uzun süreli olmadı. Wolf, daha ağzını açmadan önce çoktan kaybolup gitmişti bile.

Belli ki bu komik kılıklı adam, yasa dışı bir çetenin isyankâr bir üyesi falan değildi. Karşısında duran kişi gerçek bir sihirbazsa, bu onun Ay Krallığı için çalıştığı anlamına geliyordu.

Ve Wolf... Bu durumda Wolf kim oluyordu?

"Onu elimden geldiğince iyi bir şekilde sorguladım," dedi Wolf. "Konu hakkında belli belirsiz tek bir anısı var. Ama bu anının güvenilirliğinden ve bize faydalı olup olmayacağından şüpheliyim. Aradan geçen zaman ve stres, kendisinin geçmişi hatırlaması üzerinde etkili oluyor gibi görünüyor. Ve bu noktada, babaannesine fayda sağlayacağına inandığı takdirde, yalandan anılar yaratmaktan çekinmeyeceğine hiç şüphem yok."

Sihirbaz başını geriye attı, Wolf'un söyledikleri üzerine düşündü. *Alfa Kesley.*

Scarlet'ın kalbi ağzında atıyor, sanki onu boğulmakla tehdit ediyordu.

Onu elimden geldiğince iyi bir şekilde sorguladım.

"Wolf?"

Wolf yüzünü kıza dönmedi. İrkilmedi, iç geçirmedi veya herhangi bir yanıt vermedi. Tam bir heykel gibi duruyordu. Sihirbazın elinde bir piyondu.

Sihirbaz üzgünce iç geçirdi. "Önemi yok." Scarlet'ın kendini ayağının altındaki basamaklar tuzla buz oluyormuş gibi hissettiği bir sessizlik anından sonra, adam ekledi, "Omega Kesley, seni görev hedeflerimizin değiştiği hakkında bilgilendirmekle yükümlüydü. Yüce Majesteleri, artık Selene'nin kimliğinin açığa çıkarılmasıyla ilgilenmiyor."

Wolf'un parmakları seğirdi.

"Buna rağmen, Madam Benoit'nın henüz, sahip olduğu tüm sırları açık etmediğini görebiliyorum. Belki de matmazel bize başka bir konuda faydalı olabilir."

Wolf başını hafifçe dikleştirdi. "Bildiği başka bir şey olsa, bana söylerdi. Bana tamamen güvendiğinden hiç şüphem yok." Scarlet neredeyse mermerden tırabzanın üstüne doğru yığılacaktı, yere düşmekten sadece başsız heykelin kaidesine tutunarak kurtuldu.

"Elinden geleni yaptığına şüphem yok," dedi sihirbaz. "Bu konuda endişelenme. Çabalarının gerektiği şekilde ödüllendirilmesini sağlayacağımdan şüphen olmasın."

"Beta Wynn de kim?" dedi Scarlet. "Toulouse'taki görevi neydi?" Ayaklarının üstünde bile zor dururken, sesi içinde bulunduğu duruma inanamıyormuşçasına zayıftı. Kendini bunun bir kâbus olduğuna ikna

etmeye çalıştı. Bir an sonra uyanacak, kendini tekrar trende, Wolf'un kolları arasında bulacaktı ve sonrasında her şey çok daha farklı gelişecekti. Ama uyanmadı ve sihirbaz anlayışla dolu bile olsa, gözlerinde karanlık bir ifadeyle kıza baktı.

"Beta Wynn'in görevi babanızı kimsenin şüphe duymayacağı bir şekilde ortadan kaldırmaktı," dedi, Scarlet'a saati söylermiş gibi sıradan bir sesle. "Babanıza bir şans tanıdım. Madam Benoit'nın evinde işimize yarayacak bir şey bulsaydı, sanırım onun yaşamasına gerçekten izin verebilirdim. Belki de bir köle olarak. Ama ona verdiğimiz süre içinde görevini başaramadı ve ben de onu susturmak zorunda kaldım. Hakkımızda çok şey biliyordu ve bize bir faydası kalmamıştı. Korkarım ki kimseye faydası olmayan Dünyalılara karşı pek hoşgörülü sayılmam."

Adamın sırıtışı Scarlet'ın midesinin kasılmasına sebep oldu ama sebebi, gülüşün zalimce değil, şefkatle dolu olmasıydı. "İyi görünmüyorsunuz matmazel. Belki de babaannenizi ziyaret etmeden önce biraz dinlenseniz iyi olur. Rafe, Troya, bayana kendisi için hazırlanmış odaya kadar eşlik eder misiniz lütfen?"

Scarlet'ın bilincine tamamen birer bulanıklık olarak yansıyan iki adam, gölgelerin arasından sıyrıldı.

Kelepçe veya bağlara gerek görmeden, kızı dirseklerinden tutarak havaya kaldırdılar.

Scarlet'ın zihninde bir şimşek çaktı ve daha kendisi bile anlamdan, elini beline attı.

Wolf'un eli daha hızlı davranmıştı. Uzattığı kolu, Scarlet'ın yanına sürtündü. Scarlet nefesini tuttu ve Wolf'la yüz yüze gelerek dondu kaldı. Wolf kızın eşofmanını sıyırıp belindeki silahı alırken, zümrüt gözlerinde boş bir ifade vardı.

Wolf hepsini öldürecekti.

Wolf onu koruyacaktı.

Wolf silahı namlusundan tutacak şekilde elinde çevirdi ve Scarlet'ı tutan adamlardan birine uzattı.

Wolf'un yüzündeki sert ifade bir parça dağılıp da yerini pişmanlığı hatırlatan bir hâl alınca, Scarlet dişlerini sıktı. "Sürü Birliği Askeri, öyle mi?"

Scarlet, Wolf'un acıyla yutkunduğunu gördü. "Hayır. Ay Ülkesi Özel Ajanı."

Oda dönmeye başladı.

Aycı... O bir Aycıydı. Onlar için çalışıyordu. Kraliçenin emrindeydi.

Scarlet başını çevirdi ve bir çocuk gibi taşınılmayı reddederek, bacaklarını güçlü olmaya zorladı. İki adam onu bir başka merdivene doğru yönlendirdi. Merdivenler opera binasının alt katlarına uzanıyordu. Scarlet, karşı koyarak adamları keyiflendirmeyi reddetti.

Sihirbazın sesi, tüm cömertliğiyle arkasından yükseldi. "Gün batımına kadar dinlenmek üzere izinlisiniz, Alfa Kesley. Görevinizden dolayı bitkin düştüğünüzü görebiliyorum."

BÖLÜM

Yirmi Sekiz

KAI MASASINDAN KAPIYA, KAPIDAN MASAYA OFİS içinde volta atıp duruyordu. Levana'nın ültimatomunu vermesinin üstünden iki gün geçmişti: Sayborgu bul, yoksa savaş başlar.

Zaman tükeniyor ve geçen her saat, Kai'nin içindeki korku daha da büyüyordu. Kırk sekiz saattir uyumamıştı. Sunacak yeni bir bilgisi olmadığı hâlde, düzenlediği beş basın toplantısı dışında, bu süre boyunca ofisinden de bir an olsun ayrılmamıştı.

Linh Cinder'dan hâlâ bir iz yoktu. Dr. Erland'dan da öyle. Sanki ortadan kaybolmuşlardı.

"Ah!" Saçlarını yumruğu arasına aldı ve kafa derisi acıyıncaya kadar geriye doğru çekiştirdi. *"Aycılar. "*

Masasındaki hoparlör cızırdadı. "Kraliyet androidi Nainsi giriş izni istiyor."

Kai sönen bir balon gibi inildeyerek, saçlarını bıraktı. Son birkaç gündür Nainsi onu oldukça rahat ettirmeye çalışmış, çay getirmiş ve saatler sonra bardağı almaya geldiğinde hâlâ dolu olduğunu görünce tek bir yorumda bile bulunmamıştı. Kai'yi yemek yemeye teşvik etmiş, basın toplantılarını ve Avustralya Genel Valisi'nin iletilerine cevap vermediğini hatırlatmıştı. Nainsi anons edildiğinde, "Kraliyet androidi" sıfatı kullanılmasa, Kai nerdeyse her seferinde kapıdan içeri bir insanın girmesini bekleyecekti.

Babasının da kendi android asistanları için aynı şeyleri düşünüp düşünmediğini merak etti. Veya belki de Kai, sadece saçmalıyordu.

Amaçsız düşünceleri bir yana bırakarak, masasının başına geçti. "Evet, girsin."

Kapı açıldı ve Nainsi'nin döner paletleri, halı üstünde ilerledi. Nainsi, Kai'nin tahmin ettiğinin aksine, elinde bir tepsi atıştırmalık taşımıyordu.

"Linh Adri adında bir kadın ve kızı Linh Pearl sizinle acil bir görüşme talebinde bulundular Yüce Majesteleri. Linh-ji, Aycı kaçağı hakkında önemli bir bilgisi olduğunu belirtti. Kendisine Bakan Huy ile irtibat kurmasını tavsiye ettim fakat doğrudan sizinle konuşmakta ısrar

etti. Kimlik çipini taradım ve iddia ettiği kişi olduğunu onayladım. Onu buradan göndermek konusunda emin olamadım."

"Sorun yok. Teşekkürler Nainsi. Onu içeri yolla lütfen."

Nainsi kapıdan çıktı. Kai başını eğip gömleğini süzdü ve yakasını ilikledi ama kırışıklıklar konusunda yapabileceği hiçbir şey olmadığına kanaat getirdi.

Bir an sonra ofisine iki yabancı girdi. İlki, saçları henüz yeni ağarmaya başlamış orta yaşlı bir kadın, diğeri ise gür saçları sırtından aşağı sarkan genç bir kızdı. İki kadın, karşısında yerlere kadar eğilirken, Kai kaşlarını çattı ve bitkinlikten sulanmış beyni, ancak genç kız ona utangaç bir şekilde gülümsediğinde Nainsi'nin duyurmuş olduğu isimleri kavrayabildi. Linh Adri. Linh Pearl.

Karşısındaki bu iki kadın, tamamen yabancı sayılmazdı. Kızı daha önce iki defa görmüştü. İlk seferinde Cinder'ın pazardaki tezgâhında, diğerinde ise baloda. Linh Pearl, Cinder'ın kız kardeşiydi.

Ve kadına gelince...

Onu hatırlamakla bile Kai'nin kanı dondu ve kadının sunduğu, genç kızlara yakışacak türden mahcup gülümsemeyle kendini daha da kötü hissetti. Kai balodayken onunla da karşılaşmıştı. Adri o sırada, baloya geldiği için Cinder'ı sağlam bir tokatla cezalandırmaya yeltenmişti.

"Yüce Majesteleri," dedi Nainsi, iki kadının arkasından belirerek. "Size Linh Adri-ji ve kızı Linh Pearl-mei'yi takdim etmeme izin verin."

İkisi de tekrar yerlere kadar eğildi.

"Evet. Hoş geldiniz," dedi Kai. "Siz..."

"Eskiden Linh Cinder'ın yasal vasisiydim," dedi Adri. "Rahatsızlık verdiğimiz için kusura bakmayın Yüce İmparator Majesteleri. Oldukça meşgul olduğunuzu biliyorum."

Kai boğazını temizledi ve yakasını iliklememiş olmayı diledi. Daha şimdiden kendini boğulacak gibi hissetmeye başlamıştı. "Lütfen oturun," dedi, holografik şömine önündeki oturma grubuna işaret ederek. "Hepsi bu kadar Nainsi. Teşekkürler."

Kai iki kadının da yanına oturmamaya kararlı bir şekilde, sandalyeyi sahiplenmek için atıldı. İki kadın ise kimono tarzındaki elbiselerinin kocaman bel fiyonklarım kırıştırmaktan kaçınırcasına, dik sırtlarla iki koltuğun ucuna tünedi ve ellerini mütevazı bir şekilde kucaklarında

kavuşturdu. İki kadın arasında şaşırtıcı bir benzerlik vardı -ve elbette, güneş yanığı teni, daha ince ve düz saçları, utangaç bir şekilde gevelediği zamanlarda bile alttan alta abartısız bir kendinden eminlik hissi yayan Cinder'dan oldukça farklıydılar.

Kai, Cinder'ın utangaç bir şekilde kekelediği anlardan birini hatırlayarak, gülümsemeden önce kendine son anda hâkim oldu.

"Geçen hafta baloda karşılaştığımızda düzgün bir şekilde tanışma fırsatı bulamadık Linh-ji-"

"Ah, Yüce Majesteleri çok ince. Adri, lütfen. Dürüst olmam gerekirse, bugünlerde kocamın soyadını taşıyan eski evlatlığımı hatırlatan o isimden uzak durmaya çalışıyorum. Bu arada, sevgili kızımı da hatırlıyorsunuzdur eminim ki."

Kai gözlerini Pearl'e çevirdi. "Evet, pazarda tanışmıştık. Elinizde Cinder'dan saklamasını istediğiniz paketleriniz vardı."

Kai kızın yanaklarının kızardığını görünce memnun oldu, o gün Pearl'ün Cinder'a ne kadar da kaba davrandığını hatırladığını umdu.

"Baloda da karşılaşmıştık Yüce Majesteleri," dedi Pearl. "Kısa süre önce hastalanan ve şanlı babanızı da pençeleri arasında yenik düşüren aynı vebadan mustarip zavallı kız kardeşim -gerçek kız kardeşim- hakkında konuşmuştuk."

"Evet, hatırlıyorum. Başınız sağ olsun."

Kai aynı şekilde karşılık verilmesini bekledi ama beklediği taziye hiç gelmedi. Adri, ofisin cilalı mobilyalarını incelemekle ve Pearl de kaba bir ürkeklikle Kai'yi incelemekle meşguldü.

Kai parmaklarıyla sandalyenin yanında ritim tutturdu. "Androidim bana sunmak istediğiniz bilgiler olduğunu söyledi. Linh Cinder hakkında."

"Evet Yüce Majesteleri." Adri gözlerini Kai'ye geri çevirdi. "Habersiz gelmemize rağmen bizi kabul ettiğiniz için teşekkürler. Evlatlığımı bulmak üzere devam eden arama çalışmalarında faydası dokunabileceğini düşündüğüm bir şey var. İlgili bir vatandaş olarak, daha fazla zarara yol açmadan, Cinder'ın bulunması ve gözaltına alınması için arama çalışmalarına katkıda bulunmayı görevim kabul ediliyorum."

"Elbette. Ama kusura bakmazsanız Linh-ji, soruşturmayla ilgilenen yetkililerin sizinle zaten görüştüğünü ve gerekli soruların sorulduğunu

sanıyordum.”

“Ah, evet. Her ikimiz de görevlilerle uzun bir konuşma yaptık,” dedi Adri, “o ama o günden bu yana, dikkatimi çeken yeni bir şey oldu.”

Kai dirseklerini dizlerine dayadı.

“İki hafta kadar önce karantina binasında kaydedilen, bir kız iki sağlık-droidine saldırırken gösteren kayıtlara aşina olduğunuzu sanıyorum Yüce Majesteleri?

Kai başıyla onayladı. “Elbette. Vebadan iyileşen şu küçük çocukla, Chang Sunto ile konuşan kız.”

“Eh, o sırada küçük kızımı yeni kaybetmiştim ve aklım başımda değildi. Ama sonra o kayıtlara tekrar bir göz attım ve o kızın Cinder olduğunu fark ettim.”

Video kaydım aklından oynatmaya çoktan başlayan Kai’nin kaşları çatıldı. Kayıtlarda kızın yüzü açıkça görünmüyordu. Görüntü tozlu ve titrekti, kızın sırtı da kameraya dönüktü.

“Gerçekten mi?” dedi Kai, bundan kuşkulu olduğunu yansıtmamaya çalışarak. “Bunu düşünmenize sebep olan nedir?” “Sadece videoya bakarak bu iddiada bulunmak zor ve ben de böyle emin konuşmazdım. Ama ne var ki son günlerde şüpheli davranışlar sergilediğini düşündüğüm için, Cinder’ın kimlik çipini takibe aldırmıştım. Cinder’ın o gün içinde karantina binasını ziyaret ettiğini biliyorum. Önceden bunun, sadece ev işlerinden kaçmak için bir bahane olduğunu düşünmüştüm ama şimdi o küçük sapkının, çok daha şeytani bir amaçla hareket ettiğini düşünüyorum.”

Kai’nin kaşları alnında yükseldi. “Sapkın?”

Adri’nin yanakları pembeleşti. “Bu kelime bile onun için hafif kalır Yüce Majesteleri. Cinder’ın *ağlamaktan* bile aciz olduğunu biliyor muydunuz?”

Kai geriye yaslandı. Bir an sonra, Adri’nin açıkça beklediği gibi tiksinmekten ziyade, merakının cezbedildiğini fark etti. “Gerçekten mi? Bu... Sayborglar arasında normal bir şey midir?” “Bilemem Yüce Majesteleri. Kendisi benim tanıma hatasında bulunduğum ilk ve umarım ki son sayborg. İnsanların neden sayborga dönüştürüldüğünü bile anlayamıyorum. Tehlikeler, kibirliler ve herkesten üstün olduklarını düşünüyorlar. Sanki... Şu tuhaf özellikleri yüzünden özel bir ilgiyi hak

ediyorlarmış gibi. Gerçekte, alın teriyle çalışan insanların parasını sömüren yaratıklardan başka bir şey değiller."

Gömleğinin yakası boynunu kaşındırmaya başlayan Kai boğazını temizledi. "Anlıyorum. Az önce Cinder'ın karantina binasında bulunduğuna dair kanıtınız olduğunu söylemiştiniz. Ve bir de... Şeytani bir eylemde bulunduğunu?"

"Evet Yüce Majesteleri. Kimlik sayfama göz atma lütfunda bulunursanız, Cinder'ın suçluluğuna işaret eden bir video yüklemiş olduğumu görebilirsiniz."

Kai kemerindeki el ekranım çıkardı, aklından karantina binasında alınan görüntüleri geçirirken bir yandan da Adri'nin sayfasını aradı. Adri'nin bahsettiği video, sayfanın en üstündeydi —Doğu Ulusları Polis androidlerinin sembolü ile işaretlenmiş, düşük çözünürlüklü bir imge.

"Bu da nedir?"

"O gün Cinder mesajlarıma cevap vermeyince, ben de onun ülkeden kaçmaya yeltendiğinden şüphelenerek, yasal hakkım olan, gerekirse zor kullanarak eve geri getirilmesi için kanuna başvurdum. Bu kayıt, androidler Cinder'ı bulduğu anda alınmış."

Kai nefesini tutarak oynatma tuşuna bastı. Görüntüler bir hava aracından çekilmişti ve terk edilmiş ambarlarla dolu, tozlu bir sokağı gösteriyordu. Sonra ekrana, nefes nefese kalmış, öfkeli Cinder girdi, yumruk yaptığı elini, karşısındaki androide doğru salladı. "Onu çalmadım! Bu size veya bir başkasına değil, ailesine ait!"

Hava aracı yere inerken kamera sallandı ve o sırada android, Cinder'a yaklaştı.

Cinder kaşlarını çatarak bir adım geriledi. "Ben yanlış bir şey yapmadım. O sağlık-droidi bana saldırdı. Ben sadece kendimi savundum."

Kai omuzları gerilmiş bir hâlde, androidin monoton bir sesle Cinder'a, yasal vasisinin üstündeki haklarım ve Sayborg Korunma Yasasını okumasını izledi. Cinder sonunda pes ederek androidlerle birlikte gitmeyi kabul etti ve video sona erdi.

Kai'nin karantina binasındaki sağlık görevlisine saldıran kızın görüntülerini indirip oynatması en fazla dört saniye aldı ve bu yapbozun parçaları yavaş yavaş yerine otururken, el ekranını tutan parmakları

iyice gerildi. O hafta içinde belki yüzüncü defa, kendini tekrar aptal yerine konmuş hissetti.

O kızın Cinder olduğunu düşünmek mantıklıydı. Tabii ki Cinder'dı. Kai o gün veba antidotunu saatler önce Dr. Erland'a, tam da Cinder'ın gözleri önündeyken vermişti. Erland antidotu Cinder'a vermiş ve Cinder da Chang Sunto'ya zerk etmiş olmalıydı. Ve kameralar kızı net bir şekilde kaydedemese bile, atkuyruğu ve kargo pantolonları, Cinder'ın kimliğini açıkça işaret ediyordu.

Kai yutkundu, videoyu kapattı ve el ekranını kemerindeki yerine geri taktı. "Çalmadığını söylerken neden bahsediyordu? Ailesine ait olan o şey nedir?"

Adri dudaklarını düz bir çizgi hâlinde birleştirdi. Dudağının üstünde derin kırışıklıklar belirdi. "Gerçekten de ailesine, sevilen birinin ölümüne gereken saygıyı gösteren kişilere ait bir şey. Ve Cinder o şeyi almak için, bir zamanlar benim için en değerli olanı kesip biçti."

"Ne yaptı?"

"Ölümünün üstünde daha birkaç dakika geçmeden önce, Cinder'ın kızımın kimlik çipini çaldığına inanıyorum." Adri bir elini ipek eşarp sarılı karnına bastırdı. "Düşüncesiyle bile mideme kramplar giriyor ama bunu ondan beklemeliydim. Cinder her zaman iki kızımı kıskanmış, onlara kin gütmüştür. Bu kadar düşeceğini tahmin etmezdim ama artık onun gerçek kimliğini bildiğim için, buna pek de şaşırmıyorum. Bulunmayı ve yaptıklarının cezasını çekmeyi hak ediyor."

Adri'nin sesindeki zehir karşısında Kai geriye doğru yaslandı ve kadının suçlamaları ile kendi tanıdığı Cinder arasında bir bağlantı kurmayı başaramadı. Asansörde karşılaştıkları anı, ölüm döşeğindeki kardeşinden bahsederken Cinder'ın gözlerinin nasıl bir kederle dolu olduğunu hatırladı. Mucizevî bir şekilde vebadan kurtulursa, Kaiden baloda kız kardeşiyle dans etme sözü vermesini istemişti.

Yoksa Cinder'a dair tüm anıları, bir Aycı numarasından başka bir şey değil miydi? Kai onu gerçekte ne kadar tanıyordu?

"Emin misiniz?"

"Haberlere göre, androidlere karşı kullanılan silah bir neştermiş ve o olay, tam olarak ben kızımın... Kızımın ölüm haberini aldıktan sonra gerçekleşti."

Adri'nin dudakları titredi ve kucağındaki elinin parmak boğumları beyaza çaldı. "Ve Cinder'ın o *insanlık dip* zihninde, Peony'nin kimliğini sahiplenmeyi istediğini açıkça *görebiliyorum*." Adri yüzünü buruşturdu. "Düşüncesiyle bile kanım donuyor ama bu tam olarak Cinder'dan beklenilebilecek bir davranış."

"Ve Cinder'ın o kimlik çipini hâlâ üstünde taşıdığını mı düşünüyorsunuz?"

"O konuda Yüce Majesteleri, kesin bir şey söyleyemem. Ama bu pekâlâ mümkün."

Kai başını salladı ve ayağa kalktı. Adri ve Pearl bir an için, ağızları açık bir hâlde ona baktılar. Sonra ikisi de ayağa fırladı.

"Bu bilgileri dikkatime sunduğunuz için teşekkürler Linh-ji. Söz konusu kimlik çipinin derhâl takibe alınmasını sağlayacağım. Eğer çip Cinder'ın üstündeyse, onu kısa sürede buluruz.'

Kai bu sözleri sarf ederken bile, bir yandan Linh Adri'nin yanıldığını, Cinder'ın o kimlik çipini almamış olmasını diledi. Ama bu çocukça, aptalca bir dilekti. Kai'nin Cinder'ı bulması gerekiyordu ve bunun için sadece bir günü kalmıştı. Başarısız olduğu takdirde Levana'nın ne yapacağını keşfetmeye niyetli sayılmazdı.

"Teşekkürler Yüce Majesteleri," dedi Adri. "Tek isteğim, sırf ben bu korkunç kıza evimin kapılarını açma cömertliğinde bulunma hatasına düştüğüm için, kızımın adının lekelenmemesi."

"Teşekkürler," dedi Kai, ona neden teşekkür ettiğinden emin olmadığı hâlde. Ama yine de bu, kadına söylenmesi uygun bir şey gibi görünmüştü. "Başka sorularımız olursa, sizinle temas kurulacaktır."

"Evet, elbette Yüce Majesteleri," dedi Adri, eğilerek. "Sadece ve sadece ülkeme hizmet etmek ve bu kötü kızın cezalandırılmasını istiyorum."

Kai başını hafifçe öne eğdi. "Bulunmasının ardından, Levana'nın Cinder'ı idam ettirmeye niyetli olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Adri ellerini tatlı bir tavırla önünde kavuşturdu. "Kanunlar her zaman haklıdır Yüce Majesteleri."

Kai dudaklarını sıkarak oturma alanından ayrıldı ve onları kapıya doğru yönlendirdi.

Her ikisi de ikişer defa eğildikten sonra, Pearl boynunu daha fazla çeviremeyecek kadar uzaklaşana dek kirpiklerini titreştirerek Kai'yi

süzdü ve odadan ayrıldı. Ama Adri kapı eşiğinde durakladı. Bir kez daha eğildi. "Büyük bir onurdu Yüce Majesteleri."

Kai gergince gülümsedi.

"Aklıma geldi de... Bir önemi olduğundan değil ama sadece merak ediyorum. Bu bilgi Cinder'ın bulunmasında herhangi bir fayda *sağladığı* takdirde... Herhangi bir tür ödüle layık görülme ihtimalim var mı?"

BÖLÜM

Yirmi Dokuz

SCARLET'IN HÜCRESİ, BELKİ BİR ZAMANLAR BİR soyunma odasıydı. Artık bulunmayan ayna ve süs eşyaları duvarlarda izler bırakmış ve onları çerçeveleyen spot ışıklarından geriye, sadece boş yuvalar kalmıştı. Kaldırılan halı, geriye soğuk, taştan bir zemin bırakmış, menteşelerinden sökülen ahşap kapı odanın bir köşesine bırakılmış, yerini parmaklıklı bir kapı ile kimlik çipi tarayıcı bir kilit mekanizması almıştı.

Scarlet, öfkesi yüzünden tüm gece ve gündüzün büyük bölümünü, oda içinde bir hışımla volta atıp duvarlara tekmeler savurarak ve parmaklıklar arasından haykırarak geçirmişti. İçeri atıldığından beri tüm bir gün geçtiğini düşünüyordu -hatta ona kalırsa aradan aylar geçmiş gibi hissediyordu- ama bir opera binasının bodrum katında hapsedildiği için, iki defa yapılan yemek servisi dışında, zamanı hesaplamasının hiçbir yolu yoktu. Yemeğini getiren "asker", Scarlet'ın onu daha ne kadar burada tutacakları sorusuna ve derhal babaannesini görme talebine karşılık herhangi bir yanıt vermemiş, sadece par-ulaklıkların arkasından kızın tüylerini diken diken eden alaycı bir gülüş sunmuştu.

Scarlet sonunda bitkin düşerek çarşafsız yatağına yığıldı. Gözlerini tavana dikti... Kendinden nefret ediyordu. Onu tutsak eden bu adamlardan nefret ediyordu. Wolf'tan nefret ediyordu.

Dişlerini sıktı, tırnaklarını eski ve çürük yatağa geçirdi.

Alfa Kesley.

Scarlet onunla tekrar karşılaşırsa, gözlerini oymayı planlıyordu. Dudakları morarana kadar boğazım sıkacaktı. Hatta...

"Sonunda tükendin mi?"

Scarlet hızla doğruldu. Parmaklıkların arkasında, onu bu odaya taşıyan adamlardan biri duruyordu -Rafe veya Troya. Hangi adın hangi adama ait olduğundan emin değildi.

"Aç değilim," dedi Scarlet tükürürcesine.

Adam alaycı bir şekilde gülümsedi. Sanki özel olarak eğitimini almışlardı, bu adamların hepsi aynı tatsız gülümseyişi sahiplenmiş gibiydi. “Sana yemek getirmedim,” dedi ve bileğini tarayıcıdan geçirdi. Sonra parmaklıkları kavradı ve kapıyı iterek açtı. “Seni babaanneciğine götürmeye geldim.”

Tüm bitkinliğini unutan Scarlet, hızla yataktan kalktı. “Gerçekten mi?”

“Bana verilen emir bu. Uslu uslu gelecek misin, yoksa ellerini bağlamak zorunda mıyım?”

“Bağlanama gerek yok. Sadece beni ona götür yeter.”

Adam kızı baştan ayağa bir süzdü. Bir tehdit oluşturmadığına kanaat getirerek bir adım geriledi ve loşça aydınlatılmış, uzun bir koridora doğru işaret etti. “Önce siz.”

Scarlet koridora adım atar atmaz, adam kızın bileğini kavradı ve başını kendine doğru eğdi. Scarlet adamın nefesini yanağında hissedebiliyordu. “Aptalca bir şey yaparsan, cezasını yaşlı cadıya çektiririm. Beni anlıyor musun?”

Scarlet baştan ayağa ürperdi.

Adam bir cevap beklemeden Scarlet’ın bileğini bıraktı ve sırtından dürterek koridorda ilerlemeye yönlendirdi.

Scarlet’ın kalbi çarpmaya başladı. Bitkinlikten ve sonunda babaannesini görebilecek olmanın heyecanıyla, kendini neredeyse yere yığılacak gibi hissediyordu ama bu, onu hücresinden çıkma şansını değerlendirmekten alıkoymadı. Bodrum katının koridoru boyunca, yarım düzine kadar parmaklıklı kapının yanından geçtiler ve hepsinin de içi karanlıktı. Adam onu bir köşeden döndürdü, dar bir merdivenden yukarı yönlendirdi ve sonra bir kapıdan geçirdi.

Sahne arkasına çıkmışlardı. Çatı kirişlerinin üstü eski sondalarla doluydu ve karanlığın içinden sarkan siyah perdeler sanki birer hayaletti, içerideki tek ışık, seyirci koltuklan arasındaki basamaklara dizilmiş spotlardan geliyordu ve asker onu sahneye çıkarıp oradan da seyirci tarafına geçirirken, Scarlet gözlerini kısmak zorunda kaldı. Seyirci koltuklarının arasındaki bütün bir bölüm çıkartılmış, yere vidalandıkları noktalarda boşluklar kalmıştı.

Boşaltılmış bu bölümde bir grup asker duruyordu ve hallerine bakılırsa, sanki Scarlet ile eşlikçisi belirmeden önce keyifli bir sohbet

yapıyordu. Scarlet gözlerini ileriye dikti. Wolf'un bu askerler arasında olduğunu sanmıyordu ama bunu öğrenmeye de niyeti yoktu.

Salonun giriş kapılarına ulaştılar ve Scarlet koca kapılardan birini iterek açtı.

Lobiye ve şatafatlı basamaklara bakan bir balkona çıkmışlardı. Tavandaki delikten hâlâ güneş ışığı görünmüyordu -belli ki Scarlet, hücresinde tüm bir günü geçmişti.

Eşlikçisi, Scarlet'ın dirseğinden tuttu ve onu melek heykellerinin yanından geçirerek basamaklardan uzağa doğru çekiştirdi. Scarlet kolunu çekerek kurtardı ve buraya kadar olan yolculuklarını hafızasına kazımaya çabaladı. Aklında opera binasının bir planını oluşturdu ama babaannesini görme hevesi içindeyken, başka bir şeye odaklanmak kolay değildi. Nihayet babaannesine kavuşmak üzereydi.

Neredeyse üç uzun hafta boyunca bu canavarlar tarafından esir edilmenin düşüncesi bile midesinin kasılmasına sebep oldu.

Adam onu bir balkona uzanan merdivenlerden yukarı yönlendirdi ve sonra bir üst kata doğru devam ettiler. Kapalı kapılar, içerideki sahnenin daha yükseklerdeki localarına açılıyor olmalıydı. Ama asker bu kapıların yanından geçti ve bir başka koridora yöneldi. Sonunda kapalı bir kapının önünde durdu. Tokmağı kavradı ve kapıyı ittirdi.

Sahneye bakan özel balkonlardan birine ulaşmışlardı. Balkonda sadece, kırmızı kadife kaplı, iki sıra hâlinde dört koltuk bulunuyordu.

Babaannesi ön sıradaki bir koltukta oturmuştu. Kalın bir atkuyruğu yaptığı gri saçları, koltuğun arkasından sarkmıştı. Scarlet'ın bunca zamandır içine akıttığı gözyaşları tüm gücüyle serbest kaldı.

"Babaanne!"

Babaannesi şaşkınlıkla irkildi ama Scarlet çoktan ona doğru koşmaya başlamıştı. Koltuklar ile tırabzan arasına vardığında dizleri üstüne yığıldı ve başını babaannesinin kucağına yaslayarak ağlamaya başladı.

Babaannesinin bahçede çalışırken giydiği toz toprak içindeki kotu hâlâ üstündeydi. Toprak ve samanların tanıdık kokusu kumaşın üstünden yayılarak Scarlet'ın burnuna çarptığında, kızın ağlayışı daha da şiddetlendi.

"Scarlet! Burada ne işin var senin?" diye sordu babaannesi, ellerini torununun sırtına koyarak. Babaannesi sert bir sesle, kızgınca ama yine de şefkatli bir şekilde konuşmuştu. "Ağlama artık. Kendini gülünç

duruma düşürüyorsun." Scarlet'ın başını kucağından ayırmasını sağladı. "Tamam artık, sakinleş. Burada ne işin var?"

Scarlet poposu üstüne oturdu ve yaşlı gözlerle babaannesinin yüzüne baktı. Çenesini ne kadar sıkarsa sıksın, kan çanağına dönmüş gözleri babaannesinin bitkinliğini açık ediyordu. O da ağlamanın eğişindeydi ama henüz gözyaşlarına boğulmamıştı. Scarlet onun ellerini tuttu ve hafifçe sıktı. Çiftlikten uzakta geçirdiği üç hafta sanki yılların nasırlarını söküp atmış gibi, babaannesinin elleri yumuşacıktı.

"Senin için geldim," dedi Scarlet. "Babam bana her şeyi, bu adamların sana yaptıklarını anlattıktan sonra elimden başka bir şey gelmezdi. Sen iyi misin? Sana zarar verdiler mi?"

"Ben iyiyim, iyiyim." Babaannesi başparmaklarıyla Scarlet'ın parmaklarının arkasını ovuşturdu. "Ama seni burada görmek hoşuma gitmedi. Hiç gelmemeliydin. Bu adamlar... Burada olmamalıydın. Tehlike içindesin."

"İkimizi de buradan çıkartacağım. Söz veriyorum. Yıldızlar aşkına, seni öyle özledim ki." Scarlet burnunu çekti ve çenesinden damlayan sıcak gözyaşlarını umursamadan, alnını onunkine dolanmış babaannesinin eline dayadı. "Sonunda buldum seni babaanne. Buldum."

Babaannesi bir elini geriye çekti ve Scarlet'ın alnına düşen saçları bir kenara ittirdi. "Bundan şüphem yoktu. Geleceğinden emindim. Kalk bakalım, yanıma otur."

Scarlet gözyaşlarına bir son vererek ayağa kalktı. Babaannesinin yanındaki koltuğun üstünde bir tepsi duruyordu. Tepsinin üstünde bir fincan çay, yarım bir baget ekmeği ve hiç dokunulmamış gibi duran, bir kâse siyah üzüm vardı. Babaannesi tepsiyi aldı ve kapı eşiğinde bekleyen askere uzattı.

Asker dudaklarını büktü ama tepsiyi aldı ve kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı. Scarlet'ın kalbi tekledi; kapıdan bir kilit sesinin yükseldiğini işitmemişti. Artık babaannesiyle yalnızdılar.

"Otur şöyle Scarlet. Seni çok özledim ama sana kızgınım da. Hiç gelmemeliydin. Çok tehlikeli... Ama arak buradasın. Ah, tatlım, çok bitkin görünüyorsun."

"Gözleri senin üstünde, değil mi babaanne? Kaçacağından korkmuyorlar mı?"

Yaşlı kadının yüzündeki ifade yumuşadı ve elini yandaki koltuğun üstüne vurdu.

"Elbette, gözleri hep üstümde. Sen fark etmesen bile, buradayken asla tamamen yalnız sayılmayız."

Scarlet, onları bir sonraki özel balkondan ayıran, yıpranmış kırmızı duvar kâğıdıyla kaplı duvarı süzdü. Belki de şu anda bile yan balkonda biri durmuş, onları dinliyordu. Veya ana seyirci salonunda rastladığı o bir grup askerin kulakları Wolf'unkiler kadar keskinse, Scarlet ile babaannesinin konuşmasını aşağıdan bile işitebilirlerdi. Scarlet boşluğa doğru küfürler haykırma isteğini bastırarak koltuğa geçti ve tekrar babaannesinin eline uzanarak sıkıca tuttu. Babaannesinin elleri her ne kadar yumuşasa da aynı zamanda buz gibiydi.

"İyi olduğuna emin misin? Seni incitmediler, değil mi?" Babaannesi bitkince gülümsedi. "Beni incitmediler. En azından henüz. Ama ne planladıklarını bilmiyorum ve Luc'a yaptıklarını gördükten sonra, onlara bir parça bile güvenmiyorum. Ve arada senin de adın geçti. Senin peşine düşecekler diye ödüm koptu hayatım. Buraya hiç gelmemeni dilerdim. Daha hazırlıklı olmalıydım. Bunun olacağını tahmin etmeliydim."

"Ama senden istedikleri nedir?"

Babaannesi gözlerini karanlık altındaki sahneye doğru indirdi. "Onlara veremeyeceğim bir bilginin peşindeler. Ve gerçek şu ki bu bilgiyi verebilseydim, bir an bile tereddüt etmezdim. Haftalar önce verirdim. Eve dönebilmek, senin güvende olduğunu bilmek için her şeyi yapardım."

"Ne bilgisi?"

Babaannesi uzunca bir nefes aldı. "Prenses Selene hakkında öğrenmek istedikleri şeyler var."

Scarlet'ın kalbi tekledi. "Duyduklarım doğru o zaman? Onun hakkında bildiğin bir şey var mı geçekten?"

Babaannesinin kaşları, yukarı yükseldi. "Sana beni burada tutmalarının nedenini açıkladılar mı yani? Benden neden şüphelendiklerini?"

Scarlet başıyla onayladı. Babaannesinin bunca zamandır sakladığı bir sırrı bilmekten dolayı kendini kötü hissetmişti. "Bana Logan Tanner'dan bahsettiler. Selene'yi nasıl Dünya'ya kaçırdığım ve belki de senden

yardım istemeye gelmiş olabileceğini. Bana onun, benim... Dedem olabileceğini söylediler."

Babaannesinin alnındaki kırışıklıklar derinleşti ve Scarlet'ın arkasındaki duvara, yandaki balkona doğru kaygılı bir bakış attı. Sonra gözlerini Scarlet a geri çevirdi. "Scarlet. Hayatım." Yüzünde sevgi dolu bir ifade vardı ama sözlerinin devamını getirmedi.

Scarlet yutkundu ve bunca yıldan sonra babaannesinin geçmişte gömülü kalanları yüzeye çıkarmakta zorlanıp zorlanmadığım merak etti. Tanner'la yaşadıkları aşk belki de çok kısa sürmüştü. Ama babaannesi bunca yıldır o aşka tutunmuş olmalıydı.

Logan Tanner'ın öldüğünden bile haberi var mıydı acaba?

"Evimize bir adamın geldiğini hatırlıyorum babaanne. Doğu Ulusları'ndan biriydi.

Babaannesi başını dikleştirdi ve sabırla, Scarlet'ın sözlerine devam etmesini bekledi.

"Almaya geldiği kişinin ben olduğumu düşünmüştüm ama yanılıyordum, değil mi? İkiniz aslında prensesten bahsediyordunuz."

"İyi tespit Scarlet hayatım."

"Neden onlara o adamın adını söylemiyorsun. Mutlaka hatırlıyor olmalısın. Böylece bu adamlar da onun peşine düşer. Ve o adam, prensesin nerede olduğunu mutlaka biliyordur."

"Artık prensesle ilgilenmiyorlar."

Scarlet dudağını dişledi. İçine dolan ümitsizlik ve öfkeyle titremeye başladı. "O zaman bizi neden bırakmıyorlar?"

Babaannesi, Scarlet'ın elini sıktı. Bahçeyle uğraştığı yıllar, ellerine yaşına uymayan bir kuvvet kazandırmıştı. "Beni kontrol edemiyorlar Scarlet."

Scarlet babaannesinin kırışıklıklarla dolu yüzünü süzdü. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu adamlar birer Aycı. Sihirbaz ise Aycı yeteneğinde güçlü biri. Ama bu yeteneği benim üstümde bir işe yaramıyor. Beni hâlâ burada tutmalarının sebebi işte bu. Sebebini anlamaya çalışıyorlar."

Scarlet beynini çalıştırarak, Aycılar hakkında bildiği irili ufaklı her tür bilgiyi gözden geçirdi. Aycılar hakkında söylenilenlerden hangilerinin gerçek hangilerinin abartılmış hikâyeler olduklarını ayırt etmek kolay bir iş değildi. Kraliçelerinin zihin kontrolü ile hüküm

sürdüğü ve sihirbazlarının da neredeyse kraliçenin kendisi kadar güçlü olduğu rivayet edilirdi. Sihirbazlar, insanların düşünce ve duygularını istedikleri gibi kontrol edebilme gücüne sahipti. İsterlerse insanların bedenini bile kontrol altına alabilir, onları iplerini kendi ellerinde tuttukları birer kuklaya dönüştürebilirlerdi.

Scarlet yutkundu. "Böyle çok insan var mı? Yani... Kontrol edilemeyen?"

"Oldukça az sayıda. Bazı Aycılar, doğuştan böyleler. Onlara içi boşlar adı veriliyor. Ama daha önce Aycı yeteneğine karşı direnç gösteren hiçbir Dünyalı olmadı. Ben ilkim."

"Bu nasıl olabilir? Genetik bir şey mi?" Scarlet tereddüt etti. "Ya *ben* kontrol edilebilir miyim?"

"Evet hayatım. Direncimin sebebi neyse, o sende yok ve bunu bize karşı kullanacaklardır. Bundan emin olabilirsin. Bu anormalliğin sebebini bulana kadar ikimiz üstünde testler yapacaklardır diye düşünüyorum. Başka Dünyalıların da kendilerine direnç gösterip göstermeyeceğinden emin olmak isteyeceklerdir." Karanlıkta, babaannesinin çene kasları seğirdi. "Kalıtımsal olduğunu sanmıyorum. Babanın direnci de oldukça zayıftı."

Scarlet babaannesinin, normalde onu her zaman rahatlatan ama şimdi opera salonunun karanlığındayken oldukça sert bir ifadeyle taşıyor görünen kahverengi gözlerine daldı. İçini kemiren bir şeyler vardı. Hafif bir şüphe.

Babasının direnci *gerçekten de* zayıftı. Kadınlara, içkiye karşı zayıf... Yetersiz bir baba, zayıf bir adam.

Ama babaannesi daha önce asla, Scarlet'ın da babasına çektiğini ima edecek bir şey söylememişti. *Bir şeyin yok,* derdi hep, Scarlet bir tarafını incittiğinde, kolunu kırdığında veya ilk defa aşk acısı çektiğinde. *Bir şeyin yok, çünkü sen de benim gibi güçlüsün.*

Kalbi güm güm atan Scarlet, gözlerini babaannesi ile dolanmış ellerine indirdi. Babaannesinin kırışıklıklarla dolu, narin ve yumuşak ellerine baktı.

Göğsü sıkışır gibi oldu.

Aycılar, insanların düşünce ve duygularını kontrol edebiliyordu... İnsanın etrafındaki dünyaya dair algılarına bir yön verebiliyorlardı.

Scarlet yutkunarak elini geri çekti. Babaannesinin parmakları bir an için ona engel olmak ister gibi gerginleşti ama sonra gevşedi.

Scarlet koltuğundan kalktı ve gözlerini babaannesine dikerek tırabzanlara doğru geriledi. Babaannesinin her zamanki gibi çarpık atkuyruğunu, ona bakarken bile giderek soğuyan ve genişleyen o tanıdık gözlerini süzdü.

Scarlet gözlerini hızla kırpıştırdı ve babaannesinin elleri de büyümeye başladı.

Scarlet'ın içi tiksintiyle doldu. Ayakta kalabilmek için tırabzana tutunması gerekti.

"Kimsin sen?"

Balkonun gerisindeki kapı açıldı ama Scarlet, onu getiren asker yerine, sihirbazın koridorun ışığı altındaki siluetiyle karşılaştı. "Bu kadarı yeterli, Omega. Ondan öğrenebileceklerimizi öğrendik."

Scarlet gözlerini tekrar babaannesine çevirdi. İstemsiz bir şekilde, hayretle dolu bir ses çıkardı.

Babaannesi kaybolmuş, yerini Wolf'un kardeşi almıştı. Omega Ran Kesley, son derece rahat bir tavırla kızı seyrediyordu. Üstünde Scarlet'ın onu son gördüğü seferde giydiği gömlek vardı ve hatta kırış kırış olmuş, çamurla kaplıydı. "Merhaba hayatım. Seni yeniden görmek ne güzel."

Scarlet gözlerini sihirbaza dikti. Karanlıkta bile, sihirbazın gözlerinin beyazını, gösterişli ceketinin kuyruğunu seçebiliyordu. "Babaannem nerede?"

"Kendisi hayatta. Şimdilik. Ve ne yazık ki bir sır hâlâ geçerliliğini koruyor." Gözlerini kısarak Scarlet'a baktı. "Babaannenin zihni etki altına alınamıyor ama sırrı her neyse, bunu oğlu veya torunuyla paylaşmadığı ortada. Bana kalırsa, kullandığı şey bir tür zihin numarası olsaydı, bunu, o acınası sarhoşa olmasa bile en azından *sana* öğretmeyi denerdi. Buna karşın, sebep genetik bir özellikse, bunun istisnai bir durum olması mümkün mü? Yoksa atalarınızdan biri, bir içi boş muydu?" Bir parmağını dudaklarına götürdü ve Scarlet'ı, parçalara ayırmaya hazırlandığı bir kurbağayı inceler gibi süzdü. "Belki de tamamen faydasız sayılmazsın. Seni etine çiviler çakılırken seyrettiği sırada, o yaşlı bayanın dilinin çözülüp çözülmeyeceğini merak ediyorum doğrusu."

Öfkeden gözü dönen Scarlet, boğuk bir çığlıkla sihirbazın üstüne atıldı, tırnaklarıyla adamın yüzünü deşmeye niyetliydi.

Parmaklarının ucu adamın gözlerinin birkaç milim ötesindeyken, Scarlet olduğu yerde donakaldı. Tüm öfkesi aniden kayboldu ve istemsiz bir şekilde hıçkırarak yere yığıldı. Sorunun ne olduğunu merak etti, içindeki nefrete uzanmaya çalıştı. Ama nefreti, tıpkı bir solucan gibi, sürekli zihninden kayıp gitmeye devam etti. Scarlet bunu ne kadar güçlü bir şekilde denerse, gözyaşları da o kadar hızlı ve etkili bir şekilde geliyordu. Boğulacak gibi oldu. Görüşü bulandı. Tüm öfkesi, yerini ümitsizlik ve ıstıraba bıraktı.

İçi kendinden nefret etme duygusuyla doldu. O işe yaramaz biriydi. Zayıftı, aptaldı ve önemsizdi.

Yerde iki büklüm oldu. İnlemeleri neredeyse, üstünde dikilen sihirbazın hiç de etkilenmemişçesine çıkardığı kıkırtı sesini bastıracak kadar güçlüydü.

“Babaannenin de bu kadar kolay kontrol altına alınamaması ne kadar da yazık. Her şey çok daha basit olurdu.”

Scarlet’ın zihni sakinleşti; bu yıkıcı sözler, düşüncelerinin uzakta, sessiz bir köşesine doğru kaydı ve gözyaşları da onlarla birlikte azaldı. Tıpkı açılıp kapanan bir musluk gibi.

Bir kuklayla oynamak gibi.

Scarlet nefes nefese bir hâlde yerde sırtüstü döndü. Yüzüne bulaşmış gözyaşı ve salyalarını sildi.

Tırnaklarını halıya batırarak, bedenini titremeye son vermeye zorladı ve kapı tokmağından güç alarak ayağa doğruldu. Sihirbazın dudakları, o mide bulandırıcı gülüşüyle kıvrıldı.

“Sana odana kadar eşlik edecekler,” dedi sihirbaz, nezakete bulanmış bir tatlılıkla. “İş birliğin için çok teşekkürler.”

BÖLÜM

Otuz

ONA SAYGI VEYA BELKİ DE KORKUYLA SELAM VEREN askeri görmezden gelerek lobiden hızla geçerken, Alfa Ze'ev Kesley'in sert tabanlı botları mermer zemini takırdattı. Belki de selam vermelerinin nedeni, haftalardır insanların arasında yaşayan, onlardan biriymiş gibi davranan bir subaya duydukları meraktan başka bir şey değildi.

O konuda düşünmemeye çalıştı. Karargâha dönmekle birlikte, kendini bir rüyadan uyanmış gibi hissediyordu. Önceden gözüne bir kâbus gibi görünen ama sonra o kadar da korkunç olmayan bir rüya. Ve bu rüyadan uyandığında, çok daha karanlık bir gerçekliğe dönmüştü. Gerçekte kim olduğunu hatırlamıştı. *Ne* olduğunu.

Usta Jael'in, pek keyif aldığı ironik adıyla, Ay Rotandası adı verilen kubbeli odaya ulaştı. Eskilikten kararmış ve bombe yapmış bir aynanın yanından geçerken, temiz üniforması ve düzgünce geriye taranmış saçlarıyla, neredeyse kendisini tanıyamadı. Bakışlarını hızla aynadan kaçırdı.

Kütüphaneye girdiği anda kardeşinin kokusunu aldı ve ensesindeki tüyler diken diken oldu. Ahşap rafların arasından ilerleyerek sihirbazın özel ofisine geçerken, yüzündeki ifade bir an için dalgalanır gibi oldu. Eskiden, asil insanların toplandığı bir yerdi burası -Dünya'nın önde gelen, önemli bireyleri atalarının yarattığı felsefe kuramlarım tartışmak üzere burada toplanırdı. Bir zamanlar içlerinde paha biçilemez sanat eserlerini barındıran sergileme üniteleri ve kitap rafları, metrelerce yukarıya uzanıyordu. Ama opera binası ordu tarafından kullanılmaya başladığında taşınan kitaplar artık yoktu ve ahşap raflara bir küf kokusu yerleşmişti.

Jael masasının başındaydı. Plastik ve metalden yapılmış masa, odanın gösterişli dekorasyonu içinde göze batan bir basitliğe sahipti. Ran da içerideydi ve boş raflarla dolu bir duvara yaslanmıştı. Kardeşi ona bakarak gülümser gibi oldu.

Jael ayağa kalktı. "Çağrıma kısa sürede cevap verdiğiniz için teşekkürler Alfa Kesley. Kardeşinizin sağ salim döndüğünü, ilk olarak sizin öğrenmenizi istedim."

"Buna sevindim," dedi Ze'ev. "Merhaba Ran. Sana son rastladığımda zamandakinden daha iyi görünüyorsun."

"Sen de öyle Ze'ev. O insanı üstünden attığın için olsa gerek, kokun oldukça düzelmiş."

Ze'ev'in omuzları gerildi. "Ormanda olanlar için bana kin gütmediğini umuyorum."

"Kesinlikle hayır. Sen üstüne düşen rolü oynadın. Yapman gereken neyse onu yaptın ve bunu anlayabiliyorum. Benim hiç karışmamam gerekirdi."

"Evet, bu doğru."

Ran başparmaklarını belindeki kuşağına taktı. "Ben endişelendirdin kardeşim. Neredeyse... *Aklın oldukça karışmış* gibi görünüyordun."

"Senin de dediğin gibi," dedi Ze'ev, başını dikleştirerek. "Üstüme düşen rolü oynuyordum."

"Evet. Senden kuşkulanmamalıydım. Her neyse, normal hâline döndüğünü görmek güzel ve o kurşunun daha hayati bir yerine denk gelmediğine memnunum. Silah sesini işittiğimde, bir an için kalbinden vurulmuş olabileceğinden korkmuştum." Ran sırıttı ve yüzünü Jael'a geri çevirdi. "Benimle işiniz biniyse, raporumu vermek üzere komuta merkezine ayrılma izni rica ediyorum."

"İzin verilmiştir," dedi Jael ve göğsüne koyduğu bir yumrukla kendisini selamlayan Ran'a, başını sallayarak karşılık verdi.

Ran hemen onun yanından geçerken, Ze'ev kardeşinin üstünden Scarlet'ın kokusunu aldı ve midesi kasıldı. Bedenini gevşetmeye çalıştı ve içinden yükselen hayvani dürtüyü, Scarlet'a parmağını bile sürmüşse kardeşinin boğazını parçalama isteğini bastırdı.

Ran başını bir yana eğdi. Yüzündeki ifade, yalnızca ikisinin arasındaki bir sırla karardı. "Evine hoş geldin kardeşim."

Ran yoluna devam ederken, Ze'ev galerinin diğer tarafındaki kapının kapandığını işitene kadar, yüzündeki ifadesizliği korudu. Sonra sihirbaza selam verdi. "Başka bir şey yoksa.

"Aslında, bir şey daha var. Hatta seninle tartışmak istediğim birkaç konu var." Jael koltuğuna geri oturdu. "Bu sabah Yüce Majestelerinden

bir ileti aldım. Kraliçe, Dünya'da konumlanmış tüm sürülerin yarın için saldırıya hazır olmasını emrediyor."

Ze'ev dişlerini sıktı. "Yarın mı?"

"Doğu Ulusları Topluluğu ile yaptığı görüşmeler kraliçenin arzu ettiği şekilde ilerlememiş ve verdiği tüm ödünlere karşı, sunduğu anlaşmanın kabul edilmemesinden sıkılmış durumda. Linh Cinder adındaki sayborg kızın yakalanması ve kendisine teslim edilmesi şartıyla geçici bir barış devamlılığı sunmuş. Fakat bu şart da yerine getirilememiş. Saldırı yerel saat ile gece yarısında, Yeni Pekin merkezli olarak gerçekleştirilecek. Biz de kendi yerel saatimizle 18:00'da saldırıya geçeceğiz." Jael ellerini, kırmızı ceketinin geniş kollarına soktu. Ceketin kol kenarlarına işlenmiş rünler, tavandaki kendinden enerjili ampullerin ışığı altında parıldadı. "Adamlarına liderlik edebilmek için zamanında dönmene memnunum. Senin Paris'in kalbine yapılacak saldırıda yer almanı istiyorum. Bu görevi kabul ediyor musun?"

Ze'ev ellerini arkasında kavuşturdu, bileklerini acıyıncaya kadar sıktı. "Yüce kraliçenin emirlerini sorgulamak istemem ama Doğu Ulusları'na acı bir ders vermek için neden bizi prensesi arama görevimizden alıkoymak istediğini anlayamadım. Önceliklerdeki bu değişimin sebebi nedir?"

Jael arkasına yaslandı, dikkatle Ze'ev'i süzdü. "Yüce Majestelerinin önceliklerini sorgulamak sana düşmez. Buna rağmen, bu savaştaki ilk çatışmaya aklı karışık bir şekilde çıkmanı istemiyorum." Jael omuzlarını silkti. "Kraliçe, Linh Cinder'ın kaçışı yüzünden burnundan solur hâlde. Kız sıradan bir sivil olmasına rağmen, Yüce Majestelerinin göz boyamasının arkasını görebilmiş. Üstelik bir içi boş da değil."

Ze'ev, yüzüne vuran şaşkınlığını gizleyemedi.

"Bu sıra dışı kabiliyetin, kızın sayborg programlamasından mı yoksa sıra dışı güçte bir Aycı yeteneğine sahip olmasından mı kaynaklandığını henüz bilmiyoruz."

"Yüce Majestelerinden de mi güçlü?"

"Emin değiliz." Jael iç geçirdi. "Asıl garip olan şey, kızın kraliçenin göz boyamasına sergilediği direncin, Madam Benoit'nın *bana* sergilediği dirençten pek farklı olmaması. Bu kadar kısa süre içinde, aynı yeteneğe sahip ve içi boş olmayan iki kişinin bulunması oldukça ilginç. Ne yazık ki Madam Benoit'nın direncinin arkasındaki sebebi aydınlatmaya bir

adım bile yaklaşabilmiş değilim. Bir saat önce torununu da test ettim -kız kilden yapılmışçasına, kolayca yoğrulmaya uygun. Yani babaannesinin bu yeteneği onda yok."

Alfa Kesley'in arkasında kavuşturduğu elleri, birer yumruk hâlini aldı. Scarlet'ın oda içindeki kokusunu, o anda bile burun deliklerinin kenarlarında dolaşan belli belirsiz nefesini aklından çıkaramıyordu. Demek Jael onu sorguya çekmişti ve o sırada büyük ihtimalle Ran da yanındaydı. Scarlet'a ne yapmışlardı? Onu incitmiş olabilir miydiler?

"Alfa?"

"Evet," dedi Ze'ev hızla. "Özür dilerim. Kızın öyle bir yeteneği olsaydı, bunu sezerdim diye düşünüyordum."

Jael gülmeye başladı. Sonra berrak, keyifli bir sesle kahkaha attı.

Ze'ev'in her zaman için Jael'da en az güvendiği şey, adamın o garip sıcakkanlılığıydı. En azından diğer sihirbazlar, zalimliklerini, diğer Aycı sivillerini ve askerleri kontrol etme konusundaki tutkularını kimseden gizlemezdi.

"Sezginlerin oldukça güçlüdür alfa. Hiç kuşkusuz ki buradaki askerler arasında en iyilerinden birisin." Jael koltuğundan kalktı. "Ve güçlü karakterin rakip tanımıyor. Ve sadakatin. Fedakârlık yapabilme yetin. Herhalde diğer adamlarımızdan hiçbiri, Bayan Benoit'dan bilgi almak için senin sergilediğin çabayı sergileyemezdi. Hatta görev emrinin dışına çıkmayı bile göze aldın. Yarınki saldırının liderliği için seni seçmemin sebebi de işte bu."

Jael rafların yanına doğru gitti. Bir parmağını rafın üstünde gezdirdi. Parmağının ucu gri bir tozla kaplandı. Ze'ev yüzündeki ifadesizliği korudu ve Jael'in, kendisinin görev emri dışına çıkma pahasına ne tür fedakârlıklar yaptığı konusundaki tahminlerini düşünmemeye çalıştı.

Ne var ki yara izleri üstünde gezinen başparmağı ve boynuna dolanmış kollarıyla, Scarlet hep aklındaydı.

Ze'ev sertçe yutkundu. Anılarını aklından uzaklaştırma çabasıyla, vücudundaki tüm kaslar, kemikleri üstünde birer yay gibi gerildi.

"Şimdiki soru ise bu kızla ne yapacağımız. Sonunda Prenses Selene'yi bulmamızı sağlayacak birini elimize geçirmişken, artık bu bilgiye ihtiyaç duymayışımız ne kadar da sinir bozucu."

Ze'ev'in tırnaklarını avuçlarına gömüldü. *Sinir bozucu* tabiri, durumu anlatmak için gülünç kalıyordu. Yüce Majesteleri fikrini üç

hafta önce değiştirseydi, Scarlet ve babaannesi asla bu entrikalara dâhil olmayacaklardı.

Ve kendisi de aradaki farkın bilincine varmayacaktı. Ze'ev'in göğsü sıkışır gibi oldu.

"Ama ben iyimser bakıyorum," diye devam etti Jael, dalgın dalgın. "Babaannesini konuşmaya ikna edebilirse, kızın bize hâlâ bir faydası olabilir. Madam Benoit hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi yapıyor ama kontrolüme direnç gösterebilmesinin sebebini pekâlâ biliyor. Bundan eminim." Jael, kolunun yenini düzeltti. "Yaşlı bayan için sence hangisi daha önemlidir? Torununun hayatı mı, yoksa sakladığı sırlar mı?"

Ze'ev'in buna verecek bir yanıtı yoktu.

"Sanırım deneyip görmek zorunda kalacağız," dedi Jael, masasına dönerek. "En azından, artık yaşlı bayan üstünde bir tür yaptırım gücüne sahibim." Dudakları aralandı, mükemmel beyazlıktaki dişlerini keyifli bir gülücükle sergiledi. "Soruma hâlâ bir cevap vermedin alfa? Avrupa Federasyonuna karşı bu en önemli savaşımızda liderlik rolünü üstlenmeyi kabul ediyor musun?"

Ze'ev'in ciğeri sıkıştı. Daha fazlasını sormak; Jael'in Scarlet ve babaannesine ne yapmayı planladığım öğrenmek istiyordu.

Ne var ki bu sorular Jael tarafından kabul edilemez olarak karşılanırdı. Ze'ev'in görevi tamamlanmıştı. Artık Matmazel Benoit ile hiçbir bağı yoktu.

Ze'ev yumruğunu göğsüne koydu. "Elbette Usta Jael. Bu benim için bir onurdur."

"Güzel." Jael açtığı çekmeceden beyaz bir kutu çıkardı ve masanın üstünde Ze'ev'e doğru ittirdi. "Bu arada, Paris karantinasından yeni bir parti kimlik çipi geldi. Sıfırlanıp yeniden programlanmaları için bunları aşağı götürmek, senin için dert olmaz umarım? Çiplerin, yarın sabah gelmesini beklediğim yeni askerler için hazır olmalarını istiyorum." Koltuğunda geriye doğru yaslandı. "Saldırı için elimizdeki her askere ihtiyacımız var. Dünyalıların karşı koymayı bile düşünemeyecek kadar dehşete düşmeleri hayati önem taşıyor."

BÖLÜM

Otuz Bir

CINDER, KOKPİTİN PENCERESİNDEN DIŞARI doğru baktığında, yaprak gibi birtakım bitkilerle karşılaştı. Tarlalar dört bir yana göz alabildiğince uzanıyor, arazinin düzlüğü sadece yaklaşık bir kilometre ötedeki beyaz taştan çiftlik evi tarafından bozuluyordu.

Bir ev. Bir sürü sebze. Ve devasa bir uzay gemisi.

“Kesinlikle hiç dikkat çekmiyoruz.”

“En azından hiçliğin ortasındayız,” dedi Thorne, pilot koltuğundan kalkıp deri ceketini üstüne geçirirken. “Birileri polisi arasa bile, buraya gelmeleri uzun zaman alır.”

“Zaten yolda değillerse elbette,” diye mırıldandı Cinder. Sonsuzluk kadar uzun sürmüş gibi gelen Dünyaya inişleri boyunca kalbi güm güm atar hâlde, aklında kendilerini bekleyebilecek bin farklı kaderi kurgulamıştı. O saçma tekerlemeyi elinden geldiğince uzun bir süre tekrarlasa bile, yaptığının ne kadar etkili olduğu konusunda hiçbir fikirleri yoktu ve Cinder’ın içinden bir ses, gemiyi Aycı büyüsünü kullanarak gizleme çabalarının acınası derecede faydasız olduğunu söylüyordu. Radar ve radyo dalgalarının, sadece kendi karmaşık düşünceleriyle kontrol altına alınabilmesi fikri bile, ona göre oldukça anlamsızdı.

Bununla birlikte, uzayda kimse tarafından tespit edilemedikleri bir gerçekti ve şimdilik şansları hâlâ yaver gidiyordu. Görünen oydu ki Benoit Çiftlik ve Bahçeleri tamamen terk edilmişti.

Kargo bölümünün çıkış rampası yere doğru alçalmaya başlamışken, hoparlörlerden İko’nun sesi yükseldi. “Siz ikiniz gidin de bir güzel eğlenin. Ben burada tek başıma oturur, radar tespit kontrolü yapar, gemi sistemlerini falan kontrol ederim. *Müthiş* keyifli dakikalar beni bekliyor.”

“Alaycılığında gelişme var,” dedi Cinder. Oldukça sık bir yeşilliğin üstüne indikten sonra, rampanın başında duran Thorne’un yanına katıldı.

Thorne yansıyan güneşe karşı gözlerini kısarak el ekranını baktı. “Bingo,” dedi, Dördüncü Dünya Savaşı’ndan kalmış kadar eski görünen iki katlı çiftlik evine işaret ederek. “O burada yaşıyor.”

“Bana hediyelik bir şeyler getirmeyi unutmayın!” diye bağırdı İko, Thorne rampadan tarlaya doğru inerken. Kısa zaman önceki bir sulamadan sonra toprak hâlâ ıslaktı ve bitkileri yarıp eve giden bir patika açan Thorne’un pantolonunun paçaları çamurla kaplandı.

Onu izleyen Cinder, Rampion’un geri dönüşümlü oksijeninden sonra ciğerlerini okşayacak kadar tatlı gelen temiz havanın ve açık arazinin keyfini çıkardı. Ses ara yüzünün kapalı olduğu zamanlar dâhil olmak üzere, çevrede o güne kadar deneyimlediği en büyük sessizlik hâkimdi. “Etraf fazlasıyla sakin.”

“Tüyler ürpertici, değil mi? İnsanların buna nasıl tahammül edebildiğini bilmiyorum.”

“Bence bir anlamda güzel.”

“Evet, tıpkı morgda yatmak gibi.”

Tarlaların arasına bir dizi ufak bina serpilmişti; bir ağıl, bir kümes, bir alet edevat kulübesi, birkaç hava aracı veya Rampion kadar büyüklerini olmasa bile daha ufak bir uzay gemisini dahi alabilecek büyüklükte bir hangar.

Cinder hangarı gördüğünde aniden durdu. Kaşlarını çatarak, bu hangarın ona tanıdık gelmesine sebep olan muğlak anıları yüzeye çıkarmaya çalıştı. “Dur bir dakika.”

Thorne yüzünü kıza çevirdi. “Birini mi gördün?”

Cinder bir cevap vermeden yönünü değiştirdi ve çamur üstünden ilerlemeye başladı. Thorne onu takip etti ve Cinder hangarın kapısını ittirene kadar hiçbir yorumda bulunmadı.

“Michelle Benoit’nin ev dışındaki mülklerine izinsiz giriş yapmanın, kendimizi tanıtmak için uygun bir yol olduğundan emin değilim.”

Cinder geriye doğru bir bakış attı ve çiftlik evinin boş pencerelerini süzdü. “Merak ettiğim bir şey var,” dedi ve içeri adım attı. “Işıklar açılsın.”

Ampuller titreşerek yandı ve Cinder önündeki manzara karşısında, şaşkınlıkla keskin bir nefes aldı.

Aletler, yedek parçalar, vidalar, cıvatalar, giysiler ve üstü yağ kaplı bez parçaları ortalığa saçılmıştı. Dolapların hepsinin kapağı açıktı ve her

sandık, her alet kutusu devrilmiş hâldeydi. Tüm bu dağınıklık altında, hangarın beyaz zemini neredeyse görülemez hâldeydi.

Hangarın diğer tarafında, arka camı tuzla buz olmuş ufak bir uzay gemisi duruyordu. Yerdeki cam kırıkları, hangarın ışığı altında pırıl pırıldı. içerisi benzin ve toksit atık gibi kokuyordu ve bu koku, Cinder'a pazardaki kendi tezgâhını hatırlatmıştı.

"Ne çöplük ama," dedi Thorne, iğrenmiş bir sesle. "Gemisine bu kadar az saygı duyan bir pilota güvenebileceğimi sanmıyorum."

Cinder ona kulak asmadan içsel tarayıcısını çalıştırdı ve raflarla duvarları gözden geçirdi. Kargaşaya rağmen, beyin ara yüzü bir şey yakalamıştı. Bir tür aşinalık duygusu, yitip gitmiş bir anının ekosu. Güneşin kapıdan içeri girişindeki bir açı. Makine ve gübre kokusu. Belirli bir desenle yerleştirilmiş çatı kirişleri.

Cinder bu aşinalık duygusunun kaybolmasından korkarak, ağır adımlarla döküntülerin arasında dolaşmaya başladı.

"Eee Cinder," dedi Thorne, geride kalmış çiftlik binasına bir bakış atarak. "Burada ne işimiz var?"

"Bulmam gereken bir şey var."

"Bu dağınıklıkta mı? İyi şanslar."

Kargaşa arasında temiz bir yer parçası buldu ve düşünceler içinde duraksadı. Etrafını inceledi. Daha önce burada bulunmuştu. Yarı şuursuz olduğu bir anda, belki bir rüyada.

Gözüne iğrenç bir kahverengine boyanmış, ince bir metal dolap çarptı. Dolabın içinde üç ceket asılıydı. Ceketlerin hepsinin koluna AF Ordusu rütbeleri işlenmişti. Cinder sırtını dikleştirerek dolaba doğru ilerledi ve ceketleri bir yana ittirdi.

"Ciddi misin Cinder?" dedi Thorne, onun yanına gelerek. "Kıyafet değişimi yapmak için çok da iyi bir zaman olduğunu düşünmüyorum."

Cinder beynindeki tıklamanın üstünden Thorne'un sesini zar zor duyabildi, içerideki kargaşa, sıradan bir durum değildi. Birisi buraya gelmiş ve içeride gizli bir şeyi bulmaya çalışmıştı.

Bulmaya çalıştıkları şey, *Cinder'ın kendisiydi.*

Cinder durumu idrak etmemiş olmayı diledi ama artık bu ihtimali yok sayamazdı.

Dolabın önünde diz çöktü ve zaten var olduğunu bildiği tokmağı bulana kadar, elini dolabın alt kısmında gezdirdi. Dolapla aynı

kahverengine boyanmış olan tokmak, karanlık içinde neredeyse görünmez bir hâldeydi. Orada olduğunu bilerek bakan bir insan dışındaki kimse, bu tokmağın farkına bile varamazdı. Ve Cinder tokmağın orada olduğunu biliyordu -çünkü daha önce burada bulunmuştu. Uzun bir zaman boyunca kötü bir rüya olduğunu düşündüğü anılarında, sakinleştirici altında sersemlemiş hâldeyken, bu dolabın içinden hangara giriş yapmıştı. Yeni geçirdiği bir dizi ameliyatın arkasından, her yeri sızılar içindeydi. Karanlığın içinde yavaşça sürünerek dolaptan çıkmış, sersemletici aydınlık karşısında gözlerini kırpıştırarak dünyaya geri dönmüştü.

Cinder dolabın önünde uygun konum aldı ve tokmağı çekti.

Gizli kapı, beklediğinden daha ağırdı ve alüminyumdan çok daha sert bir maddeden yapılmış olmalıydı. Cinder kapağı güçlüce çekti ve gizli menteşeleri üstünde hareket eden kapak açılarak büyük bir gürültüyle betondan zemine çarptı. Kapağın dört bir yanından toz bulutu yükseldi.

Yerde kare şeklinde bir delik belirmişti. Plastik barlardan örülü bir merdiven, alttaki gizli bodrum katma doğru uzanıyordu.

Thorne ellerini dizlerine koyarak eğildi. “Bu kapağı nasıl bulabildin ki?”

Cinder gözlerini gizli geçitten ayıramadı. Gerçeği dile getirmekten kaçınarak, basitçe, “Sayborg görüşüm sayesinde,” diye yanıt verdi.

Merdivenlerden ilk olarak Cinder inmeye başladı, tünel içindeki boğuk havada ilerlerken bir yandan da fenerini açtı. Fenerin ışığı, en az yukarıdaki hangar kadar geniş, hiçbir kapı veya penceresi olmayan bir odada gezindi. İçine girdiği odayı açıkça görebilmekten neredeyse çekinir bir hâlde, tereddütle komut verdi. “Işıklar açılsın.”

Önce yukarıdaki hangardan bağımsız bir jeneratörün, klik sesiyle çalışmaya başladığını işitti, daha sonra tavandaki üç uzun flüoresan tek tek aydınlandı. Alttaki son dört basamağı kullanmadan kendini yere bırakan Thorne’un botları, bir patırtı sesiyle yerle buluştu. Thorne hızla döndü, etrafına bakındı ve donup kaldı.

“Bu... Bu da *nedir?'*

Cinder güçlükle nefes alabiliyordu.

Odanın ortasında yaklaşık iki metre uzunluğunda, kubbeli camdan kapağı aydınlatılmış bir su tankı duruyordu. Tankın etrafında karmaşık

birtakım cihazlar vardı; kalp monitörleri, vücut ısısı ölçüm cihazları, biyoelektrik tarayıcıları. Monitörlü, şırıngalı, kadranlı, tüplü, kablolu ve düğmeli bir sürü makine.

Karşı duvarın yanındaki bir ameliyat masasının hemen üstünde, bir ahtapot misali, kolları ve kollarının ucu ayarlanabilir lambalarla dolu bir aydınlatma cihazı duruyordu. Ve onun hemen yanındaki masanın üstü ise neredeyse boşalmış bir sakinleştirici serum torbası ile neşterler, şırıngalar, bandajlar, yüz maskeleri, havlular gibi cerrahi aletlerden oluşan bir koleksiyonla doluydu. Duvarda kapalı durumda iki ekran vardı.

Gizli odanın bu tarafı bir ameliyathaneyi andırsa bile, diğer taraf çeşitli tornavidalar, kerpetenler ve lehim aletleriyle, daha çok Cinder'ın, Adri'nin binasının bodrum katındaki çalışma odasını andırıyordu. Geride unutulmuş android parçaları ve bilgisayar çipleri ile tamamlanmamış, üç parmaklı bir sayborg eli de göze çarpıyordu.

Cinder içerinin hem steril bir hastane odası hem de ıslak bir mağarayı andıran havasıyla ürperdi.

Thorne tankın yanına sokuldu. Tankın içi boştu ama tabanındaki balçığın üstündeki iz, belli belirsiz şekilde, bir çocuğun dış hatlarını hatırlatıyordu. "Bu da nedir?"

Cinder'ın parmaklan, diğer elinin eldivenine gitti. Ama sonra, artık eldiven takmadığını hatırladı.

"Bir geçici hayat tankı," dedi Cinder, bir zamanlar odayı dolduran cerrahların hayaletleri dinliyor olabilirmiş gibi fısıldayarak. "İçine konulan kişiyi uzun bir süre için bilinçsiz bir şekilde hayatta tutmak üzere tasarlanmıştır."

"O tanklar yasa dışı değil mi? Nüfus oranı kanunu veya öyle bir şey yüzündendi sanırım?"

Cinder başıyla onayladı. Tanka yaklaşarak parmaklarını cama bastırdı. Tankın içinde uyandığı anı hatırlamaya çalıştı ama başaramadı. Hatırlayabildiği tek şey, yukarıdaki hangar ve çiftliğe dair bölük pörçük anılardı. O zindan hakkında anımsayabildiği bir şey yoktu. Aklı karışmış bir yetim ve bir sayborg olarak, içi korkuyla dolu bir hâlde yeni hayatına başlamak üzere Yeni Pekine doğru yola çıkana kadar, bilinci henüz tam olarak açılmamıştı.

Balçığın üstündeki iz, dış hatlarına bakılırsa, ona ait olamayacak kadar ufak bir kız çocuğuna aitti ama Cinder, bu izi bırakanın kendisi olduğunu biliyordu. İze bakılırsa, çocuğun sol bacağı, sağına göre çok daha ağırdı. Cinder tankın içinde belki de bacaksız olarak ne kadar uzun süre yattığını merak etti.

"Bu tankın burada ne işi var dersin?"

Cinder dudaklarını ıslattı. "Bana kalırsa, içinde bir prensesi saklıyordu."

BÖLÜM

Otuz İki

GÖZLERİNİ YERALTINDAKİ ODADA GEZDİRİRKEN, Cinder'ın ayakları sanki yere çivilenmişti. Yüzünü bile bilmediği cerrahlar onu kesip bedenini yabancı metalik uzuvlarla birleştirirken ameliyat masası üstünde yatan on bir yaşındaki hâlini gözünde canlandırdı ve bu imgeyi aklından atamadı. Cerrah beynine kablolar bağlamış, retinasının arkasına optobiyonikler yerleştirmiş, kalbini sentetik dokuyla kaplamış, ona yeni bir omurga takmış ve bedenini yara izlerini kapatacak deri dokusuyla yamamıştı.

Tüm bu operasyonlar ne kadar sürmüştü? O karanlık mahzende bilinçsiz bir şekilde ne kadar zaman geçirmişti?

Levana onu öldürmeye teşebbüs ettiğinde, Cinder henüz, sadece üç yaşındaydı.

Operasyonları ise on bir yaşında tamamlanmıştı. *Sekiz yıl.* Bir tankın içinde uyuyarak, rüya görerek ve büyüyerek geçirdiği sekiz yıl.

Ölü olmasa bile, hayatta olduğunun da söylenemeyeceği bir zaman dilimi.

Tankın camının üstüne kazınmış kendi başının izine baktı. Duvarlara yüzlerce minik sinir ağı bağlantı kablosu iliştirilmişti ve bir yanda da uzak bir net ekranı duruyordu. Hayır, bu bir net ekranı olamazdı. Oda, dışarıdan bağlantı kurulamayacak bir şekilde tasarlanmış olmalıydı. Kraliçe Levana'nın, Cinder'ın varlığından asla haber alamayacağı şekilde.

"Anlamıyorum," dedi Thorne, odanın diğer tarafındaki cerrahi aletleri inceleyerek. "Sence burada ne yapıyorlardı?"

Cinder yan gözle Thorne'u süzdü. Thorne'un yüzünde kuşkulu değil, sadece meraklı bir ifade vardı.

"Eee," dedi Cinder, "mesela prensesin kimlik çipini programlayıp takmış olabilirler."

Thorne elindeki bir neşteri Cinder'a doğru salladı. "Bu gayet mantıklı.

Dünyaya geldiğinde prensesin bir kimlik çipi yoktu elbette." Sonra tanka doğru işaret etti. "Peki ya şu ne için?"

Cinder tankın kenarlarını kavradı. "Yanıkları ciddi, hatta ölümcül olmalıydı. Bu insanların önceliği prensesi hayatta tutmaktı ve elbette varlığını gizlemek. Geçici hayat tankı, bu iki soruna da iyi bir çözüm sunuyordu." Bir parmağını cama vurdu. "Bu sinir ağı bağlantıları, uykuda olduğu sırada prensesin beynine birtakım sinyaller gönderiyordu sanırım. Kendisi hayatı normal bir çocuk gibi deneyimleme ve bu şekilde öğrenebilme sansına sahip değildi. Bu yüzden bilim adamları onu bir tür deneyimleme ve öğrenme simülasyonuna tabi tutmak zorundaydı. Sahte anılar ve deneyimler."

Cinder dudağını ısırdı ve bilim adamlarının, prensesin uyandığı sırada istediği her türlü şeyi rahatça öğrenebilmesini sağlayacak şekilde, beynine bir net bağlantısı entegre ettiğini söylemekten kendini son anda alıkoydu.

Prensesten bir başkasıymış gibi söz etmek çok kolaydı. Cinder kendini *zaten* ondan bir başkası olarak düşünmekten bir türlü vazgeçememişti.

Tankın içinde yıllarca uyuyan küçük kız, sonunda gözlerini açan sayborgtan farklı biriydi.

Cinder birden fark etti ki on bir yaşından öncesine dair hiçbir anısının olmamasının sebebi buydu. Önceden düşündüğü gibi, cerrahlar kontrol panelini takarken beyninin hasar görmesi yüzünden değil ama zaten herhangi bir anı biriktirecek kadar bilinci açık yaşamadığı için.

Acaba kendini yeterince zorlarsa, koma hâlinden önceki yıllar hakkında herhangi bir şey hatırlamayı başarabilir miydi? Belki bebekliğinden kalma bir anı? Ve o anda, Cinder'ın aklına sürekli gördüğü şu rüya geldi; koz kömürden bir yatak, tenini saran alevler... Ve Cinder fark etti ki bu sıradan bir kâbustan fazlasıydı.

"Ekran açılsın."

Thorne'un komutuyla beraber, ameliyat masasının yanındaki iki ekran da açıldı. Soldaki ekrandan dışarı yansıyan bir hologram, birinin omuzlardan yukarısını gösteriyor, hayaletimsi imge titreşerek kendi etrafında dönüyordu. Hologramın kendisine ait olduğunu düşünen Cinder'ın kalbi hızla çarpmaya başladı ama sonra ikinci ekrandaki açıklama notunu gördü.

HASTA: MICHELLE BENOIT
OPERASYON: OMURGA VE SİNİR SİSTEMİ BİYOELEKTRİKTEN KORUNMA KALKANI. PROTOTİP 4.6
DURUM: TAMAMLANDI.

Cinder holograma yaklaştı. Hologramdaki omuzlar dar ve kadınsıydı ama çenenin üstünde kalan bölüm görünmüyordu.

"Biyoelektrikten korunma kalkanı nedir?"

Hologram kızdan uzaklaşıp kafatasının hemen altında, omurga üstünde siyah bir nokta belirirken, Cinder eliyle işaret etti. "İşte bu. Büyürken Aycı yeteneğimi bilinçsizce kullanmamam için, bunlardan bana da bir tane takılmış. Bu cihaz bir Dünyalıyı Aycılar tarafından beyni yıkanılamaz hâle getiriyor. Michelle Benoit'nın prenses hakkında bildikleri varsa, Ayaların eline düşme ihtimaline karşın beyin yıkamasına karşı korunmalı olması gerekliydi."

"Ayaların çılgınlıklarına karşı bir teknoloji geliştirilmişse, neden bu cihaz hepimize takılmadı?"

Cinder'ı bir hüzün aldı. Biyoelektrikten korunma kalkanı üvey babası tarafından geliştirilmişti ve Linh Garan kendi icadının, prototip aşamasının ötesine geçtiğini bile göremeden önce vebadan dolayı hayatını kaybetmişti. Cinder onunla çok az vakit geçirmesine karşın, üvey babasının hayata çok erken veda ettiği hissini üstünden asla atamamıştı.

Linh Garan vebadan kurtulsaydı, sadece kendisi için değil ama Pearl ve Peony için de her şey kim bilir ne kadar farklı olurdu.

Cinder düşünmekten yorulmuş bir hâlde iç geçirdi ve kısaca, "Nedenini bilemiyorum," dedi.

Thorne bir homurtu sesi çıkardı. "Her neyse, aradığımız kanıt bu işte, değil mi? Prenses gerçekten de buradaymış."

Cinder gözlerini tekrar oda içinde gezdirdi ve dikkati bu sefer mekanik aletlerin durduğu masaya gitti. Onu bir sayborga dönüştüren aletlere. Thorne ya bunların farkına varmamış ya da ne için kullanıldıklarını henüz tahmin edememiş olmalıydı. Cinder'ın itirafı dilinin ucuna kadar geldi. Belki de Thorne'un her şeyi bilmeye hakkı vardı. Cinder yolculuğuna onunla devam edecekse, Thorne kime eşlik

ettiğini bilmeli, Cinder'ın onu içine soktuğu gerçek tehlikenin bilincinde olmalıydı.

Ne var ki Cinder daha ağzını açamadan önce, Thorne bir komut daha verdi. "Ekran, Prenses Selene'yi göster."

Kalbi bir duracakmış gibi olan Cinder yüzünü hızla ekrana çevirdi ama onu karşılayan görüntü, kendisinin on bir yaşındaki hâli değildi. Karşısındaki görüntü herhangi bir insana bile ait değilmiş gibi duruyordu.

Thorne sendeleyerek bir adım geriledi ve eliyle ağzını kapattı. "Bu da ne..."

Midesi kalkan Cinder, tiksintisini bastırmak için gözlerini kapadı. Ekrana tekrar bakma cesaretini ancak güçlü bir şekilde yutkunduktan sonra gösterebildi.

Ekrandaki görüntü bir çocuğun fotoğrafıydı. Daha doğrusu, çocuktan geriye kalanın bir fotoğrafı.

Çocuk, boğazından sol bacağına kadar sargılanmış hâldeydi. Sağ koluyla omzu açıktaydı ve teni yer yer kıpkırmızı, yer yer pembeleşmişti. Saçları yoktu ve yanık izleri boynundan devam ederek yanağına kadar uzanıyordu. Yüzünün sol tarafı, şişmiş ve tanınmaz hâldeydi; gözü ancak bir çizgi hâlinde görünüyordu ve kulak memesinin altından başlayan dikişler, dudaklarına kadar uzanıyordu.

Cinder titreyen parmaklarını dudaklarına götürdü ve pürüzsüz tenini okşadı. Yaralardan geriye hiçbir iz kalmamıştı. Sayborg protezlerinin takıldığı bacağı ve bilekleri dışında, bir yara izi taşımıyordu.

Onu nasıl onarmışlardı? Karşısındaki bu görüntü nasıl onarılabilirdi ki? Ama asıl sorulması gerekeni soran, Thorne oldu.

"Bir çocuğa bunu kim yapabilir ki?"

Cinder'ın tüyleri diken diken oldu. O yara izlerine yol açan olayın ardından çektiği acılara dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Karşısındaki bu çocuğu, kendisi ile bağdaştıramadı.

Ne var ki Thorne'un sorusu havada asılı kalmış gibiydi. Çocuğa bunu yapan kişi, Kraliçe Levana'ydı.

Neredeyse hâlâ bir bebek sayılabilecek bir çocuğa. Tahtta hak iddia edebilmek için. Bir kraliçe olabilmek uğruna.

Kanı kaynayan Cinder'ın iki yanındaki elleri birer yumruk hâlini aldı. Thorne ise aynı oranda karanlık bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Michelle Benoit ile konuşsak iyi olacak," dedi Thorne, elindeki neşteri bırakarak.

Cinder, yüzüne düşen bir parça saçı üfleyerek uzaklaştırdı. Hayatta kalma savaşı veren bir kurban, çocukluğunun hayaleti, sanki hâlâ oda içinde dolaşıyordu. Onu kurtarmak, korumak ve sırlarını saklamak için kaç kişi kendi hayatını tehlikeye atmıştı? Kaç kişi, bir gün Levana'yı durdurabilecek kadar güçlü biri hâline geleceğini umarak, onun hayatının kendilerininkinden değerli olduğuna inanmıştı?

Sinirden midesi kasılmış bir hâlde, hangara çıkan Thorne'u izledi ve gizli geçidin kapısını sıkıca kapattı.

Tekrar gün ışığına çıktıklarında, ufak bahçenin ortasındaki çiftlik evine hâlâ tüyler ürpertici bir sessizlik ve durgunluk hâkimdi. Rampion ise tarlaların ortasında yükselen devasa cüssesiyle, fazlasıyla göze batıyordu.

Thorne el ekranını kontrol etti ve sonra gergin bir sesle konuştu. "Madam Benoit buraya vardığımızdan beri bir metre bile kıpırdamamış."

Thorne çakıl taşlarını inleten ayak seslerini saklamaya çalışmadı. On kapıyı yumruklarken çıkardığı seslerin meydanda özgürce yankılanmasına da aldırış etmedi. Birilerinin kapıyı açmak üzere yaklaştığına işaret edebilecek ayak seslerini duymayı beklediler ama kulaklarına çalınan tek ses, bahçede dolanan tavukların gıdaklamasıydı.

Thorne kapı tokmağını çevirmeyi denedi. Kapı ardına kadar açıldı. Kilitlenmemişti.

Hole adım atan Thorne, gözlerini ahşap basamaklı merdivenlere doğru çevirdi. Sağ taraflarında içi tüylü eşyalarla dolu bir oturma odası, sol tarafta ise mutfak vardı. Mutfak masasının üstünde birkaç tane kullanılmış tabak duruyordu. Tüm ışıklar kapalıydı.

"Kimse var mı?" diye seslendi Thorne. "Evde misiniz Bayan Benoit?"

Cinder bir net bağlantısı kurdu ve Michelle Benoit'nın kimlik çipine uzanan sinyali takip etti. "Sinyal yukarıdan geliyor," diye fısıldadı. Basamaklar, metal bacağının ağırlığı altında inledi. Duvarlara ufak ekranlar yerleştirilmişti. Ekranların içindeki görüntü, pilot üniformalı orta yaşlı bir kadın ile kızıl saçlı genç bir kızın fotoğrafları arasında değişip duruyordu. Ufak bir çocukken çillerle kaplı tombalak bir kız

olmasına karşın, daha sonraki fotoğraflarına göre oldukça çarpıcı bir genç kızdı ve Thorne fotoğrafların yanından geçerken buğulu bir sesle, *"Merhaba* Scarlet," dedi.

"Bayan Benoit?" diye seslendi Cinder tekrar. Yaşlı kadın ya derin bir uykudaydı ya da Cinder'ın görmek istemediğinden emin olduğu türden bir durumla karşılaşmak üzerelerdi. Merdivenler sona erdikten sonra karşılarına çıkan ilk kapıyı titreyen ellerle ittirdi ve kendini, yatağa uzanmış bir ceset görüntüsü karşısında çığlığı basmamaya hazırladı.

Ama ortada bir ceset yoktu.

Sadece tıpkı hangar gibi, bu odanın da altı üstüne getirilmişti.

İçeride giysiler, ayakkabılar, takılar ve battaniyeler vardı ama bir insan yoktu.

Ceset de yoktu.

"Kimse yok mu?"

Odayı incelerken Cinder'ın gözüne, pencere pervazı üstündeki ufak bir şey çarptı ve bir anda gerginleşti. Hızla yürüdü ve minik çipi eline alarak Thorne'a gösterdi.

"O da nedir?" diye sordu Thorne.

"Michelle Benoit," dedi Cinder. İç geçirerek net bağlantısını sonlandırdı.

"Yani... Kendisi burada değil mi?"

"Aklım çalıştır," diye homurdandı Cinder ve Thorne'un yanından geçerek koridora yöneldi. Yumruklarını beline dayayarak, diğer kapalı kapıyı süzdü. Burası da bir başka yatak odası olmalıydı.

Ev terk edilmişti. Ne Michelle Benoit ne de torunu yakınlardaydı. Ona istediği cevaplan verecek kimse yoktu.

"Kimlik çipi üstünde olmayan birini nasıl bulabiliriz ki?" dedi Thorne.

"Bulamayız," dedi Cinder. "Çipin çıkarılmasının amacı da bu zaten."

"Komşulara sorabiliriz. Belki bildikleri bir şeyler vardır."

Cinder bir inilti sesi çıkardı. "Başka kimseyle konuşacak değiliz. Hâlâ kaçak birer suçlu olduğumuzu unuttun herhalde?" Cinder sürekli değişen fotoğraflara baktı. Bir tanesinde Michelle Benoit ve kızıl saçlı genç bir kız, gururlu bir tavırla, yeni ekilmiş bir sebze bahçesinde çalışıyorlardı."

“Haydi,” dedi Cinder, sanki toprakla çalışan kendisiymiş gibi ellerini silkeleyerek. “Rampion kimsenin dikkatini çekmeden önce buradan uzaklaşalım.” Basamakları inerken, parkeler ayaklarının altında tok bir sesle inledi ve Cinder zemin katına ulaştı.

Ön kapı ardına kadar açıldı. Cinder olduğu yerde donakaldı.

Önünde, bal sarısı saçlarıyla, oldukça güzel bir kız duruyordu.

Kızın gözleri önce şaşkınlıkla, sonra tanımayla genişledi. Bakışları Cinder’ın sayborg eline indi ve yüzündeki tüm kan aniden çekildi.

“Bonjour hanımefendi,” dedi Thorne.

Kız Thorne’a baktı. Sonra gözleri devrildi ve pat diye yere yığıldı.

BÖLÜM

Otuz Üç

CINDER BIR KÜFÜR SAVURARAK ARKASINDAKI Thorne'a baktı. Ama Thorne, sadece omuz silkmekle yetindi. Cinder gözlerini bayılan kıza geri çevirdi. Kızın başı, hemen girişteki masanın altında, garip bir açıyla duruyordu ve ayakları kapı eğişine doğru uzanmıştı.

"Michelle Benoit'nın torunu bu kız mı?" diye sordu Cinder. Retina tarayıcısı kızın yüz hatlarını veri tabanındaki bilgilerle eşleştirip herhangi bir sonuç alamamıştı. Kız Scarlet Benoit olsaydı, eşleştirme mutlaka olumlu sonuçlanırdı. "Neyse, boş ver," dedi Cinder ve kızın hareketsiz bedenine doğru yaklaştı. Masayı bir kenara ittirdiğinde, kızın başı bir pat sesiyle yere indi.

Cinder kızın üstünden uzandı ve kapıdan dışarıya göz gezdirdi. Kapının önünde, eski bir hava aracı duruyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Thorne.

"Bakıyorum." Cinder arkasına döndüğünde Thorne'u merdivenlerin başında durmuş, kızı hafif bir merakla süzerken buldu. "Kız yalnız gibi görünüyor."

Thorne hınzırca sırttı. "Onu da yanımızda götürmeliyiz."

Cinder ona dik bir bakış attı. "Çıldırdın mı sen?"

"Aşktan çılgına döndüm. Çok çarpıcı bir kız."

"Sen aptalın tekisin. Onu oturma odasına taşımama yardım et."

Thorne herhangi bir itirazda bulunmadı ve birkaç saniye sonra Cinder'ın yardımına bile ihtiyaç duymadan kızı kollarının arasına almıştı bile.

"Koltuğa yatır." Cinder önden gitti ve koltuktaki solmuş yastıkların yerini değiştirdi.

"Ben böyle iyiyim." Thorne duruşunu bir parça değiştirdi ve kızın başının, göğsüne düşmesine, sarı saçlarının deri ceketinin fermuarına takılmasına sebep oldu.

"Onu koltuğa yatır Thorne. Hemen şimdi."

Thorne kendi kendine homurdanarak kızı yatırdı, kızın açılan belini titizlikle tişörtünü düzelterek kapattı ve sonra bacaklarını daha rahat bir pozisyona geçirmeye giriştiğinde, Cinder adamı yakasından tuttuğu gibi geriye doğru çekti. "Gidelim buradan. Kız bizi tanıdı. Uyandığı anda polise haber verecektir."

Thorne deri ceketinin cebinden bir el ekranı çıkardı ve Cinder'a uzattı.

"O da nereden çıktı?"

"Kızın el ekranı. Sen paniklerken ben de onu araklamakla meşguldüm."

Cinder el ekranını Thorne'un elinden kaptığı gibi, askeri kargo pantolonunun yan ceplerinden birine attı. "Buna rağmen *birilerine* bahsetmesi uzun sürmeyecektir. Onlar da buraya gelip araştırma yapacak ve bizim Michelle Benoit'nın peşinde olduğumuzu anlayacaklar. Bu durumda kendileri de Michelle Benoit'yı bulmaya çalışacak ve... Belki de gitmeden önce kızın hava aracını çalışmaz hâle getirmeliyim."

"Bence kalıp onunla konuşmalıyız. Belki de Michelle'i nerede bulabileceğimizi biliyordur."

"Kalıp *konuşmak* mı? Ve böylece ona, izimizi bulabilmeleri için daha fazla bilgi mi sunalım? Şimdiye kadar duyduğum en aptalca fikir bu.

"Dur bakalım. Onu yanımızda götürme fikrim bence daha iyidir. Ama o fikri çoktan reddettin bile ve ben de şimdi plan B'ye geçiş yapmak zorunda kaldım ki bu da onu sorgulamak demek oluyor. Ve şimdiden sabırsızlanmaya başladım. Eski kız arkadaşımla, adını "sorgulama" koyduğumuz bir oyun oynardık ve..."

"Bu kadarı yeterli." Cinder bir elini kaldırarak Thorne'u susturdu. "Bu kötü bir fikir. Ben hemen şimdi buradan ayrılıyorum ve sen istersen, yeni kız arkadaşının yanında kalmakta serbestsin." Cinder bir hışımla Thorne'un yanından geçerek kapıya yöneldi.

Thorne, Cinder'ın topuklarından ayrılmadı. "İşte *bu* kesinlikle bir kıskançlık gösterisiydi."

Kapı yolunu yarılamışken arkalarından yükselen bir inilti sesiyle durdular ve dönüp baktıklarında, kızın kirpiklerini titreştirerek gözlerini açtığını gördüler.

Cinder bir küfür daha savurdu ve Thorne'u kapıya doğru çekiştirdi. Ama Thorne olduğu yerden kıpırdamadı. Bir an sonra Cinder'ın

kavrayışından kurtuldu ve oturma odasına geri yöneldi. Kız, yüzünde bir dehşet ifadesiyle doğruldu.

"Korkmana gerek yok," dedi Thorne. "Canını yakmayacağız." "Siz net ekranlarında gördüğüm şu kaçaklarsınız," dedi kız, alımlı bir Avrupa aksanıyla. Sonra ağzı açık bir hâlde Cinder'a baktı. "Sen... Sen..."

"Aycı sayborg firarisi?" diye yardımcı oldu Thorne.

Kızın yüzündeki son bir parça kan da çekildi. Cinder içinden bir sabır duası okudu.

"B-beni öldürecek misiniz?"

"Hayır! Hayır, tabii ki hayır." Thorne koltuğun diğer tarafına çöktü. "Sadece birkaç soru sormak istiyoruz."

Kız yutkundu.

"Adın nedir aşkım?"

Kız alt dudağını ısırdı ve Thorne, güvensizlik ve umutla karışık bir ifadeyle baktı. "Emilie," dedi kız, zar zor duyulabilir bir sesle.

"Emilie. Güzel bir kıza yakışan, güzel bir isim." içinden yükselen öğürme refleksini bastıran Cinder, başını kapının çerçevesine tosladı. Çıkan ses, kızın dikkatini tekrar Cinder'a yöneltmesine ve korkuyla sinmesine sebep oldu.

"Üzgünüm," dedi Cinder, iki elini de uzatarak. "Ee, seninle tanışmak gerçekten çok güzel."

Gözleri Cinder'ın metalden eline kilitlenen Emilie, histerik bir ağlama krizine girdi. "Lütfen beni öldürmeyin. Sizi gördüğümden kimseye bahsetmem! Söz veriyorum, yeter ki beni öldürmeyin!" Ağzı bir karış açık kalan Cinder'ın gözleri, bir an için kızı bu krize sokan eline indi. Ama bir an sonra anladı ki kızın asıl korktuğu şey, bir sayborgla değil, bir Aycıyla karşı karşıya olmasıydı. Cinder yan gözle Thorne'a baktı. Thorne'un onu süzen gözleri ise sanki suçlamalarla doluydu. Thorne sonra pes dercesine ellerini havaya attı. "İyi. Bu işi sana bırakıyorum o zaman," dedi Cinder ve bir hışımla odadan dışarı çıktı.

Merdivenlere oturan Cinder, pencereden dışarısını, eve uzanan yolu izlerken, içeride kızı sakinleştirmeye çalışan Thorne'un sesini işitebiliyordu. Dirseklerini dizlerine dayadı ve Thorne'un mırıltıları ile Emilie'nin hıçkırıklarını dinledi, şakaklarını ovuşturarak baş ağrısı başlangıcına karşı savaş verdi.

Bir zamanlar insanlar ona tiksinti dolu ifadelerle bakarlardı. Artık, onu görünce dehşete düşüyorlardı.

Cinder hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi.

Dünyaya bu hâlde olmasının kendi suçu olmadığını haykırmak istiyordu. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Eğer kendisine bir tercih hakkı verilseydi bile, seçimi bu olmazdı.

Aycı. Sayborg. Kaçak. Kanun dışı. Toplum dışı.

Cinder yüzünü kollarının arasında gömdü ve bu haksız sıfatları aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Kendine nefret etmekle bir yere varamazdı. Bundan önce endişelenmesi gereken pek çok şey vardı.

Diğer odada, Thorne'un Michelle Benoit'nın adını sarf ettiğini ve kızdan kendilerine yardımcı olabilecek herhangi bir bilgi kırıntısı dilendiğini işitti. Ama Thorne'un aldığı tek yanıt, gevelenmiş birkaç özür oldu.

Cinder içinden, *keşke kızı, ona zarar vermeyeceklerine, gerçekten de iyi insanlar olduklarına ikna etmenin daha iyi bir yolu olsaydı*, diye dileyerek iç geçirdi.

Omuzları aniden gerginleşti.

Kızı buna ikna *edebilirdi.* Hem de kolayca. İçi bir anlığına suçluluk duygusuyla doldu ama yine de bu fikri bir yana atmadı. Gözünü ufka çevirdi ve bâlâ tarlaların ötesinde herhangi bir hareketlilik olmadığını gördü.

Parmaklarını iç içe geçirdi ve düşüncelere daldı.

"Michelle Benoit'yı tanıyorsun, değil mi?" diye yükseldi Thorne'un sesi, yalvarırmış gibi çıkmaya başlayan bir tınıyla. "Yani sonuçta, onun evindesin. Burası onun evi, değil mi?"

Cinder başparmaklarıyla şakalarını ovuşturdu.

Kendisi, yeteneğini kötüye kullanan Kraliçe Levana ve diğer Aycılar gibi biri değildi. Aldatarak, beyin yıkayarak ve kontrol altına alarak diğer insanları kendi çıkarına kullanmak gibi bir isteği yoktu.

Ne var ki birini kontrol altına almak, iyi bir amaca hizmet edecekse... Sadece kısa süreliğine...

"Lütfen ağlamayı bırak artık Emilie. Sadece basit bir soru sordum."

"İyi," diye mırıldandı Cinder, merdivenlerden kalkarak. "Bu sonuçta onun da iyiliğine olacak."

İçindeki suçluluk duygusunu dağıtmak için derin bir nefes aldı ve oturma odasına geri girdi.

Ağlamaktan şişmiş gözleri hızla Cinder'a dönen kız, geriye doğru sindi.

Cinder kendini rahatlamaya zorladı ve sinirlerindeki hafif karıncalanmayı geri çağırdı. Sıcakkanlılığa, şefkate ve güzel düşüncelere odaklandı. "Biz senin dostlarınız," dedi. "Sana yardıma geldik."

Emilie'nin gözleri parladı.

"Michelle Benoit'nın nerede olduğunu söyleyebilir misin Emilie?"

Emilie yanağından süzülen son bir damla gözyaşının farkında bile değildi. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Uç hafta önce ortadan kayboldu. Polis hiçbir ipucu bulamadı."

"Bu konuda herhangi bir bilgin var mı?"

"Madam Benoit, Scarling sebze nakliyatı yaptığı sırada, gün ortasında ortadan kayboldu. Kendisine ait bir hava aracı veya uzay gemisi yoktu. Eşyalarım da yanına almamıştı. Kimlik çipi çıkartılmış, el ekranı ile birlikte geride bırakılmıştı."

Duyduklarını idrak etmeye başladıkça, yarattığı arkadaşlık ve güven havasını sürdürebilmek için, Cinder'ın tüm gücünü kullanması gerekti.

"Scarlet'ın bu konuda bildiği başka şeyler olabilir sanıyorum."

Cinder sırtını dikleştirdi.

"Scarlet kendini babaannesini bulmaya adamıştı. Birkaç gün önce bana gelip bir süre uzaklara gideceğini söyledi ve benden çiftliğe göz kulak olmamı istedi. Babaannesine dair bir ipucu yakalamış gibi görünüyordu ama ne olduğunu bana söylemedi. Çok üzgünüm."

"O günden sonra Scarlet'tan hiç haber aldın mı?" diye sordu Thorne, öne doğru eğilerek.

Emilie başını iki yana salladı. "Hayır. Onun için endişeleniyorum ama çetin cevizdir. Ona bir şey olmaz." Yüzü çocukça bir neşeyle aydınlandı. "Yardımcı olabildim mi? Elimden geleni yapmak isterim."

Cinder kızın sergilediği heves karşısında irkildi. "Evet, yardımcı oldun. Teşekkürler. Aklına gelen başka bir şey olursa-"

"Son bir sorum var," dedi Thorne, bir parmağım kaldırarak. "Gemimizin biraz tamire ihtiyacı var. Yakınlarda iyi bir yedek parça dükkânı biliyor musun?"

BÖLÜM

Otuz Dört

SCARLET RAHATSIZ BIR UYKU ÇEKMIŞ, TÜM GECE sihirbazlar ve kurtlarla dolu rüyalar görmüştü. Nihayet gözünü açmayı başardığında, onun için bırakılmış iki tepsi yemek buldu. Yemeği görmekle bile karnı guruldadı ama midesinin isyanını duymazdan geldi ve pis yatak üstünde dönerek, yüzü duvara bakacak şekilde uzandı. Yıllar önce biri, eski soyunma odasının duvarına adının baş harflerini kazımıştı. Scarlet parmağını harflerin üstünde gezdirdi, ikinci çağdan bir opera yıldızının mı, yoksa bir savaş esirinin mi işiydi acaba?

Harfleri kazıyan kişi, son nefesini bu odada mı vermişti?

Scarlet alnını soğuk duvara dayadı.

Koridordaki tarayıcıdan bir bip sesi yükseldi ve kapı bir tangırtı sesiyle açıldı.

Scarlet yatağında döndü ve donakaldı.

Kapı eşiğinde Wolf duruyordu. Başım kapı çerçevesine çarpmamak için eğilmek zorunda kalmıştı. Gözleri karanlığı delip geçiyordu. Ama değişen tek şey, gözleri değildi. Bir zamanlar darmadağın, oraya buraya dikilmiş saçları, şimdi özenle geriye doğru taranmıştı ve bu hâli, yakışıklı yüzüne fazlasıyla soğuk, fazlasıyla zalim bir hava katmıştı. Yüzündeki toz toprak yıkanmış, Scarlet'ın diğer askerlerin üstünde gördüğü türden bir üniforma giyinmişti; Bordo rengi bir gömlekle, omuzlarıyla kollarında üstü rün kaplı koruyucular, üstünde içi boş tabanca kılıflarının dizildiği dolu kemer ve kuşaklar. Scarlet kısa bir an için Wolf'un silahsız dövüşmeyi mi tercih ettiğini yoksa onun hücresine silah getirmesine izin mi verilmediğini merak etti.

Scarlet yatağından fırladı, yer ayaklarının altında sallanınca bu hareketinden anında pişman oldu ve ayakta kalabilmek için duvardan destek alması gerekti. Wolf sessizliğini koruyarak kızı izlemeye devam etti. Sonra gözleri nihayet kenetlendi ve Wolf'un karanlık, ifadesiz bakışlarına karşın, Scarlet'ın gözleri her saniye artan bir öfke ve nefretle parlıyordu.

“Scarlet.” Wolf’un yüzünde bir tür içsel savaşa dair bir ifade belirip kayboldu.

Wolf’a karşı tiksintisi, Scarlet’ın aklının başından gitmesine sebep oldu ve bir çığlık attı. Odayı ne zaman arşınladığının bile farkında değildi, ama bir an sonra yumrukları Wolf’un çenesine, kulağına isabet etmiş, göğsüne darbe üstüne darbe indiriyordu.

Kızı durdurmadan önce beş yumruğa izin veren Wolf’un tek tepkisi, yüzünü buruşturmak oldu. Wolf, Scarlet’ın havadaki her iki elini de bileğinden yakaladı ve kendi karnına bastırarak kızı kontrol altına aldı.

Scarlet bedenini geriye doğru savurdu ve topuklarıyla Wolf’un diz kapağına bir tekme savurmaya yeltendi. Ama Wolf kızı öyle bir hızla kendi etrafında çevirdi ki Scarlet kendini bir anda onun kolları altında kenetlenmiş, yüzünü arkadaki duvara dönük hâlde buldu.

“Bırak beni!” diye bağırdı. Ayağıyla Wolf’un ayak parmaklarını ezmeye çalışırken, deli gibi debelenip çığlıklar attı ama onun canını yakmayı başardıysa bile Wolf bunu hiç belli etmiyordu. Scarlet başını geriye doğru çevirdi ve gerçekten de onu ısırmayı başarabileceğini düşünmemesine rağmen dişlerini gösterdi. Ama ardından, boynunu acı verecek derecede bükme pahasına, Wolf’un çenesine okkalı bir tükürük kondurabilmeyi başardı.

Wolf tekrar yüzünü buruşturdu ama kızı serbest bırakmadı. Ona bakmadı bile.

“Hain! Piç herif! Bırak beni!”

Scarlet geriye doğru bir tekme savurmak için dizini tekrar kaldırdığı sırada Wolf kızın isteğine uydu ve onu serbest bıraktı. Scarlet bir şaşkınlık nidasıyla, öne doğru yere serildi.

Dişlerini sıkarak hızla Wolf’tan uzaklaştı. Dizleri zonkluyordu ve ayağa doğrulabilmek için duvardan güç almak zorunda kaldı. Sonra Wolf’la yüzleşmek için hızla döndü. Midesi kaynıyordu, içindeki nefret, tiksinti ve öfke yüzünden, kendini her an kusabilecekmiş gibi hissediyordu.

“Ne var?” diye haykırdı Scarlet. “Ne istiyorsun?”

Wolf bileğiyle çenesindeki tükürüğü sildi. “Seni görmem gerekiyordu.”

“Neden? Beni nasıl da aptal yerine koyduğundan bahsederek böbürlenebilmek için mi? Beni nasıl da *kolayca* ikna edebildiğinden...”

Scarlet baştan ayağa ürperdi. *"Bana dokunmana* izin verdiğime inanamıyorum." O dakikaların anısını dağıtmak istercesine kıvranarak kollarını ovuşturdu. "Defol! Beni yalnız bırak!"

Wolf yerinden kıpırdamadan, uzun bir süre sessiz kaldı. Hızla geriye dönen Scarlet kollarını göğsünde kavuşturdu ve titreyerek gözlerini duvara dikti.

"Sana pek çok konuda yalan söyledim," dedi Wolf sonunda.

Scarlet burnundan soludu.

"Ama özürlerimde samimiyim."

Scarlet kaşlarını çattı, gözünün önünde beyaz noktacıklar uçuştu.

"Sana asla yalan söylemek veya seni korkutmak istemedim...

Ve trendeyken denedim..."

"Bunu aklından bile geçirme." Scarlet yüzünü tekrar Wolf a döndü. Tekrar adamın üstüne atılarak kendini bir aptal yerine koymamak için, tırnaklarını kollarına gömdü. "O konuyu açmayı ve bana yaptıklarını... Babaanneme yapılanları haklı göstermeyi *aklından bile geçirme!"*

"Scarlet... " Wolf kıza doğru bir adım attı ama Scarlet ellerini havaya kaldırarak baldırları yatağa dayanana kadar geriledi

"Yaklaşma bana. Seni görmek bile istemiyorum. Seni dinlemek de istemiyorum. Bana tekrar dokunmana izin vermektense, ölürüm daha iyi."

Scarlet, Wolf'un boğazının güçlü bir yutkunuşla gerginleştiğini gördü. Wolf'un yüzünde incindiğini belirten bir ifade belirdi ama bu yalnızca, Scarlet'ın daha da öfkelenmesine sebep oldu.

Wolf kapıya doğru bir bakış attı. Scarlet onun bakışını takip ettiğinde, her zamanki gardiyanının hemen dışarıda durmuş, sanki popüler bir drama dizisi izler gibi onları seyrettiğini gördü. Midesi kasıldı.

"Bunu duyduğunla üzüldüm Scarlet," dedi Wolf. Sesindeki pişmanlık tınısı kaybolmuş, yerini tekrar işgüzar bir zalimlik almıştı. "Çünkü buraya gelmemin sebebi özür dilemek değildi."

Scarlet sırtım dikleştirdi. "Ne için geldiğin umurumda bile değil."

Wolf tek bir adımla, birden Scarlet'ın yanında bitmiş, ellerini kızın saçlarına daldırmış ve onu duvara bastırmıştı. Dudakları, Scarlet'ın önce şaşkınlıkla, sonra öfkeyle dolu çığlığını bastırdı. Scarlet onu üstünden

atmaya çalıştı ama bunun, demir parmaklıklı kapıyı elleriyle itmekten pek farkı yoktu.

Wolf'un dilini ağzında hissettiğinde Scarlet'ın gözleri hayretle genişledi ve bir anlık isyankârlıkla onu ısırmayı düşündü ama sonra, başka bir şey dikkatini çekti. Düz ve sert, ufak bir şey, ağzının içine bastırılıyordu. Scarlet'ın tüm bedeni kasıldı.

Wolf dudaklarını geri çekti. Scarlet'ı kavrayışını gevşetti ve başını kızın göğsüne yasladı. Wolf'un yara izleri, Scarlet'ın gözü önündeki birer bulanıklık halindeydi. Scarlet nefes almakta zorlandığını fark etti.

Ve sonra Wolf bir şeyler mırıldanmaya başladı. O kadar alçak bir sesle konuşuyordu ki Scarlet onun dudaklarından dökülen kelimeleri zar zor işitebildi. "Sabaha kadar bekle," dedi. "Bu gece dünya güvenli bir yer olmayacak."

Wolf'un gözleri, parmaklarına kıvırdığı bir tutam kızıl saçtaydı. Sonra, sanki Scarlet'a dokunmak onu acı vermişçesine irkildi.

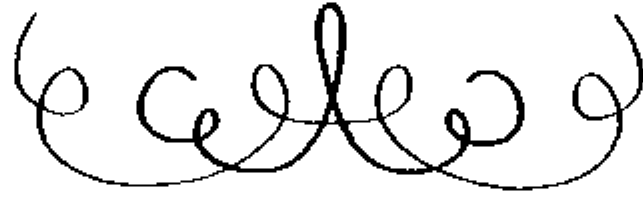
Öfkesi geri dönen Scarlet, Wolf'un elini ittirdi ve adamın omzunun altından fırlayarak odanın diğer köşesine kaçtı. Sonra yatağın üstüne geçerek çömelmiş hâlde durdu. Bir eliyle ağzını kapatırken, diğer elini dengesini sağlamak için duvara dayadı.

Tüm bedeni alevler içindeyken, Wolf odadan ayrılana kadar öylece bekledi. Demir parmaklıklar açıldı ve kapandı.

Dışarıdaki gardiyanın alaycı bir şekilde güldüğünü işitti. "Hepimizin bir tür takıntısı var sanırım," dedi gardiyan ve sonra iki adamın koridorda uzaklaşan ayak sesleri duyuldu.

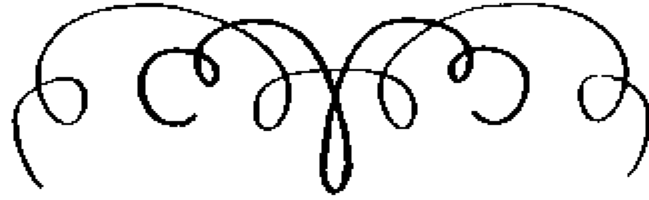
Duvara doğru yığılan Scarlet, ağzındaki yabancı nesneyi avucuna tükürdü.

Ufak bir kimlik çipi.

dördüncü kitap

"Seni daha iyi yiyebilmek için tatlım."

BÖLÜM

Otuz Beş

“İYİ OLACAKTIR, DERT ETME.”

Dalıp gitmiş Cinder şaşkınlıkla irkildi. Thorne ufak bir kapsül aracını Fransa’nın Rieux Kasabası’na doğru sürüyordu ve Cinder, hâlâ bir yere çarpıp ölmediklerine hayret etmekle meşguldü.

“Kim iyi olacaktır?”

“Emilie adında şu kız. Onu Aycı zihin numarası şeyiyle bayıltma konusunda kendini kötü hissetmemelisin. Uyandığında, büyük ihtimalle kendini oldukça dinlenmiş hissedecektir.”

Cinder dudaklarını büzüştürdü. Aklı tamamen bir güç kaynağı bulmaya ve birileri Rampion’a denk gelmeden önce, çiftliğe, İko’ya geri dönmekle meşguldü ve arkalarında bıraktıkları sarışın kız hakkında neredeyse hiç düşünmemişti bile. Kızı kendilerine güvenmek üzere etki altına alma kararını verdikten sonra, bu konudaki tüm şüphe ve suçluluk duygusu, garip bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Kızın gözünü boyamak, Cinder’a son derece doğal, kolay ve yapılacak en doğru şey olarak görünmüştü.

O konudaki rahatlığı Cinder’ı daha önce hissettiği suçluluk duygusundan bile daha fazla rahatsız etti. Eğer bunu yapmak, *kendine bile* bu kadar doğal geliyorsa, yeni yeteneklerini sadece birkaç gündür kullanıyorken, koca bir hayatın deneyimine sahip bir sihirbaza nasıl karşı koyabilirdi ki? Veya kraliçenin kendisine?

“Sadece biz buralardan uzaklaştıktan çok sonra uyanmasını umuyorum,” diye mırıldandı Cinder. Gözlerini tekrar pencereye çevirdi ve yansımasına bakarak atkuyruğunu yeniden yaptı. Yansımada, kahverengi gözlerini ve sade yüz hatlarını zar zor görebiliyordu. Başını eğdi ve göz boyamasını kullandığı sırada diğer insanların gözüne nasıl göründüğünü merak etti. Kendisi bunu asla bilemeyecekti elbette. Aynalar göz boyamasını yansıtmazdı. Ama Thorne, gördüğünden oldukça etkilenmiş görünmüştü ve Kai...

Sana bakmak, kraliçeye bakmaktan bile daha acı verici.

Kai'nin bu sözleri, tüm ağırlığıyla Cinder'ın üstüne çöktü.

Kasaba altlarında belirdi ve Thorne fazlasıyla hızlı bir inişe geçti. Cinder belindeki emniyet kemerini kavradı.

Thorne gemiyi düzeltti ve öksürdü. "Sert bir rüzgâr var."

"Eminim öyledir." Cinder başım koltuğun arkasına yasladı.

"Bugün fazladan bir kasvetlisin sanki," dedi Thorne, Cinder'ın çenesine parmak atarak. "Neşelen. Michelle Benoit'yı bulamamış olabiliriz ama en azından, artık prensese ev sahipliği yapmış olduğunu biliyoruz ve bu iyi bir şey. İlerleme kaydettik."

"Kaydettiğimiz tek ilerleme, altüst edilmiş bir ev bulmak ve bizi ilk görüşte tanıyan bir siville temasa geçmek."

"Evet, çünkü ünlüyüz." Thorne bu sözü belli bir gururla, şarkı söylercesine sarf etmişti. Cinder gözlerini devirdiğinde, Thorne kızın kolunu dürtükledi. "Haydi ama, her şey daha kötü de olabilirdi."

Cinder bir kaşımı kaldırdığında, Thorne'un sırıtışı genişledi.

"En azından birbirimize sahibiz." Thorne sanki her ikisi de emniyet kemerleriyle bağlı olmasa, onu sımsıkı kucaklayacakmışçasına, kollarını öne doğru uzattı. Geminin burnu sağa doğru yattığında elini hızla tekrar kontrollere attı. Ve geminin bit güvercin sürüne dalmasını son anda önledi.

Cinder ağzına götürdüğü metalden eliyle kahkahasını gizledi.

Cinder, kasabaya gelmelerinin ne kadar kötü bir fikir olduğunu, ancak Thorne çarpık bir şekilde Arnavut kaldırımlı bir ara sokağa indiğinde fark etti. Ama bu konuda pek bir seçenekleri yoktu. Rampion u uzaya çıkarmak istiyorlarsa, yeni bir güç kaynağı bulmaları gerekliydi.

"insanlar bizi görecek," dedi Cinder, kapsül gemiden inerken. Yüz yıllık taş binalar ve gümüş yapraklı akçaağaç gölgesi altında, ıssız bir sokaktaydılar. Ama bu huzurun, Cinder'ın sinirlerini yatıştırma konusunda hiçbir etkisi olmadı.

"Ve sen de o kullanışlı beyin yıkama büyünü hepsinin üstünde uygularsın ve bizi gördüklerini fark etmezler bile. Yani demek istiyorum ki bizi yine de görürler elbette ama tanımazlar. Ya da... Baksana, bizi görünmez *yapabilir misin?* işte bu oldukça faydalı olurdu."

Cinder ellerini ceplerine soktu. "Tüm bir kasabayı kandırabilir miyim, bilmiyorum. Hem ayrıca, bunu yapmaktan hoşlanmıyorum. Bana kendimi... Kötü biri gibi hissettiriyor."

Kendisini görebilse, Cinder içsel yalan tespit programının, bu lafları bir yalan olarak işaretleyeceğini biliyordu. Aslında Aycı yeteneğini kullanmak, ona *fazlasıyla* normal geliyordu ve belki de bunu korkunç bir yanlışlık hâline getiren de buydu.

Thorne mavi gözlerinde bir parıltıyla, başparmaklarını kemerine taktı. Şu eski moda taşra kasabasında, üstündeki gösterişli deri ceketiyle bir parça gülünç görünüyordu. Ama buna rağmen, bu kasabada doğup büyümüş biri havasındaydı. Hatta istediği her yere uyum sağlayabilecek biri gibi görünüyordu. "Çılgın Aycının teki olabilirsin ama kesinlikle *kötü* biri değilsin. Göz boyamanı insanlara ve daha önemlisi, *bana* yardımcı olmak için kullandığın sürece, suçluluk duymanı gerektirecek hiçbir şey yok." Cinder ağzı bir karış açılmış hâlde ona bakarken, Thorne bir ayakkabı dükkânının kirli vitrinine bakarak saçlarını düzeltti.

"Umarım moral konuşmasından anladığın şey bu değildir."

Thorne alaycı bir şekilde sırıtarak, başını bir sonraki dükkâna doğru salladı, "işte geldik," dedi, ahşap bir kapıyı gıcırtılar eşliğinde ittirerek.

Dükkândan içeri adım attıklarında, onları dijital çan sesleri ve motor yağı ile yanık lastik kokusu karşıladı. Cinder kendine evi hatırlatan kokuyu ciğerlerine çekti. Mekanik işleri. Makineler. İşte *Cinder'ın* ait olduğu yer burasıydı.

Taş cephesi ve klasik ahşap pervazlarıyla dükkân, dışarıdan bakıldığında oldukça küçük ve tatlı bir yer gibi görünmüştü. Ama Cinder içeri girdiğinde, dükkânın büyük ihtimalle tüm bir sokağın arkasına kadar uzanan, devasa bir alana sahip olduğunu fark etti. Dükkânın kapıya yakın kısımlarında yer alan metal rafların üstü, android parçaları ve net ekranları ile doluydu. Cinder dükkânın arka taraflarında ise hava araçları, traktörler ve uzay gemileri gibi, çok daha büyük araçlar için parçaların yer aldığını görebiliyordu.

"Mükemmel," diye mırıldandı Cinder, arka tarafa doğru ilerleyerek.

Çalışma masasında oturan, yüzü sivilce dolu bir gencin yanından geçtiler ve Cinder anında göz boyamasını kullanarak, kendini ve Thorne'u, aklına gelen ilk şekilde kamufle etti: Kir pas içindeki iki tarla çalışanı. Cinder aslında bu yanılsamanın gerekli olduğunu bile düşünmedi. Yüzünü önündeki el ekranına gömmüş, oyun oynayan genç çocuk, başını kaldırıp selam vermeye bile tenezzül etmemişti.

Cinder güç dönüştürücülerle dolu rafların başına vardı ve bir motor vincine yaslanmış devasa bir adama, dükkândaki onlardan başka tek diğer müşteriye denk geldi. Adamın gözleri, rafları incelemekten ziyade kızın tırnağının altındaki kirlere odaklanmıştı ve Cinder'ın bakışlarıyla buluştuğunda, alaycı bir şekilde sırıttı.

Metalden elini cebine sokan Cinder, adamın düşüncelerinin havadaki titreşimlerini buldu ve onları isteği gibi yeniden şekillendirdi. *Bizimle hiç ilgilenmiyorsun.*

Ama adamın sırıtışı sadece daha da genişledi ve Cinder'ın ürpermesine sebep oldu.

Adam bir an sonra sırtını döndüğünde, Cinder rafların arasına daldı. Dikkati hem göz boyamasını sürdürmeye hem de yamru yumru parçalar arasından, almaya geldikleri güç kaynağını bulmaya odaklıydı. Güç kaynağım buldu, ralta durduğu yerden kaptı, ağırlığı karşısında şaşkınlıkla keskin bir nefes verdi ve hızla dükkânın ön tarafına dönmeye koyuldu.

Yabancı adamın görüş açısından çıktıkları anda, Thorne rahat bir nefes verdi. "Beni korkuttu."

Cinder başıyla onayladı. "Sen gidip kapsül gemiyi çalıştırsan iyi olur, belki hızlıca ayrılmamız gerekebilir." Cinder güç kaynağını pat diye kasanın önündeki tezgâha bıraktı.

Kasiyer başını kaldırmaya bile tenezzül etmedi. Bir elinin başparmağı hâlâ oyunla ilgilenmeye devam ederken, diğeriyle tarayıcıyı Cinder'a uzattı. Tarayıcının kırmızı lazeri tezgâha vurdu.

Cinder'ın midesi dehşetle kasıldı. "Ee."

Çocuk başını oyundan kaldırmayı başardı ve Cinder'a asabi bir bakış fırlattı.

Cinder yutkundu, ikisinin de bir kimlik çipi yoktu ve bu da ödeme yapamayacakları anlamına geliyordu. Acaba bu sorunu da göz boyamasıyla çözebilir miydi? *Levana olsa,* büyük ihtimalle rahatça çözerdi, diye düşündü.

Cinder ağzını açamadan önce, pırıltılar saçan bir şeyin, yüzünün hemen yanında sallandığını fark etti.

"Bu yeterli mi?" dedi Thorne, altın kaplama, dijital ekranlı kol saatini kasiyere doğru uzatarak. Cinder bu saati, Alak'ın, Yeni Pekindeki uzay gemisi hangarı sahibinin kolunda gördüğünü hatırladı.

“Thorne!” dedi Cinder, tıslamasına.

“Burası bir tefeci dükkânı değil,” dedi çocuk, elindeki tarayıcıyı tezgâha bırakarak. “Ödeme yapacak mısınız, yapmayacak mısınız?”

Cinder, Thorne’a dik bir bakış fırlattı ama sonra, dükkanın arkasında rastladıkları garip adamın, rafların arasından belirdiğini gördü. Adam onlara doğru ilerlerken neşeli bir ıslık öttürdü, sonra bir cebinden kalın iş eldivenlerini çıkardı. Sonra bir eldiveni gösterişli hareketlerle sol eline geçirdi.

Kalbi güm güm çarpan Cinder, yüzünü kasiyer çocuğa geri çevirdi. “Saati istiyorsun,” dedi. “Bu, güç kaynağı için yeterince adil bir takas ve bizi polise bildirmek aklına bile gelmeyecek.” Çocuğun gözlerine dalgın bir bakış hâkim oldu. Thorne saati onun avucuna bırakırken, çocuk sadece başını salladı. Cinder tezgâhın üstündeki güç kaynağını kaptı. Thorne’la beraber hızla kapıya yöneldiler ve bir an sonra sahte çan sesleri arkalarında kaldı.

“Bundan sonra hırsızlık yapmak yok!” dedi Cinder, Thorne onun yanında yürürken.

“Haydi ama, o saat sayesinde işimiz halloldu.”

“Hayır, işimiz *benim* sayemde halloldu ve unuttuysan hatırlatayım; insanlar üstünde kullanmak istemediğim zihin numarası, işte tam olarak buydu.”

“Kendini kurtarmak uğruna olsa bile mi?”

“Evet!”

Cinder’ın gözünün önünde bir uyarı ışığı yanıp söndü. Bir ileti almak üzereydi.

Bir an sonra, kelimeler gözünün önünden akıp gitmeye başladı.

POLİS TARAFINDAN TESPİT EDİLDİK. ONLARI OLABİLDİĞİNCE UZUN GEMİ DIŞINDA TUTMAYA ÇALIŞACAĞIM.

Cinder sokağın ortasında sendeledi.

“Ne oldu?” dedi Thorne.

“İko’dan mesaj geldi. Polis gemiyi bulmuş.”

Thorne’un yüzünün rengi attı. “Yeni kıyafetler alacak vaktimiz yok mu yani?”

“Ya da bir android bedeni almak için. Haydi.”

Cinder koşmaya başladı, Thorne da ona ayak uydurdu. Ne var ki ilerideki bir köşeyi döndüklerinde, aniden durmak zorunda kaldılar.

Kapsül gemisi ile aralarında iki polis duruyordu. Polislerden biri, geminin modelini elindeki ekrandaki bir şeyle karşılaştırmakla meşguldü.

Polisin kemerindeki bir cihazdan bip sesi yükseldi. Polis elini cihaza uzatırken, Cinder ile Thorne da gerileyip binanın arkasına saklandılar.

Kalbi hızla çarpan Cinder, gözlerini Thorne'a çevirdi. Ama Thorne'un gözleri, en yakındaki vitrini inceliyordu. Vitrinin tam ortasında, büyük harflerle, RIEUX BARI yazılıydı.

"Buraya gel," dedi Thorne, Cinder'ı iki metal masa arasından çekiştirip kapıdan içeri girerek.

Bara içki, kızarmış yağ kokusu ve net ekranlarındaki spor müsabakalarıyla, kahkahaların gürültüsü hâkimdi.

Cinder içeride iki adım attı, nefesini tuttu ve sonra ayrılmak üzere geriye döndü. Thorne kolunu uzatarak kızın yolunu kesti. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

İçerisi çok kalabalık. Şansımı polislerle denemeyi tercih ederim." Cinder, Thorne'u bir yana ittirdi ama dışarıdaki taşların üstüne inen yeşil hava aracını gördüğünde donakaldı. Aracın yan tarafında, Doğu Ulusları Ordusunun arması vardı.

"Thorne."

Thorne'un kolu kaskatı kesildi ve sonra aniden, tüm bar sessizleşti. Cinder yavaşça gözlerini kalabalığın, ağzı bir karış açık hâlde ona bakan, düzinelerce yabancının üstünde gezdirdi.

Bir sayborg görmüşlerdi.

"Yıldızlar aşkına," diye fısıldadı Cinder. "Yeni bir çift eldivene ihtiyacım var."

"Hayır. İhtiyacın olan şey sakinleşmek ve şu beyin dalgası cadılığı şeysini kullanmak."

Cinder yüzünü Thorne'unkine yaklaştırdı ve içinden yükselen panik duygusunu bastırmaya çabaladı. "Biz buraya aitiz," diye mırıldandı. Ensesinde beliren bir damla ter, süzülerek omurgasından aşağı ilerledi. "Şüpheli insanlar değiliz. Bizi tanımıyorsunuz. Bize karşı herhangi bir ilginiz veya merakınız ya da..." Bardaki insanlar yavaş yavaş yüzlerini yemeklerine, içkilerine veya barın arka tarafındaki ekranlara geri

çevirirken, Cinder da sözlerine son verdi. Ama bir tür görünmezlik hissini sağlayana kadar, bu saçma sapan tekerlemeyi aklından geçirmeye devam etti; *Biz buraya aitiz,* şüpheli insanlar değiliz.

İnsanlar onlardan şüphe etmiyorlardı. Onlar buraya aitti. Cinder kendini bile buna inanmaya zorladı.

Gözleriyle kalabalığı taradığında, Cinder sadece bir çift gözün hâlâ onun üstünde olduğunu gördü. Çivit mavisi bu gözler, büyük bir neşeyle parlıyordu. Gözlerin sahibi, oldukça kaslı bir adamdı, arka taraflardaki bir masada oturuyordu ve yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Cinder onun bakışlarıyla buluştuğunda, adam geriye yaslandı ve gözlerini duvardaki ekrana çevirdi.

Haydi o zaman," dedi Thorne, kızı boştaki bir koltuklu masaya doğru yönlendirerek.

Arkalarından yükselen kapı sesi, Cinder'ın midesinin kasılmasına sebep oldu. Thorne'la beraber masaya oturdular.

"Bu çok kötü bir fikirdi," diye fısıldadı Cinder, güç kaynağını yanındaki bankın üstüne koyarak. Thorne bir cevap vermedi. Kırmızı üniformalı üç adam hemen yanlarından geçerken, ikisi de başını diğer yana çevirdi.

Bir tarayıcı bipledi ve Cinder'ın nabzını iyice yükselterek, şakaklarının zonklamasına sebep oldu. Subaylardan sonuncusu, bir anda durakladı.

Sayborg elini masanın altında tutan Cinder, becerikli bir hareketle, elinin bir parçası olan sakinleştirici tabancanın namlusunu açığa çıkardı. Dr. Erland ona bu eli verdiğinden beri, bu parmağını henüz daha ilk defa açmıştı.

Subay onların masasının yanından ayrılmadı ve Cinder kendini adama doğru dönmeye zorladı. Aklından, *masum, normal, sıradan biri* kelimelerini geçirdi.

Subay elinde tarayıcı özellikli bir el ekranı tutuyordu. Cinder yutkundu ve başını kaldırdı. Subay, belki yirmili yaşlarının başında, oldukça genç bir adamdı ve yüzü kafa karışıklığı ile çarpılmıştı.

"Bir sorun mu var mösyö?" dedi Cinder, sesinin kendi kulaklarına bir zamanlar Kraliçe Levana'nınkinde duyduğu türden sahte bir tatlılıkla gelmesi karşısında midesi bulanarak.

Subay delice gözlerini kırpıştırdı. Cinder diğer iki subayın -bir adam ve bir kadın- dikkatini de yakalamıştı ve ikisinin de sersemce ayakta sallandığını görebiliyordu.

Ense kökünden bir sıcaklık dalgası yayıldı, rahatsız edici bir hisle uzuvlarına doğru ilerledi. Cinder yumruklarını sıktı. Oda içindeki enerji dalgası neredeyse görünür hâldeydi ve sanki bir nabız gibi atıyordu. Optobiyonik devresi panik içinde ona uyarı sinyalleri göndermeye, gözünün önünde hormon değerleri ve kimyasal dengesizlikler üzerine raporlar yayınlamaya başlamışken Cinder canhıraş bir hâlde Aycı yeteneğinin kontrolünü elinde tutmaya çabaladı. *Ben görünmezim. Ben önemsiz biriyim. Beni tanımıyorsunuz. Lütfen, beni tanımayın.*

"Memur bey?"

"Siz... Ee." Subayın gözleri, el ekranından Cinder'ın yüzüne döndü ve zihnindeki örümcek ağlarını silkelemek istercesine başını salladı. "Birini arıyoruz ve el ekranına göre siz..."

Artık herkesin gözleri onların üstündeydi. Garsonlar, müşteriler, fırtına gözlü şu garip adam. Bir başka ülkenin subayı kendisi ile konuşuyorken, Cinder hiçbir içsel yalvarışla kendini görünmez kılmayı başaramazdı. Sarf ettiği çabadan dolayı başı dönmeye başlamıştı. Bedeni ısınmış, alnında ter damlaları belirmişti.

Cinder yutkundu. "Her şey yolunda mı memur bey?" Subayın kaşları çatıldı. "Bir kızı arıyoruz. Doğu Ulusları'ndan bir genç kız. Siz... Linh..."

Cinder hiçbir şey anlamamış gibi kaşlarını kaldırdı."

"... Peony olabilir misiniz acaba?"

BÖLÜM

Otuz Altı

YÜZÜNDE BİR GÜLÜMSEMEYLE DONAKALDI

Cinder. Peony'nin adı, göğsüne inen ağır bir yük gibiydi ve hatıralar gözünün önünde uçuşurken, ciğerlerindeki tüm hava dışarı boşaldı. Karantina binasında yalnız başına yatan, korku içindeki Peony. Cinder elinde kullanmaya zaman bulamadığı antidotla baş ucunda dururken, son nefesini veren Peony.

Kaslarını dağlayan bir alev gibi gelen acı, uyarı vermeksizin aniden çöküverdi. Cinder haykırdı ve yere yığılmadan hemen önce masanın kenarlarına tutunmayı başardı.

Memur da geriye doğru sendeledi ve kadın subay haykırdı, "Bu o!"

Thorne ayağa sıçrarken Cinder masanın kendisine doğru kaydığını hissetti. Vücudunu kavuran alevlerin dinmesi birkaç saniye aldı.

Dilinde tuz tadı, kulağında birinin çığlığı vardı ve tüm zihin bulanıklığı arasında, yere sürtünen masa ve sandalye ayaklarının sesini işitti. Bir kadın sesi duyuldu. "Linh Cinder, seni göz altına alıyoruz." Cinder'ın retinasında kırmızı renkli bir yazı yanıp söndü.

VÜCUT ISISI ÖNERİLEN DEĞERİN ÜSTÜNDE. SERİNLETME PROSEDÜRÜ ÇALIŞTIRILMADIĞI TAKDİRDE, OTOMATİK KAPATMA İŞLEMİ BİR DAKİKA İÇİNDE GERÇEKLEŞTİRİLECEK.

"Linh Cinder, ellerini yavaşça başının üstüne koy. Ani bir harekette bulunma."

Cinder gözlerini kırpıştırarak görüşündeki parlak sisi andıran bulanıklığı dağıtmaya çalıştı ve subayın silahını, onun alnına doğru nişanlamış olduğunu zar zor görebildi. Arkasındaki Thorne ise el ekranlı genç subayın burnuna doğru bir yumruk savurdu. Genç subay eğilerek yumruktan kaçındı. Ve Thorne'a kendi yumruğuyla cevap verdi. İki adam tekme tokat birbirlerine dalıp yakındaki bir masanın üstüne doğru düşerken, üçüncü subay elindeki silahı iki adam arasında nişanlamaya çalışıyordu.

Cinder az önceki acıdan geriye sadece belirsiz bir sızının kalmasıyla rahatlayarak, derin bir nefes aldı.

OTOMATİK KAPATMA İŞLEMİNİN GERÇEKLEŞMESİNE SON ELLİ SANİYE...

Cinder aldığı nefesi yavaşça bıraktı.

KAPATMA İŞLEMİ DURAKLATILDI. SICAKLIK DEÛERLERİ AZALIYOR. SERİNLETME PROSEDÜRÜ BAŞLATILDI.

"Linh Cinder," diye tekrarladı kadın subay. "Ellerini başının üstüne koy. Gerektiği durumda öldürmek üzere ateş açma iznine sahibim."

Cinder parmaklarından birinin, sakinleştirici bir dart oku fırlatmaya hazır bir hâlde açık olduğunu unutmuştu. Elini başına doğru kaldırırken parmağı gözünün önüne geldi ve hatırladı.

"Yavaşça masadan ayrıl ve sırtını dön." Kadın, Cinder'a hareket edebileceği bir alan sağlamak için bir adım geri çekildi. Cinder'ın arkasındaki Thorne, midesine yediği yumrukla inildeyerek iki büklüm oldu.

Cinder inilti sesiyle yüzünü buruşturdu ama kendisinden istenileni yaptı ve zayıflığının geçmesini, cesaretini tekrar toplamayı bekledi. Kendini planladığı girişime hazırladı. Sadece tek bir şansa sahip olduğunu biliyordu.

Subaylar Thorne'un bileklerine bir kelepçe geçirirken, Cinder masadan ayrılmıştı. Olduğu yerde döndü. Gözünün ucuyla, kadın subayın elini belindeki kemere attığını gördü.

"Bunu yapmak istemiyorsun," dedi Cinder, sesindeki tatlı huzur karşısında tekrar içi kalkarak. "Gitmemize izin vermek istiyorsun."

Subay duraksadı ve boş gözlerle Cinder'a baktı.

"Gitmemize izin vermek istiyorsunuz." Komut, tüm subaylara, bar içindeki herkese yönelikti; hatta korkuyla uzaktaki bir duvara sinmiş müşterilere bile. Güç, kontrol ve kudretin geri dönmesiyle birlikte, Cinder'ın kafasının içinde sanki arılar uçuştu. "Gitmemize izin vermek istiyorsunuz."

Kadın subay ellerini vücudunun iki yanına düşürdü. "Gitmenize izin vermek..."

Barın içinde, gırtlaktan kopan bir çığlık sesi yükseldi. Subayın arkasından, mavi gözlü adam ayağa kalkmaya davrandı ama sonra masasının üstüne yığılıverdi. Masanın bacakları adamın ağırlığıyla kırıldı. Ve masa, üstündeki adamla birlikte yere indi. Diğer müşteriler adamdan uzağa kaçındı, herkesin dikkati Cinder'la Thorne'un üstünden çekilmişti. Cinder tüm bu gösteriyi arkasında bağlı ellerle izleyen Thorne'a doğru bir baktı.

Yerdeki adamın dudakları garip bir açıyla aralandı. Elleriyle ayakları üstünde durmuştu ve ağzından salyalar akıyordu. Siyah kaşlarının altındaki gözleri garip bir ışıltıya ve Cinder'ın midesinin kasılmasına sebep olan çılgınca bir kana susamışlık ifadesine sahipti. Adam parmaklarını kıvırdı, tırnaklarıyla yeri tırmaladı ve başını kaldırarak, etrafındaki dehşet dolu yüzleri süzdü.

Gırtlağından kopan bir kükreme sesiyle beraber dudakları geriye doğru çekildi ve sivriltilmiş uçlarıyla, bir insandan ziyade, yırtıcı bir hayvanınkileri andıran dişleri gözler önüne serildi.

Cinder kısa süre önce bedenini kavuran alevlerin içindeki bir şeyleri erittiğinden, optobiyonik düzeneğinin beynine yanlış mesajlar ilettiğinden emin olarak geriledi. Ama görüşünde herhangi bir değişiklik olmadı.

Subaylar senkronize bir harekede silahlarını hızla yerdeki adama çevirdiler. Ama adam bu durumdan endişelenmiş gibi görünmüyordu. Daha çok, dehşet dolu çığlıklarıyla, insanların ondan hızla kaçınmasından keyif almış gibiydi.

Adam henüz rakibine tetiği çekme fırsatı bile vermeden, en yakınındaki subayın üstüne atladı. Elleri subayın başını iki yanından kavradı ve yüksek bir çıtırtı sesi duyuldu. Subay cansız bir şekilde yere yığıldı. Her şey o kadar hızla gerçekleşmişti ki adamın her bir hareketi sanki bulanıklıktan ibaretti.

Barın içi çığlık sesleriyle doldu. Herkes hızla masalar ve sandalyelerin üzerinden aşarak kapıya doğru koşturdu.

Kalabalığa aldırmayan adam, Cinder'a bakarak pişmiş kelle gibi sırıttı. Cinder titreyerek arkasındaki masanın üstüne doğru geriledi.

"Merhaba minik kız," dedi adam, fazlasıyla ölçülü ve insani bir sesle. "Kraliçem de seni arıyordu sanırım."

Adam Cinder'a doğru atıldı. Cinder çığlık atmaktan bile aciz bir şekilde geriledi.

Kadın subay, adamla Cinder'ın arasına atladı. Yüzü Cinder'a dönüktü ve kollarını, kıza bir tür kalkan sağlamak istercesine iki yana açmıştı. Yüzü herhangi bir ifadeden tamamen yoksundu ve adam öfkeyle kükreyerek kadının arkasına atlarken bile, Cinder'a bakan gözlerde hayat yoktu. Adamın bir kolu kadının boynuna dolandı, başını geriye ittirdi ve dişlerini boğazına geçirdi.

Kadın bir çığlık atmadı. Karşı koymaya çalışmadı.

Kadının ağzından kan geldi. O sırada bir silah ateşlendi.

Çılgın adam kükreyerek subay kadını başının üstüne kaldırdı, onu oyuncağını silkeleyen bir köpek gibi silkeleyerek barın neredeyse diğer tarafına fırlattı. Kadın yere indiği sırada bir silah sesi daha yükseldi ve kurşun, adamın omzuna gömüldü. Adam haykırarak atıldı, tek eliyle, kalan son subayın elindeki silahı kaptı Pençe şeklinde kıvırdığı parmaklarıyla diğer elini savurarak subayın yüzünde dört kırmızı kesik açtı.

Kalbi güm güm atan Cinder, ağzı açık bir hâlde, yerdeki kadının gözlerindeki son hayat ışığının sönüp gitmesini izledi. Cinder'ın kalbi öyle bir güçle çarpıyordu ki sanki her an göğsünden dışarı fırlayacaktı. Güzünün önünde beyaz noktacıklar uçuşmaya başladı. Nefes alamıyordu.

"*Cinder!*"

Cinder sersemlemiş hâlde etrafına bakındı ve elleri hâlâ arkasında kelepçeli Thorne'un, devrilmiş masanın arkasından doğrulduğunu gördü. Thorne koltuğun yanında dizlerinin üstüne düştü.

"Çabuk. Kelepçeler!

Cinder'ın ciğeri sanki alevler içindeydi. Gözleri yanıyordu. "Ben... Onu öldürdüm..." diye geveledi.

"Ne?"

"Öldürdüm... O kadın..."

"Delirmenin zamanı değil Cinder!"

"Anlamıyorsun. Buna ben sebep oldum. Ben..."

Thorne kızın üstüne atılarak alnını onunkine öyle bir hızla vurdu ki Cinder haykırarak arkasındaki koltuğa düştü.

"Kendini topla ve şu şeyi çıkarmama yardım et!"

Cinder masaya tutundu ve tekrar ayağa kalktı. Acıyan başıyla, gözlerini kırpıştırarak Thorne'a baktı, sonra bakışlarını, duvar kenarına yığılmış, başı garip bir açıyla öne düşmüş olan subaya çevirdi.

Zihni hâlâ gerçekliği kavramaya uğraşırken, Cinder öne atıldı ve beraberinde Thorne'u devrilmiş sandalyelerin üstünden sürükledi. Hayatını kaybeden ilk subayın yanına çömelen Cinder, adamın kolunu kavradı ve bileğini yukarı doğru kaldırdı. Thorne ellerini Cinder'ın havaya kaldırdığı bileğe doğru uzattı ve kelepçeler açılarak yere yuvarlandı.

Cinder cansız kolu bıraktı ve ayağa kalktı. Kapıya doğru koşturdu ama bir şey, onu atkuyruğundan kavrayarak geriye doğru çekti. Cinder bir çığlık eşliğinde bir masanın üstüne doğru düştü. Bardaklar onun ağırlığı altında kırıldı, tişörtü su ve içkiyle sırılsıklam oldu.

Çılgın yabancı, Cinder'ın başına dikilerek kızı süzdü. Dudaklarından ve kurşun yaralarından kan damlıyordu ama adam bunun farkında bile değilmiş gibi görünüyordu.

Cinder debelenerek gerilemeye yeltendi ama ayağı kaydı ve bir cam kırığı, avucunu kesti. Cinder keskin bir nefes aldı.

"Seni Rieux'ya, bu ufak Fransız kasabasına getiren şeyin ne olduğunu sorardım ama sanırım cevabı zaten biliyorum." Adam gülümsedi ama kanla ıslanmış sivri dişleri yüzünden, bu doğadışı bir tür sırıtıştı. "Yaşlı bayanı senden önce bulmamız, senin adına ne kadar da üzücü. Ve şimdi sürüm, her ikinize de sahip olacak. Senden kalan parçaları plastik bir kutuyla kraliçeme sunduğumda ne tür bir ödüle layık görüleceğimi merak ediyorum."

Thorne kükreyerek bir sandalyeyi başının üstünde kaldırdı ve adamın sırtına indirdi.

Adam hızla arkasına döndü ve Cinder bu fırsatı, masanın üstünden yana doğru yuvarlanarak değerlendirdi. Adam dişlerini Thorne'un koluna geçirdiği anda, Cinder da yere inmişti. Bir çığlık sesi yükseldi.

" *Thorne!*"

Adam ağzını Thorne'un kolundan ayırdı. Çenesinden kan damlarken, Thorne'un dizlerinin üstüne yığılmasını seyretti.

Adamın gözleri parıldadı. "Sıra sende."

Adam Cinder'a doğru devasa iki adım attı. Cinder masayı önüne doğru kaldırarak kendine kalkan yaptı. Ama adam bir kahkahayla masayı

bir yana doğru tekmeledi.

Cinder doğruldu, elini kaldırdı ve sakinleştirici dartını adamın göğsüne yolladı.

Adam bir sivrisinek ısırığından fazla etkilenmemiş gibi alaycı bir gülüşle, dartı göğsünden söküp aldı. Cinder geriledi. Ayakları yerdeki bir sandalyeye takıldığında haykırarak sırtüstü düştü, adama iki faydasız kurşun isabet ettirebilmeyi başarmış subayın, hâlâ sıcak, hareketsiz bedeninin üstüne yığıldı.

Adam mide bulandırıcı bir şekilde sırıttı, sonra duraksadı ve aniden yüzü soldu. Zalimane gülümsemesi yok oldu ve bir adım daha attıktan sonra yüzüstü yere yığıldı.

Cinder midesi düğümlenmiş hâlde, adamın yıkıntılar arasındaki hareketsiz bedenine bakakaldı.

Adama hâlâ kıpırdamadığında, Cinder sonunda gözlerini, kanı üstüne damlayan ölü subaya çevirmeye cesaret edebildi. Yana doğru yuvarlanarak subaydan uzaklaştı ve yere düşmüş silahı alarak ayağa kalktı.

Thorne'un dirseğini tuttu ve silahı adamın eline tutuşturdu. Thorne acıyla inledi ama onu ayağa kaldırarak kapıya doğru ittiren Cinder'a karşı koymadı. Cinder ise oturdukları masaya doğru koşturdu, güç kaynağını omuz altına sıkıştırdı ve sonra Thorne'un arkasından koştu.

Sokakta tam bir kargaşa hâkimdi. İnsanlar çığlıklar atarak binalardan dışarı fırlıyor ve bağırıp çağırıyorlardı.

Cinder kapsül gemiyi inceleyen iki polisin, bu defa bir yerlere kaçışan halkı yönlendirmeye çalıştığını gördü. Bir adam kendini bir dükkânın vitrininden dışarı atarak polislerden birini yere sererken, etrafa cam parçaları uçuştu; yedek parça dükkânındaki ürkütücü adamdı bu. Adam, dişlerini polisin boğazına geçirdi.

Manyak herif polisi bırakıp kanlı yüzünü gökyüzüne kaldırırken, Cinder'ın midesi ağzına geldi.

Adam uludu.

Gururla dolu, tekinsiz, uzun bir uluma.

Cinder'ın dartı adamın boynuna saplandı ve onu susturdu. Bir yana devrilmeden önce, babını çevirip Cinder'a bakabilecek zamanı ancak bulabildi.

Adamın yere serilmesinin pek de bir önemi yok gibiydi. Cinder ve Thorne kapsül gemilerine doğru koşarken, adamın ulumasını bir başka ve sonra bir başka uluma sesi takip etti. Her bir yandan yükselen yarım düzine dünya dışı uluma sesi, yükselen ayı selamladı.

BÖLÜM

Otuz Yedi

"O DA NEYDİ YAHU ÖYLE?" DİYE BAĞIRDI THORNE, kapsül gemiyi sokaktan havalandırırken. Kanunların öngördüğünden çok daha alçakta ve çok daha yüksek bir hızla Rieux'yu çevreleyen tarlaların üstünden ilerlediler.

Hâlâ nefesini toplamaya çalışan Cinder, başını iki yana salladı. "Bunlar Aycıydı... Adam... Kraliçeyle ilgili bir şeyler söyledi."

Thorne bir küfür savurarak avucunu geminin kontrol paneline indirdi. "Ayaların vidalarının eksik olduğunu biliyordum, üstüne alınma ama bu adamlar birer psikopat. Herif resmen kolumu çiğnedi! Üstelik bu, benim en sevdiğim ceketim!"

Cinder yan gözle Thorne'a baktı. Ama Thorne un yaralı omzu, diğer taraftakiydi. Cinder yine de Thorne'un, sayıklama hâlinden çıkarmak için alnını onunkine tosladığı yerdeki kırmızılığı rahatça görebiliyordu.

Cinder metalden serin parmaklarını, zonklamaya başlayan kendi alnına götürdü ve görüşünün bir kenarında, tüm bu dehşetli dakikalar içinde gözünden kaçmış bir yazının durduğunu gördü.

NEREDESİNİZ?

"İko paniğe kapılmış durumda."

Thorne keskin bir dönüşle, terk edilmiş bir traktörün etrafından dolaştı. "Polisler aklımdan çıkmış! Gemim hâlâ sağlam mı?" "Bekle." Keskin dönüşle birlikte midesi kalkan Cinder emniyet kemerini kavradı ve yeni bir ileti gönderdi.

YOLDAYIZ. POLİSLER HÂLÂ ORADA MI?

İko neredeyse anında cevap verdi.

HAYIR. GEMİNİN ALT TARAFINA BİR İZLEME CİHAZI YERLEŞTİRİP GİTTİLER. RIEUX'DAKİ BİR OLAY YÜZÜNDEN.

ŞU ANDA NET EKRANLARINI İZLİYORUM CİNDER, SEN DE GÖREBİLİYOR MUSUN?

Cinder yutkundu ama bir cevap vermedi. “Polis oradan ayrılmış. Arkalarında bir izleme cihazı bırakmışlar.”

“Eh, çok şaşırmadım.” Thorne hızla alçaldı, bu sırada bir yel değirmeninin ucunu iniş takımlarına sürttürdü. Cinder, Rampion’un sadece birkaç kilometre ötede, gece karanlığında, tarlaların ortasında gri bir cüsse hâlinde durduğunu gördü.

KAPSÜL GEMİ HANGAR GİRİŞİNİ AÇ İKO.

Kapsül gemi Rampion’a yaklaştığı sırada, hangar girişi çoktan açılmıştı. Cinder gözlerini yumdu ve Thorne fazlasıyla hızlı bir şekilde girişe doğru dalışa geçerken elleriyle koltuğunun iki yanını kavradı. Ama Thorne son anda iticileri çalıştırdı ve gemiyi aniden durdurdu. Kapsül gemisinin motoru sarsıntılar eşliğinde suskunlaştı. Cinder daha farların ışığı sönmeden yan kapıdan dışarı fırladı.

“İzleyici cihaz ne tarafta İko?”

“Yıldızlar aşkına Cinder. Nerede kaldınız? Neler oluyor?”

“Vakit yok. İzleyici!

“Sancak tarafında, iniş takımlarının altında.”

“Ben hallederim,” dedi Thorne, ardına kadar açık kapılara yönelerek. “Ben dışarı çıkar çıkmaz hangar kapısını kapat ve sonra geminin altındaki giriş kapağını aç İko. Cinder, sen de o güç kaynağını tak!” Thorne hangar rampasından aşağı atladı ve Cinder, adamın çamura inen ayak sesini duydu. Bir an sonra hangar kapıları kapanmaya başladı.

“Bekle!”

Cinder’ın zonklayan başını uzatabileceği bir aralık kalmışken, kapılar durakladı.

“Ne oldu?” diye haykırdı İko. “Thorne’un çıktığını sanmıştım. Yoksa onu ezdim mi?”

“Hayır, hayır. Thorne iyi. Sadece benim yapmam gereken bir şey var.”

Cinder dudağını dişleyerek bir dizinin üstüne çöktü. Pantolonun paçasını sıyırdı, metalden bacağındaki hazneyi açtı ve kablo kargaşası arasında duran iki ufak çipi buldu. Doğrudan iletişim çipi, her zamanki garip beyazlığıyla parıldıyordu ve Peony’nin kimlik çipi, kurumuş kanla kaplıydı.

Subaylar onu Peony'nin çipi sayesinde bulmuştu ve Levana'nın adamları da bu şekilde bulabilirdi.

Ne kadar aptalım," diye mırıldandı Cinder, çipi kabloların arasından alarak. Kalbi aniden sıkışır gibi oldu ama tüm gücünü toplayarak kimlik çipine son bir öpücük kondurup onu tarlaların ortasına fırlattı. Ay ışığı altında son bir kez parıldayan çip, karanlığın içinde yitip gitti.

"Tamam. Kapıları kapatabilirsin artık."

Kapılar tak diye kapandığı sırada, Cinder da kapsül gemiye geri döndü ve koltuğun önünde duran güç kaynağını aldı.

Motor odası, kırmızı acil durum lambalarıyla aydınlanmıştı. Cinder karnının üstüne yatarak, motor ile geminin dış cephesini kaplayan duvar arasına sürünüp eski güç kaynağının cıvatalarını sökerken, geminin planlarını çoktan retinasındaki ekrana çağırmıştı bile.

Güç kaynağının kablolarını söktüğü anda, tüm gemi karardı. Cinder kendi kendine küfretti.

"Cinder!" Thorne'un sinirli sesi Cinder'ın yukarısında bir yerlerden yükseldi.

Cinder fenerini çalıştırdı ve hafif bir panikle kesik kesik nefesler alırken, yeni güç kaynağının etrafındaki koruyucu plastiği çıkardı. Soğutma sistemleri çalışmazken, motor odasının boğucu bir sıcaklığa ulaşması çok uzun sürmezdi.

Cinder güç kaynağına bir kablo iliştirdi. Sonra kablonun diğer ucunu motora taktı.

Güç kaynağını duvara vidaladığı sırada, daha önceleri parmağında bir tornavida olmadığı zamanlarda işini nasıl halledebildiğim hatırlayamadığını fark etti. Gözünün önündeki motor planına gerektiği şekilde zum yaparak, diğer kabloları da gereken yerlere bağladı.

Yutkunarak klavyeye yeniden başlatma kodunu girdi. Motordan bir uğultu sesi yükseldi, giderek şiddetlendi ve kısa süre sonra, motor artık tatmin olmuş bir kedi gibi mırlıyordu. Kırmızı lambalar titreşerek tekrar yandı ve sonra hızla yerlerini beyaz ışığa bıraktı.

"İko?"

İko neredeyse anında cevap verdi. "Az önce ne oldu öyle? Neden kimse bana neler olduğunu anlatmıyor?"

Cinder derin bir nefes vererek karnının üstüne yattı ve sürünerek kapıya doğru ilerledi. Geminin ana katına uzanan merdiven demirlerinden ilkini kavradığında seslendi. “Gemi kalkışa hazır!”

Kelimeler ağzından çıktıktan neredeyse hemen sonra, Cinder’ın altındaki ateşleyiciler çalıştı ve gemi yerden havalandı. Rampion bir an havada asılı kaldıktan sonra hızla gökyüzüne atılarak Michelle Benoit’nın güzel kasabasındaki yıkımdan uzaklaşırken, Cinder bir çığlık atarak sıkıca merdiven demirine tutundu.

Tekrar yörüngeye oturduklarında, Cinder kokpitteki Thorne’un yanına ulaştı ve koltuğa yığılarak, iki kolunu bitkin bir şekilde yanlardan sarkıttı.

“Yaralarımızı temizlesek iyi olacak,” dedi Cinder, Thorne’un omzundaki kan lekesini gördüğünde.

Thorne gözlerini ona çevirmeden başını salladı. “Evet. O herifleri delirten şey neyse, bana da bulaşmasını istemem.”

Sağ bacağı kendi ağırlığı altında titreyen Cinder, aksak adımlarla sağlık birimine gitti ve sandıkları kapının önünden çektiğine memnun bir hâlde, bir sürü bandaj ve merhem buldu.

“İyi kalkıştı,” dedi Cinder, kokpitteki Thorne’un yanına döndüğünde. “Kaptan.”

Cinder yapış yapış kol yenini parmağındaki bıçakla kesip açarken, Thorne somurtarak homurdandı.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu Cinder, Thorne’un kolundaki diş izlerini inceleyerek.

“Vahşi bir köpek tarafından ısırılmış gibi.”

“Başın dönüyor mu? Sarhoş gibi misin? Sonuçta çok kan kaybettin.”

“Ben iyiyim,” dedi Thorne, kıza dik bir bakış fırlatarak. “Sadece ceketim konusunda oldukça sinirliyim.”

“Daha kötüsü de olabilirdi. “Cinder bir sağlık bandından uzun bir parça kesti. “O subaya yaptığım gibi, seni de kendime etten bir kalkan olarak kullanabilirdim.” Cinder hıçkırdı. Thorne’un kolunu sarıp sargıyı bantlarken, Cinder’ın gözleri sanki çöller kadar kuruydu ve başına şiddetli bir ağrı girmeye başlamıştı.

“Orada ne oldu?”

Cinder başını iki yana salladı ve gözlerini avucundaki kesiğe indirdi. “Emin değilim,” dedi, elini de çarpık bir şekilde sargılarken.

"Cinder."

"Öyle yapmak istemedim." Cinder kendi koltuğuna geri yığıldı. Kendini onunla saldırgan adam arasına koyan kadının gözlerindeki boş, ölü bakışları hatırlayınca midesinin bulandığını hissetti. "Sadece paniğe kapıldım ve sonra tek hatırladığım şey, kadının benim önüme geçmesiydi. Bunu düşünerek planlamadım, herhangi bir şey yapmayı bile denemedim. Sadece öyle oldu. Koltuktan kalktı ve daha geniş bir alana ihtiyaç duyarak, hızla kargo bölümüne geçti. Nefes almaya, hareket etmeye, düşünmeye ihtiyacı vardı. "Önceden bahsettiğim şey, işte tam da buydu! Bu yetenek beni bir canavara dönüştürüyor! Tıpkı o adamlar gibi, Levana gibi bir canavara."

Cinder bir sonraki itirafım yutarak şakaklarını ovuşturdu. Belki de sorun sadece bir Aycı olması değildi. Belki de bu, kanında vardı.

Belki tıpkı teyzesi gibiydi... Veya ondan daha iyi olduğu söylenemeyecek olan annesi gibi.

"Veya," dedi Thorne, "bu sadece bir kazaydı ve sen hâlâ öğrenme aşamasındasın."

"Kaza mı?" Cinder hızla Thorne'a döndü. "Bir kadını öldürdüm ben!"

Thorne bir parmağım kaldırdı. "Hayır. Kadını öldüren kişi o kan emici, uluyan kurt adamdı. Sen korku içindeydin Cinder, elin ayağın tutulmuş hâldeydin."

"Hedef *bendim* ve kadını kendimi korumak için kullandım." "Ve seni bir defa yere serdikten sonra, adam diğer herkesi rahat mı bırakacaktı sence?"

Midesi hâlâ kaynayan Cinder, çenesini sıktı.

"Anladığım kadarıyla, her şeyin kendi suçun olduğunu düşünüyorsun. Ama suçun birazını da hak ettiği yere verelim." Cinder kaşlarını çatarak Thorne'a baktı. Ama karşısında tekrar o eski Thorne, delici mavi gözler ve rahatsız edici bir gülümseyişe sahip o adam vardı.

"Michelle Benoit o adamların elinde." Cinder ürperdi. "Ve bu da benim suçum. *Beni* bulmaya çalışıyorlardı."

"Bu defa neler geveliyorsun sen?"

"Adam neden Rieux'ya geldiğimizi biliyordu ama kendi tabiriyle 'yaşlı bayanı bizden önce bulduklarını söyledi. Ama onu tutsak etmelerinin tek sebebi, beni bulmaya çalışmalarıydı!" Thorne avucuyla yüzünü karışladı. "Saçmalıyorsun Cinder. Michelle Benoit zamanında

Prense Selene'yi saklamıştı. Yani adamlar onu tutsak etmişse, nedeni bu. Seninle bir alakası yok." Tüm bedeni titreyen Cinder yutkundu. "Hâlâ hayatta olabilir. Onu bulmamız gerekiyor."

"İkiniz de bana bir açıklama yapmayı reddettiğinize göre," dedi İko, gergin bir sesle, "bir tahminde bulunmam gerekiyor. Açlıktan gözü dönmüş hayvanlar gibi dövüşen adamlar tarafından saldırıya uğramış olabilir misiniz?"

Thorne ve Cinder göz göze geldi. Cinder, tartışmaları sırasında, kargo bölümünün içindeki sıcaklığın bir hayli yükselmiş olduğunu fark etti.

"İyi tahmin," dedi Thorne.

"Tüm haberlerde bu var," dedi İko. "Sadece Fransa değil, birliğin tüm ülkeleri çalkalanıyor. Dünya saldırı altında!"

BÖLÜM

Otuz Sekiz

OPERA BINASININ BODRUM KATINDA, ULUMA sesleri yankılanıyordu. Karanlık hücresindeki yatağın köşesinde oturan Scarlet, nefesini tutarak kulak kabarttı. Yalnızlık dolu uluma sesleri boğuktu ve uzakta bir yerlerden, yukarıdaki sokaklardan geliyor gibiydi. Ama onun zindanına ulaşabildiklerine göre, bunlar oldukça yüksek sesli ulumalardı.

Ve sanki birbirinden farklı düzinelerce uluma sesi vardı. Gece karanlığında bir diğerine seslenen, av peşindeki hayvanların haykırışları.

Ama şehir içinde, vahşi hayvanlar söz konusu olamazdı.

Yataktan ayrılan Scarlet, demir parmaklıklara doğru ilerledi. Koridor, sahneye uzanan basamaklardan sızan ışıkla aydınlanmıştı ama bu o kadar zayıf bir aydınlıktı ki Scarlet kendi kapısındaki parmaklıkları bile zar zor seçebildi. Başını uzatıp koridora bir göz attı. Herhangi bir hareket yoktu. Bir ses de gelmiyordu. Bir tarafta, büyük ihtimalle yüz yıldır aydınlanmamış bir ÇIKIŞ panosu vardı.

Scarlet diğer tarafa baktı. O yönde de sadece karanlık vardı.

Kendini kapana kısılmış hâlde, yalnız başına, terk edilmiş gibi hissetti. Şu yer altı hücresinde ölmek üzere terk edilmiş.

Şimdi daha yakından gelse de hâlâ boğuk bir başka uluma sesi koridorda yankılandı. Ses belki de opera binasının hemen önündeki sokakta bir yerlerden yükselmişti.

Scarlet diliyle dudaklarım ıslattı. "Merhaba?" diye seslendi tereddütle. Bir yanıt gelmediğinde, uzaktan bir uluma sesi bile yükselmediğinde, bu defa daha yüksek sesle denedi. "Orada kimse var mı?"

Kulak kabartmak için gözlerini yumdu. Herhangi bir ayak sesi yoktu.

"Acıktım." Hâlâ bir ses duyamadı.

"Tuvaleti kullanmam gerekiyor." Sessizlik.

"Kaçmayı planlıyorum."

Ama kimsenin umurunda olmadı. Scarlet tamamen yalnızdı.

Elleriyle parmaklıkları kavradı ve sıktı. Sessizliğin bir tuzak olup olmadığını düşündü. Belki de bu, onu sahte bir güven duygusuna iterek, ne yapacağını görmek için yapılan bir testti. Belki de kaçmaya çalışmasını istiyorlardı, böylece bu girişimini ona karşı kullanabileceklerdi.

Ya da belki -sadece belki- Wolf ona yardımcı olma sözünde gerçekten de ciddiydi.

Scarlet dudaklarını büzüştürdü. Wolf olmasaydı, zaten kendisi de bu hücrede olmazdı. Eğer Wolf ona dürüst davranıp gerçekleri anlatsaydı, Scarlet ziyafete davet edilen kuzu gibi bu adamların kucağına düşmektense, belki babaannesini buradan çıkarmanın başka bir yolunu bulabilirdi.

Fazla sıktığı parmakları sızlamaya banladı.

Sonra, bodrum katının sessizliği için, kendi adının telaffuz edildiğini işitti.

Tereddütlü ve zayıf bir ses, sayıklanırcasına bir soru. *Scarlet?*

Midesi kasılan Scarlet, yüzünü parmaklarla bastırdı. Yanakları, demirin soğukluğuyla uyuştu. “Merhaba?”

Beklerken titremeye başladı.

Scar... Scarlet?

“Babaanne? *Babaanne?'*

Sanki konuşmakla tükenip gitmiş gibi, sesten herhangi bir yanıt yükselmedi.

Scarlet kendini parmaklıklardan geriye ittirdi ve geriye koşturarak yatağının altında saklı, ufak çipi aldı.

Çaresiz bir umutla, içten bir yakarışla parmaklıklara geri döndü. Eğer Wolf onu kandırdıysa...

Elini parmaklıkların arasından dışarı uzattı ve çipi tarayıcıdan geçirdi. Gardiyanının ona her yemek getirişinde işittiği ve nefret ettiği o neşeli kısa melodiyi duyduğuna ilk defa kadar sevindi.

Parmaklıklı kapı rahatça açıldı.

Nabzı hızlanan Scarlet, bir süre kapı eşiğinde oyalandı.

Gardiyanlarının sesini işitebilmek için tekrar kulak kabarttı ama opera binası terk edilmiş gibi görünüyordu.

Merdivenlerin aksi yönüne, koridorun karanlıktaki tarafına doğru yürüdü. Önünü göremediği için, tek kılavuzu, sürekli eliyle yokladığı,

her iki yandaki duvarlardı. Bir başka parmaklıklı kapıya denk geldiğinde duraksadı ve yüzünü parmaklıklara yaklaştırdı. "Babaanne?"

Hücre boştu.

Üç, dört, beş hücre daha geçti ve "Babaanne?" diye fısıldadı. Hepsi de boştu.

Altıncı kapıda, iniltili bir ses yanıt verdi. "Scarlet?"

"Babaanne!" Scarlet heyecandan elindeki çipi düşürdü ve aramak için dizlerinin üstüne çöktü. "Her şey yolunda babaanne. Buradayım, seni çıkartacağım." Parmakları çipi buldu ve Scarlet onu hızla tarayıcıdan geçirdi. Melodi sesini duyunca içi büyük bir rahatlama duygusuyla dolu. Ne var ki aynı melodi sesini duyunca, babaannesinden dehşet dolu bir inilti sesi yükselmişti.

Scarlet kapıyı içeri doğru ittirdi. Karanlıkta kazara babaannesine çarpmamak için ayağa kalkmaya bile davranmadı. Hücreye ter, sidik ve bayat oksijen kokusu hâkimdi. "Babaanne?"

Scarlet babaannesini, taşlı zemin üstünde, hücrenin arka duvarına sinmişken buldu. "Babaanne?"

"Scar? Sen... Nasıl?"

"Benim. Yanındayım. Seni buradan çıkartacağım." Scarlet hıçkırıklara boğuldu ve babaannesinin güçsüz kollarını kavrayarak kadına sarıldı.

Babaannesi, yürek parçalayıcı bir sesle Scarlet'ın kulağının hemen yanında haykırdı. Scarlet keskin bir nefes vererek kadını geri bıraktı.

"Hayır," diye inledi babaannesi, gevşekçe yere yığılarak. "Ah Scar... Burada olmamalıydın. Gelmemeliydin. Seni burada görmeye dayanamam Scarlet..." Babaannesi boğulurcasına hıçkırıklara ağlamaya başladı.

Korkudan kaskatı kesilen Scarlet, babaannesinin üstünde dikildi. Babaannesinin ağladığını daha önce asla görmemişti. "Ne yaptılar sana?" diye fısıldadı, ellerini babaannesinin omuzlarına koyarak. Lime lime olmuş ince bir bluzun altında, bir sürü sargı vardı.

Scarlet kendi gözyaşlarını içine akıtarak babaannesinin göğsü ile kaburgalarını kontrol etti. Her tarafı sargı içinde gibi görünüyordu. Scarlet ellerini, babaannesinin kollarında, sonra da ellerinde gezdirdi. Babaannesinin elleri öylesine sargılanmıştı ki artık daha çok, birer tokmağı andırıyorlardı.

“Hayır, ellerime dokunma.” Babaannesi ondan kaçınmaya çalıştı ama sadece el ve ayakları kontrolsüzce titredi.

Scarlet başparmağını elinden geldiği kadar nazikçe, babaannesinin elinde gezdirdi. Yanaklarından ılık gözyaşları döküldü. “Ne yaptılar sana?”

“Buradan gitmen gerekiyor Scar.” Babaannesi her bir kelimeyi büyük bir çabayla sarf etti ve sonunda konuşamaz, zar zor nefes alabilir hâle geldi.

Scarlet onun yanına diz çöktü, başını babaannesinin göğsüne yasladı ve alnına yapışmış saçları bir yana ittirdi. “Her şey yoluna girecek. Seni buradan çıkaracağım ve beraberce hastane gideceğiz, iyileşeceksin. Merak etme.” Kendini ayağa kalkmaya zorladı. “Yürüyebilir misin? Bacaklarına bir şey yaptılar mı?”

“Yürüyemem. Hareket bile edemiyorum. Beni bırakmak zorundasın Scarlet. Kendi başına kaçmak zorundasın.”

“Seni bırakacak değilim. Sen benim her şeyimsin babaanne. Zamanımız var. Sadece bir yolunu bulmamız gerekiyor. Ben... Ben seni taşıyabilirim.” Scarlet’ın çenesinden yaşlar damladı.

“Buraya gel hayatım. Yaklaş.” Scarlet burnunu sildi ve yüzünü babaannesinin boynuna gömdü. Babaannesinin kolları onu sardı. Ama Scarlet, o kollardaki güçsüzlüğü, kendi bedenine yansıyan titremeleri hissedebiliyordu.

“Buna dâhil olmanı istemezdim Scarlet. Üzgünüm.” “Babaanne.”

“Şşş. Beni dinle. Senden yapmanı istediğim bir şey var. Çok önemli bir şey.”

Scarlet başım iki yana salladı. “Böyle konuşma. Çok yakında iyileşeceksin.”

“Beni dinle, Scarlet.” Babaannesinin zaten zayıf çıkan sesi, daha da güçsüzleşti. “Prenses Selene hayatta.”

Scarlet gözlerini yumdu. “Daha fazla konuşma. Lütfen. Gücünü harcama.”

“Linh soyadına sahip bir aile, yaşamak için Doğu Ulusları Topluluğuna gitti. Onu evlat edinen adamın adı Linh Garan’dı.” Scarlet hüsranla dolu, acı bir şekilde iç geçirdi. “Biliyorum babaanne. Onu sakladığını ve Doğu Ulusları’ndan bir adama verdiğinden haberim var.

Ama şimdi bunların bir önemi yok. Bu artık senin sorunun değil. Seni buradan çıkaracağım ve kimsenin zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Hayır hayatım. Selene'yi bulmalısın. Şimdi genç bir kız olmuştur.... Bir sayborg."

Scarlet şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Karanlıkta olmayıp da babaannesinin yüzünü görebilmeyi diledi. "Sayborg mu?" "Sonradan değiştirmediyse, adı Cinder."

O isim, Scarlet'ın aklının bir köşesinde bir kıvılcımın çakmasına sebep oldu. Ama zihni, bu kıvılcımı fark edemeyecek kadar bulanıktı. "Konuşmaya çalışma artık. Lütfen babaanne. Seni buradan..."

"Onu bulman gerekiyor. Bu gerçeği bilen diğer tek insanlar, Logan ile Garan. Ve kraliçe beni bulabildiyse, onları da bulabilir. Birileri kıza aslında kim olduğunu söylemeli. Birimiz ona ulaşmalı. *Sen* onu bulmak zorundasın."

Scarlet başını iki yana salladı. "Sersem bir prenses umurumda bile değil. Umursadığım tek insan sensin ve benim yanım, *senin* yanın."

"Seninle gelemem." Babaannesi Scarlet'ın kollarını okşadı. "Lütfen Scarlet. Prenses pek çok konuda büyük bir değişimin öncüsü olabilir."

Scarlet'ın omuzları çöktü. "O sadece genç bir kız," dedi, yenilenen gözyaşları arasında. "Ne yapabilir ki?"

Tam o sırada, bu ismi daha önce nerede duyduğunu hatırladı. İzlediği haber programı, gözlerinin önüne geldi -saray basamaklarından koşarak inen, inerken düşen, çakıl taşlı yola yığılan bir kızın görüntüsü.

Linh Cinder.

Genç bir kız. Bir sayborg. Bir Aycı.

Scarlet yutkundu. Yani Levana, aradığı kızı zaten bulmuştu. Bulmuş ama elinden kaçırmıştı.

"Fark etmez," diye mırıldandı, başını babaannesinin göğsüne yaslayarak. "Bu bizim sorunumuz değil. Seni buradan çıkaracağım. Uzaklara kaçacağız."

Çaresizce, ikisinin de kaçabilmesi için bir çözüm üretmeye çalıştı.

Belki bir tekerlekli sandalye veya bir tür sedye gibi bir eşya bulabilirdi...

Ama etrafta bunlara benzer hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey, babaannesini merdivenlerden yukarı çıkarmaya yardımcı olamazdı. Scarlet bu yükü kaldıramaz, babaannesi ise yeterince uzun

süre dayanamazdı.

Kalbine saplanan acıyla beraber, boğazından canhıraş bir inilti sesi yükseldi.

Onu bu şekilde bırakıp gidemezdi. Canavarların onun canını daha fazla yakmasına izin veremezdi.

“Tatlı kızım benim.”

Scarlet gözlerini yumdu, iki sıcak gözyaşını pınarlarından serbest bıraktı.

“Logan Tanner kim babaanne?”

Babaannesi, Scarlet’ın alnına hafif bir öpücük kondurdu.

“İyi bir adamdır Scarlet. Tamsa, seni çok severdi. Umarım bir gün onunla tanışma şansını yakalarsın. Ona benden selam söyle. Elveda dileklerimi de ilet.”

Babaannesinden yükselen hıçkırık sesi, sanki Scarlet’ın kalbine saplanan bir bıçaktı. Babaannesinin bluzu, Scarlet’ın gözyaşlarıyla sırılsıklam olmuştu.

Ona Logan Tanner’in öldüğünü söylemeye yüreği elvermedi. Adamın delirdiğini ve kendini öldürdüğünü…

Büyük babasının.

“Seni seviyorum babaanne. Sen benim her şeyimsin.”

Kalınca sargılanmış eller, Scarlet’ın dizlerini okşadı. “Ben de seni seviyorum. Benim cesur, dik başlı kızım.”

Scarlet burnunu çekti ve kendine, sabaha kadar babaannesinin başında bekleyeceğine söz verdi.

Hatta gerekirse sonsuza kadar bekleyecekti. Onu terk edemezdi… Askerler geri gelirse, onları sarmaş dolaş bir hâlde bulacaktı ve eğer bu şartsa ikisini beraber öldürmek zorunda kalacaklardı.

Scarlet, babaannesini bir daha asla yalnız bırakmayacaktı. Sözünü vermiş, kararını almışken, koridordan yankılanan ayak seslerini işitti.

BÖLÜM

Otuz Dokuz

SCARLET YÜZÜNÜ KORİDORA ÇEVİRDİ. TAVANDAKİ eski kablolardan bir uğultu sesi yükseldi ve hücre solgun bir ışıkla aydınlandı. Hâlâ açık duran kapının parmaklıklarının yere vuran gölgesi, bir iskeleti anımsatıyordu.

Gözlerinin ışığa alışması zaman alan Scarlet nefesini tuttu ve kulak kabarttı ama ayak sesleri durmuştu. Ama orada birileri vardı. Birileri onlara doğru yaklaşıyordu.

Scarlet avucunun içinde babaannesinin sargılı elini hissedince yüzünü geri çevirdi ve midesi düğümlendi. Babaannesinin yaşlı yüzü kurumuş kan izleriyle doluydu ve darmadağın saçları yüzüne yapışmıştı. Kahverengi gözleri hâlâ canlı görünüyor, güçlü bir ifadeyle bakıyor, dünyanın kalanından sakladığı büyük bir sevgiyi yansıtıyordu ama babaannesinin bir iskeletten pek farkı kalmamıştı.

"Kaç," diye fısıldadı.

Scarlet başını iki yana salladı. "Seni bırakamam."

"Bu senin kavgan değil Scarlet. Kaç. Şimdi."

Ayak sesleri tekrar, bu defa daha yakından yükseldi.

Dişlerini sıkan Scarlet, titreyen bacaklarının üstünde doğruldu ve yüzünü kapıya döndü. Ayak seslerinin yükselmesini beklerken kalbi güm güm çarpıyordu.

Belki de gelen Wolf'tu.

Ona yardım etmeye geliyordu.

Hızlanan nabzı yüzünden başı dönmeye başlamıştı ve adamın yaptığı her şeyden sonra, Wolf'u tekrar görmek *istediğine* inanamadı.

Ama çipi de ona Wolf vermişti. Ve babaannesini kollarında taşıyabilecek kadar güçlü bir adamdı. Eğer gelen kişi Wolf ise hâlâ bir şansları olabilirdi...

Adam kapı eşiğinden geçmeden önce, Scarlet onun yere vuran gölgesini gördü.

Gelen Ran'dı ve gülümsüyordu.

Scarlet yutkundu ve korkusunu belli etmemeye kararlı bir şekilde, titreyen dizlerini sabitledi. Ama Randa farklı bir şeyler vardı. Gözleri artık zalimlikten ziyade, açlık ifadesine sahipti. Scarlet'a, uzun zamandır mideye indirmek istediği, lezzetli bir şekerlemeymiş gibi bakıyordu.

"Ah ufak tilkicik. Hücrenden nasıl çıktın bakalım sen?"

Scarlet baştan ayağa ürperdi.

"Torunumu rahat bırak." Babaannesinin hırıltılı sesi bir parça güç kazanmıştı. Kıpırdanarak, oturur pozisyona geçmeye çalıştı.

Scarlet babaannesinin yanında diz çöktü ve elini sıktı. "Hayır, yapma babaanne."

"Seni hatırlıyorum." Michelle, gözlerini Ran'a dikti. "Beni almaya gelenler arasındaydın."

"Babaanne..

Ran kıkırdadı. Böylesine antika biri için keskin bir hafızan var."

"Onu dert etme, Scarlet," dedi Michelle. "O sadece bir omega. Savaşta yer alamayacak kadar güçsüz olduğu için geride bırakılmış olmalı"

Ran pis pis sırıtarak dişlerini gösterdi ve Scarlet geriye sindi.

"Geride kaldım," diye hırladı Ran, "çünkü burada bitirmem gereken bir işim vardı." Gözleri garip bir ışıltıyla parladı. O bakışlarının arkasında, serbest bırakılmış, yakıcı bir nefretten başka bir şey yoktu.

Scarlet, bedenini babaannesine daha iyi siper edebilecek şekilde yer değiştirdi.

"Sen bir hiçsin," dedi Michelle, bitkinlikten gözleri kapanırken. Scarlet'ın kalbi dehşetle doldu. "O sihirbazın yavru köpeğinden başka bir şey değilsin. Yeteneğinizi alıp sizi birer canavara dönüştürdüler ama tüm o gücüne, hassas sezgilerine, kana susamışlığına rağmen, sen kendi türünün en aşağılık örneğisin ve hep öyle olacaksın."

Scarlet hızla aklını çalıştırdı. Konuşmanın sona ermesini, babaannesinin bu adamı kışkırtmaya bir son vermesi istiyordu. Ama ne yaparsa yapsın, bir fark yaratamayacağını anladı. Ran'ın yüzünde ölümcül bir ifade vardı.

Ran boğuk sesle kahkaha attı. Elleri kapı çerçevesinin iki yanına uzandı, bedeniyle çıkışı tamamen kapadı. "Yanılıyorsun yaşlı cadı. Her şeyi bildiğine göre, alfayı öldüren sürü üyesinin ne kazandığını da biliyorsundur?" Bir yanıt beklemeden devam etti. "Alfanın sürüdeki

yerini." Yanaklarında gamzeler belirdi. "Ve ben kardeşimin, benim sürümün alfasının zayıf bir noktası olduğunu keşfettim." Gözleri tekrar Scarlet'a kenetlendi ve sustu.

"Sen oldukça naif bir genç adamsın." Babaannesi öksürdü. "Zayıfsın. Asla aşağılık bir omegadan fazlası olamayacaksın. Bunu *ben* bile görebiliyorum."

Scarlet tısladı. Ran'ın içinde öfkenin kabardığını görebiliyor, adamdan yayılan nefreti hissedebiliyordu. "Babaanne!"

Sonra babaannesinin ne yapmaya çalıştığını anladı.

"Hayır! Öyle demek istemedi." Yalvarır gibi konuştuğu için kendinden nefret etti ama bu, umurunda bile değildi. "O yaşlı bir kadın. Aklı başında değil! Ona dokunma."

Burnundan soluyarak atılan Ran, Scarlet'ı saçından yakaladı ve kızı babaannesinden ayırdı.

Scarlet haykırdı, Ran'ın kolunu tırmaladı. Ama Ran, kızı arka köşeye doğru fırlattı. "*Hayır!*"

Ran kadını boğazından kavrayarak havaya kaldırdığında, babaannesi acıyla bir çığlık attı. Bir an sonra debelenemeyecek, karşı koyamayacak, herhangi bir direniş gösteremeyecek kadar zayıf düşmüş yaşlı bedeni duvara çivilenmişti.

"ONU RAHAT BIRAK!" Scarlet ayağa fırlayarak Ran'ın sırtına atladı. Dirseklerini kullanarak adamı kurt kapanına aldı ve tüm gücüyle sıktı. Ran kılını bile kıpırdatmadı. Scarlet adamın gözlerini hedef alarak tırmaladı.

Ran uluyarak bağırdı ve babaannesini yere bıraktıktan sonra, sırtındaki Scarlet'ı da başka bir yana savurdu. Scarlet duvara çarptı ama gözleri babaannesinin gevşek, sargılı bedenindeyken, çarpmanın etkisini hissetmedi bile.

"Babaanne!"

Yaşlı kadının gözleri onunkilerle buluştu ve Scarlet anladı ki babaannesi bir daha hareket edemeyecekti. Babaannesinin kurumuş dudakları kıpırdadı. "Kaç..." Ama devamını getiremedi. Gözleri, insanın tüylerini diken diken edecek şekilde boş bir ifadeyle, açık kalmıştı.

Scarlet duvardan ayrıldı ama babaannesine ilk ulaşan Ran oldu. Ran'ın iri cüssesi yaşlı kadının bedeninin üstüne eğildi. Bir elini kadının sırtına atarak başının gevşekçe geriye düşmesini sağladı.

Ran ilk avını yakalamış aç bir hayvan gibi eğildi ve dişlerini Michelle'in boğazına geçirdi.

Scarlet bir çığlık atarak geriledi. Dört ayak üstündeki Ran'ın ve babaannesinden fışkıran kanın görüntüsü yüzünden, dünya deli gibi dönmeye başladı.

Babaannesinin suçlaması kulaklarında çınladı. *Sizi birer canavara dönüştürdüler.*

Hâlâ şok içinde olmasına rağmen, Scarlet yüzünü zorla başka yana çevirdi ve yana doğru yuvarlandı. Öğürdü ama midesinde safra ve salyadan başka çıkarabileceği bir şey yoktu. Ağzına demir, asit ve kan tadı geldi ve Ran onu duvara fırlattığı sırada dilini ısırdığını fark etti ama acı duymuyordu. Hissedebildiği tek şey, tüm dehşeti ve boşluğuyla üstüne çöken bir karamsarlıktı.

Scarlet burada değildi. Bunları yaşıyor olamazdı.

İçeride olmayan yemekleri dışarı püskürtmeye çalışmaktan sızlayan midesiyle, Scarlet karşı duvara doğru süründü ve Ran ile arasına olabildiğince fazla mesafe koymaya çalıştı. Ran ve babaannesi ile arasına.

Elleri, koridordan içeri süzülen bir ışık parçasının üstüne düştü. Teni hastalıklı bir beyaza çalmıştı. Titriyordu.

Kaç.

Başını kaldırdığında, koridorun sonundaki merdivenleri görebiliyordu. Merdivenlerin yanında, uzun zaman önce solmuş bir tabela vardı. *Sahneye Çıkar.*

Kaç.

Aklı bu kelimeleri anlamlandırmak için yoğun bir çaba sarf etti. *Sahneye Çıkar.*

Sahne.

Sahne.

Babaannesinin son sözleri.

Kaç!

Scarlet elini uzatarak kapının parmaklıklarını kavradı ve güç alarak doğrulmaya çalıştı. Ayağa kalkmalı, koridora, ışığa doğru ilerlemeliydi..

Merdivenlerin ilk basamaklarına ulaştığı sırada bacaklarını neredeyse hissedemiyordu ama tırmandıkça gücünün geri geldiğini hissetti ve atıldı. Koşmaya başladı.

Merdivenlerin sonunda, bir kimlik çipi tarayıcısına bile sahip olmayan, ahşap bir kapıya ulaştı. İttirmesiyle birlikte, kapı gıcırdayarak açıldı.

Sonra aşağıdan gelen, onu izleyen ayak seslerini işitti.

Scarlet sahne arkasına çıkmıştı. Sağında eski sütunlar duruyor, solunda ise boyalı ağaçlar ile sahte taş duvar dekorlarından oluşan, gölgelerle dolu bir labirent uzanıyordu. Arkasındaki kapıdan yükselen kapanma sesiyle birlikte dekordan ormana daldı ve bulduğu, demirden, büyük bir şamdanı kaptı.

Şamdanı iki eliyle havaya kaldırdı, ayaklarını sağlamca bastı ve bekledi. Ran çenesi kanla kaplı bir hâlde kapıdan belirdi.

Scarlet şamdanı elinden geldiğince büyük bir güçle savurdu. Demir şamdan Ran'ın kafatasına çarptığı anda, Scarlet'ın boğazından tok bir haykırış koptu.

Ran bağırarak perdeye doğru savruldu. Kumaşa takılarak sendeledi ve sırtüstü yere düştü.

Scarlet şamdanı adam doğru uzattı, gerekirse aleti tekrar savuracak gücünün kaldığından emin değildi. Kumaşın yırtıldığını işitti ama o sırada çoktan koşmaya başlamıştı. Dekor parçaları arasından dolanırken dikkatle gıcırtılı ahşap zemini inceliyor, üstü tozla kaplı elektrik kablosu yığınları ve spot ışıklarının üstünden atlıyordu. Sonra kendini ahşap parkeli sahnede buldu ve orkestra bölümüne doğru, yarı atladı yarı düştü. Dizini kavuran bir acı dalgasına aldırmadan, nota sehpalarını bir yana ittirerek seyir bölümüne daldı.

Arkasındaki sahneden, bir insana ait olamayacakmışçasına hızlı adım sesleri yükseldi.

Scarlet boş koltukların arasından koşturdu. Görebildiği tek şey, ilerideki çıkış kapısıydı.

Ran kızı kapüşonundan yakaladı.

Scarlet geriye çekilmeye karşı koymadı ve bu devinimi, hızla dönerek dizini Ran'ın bacak arasına gömmek için kullandı.

Ran acıyla bağırdı ve sendeledi.

Scarlet toza dönmeye yüz tutmuş mermer kemerler arasından atıldı, kırık kollu heykellerin yanından geçti, parçalanmış şamdanları ve kırılmış yer karolarım aştı. Mermer basamaklardan aşağı koştururken,

tamamen sokağa uzanan devasa kapılara ulaşmaya odaklanmıştı. Kapıya ulaşmalı, sokağa çıkmalı, gerçek dünyaya dönmeliydi.

Lobi katına indiğinde, çıkış kapısının önüne bir başka adamın gölgesi düştü.

Scarlet koşmayı bıraktı ve durduğunda, tam olarak tavandaki delikten vuran, kare şeklindeki güneş ışığının altındaydı.

Hızla dönerek bu sefer diğer merdivenlere, opera binasının alt katlarına uzanan basamaklara doğru atıldı

Yukarıdan çarpılan bir kapı sesi ve ardından yeri döven ayak sesleri yükseldi: Scarlet seslerin tek bir çift mi yoksa iki çift ayağa mı ait olduğundan emin olamadı.

Tişörtünün arkası terle sırılsıklam olmuştu. Adrenalinle gelen güç geri çekilmeye başlamıştı ve bacakları ağrıyordu.

Bir köşeyi döndüğünde kendini zifiri karanlığın içinde buldu. Burası bir zamanlar operanın önemli misafirlerine ayrılmış bir bölümdü ve çok sayıda koridor ile kapı, operanın alt katındaki her yere uzanıyordu. Scarlet sağ taraftaki koridorların onu tutuklu hücrelerine geri götüreceğini biliyordu, bu yüzden sol tarafa saptı. Üst kata uzanan iki merdivenin arasında, susuz bir büyük çeşme duruyordu. Çeşmenin ortasındaki kaidenin üstünde, yarı giyinik bir bakirenin bronzdan heykeli yükseliyordu. Yıllara meydan okuyabilmiş az sayıdaki heykelden biri olmalıydı.

Scarlet karşı taraftaki merdivene doğru koştu. Tekrar lobiye çıkmanın intihar anlamına gelip gelmeyeceğini sorguladı ama burada kapana kısılı bir hâlde beklemenin de daha iyi bir alternatif sunmadığının farkındaydı.

Merdivenlerin sonunda ulaştığında, ayağı çeşmenin alçak duvarına çarptı. Haykırarak sendeledi.

O daha yere düşmeden önce, Ran üstüne binmişti.

Tırnaklar Scarlet'ın omzuna gömüldü, onu kurumuş çeşmenin zeminindeki kırık karolar üstünde sırtüstü döndürdü. Scarlet, Ran'ın parlayan gözlerine baktı. Bir deliye, bir katile ait bu gözler, ona Wolf'un sokak dövüşü sırasındaki hâlini anımsattı.

Boğazı korkuyla sıkıştı, içinden yükselen çığlığı, çıkacak bir boşluk bulamadı.

Ran kızı tişörtünden kavrayarak yerden kaldırdı. Scarlet adamın bileklerini kavradı. Ama Ran yüzünü ona yaklaştırırken, Scarlet karşı koyamayacak kadar taş kesmişti. Ran'ın ağız kokusuyla öğürecek gibi oldu. Çürük et ve kan kokusu... Babaannesi...

"Tiksinti verici bir fikir olmasaydı, hazır yalnızken, senden hemen şimdi faydalanmayı isterdim," dedi Ran ve Scarlet ürper-di. "Sırf ona söylediğimde kardeşimin yüzünde belirecek ifadeyi görmek için bile buna değebilirdi." Ran kükreyerek kızı heykelin üstüne doğru fırlattı.

Scarlet'ın sırtı bronz kaideye çarptı ve ciğerlerindeki tün nefes boşalırken, başında büyük bir acı hissetti. Elleri göğsünde, ciğerlerini tekrar doldurmaya çabalayarak yere yığıldı.

Ran ise iki ayak üstüne çömelmiş, kızın üstüne atlamaya hazırlanıyordu. Dilini sivri dişlerinin üstünde gezdirdi ve salyaya buladı.

Scarlet'ın midesi kasıldı. Kendini heykelle duvar arasındaki daracık boşluğa itebilme umuduyla, ayaklarıyla yeri dövdü. Ortadan kaybolmalıydı. Saklanmalıydı.

Ran atıldı.

Scarlet sırtını duvara yasladı, ama beklediği çarpışma gerçekleşmedi.

Kulağına önce bir nara, sonra ağır bir patırtı sesi çalındı. Biri hırlıyordu. Scarlet titreyen kollarını indirdi. Odanın ortasında, iki figür sarmaş dolaş olmuştu. Birbirlerini ısırmaya çalışırlarken, kanlar gergin kasları üstüne damlıyordu.

Görüşü bulanıklaşan Scarlet, daha rahatça nefes alabilmeye başladı. Elini başının üstüne doğru uzatarak heykele tutundu ve ayağa kalkmaya çalıştı ama sırtındaki kaslar acıyla sızladı.

Dişlerimi sıkarak bacaklarını altına almaya odaklandı ve acıyı duymazdan gelerek ayağa doğrulmaya çabaladı. Sonunda terden sırılsıklam olmuş ve nefes nefese bir hâlde, Bronz Tanrıça'nın yanına dikilmeyi başardı.

Adamların kavgası sona ermeden buradan uzaklaşmayı başarabilirse...

Ran rakibini kurt kapanına altı. Kalbini tekleten bir an için, diğer adamın parlayan zümrütten gözleri Scarlet'ı delip geçti, sonra adam Ran'ı başının üstünden ileri fırlattı.

Ran'ın inişiyle beraber yer sarsıldı ama Scarlet bunun farkında bile varmadı.

Wolf.
Gelen adam Wolf’tu.

BÖLÜM
Kırk

RAN TEKRAR AYAĞA FIRLADI. İKİ ADAM GERİYE, birbirinden biraz uzağa açıldı. Her ikisinin de kasları, kullanıma hazır bir şekilde gerilmişti. Wolf'un üstü kesikler ve kanla doluydu ama hafifçe kamburlaşmış bir hâlde durarak parmaklarını açıp kaparken, bunun farkında değil gibi görünüyordu.

Ran dişlerini gösterdi.

"Görev yerine dön Ran," dedi Wolf, hırlamasına. "O bana ait."

Ran tiksintiyle burnundan soludu. "Ve yeni bulduğun sempati duygusuyla, beni utandırmana -ailemizi utandırmana- izin mi vereyim? Sen bir yüz karasısın." Kırıklar içindeki zemine kanlı bir tükürük savurdu. "Görevimiz, öldürmek. "Şimdi, sen bunu beceremeyeceksen, en azından benim onu öldürebilmem için kenara çekil."

Scarlet arkasına bir göz attı. Merdivenler, tırabzanların üstünden aşarak ulaşabileceği kadar alçaktaydı ama bunun düşüncesiyle bile tüm bedeni sızladı. Üstüne çöken çaresizlik duygusundan kurtulmaya çalışarak, çeşmenin kenarına doğru sürünmeye başladı.

"O bana ait," diye tekrarladı Wolf, gırtlağından yükselen hafif bir hırlama sesi eşliğinde.

"Bir insan uğruna seninle dövüşmek istemiyorum kardeşim," dedi Ran ama yüzüne kazınmış nefreti gören bir insan, onun şaka yaptığını düşünürdü.

"O zaman onu rahat bırak."

"O benim himayeme bırakıldı. Onun yanına gelmek uğruna kendi görev yerini terk etmemeliydin."

"O *bana* ait!" Wolf öfkeyle parladı ve en yakındaki şamdana bir darbe savurarak, çivili olduğu duvardan sökerek bir yana gönderdi. Şamdan yere çarpıp üstündeki mumları çeşmeye doğru saçılırken, Scarlet başını eğdi.

İki adam da hafifçe kambur hâlde durmaya devam etti. Nefes nefese. Göz göze.

Sonunda Ran'ın üst dudağı hafifçe kıvrıldı. "Tercihini yaptın o zaman." Atıldı.

Wolf havadaki bir sivrisineğe vurur gibi, avucunun içiyle Ran'a yandan bir darbe savurdu ve onu çeşme duvarının dibine doğru gönderdi.

Ran bağırarak düştü ama hızla tekrar ayakları üstüne doğruldu. Wolf atıldı, dişlerini Ran'ın koluna geçirdi.

Ran acıyla bağırarak, sivri tırnaklarıyla Wolf'un göğsüne bir tırmık savurdu. Wolf'un göğsünde kırmızı kesikler açıldı. Dişlerini onun kolundan ayıran Wolf, elinin tersiyle Ran'ın yüzüne sağlam bir tokat attı ve adamı çeşme ortasındaki heykelin dibine yolladı.

Scarlet bir çığlık atarak merdivenlerin dibindeki bir sütunun arkasına saklandı.

Ran tekrar saldırıya geçti ve buna zaten hazırlıklı olan Wolf, onu ensesinden tuttuğu gibi başının üstünden geriye doğru fırlattı. Ran çevik bir hareketle yuvarlanarak ayaklarının üstünde doğruldu. Her ikisi de nefes nefeseydi ve lime lime giysileri kanla kaplanmıştı. Birbirlerini süzerek volta attılar, gözleri zayıf bir nokta arayışındaydı.

İlk hareketi yine Ran yaptı. Tüm ağırlığıyla Wolf'un üstüne atladı ve onu yere serdi. Dişleri Wolf'un boğazım hedefleyerek kapandı. Ama Wolf, ellerini Ran'ın boğazına dolayarak ısırıktan kaçınmayı başardı. Ran'ın ağırlığı altında homurdanıyor, salyalar damlayan sivri dişlerinden kaçınmak için büyük bir mücadele veriyordu. O sırada Ran yumruğunu Wolf'un omzuna gömdü; Scarlet'ın kurşunuyla açılan yaranın tam üstüne.

Acıyla uluyan Wolf, bacaklarını kamına doğru çekti ve midesine indirdiği bir tekmeyle Ran'ı üstünden fırlattı.

Ran yuvarlandı ve iki adam da tekrar ayağa doğruldu. İki adam, salınarak gözlerinde ölüm sözüyle birbirlerini süzerken Scarlet onların giderek yorgun düştüğünü görebiliyordu. İkisi de yaralarını kapatmak için hiçbir çaba sarf etmedi.

Ran koluyla ağzım sildi, çenesinin iyice kana bulanmasına sebep oldu.

Wolf çömeldi ve sonra hızla atlayarak sırtüstü yere serdiği Ran'ın üstüne bindi. Ran ona bir yumruk savurdu. Wolf kaçındı ve darbenin büyük oranda kulağına denk gelmesini sağladı.

Rakibini altındaki mermere doğru bastıran Wolf başını tavana doğru kaldırdı ve ulumaya başladı.

Korkudan taş kesen Scarlet, sırtını iyice arkasındaki sütuna yapıştırdı. Uluma sesi duvarlardan yankılanıyor ve sanki kendi kafatasını, eklem yerlerini ve bedenindeki her boşluğu dolduruyordu.

Wolf ulumayı bıraktığında başını indirdi ve dişlerini Ran'ın boğazına gömdü.

Scarlet kollarının gözlerinin önüne kaldırdı ama yine de kendini başka bir yana bakmaya zorlayamadı. Fışkıran kan, Wolf'un çenesini ve boynunu kapladı, yerde bir göl oluşturdu.

Ran debelendi ama mücadele gücü hızla kayboldu. Bir an sonra Wolf, dişlerini ondan ayırdı, Ran'ın ölü bedeni gevşekçe yere yığıldı.

Scarlet sütunun yanından elini uzatarak tırabzanı kavradı ve kendini merdivenlerin üstüne çekti. Aksak adımlarla basamaklardan yukarı koşturdu.

Lobi hâlâ terk edilmiş vaziyetteydi. Kapılara doğru koşarken, ayakları odanın ortasındaki gölcüğün sularını dört bir yana saçtı. Kapılar onu sokağa, özgürlüğe ulaştıracaktı.

Sonra Wolf'un sesini duydu. Onu takip ediyordu.

Scarlet kapıyı ittirdi ve serin bir akşam esintisiyle sarmalandı. Issız sokağa uzanan basamakları inerken, gözleri şimdiden yardım çağrısında bulunabileceği birileri arıyordu.

Kimseyi göremedi. Kimseyi.

Arkasındaki kapı daha kapanmaya fırsat bulamadan tekrar açıldı ve Scarlet sokakta körlemesine koşmaya başladı. Uzaklardaki bir kadının, koşarak yakındaki bir sokak arasına girdiğini gördü, içinde bir umut ışığı belirdi ve ayaklarını uçarcasına hızlanmaya zorladı. Birden kendini sanki yükselebilecekmiş ve kaldırımın üstünde süzülebilecekmiş gibi hissetti.

O kadına bir ulaşabilse, onun el ekranını yardım çağırmak için kullanabilse...

O anda bir başka figür daha belirdi. Fazlasıyla hızlı hareket eden bir adam. Adam, kadının arkasından sokağın içine koşturdu. Bir an sonra, kadından yükselen dehşet dolu çığlık dört bir yanda yankılandı ama aniden kesildi.

Aynı karanlık sokağın içinden bir uluma sesi yükseldi.

Uzaklarda bir yerden yanıt olarak bir başka uluma sesi, sonra bir başkası ve bir başkası daha yükselerek, alacakaranlığı kana susamış çığlıklarla doldurdu.

Scarlet dehşet ve çaresizlik duygusuyla bir anda boğulur gibi oldu ve yere kapaklandı. Yere sürtünen avuçları yanıyordu. Terle sırılsıklam olmuş bir hâlde, nefes nefese sırt üstüne yuvarlandı. Wolf da koşmayı bırakmış ama yine de sabırlı, ölçülü adımlarla ona doğru yaklaşıyordu.

Wolf da en az Scarlet kadar nefes nefeseydi.

Şehrin bir diğer köşesinden, bir başka uluma senfonisi yükseldi. Wolf onlara katılmadı.

Soğuk, sert ve aç gözleri, tamamen Scarlet'a odaklanmıştı.

Acı çektiği açıktı. Öfkesi ise çok daha belirgindi.

Scarlet yanan avuçlarıyla Wolf'tan uzağa sürünmeye çabaladı.

Wolf yol ayrımına ulaştığı anda duraksadı.

Arkasındaki ay yüzünden karanlık bir gölge hâlinde görünüyordu. Yeşil yeşil parlayan gözlerinde karanlık ve öfkeli bir ifade vardı.

Scarlet adamın dilini azı dişleri üstünde gezdirdiğini gördü. Parmaklarını açıp kapamasını izledi. Alt çenesi sanki havayı koca yudumlar hâlinde yutmaya çalışırmışçasına inip kalktı.

Scarlet onun içindeki hayvanı -kurdu- ve hâlâ tanıdığı o adamı da görebildiği kadar açıkça, o anda verdiği mücadeleyi de görebiliyordu.

"Wolf." Scarlet kurumuş dilini ıslatmaya çalıştı ve ağzına kan tadı geldi. "Ne yaptılar sana?"

"Onlar değil, *sen,* " dedi Wolf, öfkeyle tükürürcesine. *"Sen* bana ne yaptın?"

Wolf, Scarlet'a doğru bir adım attı ve kız da topuklarıyla yeri itekleyerek geriledi ama bu faydasızdı.

Bir göz kırpışı süresinde, Wolf kızın üstüne eğilmiş, daha ona dokunmasına bile gerek kalmadan Scarlet'ın başını yere düşürmesine sebep olmuştu. Wolf'un elleri Scarlet'ın başının her iki yanına kondu.

Scarlet afallamış bir hâlde, karanlıkta parlıyormuş gibi görünen gözlere baktı. Wolf'un dudakları yakut kırmızıydı, gömleğinin önü siyaha dönmüştü. Scarlet onun giysilerinden, saçlarından, teninden yükselen kan kokusunu alabiliyordu.

Bu koku onun bile duyabileceği kadar yoğunsa, Wolf'un gözünü nasıl döndürmüş olabileceğini hayal bile edemedi.

Wolf kükredi ve burnunu Scarlet'ın boynuna doğru indirdi. Kokladı.

"Beni incitmek istemediğini biliyorum Wolf."

Wolf'un burnu Scarlet'ın çenesine değdi. Nefesi köprücük kemiğini okşadı.

"Bana yardım ettin. *Kurtulmamı* sağladın."

Scarlet'ın yanağından bir damla yaş yuvarlandı.

Wolf'un yine darmadağın ve diken diken saçlarının uçları, Scarlet'ın dudaklarına sürtündü. "İşler değişti."

Scarlet'ın kalbi, bir kanadı eksik bir kuş gibi pırpır etti. Nabzı deli gibi atıyor, o dişlerin her an boğazına kapanmasını bekliyordu. Ama Wolf'u bundan alıkoyan bir şey vardı. İstese kızı çoktan öldürebilirdi ama yapmamıştı.

Scarlet yutkundu. "Beni Ran'dan korudun... Bunun sebebi, beni kendin öldürmek istemen değildi.

"Aklında geçenler hakkında hiçbir fikrin yok."

"Onlardan farklı olduğunu biliyorum." Scarlet gözlerini gökyüzündeki devasa aya çevirdi. Kendine, karşısındakinin bir canavar olmadığım hatırlattı. O Wolf'tu; trende ona şefkatle sarılmış adamdı. Ona kaçabilmesi için bir kimlik çipi veren adamdı. "Beni asla korku içinde görmek istemediğini söylemiştin. Eh, şimdi beni sen korkutuyorsun."

Scarlet, Wolf'un gırtlağından yükselen bir hırlamanın titreşimlerini bedeninde hissetti. Ürperdi ama kendini korkuyla sinmemeye zorladı. Yutkundu ve ellerini Wolf'un yüzüne doğru kaldırdı. Başparmağıyla Wolf'un yanaklarını okşadı, şakağına bir öpücük kondurdu.

Wolf'un bedeni kasıldı ve Scarlet adamın başını, gözlerine bakabilmesine imkân sağlayacak kadar geriye ittirmeyi başardı. Wolf'un üst dudağı kıvrıldı ama Scarlet gözlerini onunkilerden ayırmadı.

"Kes şunu Wolf. Sen artık onlardan biri değilsin."

Wolf'un bir kaşı seğirdi ama yatışmaya başlamış gibi göründü. Yüzünde acı, çaresizlik ve sessiz bir öfke taşıyan bir ifade vardı... Ama bu öfkenin hedefi Scarlet değildi. "O, zihnimin içinde," dedi, alçaktan bir kükreme sesiyle. "Scarlet. Ben..." Wolf yüzünü başka yana çevirdi.

Scarlet parmaklarını adamın yüzünde gezdirdi. Aynı çene, aynı elmacık kemikleri, aynı yara izleri ve hepsi de kanla kaplı. Scarlet

parmaklarının onun iflah olmaz saçlarına değdirdi. “Sadece benimle kal. Söz verdiğin gibi, beni koru.”

Bir şey, hızla Scarlet’ın kulağının yanından geçerek Wolf’un boynuna saplandı.

Wolf kasıldı. Başını kaldırdı. Daha şimdiden kana susamışlıkla parlamaya başlayan gözleri genişçe açıldı ama sonra donuk bir ifadeye kavuştu. Boğazından yükselen boğuluyormuşçasına bir sesle, bir anda güçsüzleşti ve Scarlet’ın üstüne yığıldı.

BÖLÜM
Kırk Bir

“WOLF! WOLF!” BAŞINI ÇEVİREN SCARLET, BIR adamla bir kadının ona doğru koşturduğunu gördü. Ay ışığı, kadının elindeki bir silahı aydınlatıyordu. Scarlet’ın korkusu uzun sürmedi, bu gelenler çılgın Aycılar değildi. Scarlet gözlerini tekrar Wolf’a çevirdi ve boynuna gömülü dart okunu aradı. “Wolf!” diye bağırdı tekrar, dartı çıkarıp yere fırlatırken.

“İyi misin?” diye bağırdı kadın, Scarlet’a yaklaştığı sırada. Scarlet onu duymazdan geldi ama sonunda kendi adını duymak, içinde bulunduğu panik hâlinden sıyrılmasını sağladı. “Scarlet? Scarlet Benoit?”

Kadın adımlarını yavaşlattığı sırada Scarlet gözlerini tekrar ona çevirdi -hayır, bir kadın değil. Genç bir kızdı bu. Dağınık saçları ve hoş, tanıdık yüz hatlarına sahip bir kız.

Scarlet kaşlarını çattı; bu kızı daha önce bir yerlerde gördüğüne emindi.

Adam da sonunda yetişti. Nefes nefese kalmıştı.

“Siz kimsiniz?” diye sordu Scarlet, iki yabancı Wolf’u onun üstünden almaya yeltenirken. Scarlet kollarını Wolf’un bedenine doladı. “Ona ne yaptınız?”

“Haydi ama,” dedi adam, Wolf’u tutarak. Adam Wolf’u bir kenara çekmeye çalıştı ama Scarlet sıkıca tutundu. “Buradan gitmemiz gerekiyor.”

“Kes şunu! Dokunma ona! *Wolf!*”

Scarlet, Wolf’un yüzünü iki yanından kavradı ve başını geriye doğru ittirdi. Azı dişleri ve çenesindeki kanlar olmasa, Wolf sanki huzurlu bir ifadeye sahipti.

“Ona ne yaptınız?”

“Babaannen nerede Scarlet? Seninle miydi?” dedi kız.

Scarlet’ın dikkati tekrar kıza çevrildi. “Babaannem mi?”

Kız onun yanında diz çöktü. “Michelle Benoit? Onun nerede olduğunu biliyor musun?” Aceleyle konuşan kızın sözleri de sanki üst

üste binmişti.

Scarlet gözlerini kırpıştırdı. Aklında bir paça yerine oturdu. Bu kızı gerçekten de tanıyordu. Işık, kızın parmaklarından yansıma yapıyordu ve Scarlet, önceden gördüğü şeyin aslında bir silah olmadığını fark etti. Kızın eliydi.

"Linh Cinder," diye fısıldadı.

"Endişelenme," dedi adam. "Biz bu hikâyedeki iyi adamlarız."

"Scarlet," dedi Cinder, kızın üstündeki yükü bir parça azaltabilmek için Wolf'u omzundan kavrayarak. "Net ekranlarında nasıl göründüğümü biliyorum ama yemin ederim ki sana zarar vermek gibi bir niyetim yok. Sadece babaannenin nerede olduğunu öğrenmek istiyorum. Hayatı tehlikede mi?"

Scarlet yutkundu. Prenses Selene'ydi bu kız. Sürünün aradığı, babaannesinin, uğruna sorgulandığı kızdı.

Babaannesinin, onu korumak adına her şeyi feda ettiği kız. Cinder ve diğer adam beraberce Wolf'u kaldırıp, Scarlet'ın yanında, yere bıraktılar.

"Lütfen," dedi Cinder. "Babaannen?"

"Opera binasında," dedi Scarlet. "Ama öldü."

Kız afallamış bir şekilde Scarlet'a baktı. Yüzünde acıma duygusu veya hayal kırıklığı vardı -Scarlet hangisi olduğundan tam emin değildi. Doğrularak avuçlarını Wolf'un göğsüne koydu ve inip kalktığını hissettiğinde rahat bir nefes aldı. "Seni arıyorlardı."

Kızın yüzündeki acıma duygusunun yerini, hızla bir şaşkınlık ifadesi aldı.

"Haydi," dedi kızın arkasındaki adam, eğilip bir elini Scarlet'ın omuz altına atarak. "Gitme vakti."

"Hayır! Onu bırakacak değilim!" Scarlet adamın kavrayışından kurtuldu ve Wolf'un baygın bedenine doğru süründü. Başını kolları arasına aldı. İki yabancı, ona çıldırmış gibi bakıyordu. "O diğerleri gibi değil."

"Onun diğerlerinden bir farkı falan yok!" dedi adam. "Seni yemeye çalışıyordu!"

"O benim hayatımı kurtardı!"

Yabancı ikili kuşkulu bir şekilde bakıştı ve kız omuz silkti. "İyi," dedi adam. "Sen omuzlarından tut."

Adam Scarlet'ı bir yana çekti, bu sırada kız, Wolf'un bileğini kavradı. Sırtını döndü ve bir homurtu sesi çıkararak Wolf'u başının üstüne doğru kaldırdı.

Adam da arkaya geçti ve Wolf'un bacaklarını aynı şekilde başının üstüne kaldırdı. "Vay anasını," diye homurdandı, şimdiden nefes nefese kalmış bir hâlde. "Bu adamları neden yapıyorlar böyle?"

Cinder normal bir yürüyüşten biraz daha yavaş adımlarla opera binasına doğru yöneldi. Scarlet ikisinin arasına girdi ve Wolf'un karnının altından destek sağlayarak, onlara elinden geldiğince yardımcı olmaya çalıştı.

Cinder'ın hemen ötesinde, orduya ait bir kargo gemisinin burnu, sonraki sokağın başından dışarı çıkmıştı.

Bir uluma sesi, Scarlet'ın Wolf"un bedenini neredeyse yere düşürmesine sebep oldu. Kendini bundan daha savunmasız hissedebileceğini düşünemiyordu. Karnı ve göğsünü kolay hedef hâline getirmesine rağmen, kollarını Wolf'un göğsüne doladı ve ter, bitkinlik ve acı için bir salyangoz hızıyla ilerlemeye devam etti. Yan tarafından kan sızıyordu.

"O sakinleştiricilerden daha fazlasını hazırlasan iyi olacak," dedi Thorne.

"içine... Tek seferde... Sadece bir tane... Koyulabiliyor..."

Thorne bir küfür homurdandı, sonra keskin bir nefes aldı.

Bir klik sesi yükseldi ve opera binasının önündeki kaldırımda duran bir adamın göğsüne bir dart oku saplandı.

Scarlet daha onun orada olduğunu fark etmeden, adam yere yığılıverdi.

"Biraz hızlanalım," dedi Thorne. "O şeylerden daha kaç tane kaldı?"

"Sadece üç tane," dedi kız nefes nefese.

"Tedarikte bulunman gerekecek."

"Evet. Sadece... Markete... Gider ve..." Fazlasıyla ağır bir yük altındaki kız, lafını tamamlamadı.

Cinder'ın ayağı bir şeye takıldı ve hepsi beraberce sendeledi. Wolf'un bedeni, bir pat sesiyle yere düştü. Scarlet onun altından sıyrıldı ve iyice kötüleşen yaralarından akan kanı görünce kalbi ağzına geldi. "Wolf!"

Etraflarından tüyler ürpertici uluma sesleri yükseldi. Sesler, öncekinden çok daha yakından geliyordu.

“Rampayı hemen aç!” diye bağırdı kız, adamın irkilmesine yol açarak.

“Sargı bezine ihtiyacımız var,” dedi Scarlet.

Kız ayağa doğruldu ve tekrar Wolf’un bileklerini kavradı. “Gemide var. *Haydi!”*

Adam önden koştu ve haykırdı. “İko! Kapıyı aç!”

Scarlet’ın kulağına mekanik sesleri devrelerden yükselen elektrik uğultusu çalındı ve kapı açılmaya başladı. Geminin içi görülebiliyordu. Ayağa kalkarak Wolf’un ayak bileklerini tuttu ve o sırada burun delikleri kocaman açılmış, dudakları azı dişlerini ortaya çıkaracak şekilde geriye çekilmiş bir adamın onlara doğru koşturduğunu gördü. Adam onu hücresine ilk defa götüren iki askerden biriydi.

Bir klik sesini pat sesi izledi ve bir dart oku adamın koluna saplandı. Adam kükreyerek adımlarını hızlandırdı ama yüzündeki öfkeli ifade kaybolup yüzüstü yere kapaklanana kadar, ancak iki adım atabildi.

“Neredeyse vardık,” dedi Cinder, dişlerini sıkarak. Tekrar Wolf’un bileklerini kavradı.

Sokaklar ve gölgeler arasından onları daha fazla uluma sesi selamladı ve karanlığın içinden, dört ayak üstünde koşan figürler belirdi.

Scarlet’ın sırtıyla bacakları sızlıyordu ve Wolf’un ayak bileğini tutan avuçları terle kayganlaşmıştı. “Geliyorlar!”

“Fark ettim!”

Scarlet dizleri üstüne kapaklandı. Wolf un bilinçsiz yüzüne baktı, sonra gözlerini panik içindeki kız çevirdi ve içinden bir öfke dalgası yükseldi. Bacaklarını sanki ekmek hamurundan yapılmış gibi hissetmesine rağmen, kendini tekrar ayağa kalkmaya zorladı.

Sonra Thorne geri döndü ve kızı gemiye doğru ittirdi. “Git!” diye bağırdı ve Wolf’un ayak bileklerini kavradı.

“Thorne! Senin gemiyi uçurman gerekiyordu!”

Scarlet geminin açık kapısına doğru döndü. “Gemiyi ben uçurabilirim! Siz sadece Wolf’u içeri taşıyın!”

Scarlet aklı Wolf’ta kalmasına rağmen koştu. Kasları alev alevdi ve başı adrenalinle zonkluyordu. Becerebildiği tek şey, bir ayağını diğerinin öne atabilmekti. Bitkinliğini umursamadı. Yan tarafındaki keskin acıya

aldırmadı. Alnından damlayan terlere karşı gözlerini kırpıştırdı. Bir. Adım. Daha.

Sırtına bir şey sürtündü. Kumaşın yırtıldığını, bir patırtı sesinin yükseldiğini işitti ve sonra bir şey onu ayak bileğinden kavradı. Scarlet bir çığlık atarak, rampanın dibinde yere kapaklandı. Baldırına tırnaklar gömüldüğünde, acıyla haykırdı.

Bir ıslık sesi. Bir pat sesi.

Kızı kavrayan el gevşedi.

Scarlet adamın çenesine bir tekme savurarak rampanın kalanını aştı ve geminin içine daldı. Hızla kokpite koşturdu ve pilot koltuğuna çöktü. Cinder ile o adam motoru kapatmaya tenezzül etmemişti ve gemi bir uğultuyla çalışır hâldeydi. Scarlet bir robot gibi hareket etti. Gözüne akan terin tuzu yüzünden önünü zar zor görebiliyordu. Kalbi, sanki göğsünü çifteleyen bir attı.

Ama kontrol panelini okşayan parmakları, ne yapmaları gerektiğini kendileri zaten biliyordu.

"Kaptan? Cinder?"

Scarlet şaşkınlıkla kapıya doğru baktı, ama kapıda kimse yoktu. "Kim o konuşan?"

Bir anlık sessizlikten sonra; "Asıl sen kimsin?"

Scarlet, alnındaki teri sildi. Gemi. Onunla konuşan, geminin kendisiydi.

"Ben Scarlet. Kalkışa hazır olmamız gerekiyor. Sen..."

"Thorne ile Cinder nerede?"

"Arkadan geliyorlar. Bu gemide otomatik kalkış sistemi var mı?"

Kontrol panelindeki bir dizi düğme aydınlandı. "Otomatik kalkış sistemi ve manyetik dengeleyiciler hazır."

"Güzel." Scarlet elini itici kontrolüne uzattı ve rampaya vuran ayak seslerini işitmeyi bekledi.

Şakağından bir dama ter aktı. Sertçe yutkundu ama kurumuş boğazını ıslatmayı başaramadı.

"Neden bu kadar geciktiler?" Koltuğunu geriye doğru döndürerek başını hızla kokpitten dışarı uzattı ve kargo bölümünün ötesine doğru baktı.

Wolf'un hareketsiz bedeni, rampanın birkaç metre uzağında yatıyordu ve Cinder ile arkadaşı sırt sırta vermişlerdi.

Çevreleri yedi Aycı askeri ve sihirbazla sarılıydı.

BÖLÜM

Kırk İki

CINDER DAHA ONU GÖRMEDEN ÖNCE, SIHIRBAZIN varlığını sezmişti. Sihirbazın iradesi, bir yılan gibi Cinder'ın beynine kayarak, onu koşmaya bir son vermeye zorladı.

Olduğu yerde durmasını ve karşı koymamasını istedi.

Cinder'ın sağ bacağı bu konuta uydu. Sol bacağı ise koşmaya devam etti.

Cinder haykırarak, elleri ve dizleri üstüne kapaklandı. Baygın adamın- adı Wolf muydu?- bedeni yana yuvarlanmadan önce, Cinder neredeyse onun altında kalıyordu.

Thorne haykırarak sendeledi ve düşmeden önce dengesini son anda sağladı.

Cinder ayağa geri sıçradı ve hızla döndü.

Adamlar yan sokaklardan, köşe başlarından, geminin arkasından, gölgelerin arasından çıktılar. Hepsinin gözleri parlıyordu, dişleri açıktaydı. Tam yedi adam.

Cinder'ın gözleri sihirbazı buldu. Dalgalı siyah saçları ve taştan oyulmuş heykelleri andıran yüz hatlarıyla, her sihirbaz gibi bu da yakışıklı bir adamdı. Üstünde kırmızı bir ceket vardı; yani ikinci seviye bir sihirbaz olmalıydı.

Cinder bir adım geriledi ve Thorne'a tosladı.

"Peki..." diye mırıldandı Thorne. "O dartlardan geriye kaç tane kaldı?"

Ay ışığı, sihirbazın göz bebeklerinde oynaştı.

"Bir."

Sihirbazın onu işittiğinden kuşkuluydu ama adam yine de sakince gülümsedi ve ellerini kol yenlerine soktu.

"Demek öyle," dedi Thorne. "Bu durumda..."

Thorne subaydan aldığı silahı kemerinden çekerek sihirbaza nişan aldı. Sonra olduğu yerde dondu.

"Ah, hayır."

Cinder gözünün ucuyla Thorne'un kolunun geriye doğru kıvrıldığını ve silah namlusunun artık adamın kendi şakağına çevrildiğini gördü.

"Cinder..." Thorne'un sesi panikle doluydu.

Sihirbazın yüzünde hâlâ sakin bir ifade vardı.

Cinder nefesini tuttu, sinirlerini yatışırdı ve son sakinleştirici dart okunu Thorne'un bacağına gönderdi. Dartın saplanmasıyla çıkan pat sesi, adamın yüzünü ekşitmesine sebep oldu, ama birkaç saniye içinde silah Thorne'un parmakları arasında kaydı ve bedeni yerdeki Wolf'un üstüne yığıldı.

Sihirbazdan neşeli bir kahkaha yükseldi. "Merhaba Bayan Linh. Sizinle tanışmak ne kadar güzel."

Cinder gözlerini yedi adam üstünde gezdirdi. Hepsi de aç gözlerle ona bakıyordu ve en ufak bir kışkırtma ile üstüne atlayıp paramparça etmeye hazır görünüyordu.

Cinder bir şekilde, bu sihirbazın bu neşeli hâline yeğlediğini fark etti. En azından bu adamların ondan ne istediği belliydi.

İstemsizce üç adım gerilediğini fark etti. Kendini toplayarak ayaklarını sabit durmaya zorladı, bir an için, dengesini sağlamak istercesine olduğu yerde sallandı ve o sırada biyonik devreleri izinsiz bir müdahale uyarısında bulundu.

BİYOELEKTRİK KONTROLÜ GİRİŞİMİ TESPİT EDİLDİ.
DİRENÇ PROSEDÜRÜ DEVREYE SOKULUYOR.

Cinder kendi düşünceleri ve bedeni üstündeki hâkimiyetini geri kazanırken, yazı da gözlerinin önünden silindi. Sihirbaz onu kontrol altına almakta başarısızlığa uğramışken, Cinder'ın dikkati iki ayrı yere uzanmıştı ve kendi Aycı yeteneği de sihirbaza karşı savaş veriyordu.

"Demek doğruymuş," dedi sihirbaz.

Cinder'ın üstündeki basınç hissi azaldı, kulak zarlarında bir çınlama hissetti ve sonra artık, tekrar kendi zihnindeydi. Kendini nefes nefese kalmış, sanki tüm bir kıtayı koşturmuş gibi hissediyordu.

"Kusuruma bakmayın ama denemem gerekiyordu." Sihirbazın beyaz dişleri parıldadı. Cinder'ın Thorne kadar kolayca kontrol altına alınamaması gerçeğinden pek etkilenmiş görünmüyordu.

Ve Cinder'ı çevreleyen yedi adam kadar kolayca kontrol altına alınamamasından.

Kalbi tekleyen Cinder, en yakınındaki adamı süzdü. Koyu sarı saçlı bir adamdı ve şakağından çenesine kadar uzanan bit yara izi taşıyordu. Cinder kendini sakinleşme zorladı, çaresizlik duygusunu bir yana ittirdi ve zihnini adam doğru uzattı.

Adamın zihni, o güne kadar Aycı yeteneği ile dokunduğu kimseninkine benzemiyordu. Thorne'unki gibi açık ve odaklı, Alak'ınki gibi kararlı, Emilie'ninki gibi uyuşmuş veya subaylarınla gibi gururla ya da endişeyle dolu değildi.

Adam bir hayvanın zihnine sahipti. Dağınıktı, vahşiydi ve ilkel içgüdülerle öfke içindeydi. Öldürme arzusu, beslenme ihtiyacı, sürü içinde hangi konumda durduğu ve onu nasıl yükseltebileceğine odaklıydı. Öldür. Ye. Parçala.

Cinder ürpererek, zihnini adamdan geri çekti.

Sihirbaz tekrar kıkırdadı. "Evcil hayvanlarımı nasıl buldun? İnsanlar arasına bu kadar kolayca karışabilmeleri ama istendiğinde hızla birer canavara dönüştürülebilmeleri etkileyici, değil mi?

"Onlar senin kontrolün altında," dedi Cinder.

"Beni utandırıyorsunuz. Ben sadece onları, doğal içgüdülerini açığa çıkarmaya teşvik ediyorum."

"Hayır. Kimse-hatta hayvanlar bile bu türden içgüdülere sahip değildi. Belki avlanmak ve kendini korumak olabilir ama senin yaptığın, onları birer canavara dönüştürmek."

"Belki de onlara genetik birtakım müdahaleler yapılmış olabilir." Sanki suçüstü yakalanmış da bundan keyif alıyormuş gibi, sözünü bir başka kıkırtıyla bitirdi. "Ama endişelenmeyin Bayan Linh. Size zarar vermelerine izin vermeyeceğim. O zevki kraliçeme bırakmak istiyorum. Ne yazık ki arkadaşlarınıza gelince..." Askerlerden ikisi öne çıktı ve Cinder'ın dirseklerini kavradı. "Onu opera binasına götürün," dedi sihirbaz. "Ben de Yüce Majestelerine Michelle Benoit'nın sonunda bir işe yaradığını bildireyim."

Ne var ki Cinder'ı tutan adamlar, asfalt sokak bir motor sesiyle titremeden önce sadece iki adım atabildi. Adamlar sesle birlikte bir an tereddüt ettiğinde Cinder arkasına göz attı ve Rampion'un havalanmaya başladığını, sokağın yaklaşık bir metre üstünde asılı durduğunu gördü. Rampa hâlâ inikti ve Cinder, içerideki sandıkların titreşerek birbirilerine çarptığını görebiliyordu.

"Cinder!" Wolf'un sesi Cinder'ın kulaklarındaki nabzının gürültüsünü aştı. "Eğil!"

Cinder iki asker arasında asılı kalacak şekilde dizleri üstüne indiği anda, gemi ileri atıldı. İnik rampa iki askere çarptı. Askerler yere yığılırken Cinder da elleri ve dizlerinin üstüne düştü. Başını kaldırdığında, rampanın kalan askerleri de biçtiğini, geri çekilmeyi akıl edebilen tek biri dışında hepsini yere serdiğini gördü. Rampa en sonunda sihirbaza çarptı.

Sihirbaz keskin bir nefesle rampaya tutundu, ayakları havada sallandı.

Hemen üstünde süzülen gemi yüzünden iki büklüm hareket eden Cinder, Thorne'un düşürdüğü silaha doğru atıldı. Güzelce nişan aldı ve silahı ateşledi. Kurşun sihirbazın bacağına saplandı ve adam, bir çığlık eşliğinde rampayı bırakarak asfalta düştü.

Sihirbazın yüzündeki o sakin ifade sonunda kayboldu, yerini müthiş bir öfke aldı.

Sarışın asker aniden belirerek Cinder'ı yere düşürdü ve silahın öteye doğru savrulup gitmesine sebep oldu. Cinder askeri üstünden atamaya çabaladı. Ama asker fazlasıyla ağırdı ve Cinder'ın sağ kolunu yere çivilemişti. Cinder metalden sol eliyle ona bir yumruk savurdu, darbenin buluşmasıyla birlikte adamın kemiklerinin un ufak olduğunu işitti. Ama asker yine de kızı bırakmadı.

Dişlerini göstererek çenesini kocaman açtı.

Asker ağzını Cinder'ın boğazına yaklaştırdığı sırada, gemi havada döndü. İniş takımları askerin yan tarafına çarptı ve adamı Cinder'ın üstünden aldı. Cinder yana doğru yuvarlandı ve Thorne'la Wolf'un hareketsiz bedenlerine çarptı.

Gemi geriledi, farları tüm sokağı aydınlattı. Rampasını asfalta sürttürerek, Cinder'ın birkaç metre uzağına tekrar indi. Geminin içinde, Scarlet Benoit'nın başı, kokpit kapısından dışarı uzandı.

"Acele et!"

Ayağa doğrulan Cinder, Thorne'u dirseğinden tuttu ve Wolf'un üstünden aldı. Ama uzun bir ulumayla sırtı ürperdiği sırada daha bir adım bile ilerleyememişti. Uluma sesini hızla diğer askerlerin cevabı takip etti. Uluma senfonisi sağır edici bir yüksekliğe ulaştı.

Cinder rampanın dibine vardığında arkasına bir göz attı. Askerlerden geminin ilk defa sertçe çaptığı ikisi, hareketsiz bir şekilde yerde yatıyordu. Diğerleri dört ayak üstünde kalmıştı ve yüzlerini aya çevirmiş bir hâlde uluyorlardı.

Daha ilerideki sihirbaz ise yüzünde öfkeli bir ifadeyle ayağa doğruldu. Kanın görünemeyeceği kadar karanlık olmasına rağmen, Cinder adamın vurulduğu ayağına fazla yüklenmediğini görebiliyordu.

Cinder gözüne damlayan terleri sildi ve en yakındaki askere odaklandı. Zihniyle uzanarak, adamdan yayılan, açlık ve gözü dönmüşlük hissiyle dolu biyoelektrik dalgalarına dokundu. Düşüncelerini bu dalgaların etrafına sardı.

Ulumalardan biri aniden kesildi.

Adamı kontrol altına alma çabasından dolayı daha şimdiden şakakları zonklamaya başlamıştı. Ama Cinder, adamdaki değişimi derhal hissetti. Adam hâlâ vahşi ve öfkeliydi ama artık önüne çıkan her şeyi parçalamaya hazır bir canavar değildi.

Sen. Cinder bu kelimeyi yüksek sesle mi söylediğinden yoksa aklından mı geçirdiğinden emin değildi. *Sen artık benimsin. Bu iki adamı gemiye taşı.*

Adamın gözleri, baskılanmış bir nefretle parladı.

“Şimdi. ”

Adam ona doğru ilerlerken, diğer uluma sesleri de son buldu. Dört adam da yüzünü Cinder’a ve haine çevirdi. Sihirbazın dudakları öfkeyle kıvrıldı ama Cinder onu zar zor görebiliyordu. Gözünün önünde beyaz noktacıklar uçuşmaya başlamış, kendini ayakta tutma ve aynı anda adam üstündeki kontrolünü sürdürme çabasından dolayı bacakları titremeye başlamıştı.

Adam, Wolf’la Thorne’un biler bileğini kavradı ve onları rampadan yukarı doğru sürüklemeye başladı. Artık ipleri Cinder’ın elinde olan bir kuklaydı.

Ama Cinder, o iplerin daha şimdiden zayıfladığını hissedebiliyordu. Tıslayarak bir dizinin üstüne kapaklandı.

“Etkileyici.”

Sihirbazın sesi, Cinder’ın kulaklarına boğuk bir şekilde ulaştı. Cinder’ın piyonu, Wolf ile Thorne’u kargo bölümünde yere bıraktı.

“Kraliçemin senden neden korktuğunu görebiliyorum. Ama hayvancıklarımdan birinin kontrolünü eline alman, seni kaderinden kurtaramayacak.”

Cinder o kadar yaklaşmıştı ki... Askeri gemiden çıkarmalı, kendisi binmeliydi.

Askeri rampanın dibine kadar getirmeyi başardı ama hemen sonra, adamın üstündeki kontrolünü kaybetti. Cinder ellerini şakaklarına bastırarak öne doğru düştü. Beynine yüzlerce iğne saplanıyormuş gibiydi. Daha önce hiç kimse üzerindeki kontrolü böyle bir acıya yol açmamıştı.

Cinder yerde kıvranırken, acı da azalmaya başladı. Sihirbaz bir kolunu rampanın çarptığı karnına dayamış, Cinder’ı seyrederek zalimce gülümsüyordu.

Askerlerin kalanı oldukları yerde durmaya devam etti. Gözleri hâlâ parlıyordu, ama yüzlerindeki ifade eskisi kadar saldırganca değildi ve Cinder belki de sihirbazın hepsini kontrol edemeyecek kadar yaralandığını düşündü. Belki adamların ipini elinde tutmayı bile zar zor başarıyordu.

Ama bunun bir önemi yoktu. Cinder’ın daha fazla gücü kalmamıştı.

Geriye, topukları üstüne çöktü, ellerini iki yana düşürdü. Olduğu yerde sallandı; baygınlığın ona seslendiğini, beynine yavaşça işlediğini hissedebiliyordu.

Sihirbazın dudakları bir kez daha geniş bir gülümsemeyle aralandı ama bu sefer eğlenmekten ziyade, içi rahatlamış gibi göründü.

“Troya,” dedi sihirbaz, “Matmazel Benoit’yı da buraya getir. Alfa Kesley ile ne yapmam gerektiğine daha sonra karar vereceğim.”

Cinder bir silahın ateşlendiğini duyduğu sırada, sihirbazın gözleri de Cinder’ın arkasındaki bir noktaya odaklandı.

Sihirbaz elini göğsüne bastırarak geriye doğru sendeledi.

Poposu üstüne kayan Cinder geriye baktığında, Scarlet’ın elinde bir çifteyle rampadan aşağı koşturduğunu gördü.

“Matmazel Benoit burada zaten,” dedi Scarlet, ayağını sersemlemiş, boş gözlerle bakan askerin sırtına koyup onu rampadan aşağı tekmeleyerek. “Ve merak etme, Alfa Kesley’le de ilgilenmen gerekmeyecek.”

Sihirbaz dudaklarını bükerek yere yığıldı. Parmaklarının arasında kanlar akmaya başladı.

"Onu da nereden buldun?" dedi Cinder."

"içerideki sandıklardan birinden," dedi Scarlet. "Haydi, buradan..."

Scarlet'ın yüzünde karmakarışık duygular belirdi -yakıcı bir öfke, şaşkınlık, kafa karışıklığı ve ardından boşluk.

Scarlet, tüfeğin namlusunu indirdi.

Cinder bir küfür savurdu. "İko! Rampa!" dedi, rampaya tırmanıp Scarlet'ın ayaklarının dibine yığılırken. Uzandı ve sihirbaz silahı onlara karşı kullanma fırsatını bulamadan önce, tüfeği Scarlet'ın elinden kaptı. Rampa yükselmeye başladı ve her ikisinin de kargo bölümü içine yuvarlanmasına sebep oldu.

Öfkeli bir çığlık sesini, hızla dinen, kısa bir uluma senfonisi izledi. Sihirbaz evcil hayvanlarını kontrol etmeyi çalışmış olmalıydı.

Cinder, Scarlet'ın aklındaki bulanıklığı dağıtmak istercesine başını salladığını, sonra ayakları üstüne doğrulduğunu gördü.

"Bir yere tutunmaya çalış," diye bağırdı Scarlet, kokpite dalarken. "Gemi, manyetik kaldırıcılar ve arka iticileri çalıştır!"

Cinder tüfek elindeyken bitkince yere uzandı. Birkaç saniye sonra, geminin yerden havalanarak gökyüzüne atıldığım hissetti.

BÖLÜM

Kırk Üç

KAI ÖĞÜRMEMEK İÇİN SARF ETTİĞİ ÇABAYLA TER içindeydi.

Gözleri yanıyor ama yüzünü net ekranından ayıramıyordu. Tıpkı ucuz bir korku filmi izler gibiydi. Bütün bunlar, gerçek olamayacak kadar fantastik ve ürkütücüydü.

Ekrandaki video bağlantısı, haftalık pazarın kurulduğu ve Kai'nin taç giyme töreninden birkaç gün öncesinde geleneksel festivalin düzenlendiği şehir meydanından aktarılıyordu. Meydan cesetlerle doluydu, billboardların titrek ışığı altındaki kan gölleri, siyah bir leke hâlindeydi.

Cesetlerin çoğu, saldırının başladığı gece yarısında açık durumdaki sayılı işletmelerden bir gececi barın önünde serili duruyordu.

Kai'ye o sırada barda sadece tek bir saldırganın belirlendiği iletilmişti. Ama katliama bakan Kai, saldırgan sayısının kesinlikle daha fazla olması gerektiğini düşündü. Tek bir adam nasıl böyle bir zarar verebilirdi ki?

Ekrandaki görüntü Tokyo'daki bir oteli gösterecek şekilde değişti. Otelde çılgın bakışlı bir adam, gevşek bir bedeni, yakındaki bir sütuna doğru fırlattı. Kai çarpmanın şiddetti karşısında yüzünü buruşturdu ve gözlerini başka yana kaçırdı. "Kapatın şunu. Daha fazla seyredemeyeceğim. *Polis nerelerde?*"

"Saldırıları durdurmak için ellerinden geleni yapıyorlar majesteleri," dedi arkasındaki Torin, "ama organize olup bir karşı duruş sergilemeleri zaman alıyor. Bu saldırı herkesi hazırlıksız yakaladı ve o kadar anormal ki. Bu adamlar fazlasıyla hızlı. Herhangi bir sokakta birkaç dakikadan fazla kalmıyorlar ve o birkaç dakika, çevredeki herkesi öldürebilmeleri için yetiyor. Ardından şehrin başka bir kısmına geçiyorlar..." Torin sesindeki panik tınısının yükseldiğini fark etti ve soğukkanlılığını kaybetmekten korkarak, sözlerinin devamını getirmedi. Boğazını temizledi. "Ekran, dünyadaki önemli olayları göster."

Oda gürültüye boğuldu. Altı haber spikerinin hepsi de aynı türden haberleri anons ediyordu: Ani bir saldırı, cani psikopatlar, canavarlar, sayısı bilinmeyen can kaybı, dünya çapında kargaşa...

Doğu Ulusları Topluluğu içinde dört şehre saldırılmıştı: Yeni Pekin. Mumbai, Tokyo ve Manila. Dünya Birliği'nin diğer beş ülkesi dâhilinde ise on şehir daha saldırı altındaydı: Mexico City, New York, Sao Paulo, Kahire, Lagos, Londra, Moskova, Paris, İstanbul ve Sydney.

Toplamda on dört şehir ve sayılarını tam olarak belirleyebilmek imkânsız olmasına rağmen, tanıklar her bir şehirde yirmi ile otuz saldırganın olduğunu belirtiyordu.

Kai kafasından hesaplamaya çalıştı. Üç yüz adam. Belki dört yüz.

Ölü sayısı tırmanmaya devam ediyordu. Saldırı altındaki şehirler komşularından yardım talep edip yararlılarını diğer hastanelere yollarken, her şeye bu kadar adamın sebep olması imkânsız gibi geliyordu.

Bazılarına göre, ölü sayısı on bine ulaşmıştı ve onca insan, sadece iki saat içinde, üç yüz ya da dört yüz adamın elinde can vermişti.

Üç yüz ya da dört yüz Aycı. Çünkü Kai bu saldırının arkasında Levana'nın olduğunu biliyordu ve hatta bundan *emindi.* Saldırılan şehirlerden iki tanesinde, saldırganların elinden kurtulabilen iki tanık, tüm bu kargaşanın ortasında bir kraliyet sihirbazının durduğunu belirtmişti.

İki tanığın da kan kaybıyla zihinleri bulanmış olmasına rağmen, Kai onlara inanmıştı. Kraliçenin en değer verdiği dalkavuklarının, tüm bu olayların arkasında olması son derece mantıklıydı. O sihirbazların, kendilerini kanlı saldırıların arka planında tutarak, saldırıyı sadece piyonları üstünden yürütmeleri de aynı derece mantıklıydı.

Kai ekrandan uzaklaştı, parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu.

Bütün bunlar, onun yüzündendi. Levana bu saldırıyı onun yüzünden gerçekleştirmişti.

Onun ve Cinder'ın yüzünden.,

"Bu bir savaş," dedi Birleşik Krallık'tan Kraliçe Camilla. "Levana bize savaş ilan etti."

Kai çalışma masasına yaslandı. Görüntülerden gözünü alamayan herkes o kadar uzun bir süre sessiz kalmıştı ki Kai diğer Birlik Liderleri ile küresel bir konferans içinde olduklarını unutmuştu.

Hoparlörlerden Afrika Başbakanı Karnin'ın öfke dolu sesi yükseldi. "On beş yıllık bir veba... Ve şimdi de bu! Ve ne için? Levana tek bir tutsağın kaçışından hoşnut olmadığı için mi? Öylesine bir kızın kaçışından? Hayır, bu sadece bir bahane. Levana bizimle alay ediyor."

"Bütün büyük şehirlerimize derhal tahliye emri veriyorum," dedi Amerika Başkanı Vargas. "En azından yaralarımızı sarmaya çalışabiliriz..."

Avrupa Başbakanı Bromstad araya girdi. "Siz bu yolda ilerlemeye karar vermeden önce, korkarım ki iletmem gereken başka kötü haberler var."

Kai yenik düşmüşçesine başını önüne düşürdü. Kulaklarını elleriyle kapamak istiyor, daha fazla kötü haber işitmek istemiyordu ama dişini sıkarak bekledi.

"Saldırı sadece büyük şehirlerde gerçekleşmedi," dedi Bromstad. "Paris, Moskova ve İstanbul'un yanı sıra, Rieux adındaki ufak bir kasabaya daha saldırıldığı haberini aldım. Bu kasaba, Fransa'nın güneyindeki ufak bir çiftçi kasabası. Uç bin sekiz yüz kişilik bir nüfusa sahip."

"Üç bin sekiz yüz mü?" dedi Kraliçe Camilla. "Levana neden böyle ufak bir kasabaya saldırsın ki?"

"Kafamızı karıştırmak için," dedi Avustralya Genel Valisi Williams. "Bizi bu saldırıların arkasında bir düzen bulunduğuna inandırmak ve herhangi bir yere herhangi bir anda saldıra-bileceğini kanıtlamak için. Bu tam da Levana'dan beklenilecek bir şey."

Bakan Huy, kapıyı çalmadan Kai'nin ofisine daldı. Kai şaşkınlıkla irkildi. Bir an için, bakanın, kendisini öldürmek için gelen o çılgın adamlardan biri olduğunu düşündü, ama sonra sakinleşti.

"Yeni bir haber var mı?"

Huy başını sallayarak onayladı. Kai geçtikleri bir hafta içinde, bakanın yüzünün bir hayli yaşlandığını fark etti. "Linh Cinder bulunmuş."

Kai şaşkınlıkla keskin bir nefes verecekken son anda yutkundu ve masasından ayrıldı.

"Ne? O konuşan da kim?" dedi Camilla. "Linh Cinder'a ne olmuş?"

"İlgilenmem gereken konular var," dedi Kai. "Konferans sonlansın."

İtiraz sesleri hızla kesildi ve vücudundaki her bir siniri titreyen Kai, yüzünü bakana çevirdi. “Evet?”

“Yasal vasisinin söylediği doğru çıktı. Uç subay, ölü kız kardeşi Linh Peony’nin kimlik çipini izleyerek Linh Cinder’a ulaşmayı başardı. Kendisi, saldırıdan birkaç dakika öncesinde, Fransa’nın güneyindeki ufak bir kasabada bulundu.”

“Fransa’nın güneyi…” Kai gözlerini ona çevirdiği sırada, aklından aynı şeyi geçiren Torin, gözlerini yumdu. “Bu kasabanın adı Rieux mu?”

Huy’un gözleri şaşkınlıkla genişledi. “Nasıl bildiniz?”

Kai inildedi ve masasının arkasına geçti. “Levana’nın adamları Rieux’ya da saldırmış ve burası büyük şehirler haricinde, saldırdıkları tek ufak kasaba. Onlar da Cinder’ın izini bulmuş olmalı. Oraya yapılan saldırının sebebi de buydu.”

“Birlik liderlerini uyarmalıyız,” dedi Torin. “En azından, artık Levana’nın rastgele saldırılar düzenlemediğini biliyoruz.”

“Ama onu nasıl buldular? Bizim tek ipucumuz, kız kardeşinin kimlik çipiydi. Cinder başka nasıl…” Kai iki eliyle saçlarını çekiştirdi. “Elbette. Levana’nın çipten haberi vardı. Ne kadar *aptalım*.” “Majesteleri?”

Kai hızla Huy’a doğru döndü ama gözlerine baktığı kişi Torin’di. “Bana bunun da bir paranoya olduğunu söyleme sakın. Levana bizi dinliyor. Nasıl yaptığım bilmiyorum ama bir şekilde istihbarat sağlıyor. Bu ofis içinde bile bir dinleme cihazı olmalı. Çip hakkındaki gerçeği böyle öğrendi. Ofisime izinsiz bir şekilde ne zaman istediği gibi girebileceğini bu şekilde biliyordu ve babamın ölümünden de bu şekilde haberi oldu!”

Torin’in yüzü karardı ama ilk defa, Kai’nin laflarını saçma sapan teoriler olarak değerlendiren bir yorumda bulunmadı. “Peki… O zaman onu bulduk mu? Cinder’ı yani?”

Huy’un yüzünden utanç dolu bir ifade gelip geçti. “Üzgünüm majesteleri. Saldırı başladığı sırada kargaşadan yararlanarak kaçmayı başardı. Kardeşinin kimlik çipini Rieux dışındaki bir tarlada bulduk ve çipin yakınında, kalkışa geçen bir uzay gemisinin izleri duruyordu. Onu görmesi muhtemel insanları sorgulamadan geçiriyoruz ama ne yazık ki… Cinder’ı teşhis eden üç subay, saldırı sırasında hayatlarını kaybetti.”

Kai titremeye başladı. Tüm bedeni, sanki içten dışa doğru yanıyordu. Öfke dolu gözlerini tavana çevirerek, çığlık atamasına haykırdı.

"Duydunuz mu *majesteleri*? Saldırınız olmasaydı, Cinder şu anda elimizde olacaktı! Umarım ki mutlusunuzdur!" Burnundan soluyarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve kan basıncının düşmesini bekledi. "Bu maskaralık yeter. Aramayı sonlandırma emri verin."

"Majesteleri?" dedi Torin.

"Tüm ordu ve kanun gücü mensuplarının, bize saldıran adamların bulunması görevine odaklanmasını istiyorum. Yeni önceliğimiz bu."

Kararı duyduğu için rahatlamış görünen Huy eğilerek selam verdi ve kapıyı arkasından açık bırakarak ofisten ayrıldı.

"Majesteleri," dedi Torin, "bu kararınıza katılmadığımı söyleyemem, fakat Levana'nın nasıl bir tepki vereceğini üzerine de düşünmemiz gerekiyor. Bu saldırının, her ne kadar korkunç da olsa, Levana'nın gerçekten yapabileceklerinin ufak bir parçası olduğu olasılığını göz önünde bulundurmalıyız. Belki daha fazla zarara yol açmadan önce, onu yatıştırmayı başarabiliriz."

"Biliyorum." Kai yüzünü ekrana ve korkuyla haberleri sunan spikerlere çevirdi. "Amerika Cumhuriyeti'nin saptadığı şu fotoğrafları unutmuş değilim."

Düşüncesi bile, hâlâ sırtındaki tüylerin diken diken olmasına yol açıyordu. Her biri bir insanla bir canavar karışımıymış gibi duran yüzlerce asker. Azı dişleri ve kocaman pençeler, geniş omuzlar, kollarını kaplayan ince bir kürk.

Dünyaya saldıran adamlar da vahşi ve acımasızdı ama yine de hâlâ insandılar. Kai bu adamların Levana'nın hayvan adamlardan oluşan ordusunun ilk öncüleri olduğundan şüpheleniyordu.

Üstelik bir de Levana'dan daha fazla nefret edemeyeceğini düşünmüştü. Letumosis vebasının antidotunu bilerek saklaması, sadece politik bir duruş sergilemek için hizmetkârlardan birine saldırması veya yıllar önce Ay Ülkesi'nden kaçması dışında bir sebep göstermeksizin Kai'yi Cinder'a ihanet etmeye zorlaması, zaten Levana'dan nefret etmesi için yeterliydi.

Ama Kai böylesine bir zalimliği hayal bile etmemişti.

Ve bu yüzden, yapmak üzere olduğu şey için, ölene kadar kendinden nefret edecekti.

"Bana bir dakika izin verir misin Torin?"

“Majesteleri?” Torin’in gözlerinin yanları bir anlığına kırıştı. Belki de hepsi, bu hafta içinde fazlasıyla yaşlanmıştı. “Ayrılmamı mı istiyorsunuz?”

Kai yanağının için dişledi ve başını sallayarak onayladı.

Torin’in dudakları kıpırdadı ama ağzından herhangi bir ses çıkmadan önce, uzun bir süre geçmesi gerekti. Kai danışmanının yüzündeki bilgeliği görebiliyordu. Torin, onun ne yapmayı planladığını anlamıştı.

“Bu konuda konuşmak istemediğinizden emin misiniz Yüce Majesteleri? Size rehberlik etmeme, size yardımcı olmama izin verin.”

Kai gülümsemeye çalıştı ama becerebildiği tek şey, dudaklarını acınası bir şekilde kıvırmak oldu. “Sarayımın güvenliği içinde oturup hiçbir şey yapmadan duramam. Levana’nın bir başkasını daha öldürmesine izin veremem. Ne bu canavarlar aracılığıyla ne letumosis antidotunu bizden saklamasıyla ne de... Daha başka neler planlıyorsa. Ne istediğini ikimiz de iyi biliyoruz. Bütün bunlara ancak neyin son verebileceği de.”

“O zaman kalıp size destek olmama izin verin majesteleri.”

Kai başını iki yana salladı. “Bu Doğu Ulusları için iyi bir tercih değil. Elimizdeki *tek* seçenek olabilir, ama asla iyi bir tercih olmayacak.”

Gömleğinin yakasını düzeltti. “Doğu Ulusları bu konuda benden başka kimseyi suçlamamalı. Git, lütfen.”

Torin’in, eğilerek selam vermeden önce, yavaş, acı verici bir nefes aldığını gördü. “Bana ihtiyacınız olursa, ofisin hemen dışında olacağım Yüce Majesteleri.” Torin oldukça mutsuz görünerek ofisten çıktı, kapıyı da arkasından kapattı.

Kai net ekranın önünde volta attı. Tedirginlikten midesi kasılıyordu. Gömleğini düzeltti. Uzun bir gündü ve gömleği kırış kırış ol muştu ama en azından saldırı haberi geldiğinde kendisi bu ofisteydi. Bugünden sonra bir daha güzel bir uyku çekebileceğini hiç sanmıyordu.

Yapmak üzere olduğu şeyden sonra, bu imkânsızdı.

Aklı çılgınca düşüncelerle doluyken, elinde olmadan Cinder’ın balodaki hâlini hatırladı. Onu balo odasına uzanan basamaklardan inerken gördüğünde ne kadar da mutlu olmuştu. Cinder’ın yağmurla ıslanmış saçları ve kırış kırış elbisesi Kai’yi masumca keyiflendirmiş, şehrin önde gelen bir mekanik ustasına ne kadar da yakıştığını düşünmüştü. Cinder’ın toplumun moda ve adap takıntısını

umursamayan bir kız olduğuna karar vermişti, imparatorun şahsi davetlisi olmasına rağmen, baloya darmadağın saçlar ve yağ lekeli eldivenlerle gelerek, başını yine dik tutabilecek kadar kendisiyle barışık biri olduğunu düşünmüştü.

Bütün bunlar Cinder'ın baloya gelmesinin tek sebebinin, ona bir uyarıyı iletmek olduğunu öğrenmeden önceydi.

Cinder kendi güvenliğini hiçe sayarak, onu müttefikliği kabul etmemesi ve Levana ile evlenmemesi için uyarmıştı. Çünkü düğün sona erdikten ve Doğu Ulusları Topluluğu tahtına çıktıktan sonra, Levana, Kai'nin hayatına son vermeyi planlıyordu.

Kai midesinin bulandığını hissetti. Cinder'ın haklı olduğunu biliyordu. Onunla işi bittikten sonra, Levana'nın kendisinden en kısa zamanda kurtulacağından emindi.

Ne var ki Kai, bu cinayetlere bir son vermeliydi. Savaşa bir son vermeliydi.

Kendini daha önemli bir amaç uğruna feda etmeye hazır tek kişi, Cinder değildi.

Nefes aldı, verdi ve sonra yüzünü ekrana çevirdi.

"Ay Ülkesi'nden Kraliçe Levana ile bir video bağlantısı kurulsun hemen."

Ekranın köşesindeki ufak küre, sadece bir defa kendi etrafında döndükten sonra, karşısında nakışlı beyaz duvağını yüzüne indirmiş Ay Kraliçesi belirdi. Kai kraliçenin, duvağı arkasında, kırış kırış ve çirkin bir yüze sahip olduğunu hayal etti ama bunun bir şeye faydası olmadı.

Kai, kraliçenin, bu görüşme talebini zaten beklediğini sezdi. Ofisteki tüm konuşmaları zaten dinlediğini ve Kai'nin bu görüşmeyle ne amaçladığını tam olarak bildiğini sezdi. O duvağının arkasında alayla gülümsediğini sezdi.

"Ne kadar da hoş bir sürpriz sevgili imparator Kai. Yeni Pekin'de oldukça geç bir saat olmalı. Gece yarısını iki saat yirmi dört dakika geçtiğini tahmin ediyorum, doğru mu?"

Kai tiksintisini elinden geldiğince bastırdı ve ellerini Levana'ya doğru açtı. "Size yalvarıyorum Yüce Majesteleri. Lütfen bu saldırıya bir son verin. Lütfen askerlerinizi geri çekin."

Levana başını yana eğerken, duvağı da hafifçe sallandı. 'Bana *yalvarıyor musunuz*? Ne kadar da keyif verici. Devam edin lütfen."

Kai'nin yüzüne kan hücum etti. "Masum insanlar ölüyor; kadınlar, çocuklar, siviller ve size hiçbir zararı dokunmamış insanlar. Kazandınız ve bunun farkındasınız. Bu yüzden, *lütfen* saldırıya hemen bir son verin."

"Kazandığımı söylüyorsunuz ama o zaman ödülüm nedir genç imparator? Bütün bunlara sebep olan sayborg kızı yakalayabildiniz mi? Asıl yalvarmanız gereken kişi odur. Kendini bana teslim ederse, askerlerimi ancak o zaman geri çekerim. Size sunabileceğim teklif bu. Pazarlık yapamaya hazır olduğunuz zaman, beni haberdar etmekten çekinmeyin. O zamana kadar iyi geceler." "Bekleyin!"

Levana ellerini kavuşturdu. "Evet?"

Kai'nin şakakları acı verici bir hisle zonkluyordu. "Size kızı teslim edemem. Onu yakaladığımızı sanmıştık ama elimizden yine kurtuldu. Sizin de bunu zaten bildiğinizi tahmin ediyorum. Ama onu bulmanın bir başka yolunu ararken, masum insanların ölmeye devam etmesine izin veremem."

"Korkarım ki bu benim sorunum değil majesteleri."

"Benden istediğiniz ve size *sunabileceğim* başka bir şey daha var. İkimiz de bunun ne olduğunu iyi biliyoruz."

"Neden bahsettiğiniz konusunda bir fikrim olduğunu sanmıyorum."

Kai parmaklarını iç içe geçirmiş, Levana'ya resmen yalvardığını fark etmemişti. Ama sonra parmakları ağrımaya başladı. "Eğer evlilik yoluyla müttefiklik teklifiniz hâlâ geçerliyse, bunu kabul ediyorum. Adamlarınızı geri çekmenizin ödülü, Doğu Ulusları Topluluğu olacak." Kai'nin sesi son kelimelerde titredi ve hızla dişlerini sıktı.

Geçen her saniye sokaklarda daha fazla kanın döküldüğünü bilerek, nefessiz bir hâlde bekledi.

Çileli bir sessizlikten sonra Levana gülümsedi. "Sevgili imparator. Bu kadar etkileyici bir teklifi nasıl reddedebilirim ki?"

BÖLÜM

Kırk Dört

GEMİ DÜNYA YÖRÜNGESİNE OTURDUKTAN SONRA, Scarlet acıyan ciğerlerindeki havayı boşalttı ve pilot koltuğuna yığıldı. Yaralarının acısı ve bitkinliği bir anda üstüne çökmüştü. İnleyerek koltuğunu döndürdü ve kargo bölümüne doğru baktı.

Linh Cinder ayaklarım önünde uzatmış bir hâlde, yerde oturuyordu. Hâlâ baygın yatan Wolf sırtüstü uzanmıştı. Rampadan sürüklenirken bıraktığı kan izi açıkça görülebiliyordu. Diğer adam ise yüzüstü serilmişti.

"Sen bir pilotsun," dedi Cinder, Scarlet'a. Linh Cinder.

Prenses Selene.

"Babaannemden öğrendim. O eskiden bir pilottu..." Kalbine giren sızı yüzünden sözlerine devam edemedi. "Ama gemin tek başına da oldukça iyi idare ediyor."

"Hizmet edebildiğime sevindim," dedi gaipten gelen ses. "Ben İko. Yaralı olan var mı?"

"Herkes yaralı," dedi Cinder inleyerek.

Scarlet aksak adımlarla Wolf'a doğru yürüdü ve adamın yanında yere çöktü.

"İyi olacaklar mı?"

"Umarım," dedi Cinder, "ama daha önce dart sapladığım birinin etrafında sonrasında nasıl bir etkide bulunduğunu görecek kadar uzun süre takılmadım."

Scarlet lime lime eşofman üstünü çıkardı ve onunla Wolf'un kolundaki yarayı sardı. "Gemide sargı bezi olduğu söylemiştin, değil mi?"

Scarlet, Cinder'ın tekrar hareket etmekteki isteksizliğini görebiliyordu. Ama Cinder birkaç saniye sonra ayağa doğruldu ve kargo bölümünün diğer tarafındaki bir kapıdan içeri girdi.

Hafif bir inilti sesi, Scarlet'ın gözlerini yabancı adama çevirmesine sebep oldu. Adam gözlerini açmıştı.

"Neredeyiz?" diye mırıldandı.

“Ah, şimdiden uyandın mı?” dedi Cinder, merhem ve sargı bezleriyle dönerek. “Biraz daha baygın kalmanı umuyordum. Sessizlik ve huzur dolu dakikalar, benim için keyifli bir değişiklik oldu.”

Sesindeki tona rağmen, Scarlet bir tüp merhemi adamın karnının üstüne bırakan kızın içinin rahatladığını görebiliyordu. Cinder elindeki diğer bir tüp merhem ve sargı bezini, bir neşterle beraber Scarlet'a uzattı, “izimiz sürülmeye başlamadan önce, kimlik çiplerinizi çıkartıp imha etmemiz gerekiyor.”

Sargı bezinden bir parça alan Scarlet kaşlarını çattı. “O bir hayvan değil,” dedi, Wolf'un yanağındaki derin pençe izlerine bakarak.

“Emin misin?”

“Thorne'la aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum,” dedi Cinder. *“Gerçekten* nefret ediyorum ama o haklı. Onun bizim tarafımızda olduğundan emin olamayız.”

Scarlet dudaklarını sıktı ve bezden bir parça daha aldı. “Uyandığında göreceksiniz. O bir...” Tereddüt etti ve bir an sonra ikisini, kendisinin bile onların tarafında olduğuna ikna edebileceği bir yol bulunmadığını fark etti.

“Eh,” dedi Thorne. “Ben kendimi çok daha iyi hissediyorum.” Pantolonunu yırtarak merhemi dart okunun açtığı yaranın üstüne sürdü.

Yüzüne düşen saçları ittiren Scarlet, Wolf'un gömleğini yırtarak açtı ve merhemi adamın karnındaki derin yarıkların üstüne sürdü. “Sen kimsin?”

“Kaptan Carswell Thorne.” Thorne merhemin kapağını kapattı ve arkasındaki duvara yaslandı. Eli tüfeğin üstüne düştü. “Bu da nereden çıktı?”

“Scarlet onu sandıklardan birinin içinde bulmuş,” dedi Cinder, yüzünü duvardaki ekrana dönerek. “Ekran açılsın.”

Ekranda, kanla kaplı bir adamı kameraya doğru koşarken gösteren bir görüntü belirdi. Bir çığlık sesi duyuldu, sonra görüntü statiğe düştü.

Videonun yerini, masasının arkasında oturmuş, yüzünün rengi atmış bir haber spikeri aldı. “Bu görüntü, gecenin ilk saatlerinde Manhattan'da alındı. Kaynaklardan öğrendiğimiz bilgilere göre, Birlik ülkelerinin on iki şehrinden fazlası saldırı altında.”

Scarlet, Wolf'un bileğindeki çipi kesip çıkarmak için eğildi. Wolf'un bileğinde zaten bir yara izi olduğunu fark etti. Sanki kimlik çipinin

bileğine yerleştirilmesinin üstünden zaten fazla bir zaman geçmemişti.

Spiker devam etti, "Vatandaşlar evlerinde kalmaya ve tüm kapı ile pencerelerini kilitlemeye davet ediliyor. Şimdi Capitol City'ye, Başkan Vargas'ın ulusa hitabına canlı olarak bağlanıyoruz."

Wolf'tan yükselen bir inilti, herkesin yüzünü ona doğru çevirmesine sebep oldu. Scarlet gözünün ucuyla Kaptan Thorne'un, tüfeğin emniyetini açtığını ve namluyu Wolf'un göğsüne doğru çevirdiğini gördü.

Scarlet neşteri ve her ikisinin de kimlik çipini bir yana bıraktı ve uzanarak Wolf'un yüzünü kendisine çevirdi. "Sen iyi misin?"

Wolf kızarmış gözlerini ona çevirdi, sonra aniden uzaklaşarak diğer yanına doğru döndü ve kusmaya başladı. Scarlet yüzünü buruşturdu.

"Üzgünüm," dedi Cinder. "Büyük ihtimalle darttaki yatıştırıcının yan etkisi olmalı."

Thorne da öğürür gibi oldu. "Yıldızlar aşkına, aynı şeyin bana da olmadığına sevindim. Ne kadar da utanç verici."

Koluyla ağzını silen Wolf, her hareketiyle yüzünü buruşturarak tekrar sırtüstü yattı. Alnını kırıştırdı, sonra kısılmış gözlerle Scarlet'a baktı. Gözleri normal yeşil rengine geri dönmüştü ve artık o hayvansı açlıkla dolu değildi. "Yaşıyorsun."

Scarlet bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Duyduğu rahatlama hissine kendisi de şaşırmıştı.

Kızı o canavarlara teslim eden kişi bu adamdı. Scarlet'ın ondan nefret etmesi gerekirdi ama düşünebildiği tek şey, Wolf'un trende onu öptüğü sıradaki umutsuzluğu ve babaannesini aramaya devam etmemesi için yalvarışıydı. "Senin sayende."

Thorne burnundan soludu. *"Onun* sayesinde mi?"

Wolf başını Thorne'a çevirmeye çalıştı ama boynunu yeterince kıvıramadı. "Neredeyiz?"

"Dünya yörüngesindeki bir kargo gemisindesin," dedi Cinder. "Şu yatıştırıcı dart konusunda özür dilerim. Senin onu yemeye niyetli olduğunu sanmıştım."

"Ben de öyle sanmıştım." Cinder'ın metalden elini fark edince, yüzündeki ifade karardı. "Sanırım kraliçem seni arıyor." Thorne bir kaşını kaldırdı. "Bunun, onu gemide bulundurma konusunda bana kendimi daha iyi hissettirmesi mi gerekiyordu yani?"

“Artık daha iyi,” dedi Scarlet. “Değil mi Wolf?”

Wolf başını iki yana salladı. “Beni gemiye almamalıydınız. Sizi tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramam. Beni geride bırakmalıydınız. Beni öldürmeliydiniz.”

Thorne tüfeğin emniyetini açtı.

“Saçmalama,” dedi Scarlet. “Seni bu hâle o adamlar getirdi. Senin suçun değil.”

Wolf kızı, karşısında inatçı bir çocuk varmışçasına süzdü. “Scarlet... Eğer benim yüzümden sana bir şey olsaydı...”

“Bu gemideki herhangi birine zarar vermeye niyetli misin, değil misin?” dedi Cinder, ikilinin sohbetini bölerek.

Wolf, Cinder’a bakarak gözlerini kırpıştırdı, sonra yüzünü Scarlet’a çevirerek uzunca ona baktı. “Hayır,” diye fısıldadı.

Uç kalp atımı sonra, Cinder’ın duruşu rahatladı. “Doğru söylüyor.”

“Ne?” dedi Thorne. “Ve *bunun* da mı bana kendimi daha iyi hissettirmesi gerekiyor?”

“Kai bir duyuru yapmak üzere!” İko’nun sesi gemi içinde yankılandı. Sonra ekranın sesi yükseldi.

Yine bir haber spikeri konuşuyordu. “...Tüm saldırılar sona ermiş gibi görünüyor. Gelişmelerden sizleri haberdar edeceğiz. Şimdi, imparator Kai’den acil bir duyuru almak üzere Doğu Ulusları Topluluğuna bağlanıyoruz.

Spikerin konuşması yarıda kesildi, ekranda Doğu Ulusları’nın basın toplantısı odası belirdi. Kai bir kürsünün arkasında duruyordu. Cinder iki eliyle pantolonunun kumaşını sıktı.

“Cinder ona abayı yakmış durumda,” diye fısıldadı Thorne.

“Kim değil ki?” dedi İko.

Kai kısa bir an için, parlak ışıktan gözü kamaşmış göründü ama omuzlarını dikleştirirken, bu ifadesi de kayboldu. “Gecenin bu saatinde düzenlenen bu basın toplantısının sebebini hepiniz biliyorsunuz ve bu kadar kısa sürede gelebildiğiniz için hepinize teşekkür ediyorum. Uç buçuk saat önce başlayan saldırılardan bu yana biriken sorularınızı elimden geldiğince cevaplamayı umuyorum.”

Wolf ekranı daha iyi görebilmek için oturur pozisyona geçerken acıyla inledi. Scarlet’ın parmakları Wolf’un elini sıktı.

“Saldırganların Ay Ülkesi’nden geldiklerini doğrulayabilirim. Bilim adamlarımızdan bazıları çoktan, Tokyo’daki bir polis memuru tarafından öldürülen saldırganlardan birinin bedeni üstünde testler gerçekleştiriyor. Bu adamların genetik olarak müdahale edilmiş askerler oldukları onaylandı. Fiziksel yapıları bir tür kurt kırmasının sinir ağıyla birleştirilmiş Aycı erkekleri oldukları anlaşılıyor. Bu sürpriz saldırı, Dünya’nın önde gelen şehirlerinde panik, kafa karışıklığı ve kargaşa yaratmak üzere koordine edilmiş gibi görünüyor. Bu konuda başarılı olduklarını söylemek hatalı olmaz diye düşünüyorum. Kraliçe Levana’nın, hâkimiyeti boyunca, Dünya’yı pek çok defa savaşla tehdit ettiğini biliyorsunuz. Kraliçe Levana’nın bunca zaman sonra neden gerçekten bir saldırı gerçekleştirdiğini merak ediyorsanız... Sebebi benim.”

Scarlet, Cinder’ın dizlerini karnına doğru çektiğini ve kollarını titremeye başlayıncaya kadar sıktığını fark etti.

“Kraliçe Levana, Ay Ülkesi ile Dünya arasındaki, Aycı kaçaklarının Ay Ülkesi’ne iade edilmelerini öngören bir anlaşmanın gereğini yerine getiremediğim için bana karşı öfkeli. Kraliçe Levana bu konudaki hassasiyetini bana önceden oldukça net bir dille ifade etmişti ve ben bu şartları başarıyla yerine getiremedim.”

Cinder’ın boğazından garip bir ses kaçtı -bir inilti ile ciyaklama arası bir sesti- ve eliyle ağzını kapamak zorunda kaldı.

“Bu sebeple, söz konusu saldırıların durdurulması ve tam bir savaşın gücüm elverdiği sürece gerçekleşmemesi için, elimden geleni yapmayı sorumluluğum olarak görüyorum. Ve ben de gerekeni, elimden gelen tek şeyi yaptım.” Sanki habercilerin gözlerine bakamayacak kadar dehşet içindeymiş gibi, gözlerini basın odasının arka duvarlarına doğru kaldırdı. “Ay Ülkesi’nden Kraliçe Levana ile evlilik yoluyla müttefiklik anlaşmasını kabul ettim.”

Cinder’dan şok dolu bir çığlık yükseldi ve hızla ayağa fırladı. “Hayır. Hayır!”

“Buna karşılık olarak,” diye devam etti Kai, “Kraliçe Levana, saldırılara bir son vermeyi kabul etti. Düğün bir sonraki dolunayda, eylülün yirmi beşinde gerçekleştirilecek. Ve düğünü takiben Kraliçe Levana, Doğu Ulusları Topluluğu imparatoriçesi olarak taçlandırılacak.

Tüm Aycı askerlerinin Dünya topraklarından çekilmesi ise ertesi gün gerçekleştirilecek."

"Hayır!" diye feryat etti Cinder. Ayağındaki botu çıkararak ekrana doğru fırlattı. "Aptal. Aptal!"

"Önümüzdeki günler ben veya bakanlar kurulum, sizi gelişmelerden haberdar edecektir. Bu akşam başka bir soru kabul etmiyorum. Teşekkürler." Yine de bir sürü soru yükseldi ama Kai hepsini duymazdan gelerek, yenik düşmüş bir general gibi kürsüden çekildi.

Cinder hızla döndü ve en yakındaki sandığa, çıplak metalden ayağıyla bir tekme savurdu. "Her şeyin Levana'nın başının altından çıktığını biliyor, buna rağmen ona istediği her şeyi sunuyor! Binlerce Dünyalının ölümünden sorumlu olan Levana. Ve şimdi bir de *imparatoriçe* olacak!" Cinder volta atmaya başladı, Scarlet'ın yanındaki iki kanlı çipi gördü ve onları topuğu altında acımasızca ezerek un ufak etti. "Ve Levana'nın bu anlaşmayla sağladığı tatmin ne kadar sürecek? Bir ay mı? Bir hafta mı? Üstelik Kai'ye söyledim! Ona Levana'nın, Dünyanın kalanına savaş ilan etmek için Doğu Uluslarını bir basamak olarak kullanacağını söyledim ve Kai buna rağmen onunla evlenecek! Levana herkes üstünde tam bir kontrol sahibi olacak ve bunun hepsi Kai'nin suçu!"

Scarlet kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bana öyle geliyor ki," dedi, sesini Cinder'ınkine denk bir şekilde yükselterek," bunların hepsi *senin* suçun."

Cinder söylenmeyi kesti ve afallamış bir şekilde Scarlet'a baktı. İkisinin arasındaki Thorne ise büyük bir şov izliyormuş gibi çenesini avucuna dayadı. Ama diğer eli hâlâ, Wolf'un başına nişanlı tüfeğin üstündeydi.

"Levana'nın bunları neden yaptığını biliyorsun," dedi Scarlet, kaslarının itiraz etmesine rağmen ayağa doğrularak. "Neden senin peşinde olduğunu biliyorsun."

Cinder'ın öfkesi dağıldı. "Babaannen sana söylemiş."

"Evet, söyledi. Asıl midemi bulandıransa, en başında senin bütün bunların olmasına izin vermen!"

Yüzü öfkeyle parlayan Cinder eğildi ve diğer botunu da çıkardı. Scarlet sindi ama Cinder sadece botu ıssız bir köşeye fırlattı. "Ya sen ne

yapmamı tercih ederdin? Teslim mi olsaydım? Levana'nın tatmin olabileceğini umarak kendimi feda mı etseydim? Öyle yapsaydım bile, her şey yine bu noktaya gelirdi." "Ben senin baloda tutuklandığın zamandan bahsetmiyorum. Öncesini kastettim. Neden onu durduracak bir şey yapmadın? Senin her şeyi yoluna koyacağına inanan insanlar var. Senin bir fark yaratabileceğini düşünüyorlar. Ya sen ne yaptın? Kaçarak saklandın! Babaannem hayatını, sırf sen hiçbir şey yapamayacak kadar korkak birisin de sonsuza kadar kaçıp saklanabilesin diye feda etmedi!

"Ee, aklım karıştı," dedi Thorne, bir parmağını havaya kaldırarak. "Neden bahsediyoruz biz?"

Scarlet, kaptana kısa bir bakış attı. "Şu silahı *ona doğrultmayı keser misini"*

Thorne silahı bir yana attı ve ellerini kucağında kavuşturdu. "Onun haberi bile yok, değil mi?" Scarlet hızla Cinder a döndü. "Onun hayatını -hepimizin hayatını- tehlikeye attın. Ve o bunun sebebini bile bilmiyor."

"Durum bu kadar basit değil."

"Öyle mi?"

"Ben kendim öğreneli bile daha bir hafta olmadı! Kim olduğumu, balodan sonraki gün, bir ödül gibi Levana'ya teslim edilmek üzere hücremde otururken öğrendim. Yani hapishaneden firar etmek, tüm bir Doğu Ulusları Ordusundan kaçmak ve *senin* hayatım kurtarmak arasında, tüm geçmişimi özetleyebilecek vaktim pek olmadı. Seni hayal kırıklığına uğrattıysam üzgünüm. Ama sen ne yapmamı isterdin?"

Şakakları zonklamaya başlayan Scarlet hafifçe geriye çekildi. "Kim olduğundan nasıl haberin olmaz?"

"Çünkü babaannen, bilgilendirme lütfunda bile bulunmadan beni Doğu Ulusları'na yolladı."

"Ama baloda bulunmanın sebebi bu değil miydi?"

"Yıldızlar aşkına, hayır. Gerçeğin farkında olsaydım Levana ile yüzleşecek kadar aptallık eder miydim?" Cinder tereddüt etti. "Eh, emin değilim. Belki Kai için bu aptallığı yapardım ama..." Başını iki elinin arasına aldı. "Bilemiyorum. O zaman da bilemedim."

Scarlet tüm kızgınlığından, beynine hücum eden kandan ve bitkinlikten başının dönmeye başladığını hissetti. Cinder'a verebildiği tek cevap, afallamışçasına bir, "Oh," oldu.

Thorne öksürdü. “Ben hâlâ anlamadım.”

Cinder iç geçirerek bir sandığın üstüne çöktü, gözlerini iki uyumsuz eline indirdi. Yüzünü bir darbeye hazırlanıyormuşçasına buruşturdu ve mırıldandı. “Ben Prenses Selene’yim.” Thorne soluklanarak güldü ve hepsi yüzünü ona çevirdi. Thorne gözlerini kırpıştırdı. “Ne yani? Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Thorne'un gülümsemesi, dudaklarında dondu.

İzleyen ağır sessizlik, ayaklarının altında bir titreşim ve İko’nun sesiyle bölündü. “Anlamlandıramadım.”

“Yalnız değilsin,” dedi Thorne. “Ne zamandan beri?”

Cinder omuz silkti. “Özür dilerim. Sana söylemem gerekirdi, ama... Sana güvenebileceğimden emin değildim ve Michelle Benoit’yı bulup bana her şeyi açıklamasını sağlayabilirsek... Buraya nasıl geldiğimi, nasıl *bu* hâle geldiğimi...” İki elini de havaya kaldırdı, sonra gevşekçe kucağına düşürdü. “... Ben de bir şeyleri anlamlandırmaya başlayabilirim diye düşünmüştüm.” İç geçirdi. “Gerçekten üzgünüm İko. Yemin ederim ki daha önceden bilmiyordum.”

Açık kalan ağzını kapatan Thorne, çenesini kaşıdı. “Sen *gerçekten de* Prenses Selenesin,” dedi, kelimelerin tadına bakarcasına. “Çılgın sayborg kız, aslında Prenses Selene’ymiş.”

“Yeteneğin zarar görmüş mü?” diye sordu Wolf. Yan tarafına fazla ağırlık bindirmemeye çalıştığı için, çarpık bir pozisyonda oturuyordu.

“Sanmıyorum,” dedi Cinder, rahatsızca kıpırdanarak. “Hâlâ kullanmayı öğrenmeye çalışıyorum.”

“Cinder o... Özel askerlerden birini kontrolü altına aldı,” dedi Scarlet. “Gözlerimle gördüm.”

Cinder gözlerini indirdi. “Zar zor yapabildim. Kontrolü uzun süre elimde tutamadım.”

“Sürüden birini kontrol mü ettin? Hem de Jael oradayken?’ “Evet ama elime yüzüme bulaştırdım. Sadece bir askeri kontrol edebildim ve neredeyse bayılıyordum.”

Keskin bir kahkaha, Cinder’ın susmasına sebep oldu, sonra Wolf acıyla öksürdü. Yine de yüzünde muzır bir ifade vardı. “Ve Levana’nın seni ele geçirmek istemesinin sebebi de bu. Sen *gerçekten de* ondan daha güçlüsün. Veya... Yeterince pratik yaparsan daha güçlü olacaksın.”

Cinder başını iki yana salladı. “Anlamıyorsun. O sihirbaz, yedi adamı kontrolü altında tutuyordu ve ben sadece bir tanesini zar zor idare edebildim. Levana ve sihirbazları kadar güçlü olmanın yakınında bile değilim.”

“Hayır, anlamayan *serisin, ”* dedi Wolf. “Her sürü bir sihirbaz tarafından yönetilir. Ve sürü üyeleri hayvansal içgüdüler tarafından ele geçirildiğinde, düşünebildikleri tek şey öldürmek olduğunda, onları sihirbaz kontrol eder. Aycı yeteneği üzerinde değişimler gerçekleştirerek, biraz da fiziksel müdahalelerle, bizi birer canavar hâline getirdiler. Ama hepimiz, sürüdeki ustalarımıza bağlıyız. Pek çok Aycı, bizi kontrol altına bile alamaz -onlar için içi boşlardan bir farkımız yok- ve hatta tek seferde yüzlerce sıradan vatandaşı kontrol edebilen ustalarımız bile, özel askerlerden tek seferde en fazla on ikisini kontrolü altında tutabilir. Sürülerimizin bu kadar ufak olmasının sebebi de bu. Şimdi anlıyor musun?”

“Hayır,” dedi Cinder ile Thorne aynı anda.

Wolf hâlâ gülümsüyordu. “En yetenekli sihirbazlar bile sadece on iki, en fazla on beş özel askeri kontrol edebilir. Ve bu kontrole, yıllar süren genetik müdahaleler ve eğitimle ulaşılabilmiştir. Ve buna rağmen sen, ilk denemende bir ustanın elinden bir askeri alabilmeyi başardın. Biraz daha pratik yaparsan...” Wolf bir kahkaha atmak ister gibi göründü. “Daha önce aklıma bile gelmezdi ama Yüce Majestelerinin senden korkmakta haklı olduğunu düşünüyorum prenses.”

Cinder irkildi. “Bana öyle seslenme.”

“imparatorunun duyurusuna verdiğin tepkiye bakarak,” diye devam etti Wolf, “Levana'ya karşı savaşmayı planladığını varsayıyorum elbette.”

Cinder başını iki yana salladı. “Nereden başlamam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok... Hükümdarlık veya liderlik konusunda hiçbir şey bilmiyorum.”

“Ama senin Levana’yı durdurabileceğine inanan çok sayıda insan var,” dedi Scarlet. “Babaannem senin bu şansa sahip olabilmen için hayatını feda etti. Onun bu fedakârlığının boşa gitmesine izin vermeyeceğim.”

“Ve ben de sana yardımcı olurum,” diye ekledi Wolf. “Yeteneklerini benim üstümde deneyerek pratik yapabilirsin.” Uzun süredir oturur hâlde durmaktan yorulan bedenini yere doğru kaydırdı. “Ayrıca, iddia

ettiğin kişiysen, bu seni benim gerçek kraliçem yapar. Bu sebeple, benim sadakatim şenindir."

Cinder başını iki yana salladı ve sonra sandığın üstünden indi. "Senin sadakatini istemiyorum."

Scarlet ellerini beline dayadı. "Peki ya ne istiyorsun?" "İstediğim şey... Herkes kulağımın dibinde haykırıp durmadan, tüm bunları düşünüp bir sonraki hareketimi planlayabileceğim bir zaman istiyorum!"

Cinder ayaklarını vura vura geminin ana koridoruna doğru uzaklaştı. İki adım sesinden biri, yere sertçe inen metalden ayağından yükselen bir tangırtı sesiydi.

Cinder gözden kaybolduktan sonra, Thorne hafif bir ıslık öttürdü. "Biliyorum, biliyorum. O biraz," derken, gözlerini şaşı yaptı ve bir parmağını kulağının yanında çevirdi, "ama onu etkileyici biri yapan da bu.

BÖLÜM

Kırk Beş

KÖPRÜYÜ TÜRLÜ TÜRLÜ ÖZEL CAMLARDAN, SADECE kendi için yaptırmıştı. Böylece kendisi, askerlerin eğitimini, dövüşmelerini ve yeni mutasyonlarına uyum sağlamaya çalışmalarını izlerken, başka kimse onu göremiyordu. İlgisi özellikle, genetik mutasyonu henüz birkaç gün önce tamamlanan yeni bir sürünün üstündeydi. Sürü üyeleri hâlâ çok gençti; on iki yaşından büyük olmayan oğlan çocukları.

Bazıları ara sıra gruplaşan, sürekli ellerinin üstündeki kürke bakıp duran, müdahaleyle değiştirilmiş uzuvları üstünde atlayıp sıçrayan bu çocuklar için, neredeyse sevimli bile denilebilirdi. Bazıları ise daha şimdiden birbirlerine sataşıp hırgür çıkarmaya başlamıştı.

Konumlarını belirliyorlardı. Hiyerarşik bir düzen kuruyorlardı. Tıpkı, oldukları hayvanlar gibi.

Her bir sihirbaz, kendine atanmış sürü üyelerini yönlendiriyor, onları çeşitli formasyonlara sokuyordu. Levana'yı her zaman büyüleyen bir şeydi bu. Sihirbazlardan bazıları kontrolü zorla elinde tutarken, kimileri ise isteklerini, yavrularına yaklaşan şefkatli bir anne tavrıyla sağlıyordu.

En genç sürüyü izlerken, kadın giderek daha da keyif almaya başladı.

Sürüden yedi çocuk, hiçbir sorgulamada bulunmadan sıraya girmişti ve sadece tek bir çocuk, diğerlerinden ayrı, tek başına duruyordu. Dört ayak üstüne inmiş çocuk, dişlerini çıkarmış, sihirbaza hırlıyordu. Kurt karakteri, bu çocukta diğerlerinden çok daha baskındı. Altın sarısı gözlerinde isyan ve nefret parıltısı vardı.

Levana daha şimdiden anlamıştı. O çocuk sürünün alfası olacaktı.

"Majesteleri."

Levana başını hafifçe yana eğdi ama gözlerini aşağıdaki çocuktan ayırmadı. "Sybil."

Baş sihirbazının topukları, camdan zemin üstünde birbirine çarptı. Sybil eğilerek selam verirken, Levana kıvrılan kumaşın sesini duyabiliyordu.

Mağara zemininde, ufak kurtçuk, sahibesinin etrafında bir daire çizmeye başladı. Sihirbaz kadın, siyah ceketi içindeyken hayalet kadar

solgun görünen, sarışın bir gençti. Yüzünde hafifçe endişeli bir ifade vardı. Karşısındaki çocuğu kontrol altına alabilecek zihin gücüne sahip olduğundan şüpheli gibi görünüyordu.

“Özel askerlerin hepsi geçici olarak görevlerinden alındı ve saklanma statüsüne geçirildi. İki yüz altmış askerimizin öldüğünü tahmin ediyoruz.”

“Hâlâ fark etmedilerse bile, Dünyalılar yakında dövmelerin farkına varacaktır. Askerlerin iyi kamufle edildiğinden emin ol."

“Elbette majesteleri. Korkarım ki bir de sihirbaz ölümünü raporlamak zorundayım.”

Levana başını kaldırdı, bir an için camda Sybil’in yansımasını görmeyi bekledi. Ama bir yansıma yoktu. Saray pencerelerinden hiçbiri ışığı yansıtmazdı. Levana bunu özellikle kendisi emretmişti. Yine de bunca yıldan sonra bile hâlâ tam olarak alışamamıştı.

Bir kaşını kaldırarak Sybil’i devam etmeye yönlendirdi.

“Sihirbaz Jael. Göğsünden vurulmuş.”

“Jael mi? Jael savaşta bile sığınağının güvenliğinden ayrılacak türden biri değildi.”

“Betalarından biri, Linh Cinder’ın olay yerinde görüldüğünü belirtti. Anlaşılan o ki Jael kızı tek başına eline geçirmeye yeltenmiş.”

Levana’nın burun delikleri genişledi ve yüzünü tekrar eğitim alanına indirdi. Tam o sırada genç kurtçuk, sahibesinin üstüne atıldı. Kadın çığlık atarak sırtüstü düştü, sonra tüm bedeni yoğun bir konsantrasyonla kasıldı. Yukarıdan bakmasına rağmen, Levana kadının alnından şakaklarına akan ter damlalarını görebiliyordu.

Kurtçuk ağzını açtı, dişleri parıldadı ve sonra tereddüt etti.

Levana çocuğun hayvansal dürtülerine ket vurmaya çalışan şeyin ne olduğundan emin değildi; kontrolü eline geçirmeye çalışan sihirbaz da olabilirdi, Aycı çocuğun zihninde kalmış hatıralar da.

“Jael’in sürüsü Paris’teki karargâhta bulunan bir beta dışında dağılmış hâlde. Sürü üyelerini toparlaması için Sihirbaz Aimery’yi göndereceğim.”

Kurtçuk, sahibesinin üstünden ayrıldı ve yerde bir top hâlini aldı. Apaçık bir acıyla titriyor, inliyordu.

Kendisi de titreyen sihirbaz ayağa doğruldu ve ceketindeki siyah regolit tozlarını silkeledi. Tüm mağaralar baştan sona regolit tozuyla

kaplıydı. Mağaralar doğal lav tünelleriydi ve içlerine ne kadar yerleşilip geliştirilirse geliştirilsin, asla tamamen temiz olmayacaklardı. Levana tırnak altlarına giren, saçına yapışan, ciğerlerini dolduran tozdan nefret ediyordu. Mağaralara elinden geldiğince nadiren iniyor, Ay Ülkesi başkenti ile kendi sarayının üstünü kaplayan parlak kubbenin altında kalmayı tercih ediyordu.

"Majesteleri?" diye sordu Sybil.

"Hayır, Aimery'yi gönderme," dedi Levana, gözlerini acı içinde kıvranan kurtçuktan ayıramadan. Çocuk hâlâ sahibesinin kontrolüne karşı savaş veriyor, kendi zihninin hâkimiyetini korumaya çabalıyordu. Bir asker, bir canavar, bir piyon olmaktansa, bir çocuk olarak var olmaya devam etmek istiyordu. "Jael'in sürüsünü kendi hâline bırakın. Özel askerler, üstlerine düşeni yerine getirdi."

Kurtçuk sonunda titremeyi bıraktı. Nefes nefese bir hâlde yerde yatarken, yanaklarının üstündeki kürk, gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Sahibesinin ona attığı bakış da en az kontrol altında tuttuğu çocuklarınla kadar haşindi. Herhangi bir kelime telaffuz etmemesine rağmen, Levana neredeyse kadının emirlerini duyabiliyordu. Çocuğa ayağa kalkmasını, sıraya girmesini, kendisine itaat etmesini söylüyordu.

Çocuk da öyle yaptı. Acı çeker gibi ağırca hareket ederek, kaslı bacakları üstünde doğruldu ve sıraya girdi. Başını eğmiş, omuzlarını çökertmişti.

Azarlanmış bir köpek gibi.

"Bu askerler neredeyse hazır," dedi Levana. "Genetik müdahaleleri tamamlandı ve sihirbazları da kontrole hazır. Dünya'ya bir sonraki saldırıda bu adamlar en önde olacak ve kamufle edilmeyecek."

"Emredersiniz Yüce Majesteleri." Sybil eğildi. Levana bu sefer, kumaşın sesini duyduğu kadar, Sybil'in gözlerinden yayılan saygıyı da hissetti. "Ve lütfen nişanınız için en sıcak tebriklerimi sunmama izin verin kraliçem."

Levana'nın sol elindeki parmaklar kıvrıldı ve başparmağı, orta parmağındaki taştan yüzük üstünde gezindi. Levana bu yüzüğü, göz boyamasıyla herkesten saklardı. Yüzüğü taktığını bilen binlerinin hâlâ hayatta olup olmadığından bile emin değildi. Ama imparator Kai onun evlilik yoluyla müttefiklik teklifini kabul ettiğinden beri, parmağı bu akşam sürekli karıncalanıyordu.

“Teşekkürler Sybil. Hepsi bu kadar.”

Sybil bir kez daha eğildi, sonra uzaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Aşağıda, günlük eğitimlerini tamamlayan sürüler dağılmaya başladı. Sihirbazlar onları Ay yüzeyinin altındaki doğal labirentin farklı mağaralarına doğru yönlendirdiler.

Ailesinin, zamanında sadece bir deney yaratığı olarak görülen bu adam ve çocukların, kendi hâkimiyeti zamanında bu hâle geldiğini görmek garip bir duyguydu. Başka her ordudan daha hızlı ve güçlü bir ordu, insan zekâsı, kurt içgüdüleri, çocuk itaatkârlığı. Askerler Levana’yı tedirgin ediyordu ve bu, yıllardır hissetmediği bir duyguydu. Böylesine çok Aycı, üstelik değişik beyin dalgalarına sahip adamlar... Ve Levana, onların hepsini kontrol etme gücünden yoksun. En azından tek seferde hepsini.

Bu canavarlar -bu bilimsel yaratıklar- ona hiçbir şekilde bir sevgi beslemeyecekti.

Ay Ülkesi insanlarının ona beslediği türden bir sevgi.

Dünya insanlarının yakında besleyeceği türden bir sevgi.

BÖLÜM

Kırk Altı

SCARLET MÜRETTEBAT BÖLÜMÜNDEKİ ODASINDA, alt ranzasına kıvrılmış bir hâlde, saatlerce ağladı. Her hıçkırışı ağrıyan kaslarında yankılanıyor, duyduğu acı, sadece daha fazla ağlamasına sebep oluyordu.

Odadaki dolabı karıştırıp alttaki çekmecede güzelce katlanmış bir ordu üniformasını bulduğunda, saatlerdir süregiden tüm o adrenalin, öfke ve inkâr bir anda boşalmıştı. Amerika Ordusuna ait üniforma, mavinin tonlarından oluşan Avrupa pilotlarınınkinden farklı olarak gri ve beyaz tonlarda olmasına rağmen, yine de babaannesinin pilotluk günlerinde giydiği üniformayı hatırlatıyordu.

Sadece beyaz tişörtü elleri arasına almış ve uzun uzun ağlamıştı. O kadar uzun süre ağlamıştı ki tişört en az, içinden çıkması gereken kıyafetler kadar ıslanmış ve pislenmişti.

Gözyaşları sonunda kurumaya başladığında, artık tüm vücudu titriyordu. Keskin bir nefes alarak sırtüstü döndü ve elindeki tişörtle, yüzündeki son yaşları da sildi. Önceden, ağlamasının her diner gibi oluşunda, aklından *"Babaannem artık yok"* kelimeleri geçmiş ve gözyaşları yeni bir güçle akmaya başlamıştı.

Ama bu kelimelerin içi artık boşalmaya başlamış, acı yerini uyuşukluğa bırakmıştı.

Midesi guruldadı.

Scarlet inleyerek bir elini karnının üstüne koydu ve gözlerini kapayıp uyumaya çalışsa, *bedenim bir gündür bir şeyler yemediğini unutur mu,* diye düşündü. Ama orada öylece yatıp kendini uyuşukluğa teslim etmeye hazırken, midesi tekrar guruldadı. Hem de daha yüksek bir sesle.

Scarlet sinirle burnunu çekti. Üstündeki ranzanın kenarına tutundu, oturacak şekilde doğruldu. Başı susuzluktan dolayı şimdiden dönüyordu ama kapıya doğru sendelemeyi başardı.

Kapıyı açtığı anda, mutfaktan bir çarpma sesinin yükseldiğini işitti. Koridordan mutfağa doğru baktığında, Wolf'u elinde bir teneke kutuyla,

bir tezgâhın önünde dururken gördü.

Mutfağa giren Scarlet, Wolf'un elindeki tenekenin üstünde, kırmızı domates resimli bir etiketin bulunduğunu fark etti. Tenekenin yanındaki kocaman göçüklere bakılırsa, Wolf onu bir et döveceği ile falan açmaya çalışmış olmalıydı.

Wolf kıza baktı ve Scarlet yüzü kıpkırmızı tek kişinin kendisi olmadığına memnun oldu. "Açılması bu kadar zorsa, bunun içine kim neden yiyecek koyar ki?"

Scarlet içinden yükselen ve acıma duygusundan mı yoksa eğlenmesinden kaynaklandığından emin olamadığı gülümseme isteğine karşı dudağını ısırdı. "Konserve açacağını denedin mi?"

Wolf'un yüzündeki ifadeyi görünce, Scarlet masanın etrafından dolaştı ve çekmecelerden birini karıştırdı. "Biz Dünyalılar, bu tür durumlar için pek çok alete sahibiz," dedi, bir konserve açacağı çıkararak. Açacağı, tenekenin üst kapağına soktu ve yavaşça çevirerek açtı.

Kapağı geriye doğru kıvırıp çatık kaşlarla parlak kırmızı maddeye bakarken, Wolf'un kulakları pembeleşti. "Beklediğim bu değildi."

"Senin yakın zamanda alıştığın türden çiftlik tazeliğinde değiller ama yine de idare etmek zorundayız." Dolabı karıştıran Scarlet, bir teneke zeytin ve bir kavanoz marine edilmiş enginar çıkardı. "İşte, böylece bir ordörv yapabiliriz."

Scarlet saçlarında hafif bir dokunuş hissetti ve hızla başını eğdi. Wolf'un eli yanına düştü, tezgâhın kenarını kavradı.

"Özür dilerim. Saçında... Saçların..." Kavanozları tezgâha koyan Scarlet elini saçlarında gezdirdi. Ve saçlarının, bir saman balyası gibi karışmış ve düğümlerle dolu olduğunu fark etti. Zeytinleri Wolf'a uzattı. "Şu açacağı bir dene bakalım."

Scarlet bir de çatal buldu ve masaya oturarak, saçındaki düğümleri dalgınca açmaya başladı. Masanın üstüne yıllar boyunca, pek çok ordu personeli isimlerinin baş harflerini kazımıştı. Ve masa, bu hâliyle Scarlet'a opera binasındaki hücresini hatırlattı. Gemide olmak bir bodrum katında hapsedilmekten çok daha iyi olmasına rağmen, yine de alanın kısıtlı olması, kendini boğuluyor gibi hissetmesine sebep oluyordu. Scarlet babaannesinin de görev yılları boyunca, buna benzer bir gemide, dünyanın yörüngesinde oldukça fazla vakit geçirdiğini

tahmin etti. Babaannesinin emekli olarak, bir insanın arzulayabileceği en güzel ufka ve masmavi bir gökyüzüne sahip bir çiftliğe çekilmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Emilie'nin hâlâ hayvanlara baktığını umdu.

Başka bir düğüm bulamayınca, saçlarını iki eliyle düzleştirdi ve sonra enginar kavanozunu açtı.

Başını kaldırdığında, Wolf'un, hâlâ bir elinde domates bir elinde zeytin kutusuyla ayakta durduğunu gördü.

"İyi misin?"

Wolf'un gözleri parladı. Scarlet adamın panik içinde olduğunu düşündü. Hatta belki de korktuğunu.

"Beni neden gemiye aldın?" dedi Wolf. "Neden beni geride bırakmadın?"

Gözlerini indiren Scarlet, çatalım bir enginara sapladı ve üstündeki yağın, kavanoza dökülmesini izledi. "Bilmiyorum. O sırada bu hareketimin artı ve eksileri üzerine düşünme fırsatım olmadı." Scarlet enginarı marine sosun içine geri bıraktı. "Ama seni orada bırakmam, bana doğru gelmedi."

Wolf kıza sırtını döndü, konserve kutularını tezgâha bıraktı ve açacağı eline aldı. Üçüncü denemesinde, zeytin kutusunun kapağını delmeyi ve açacağı yavaşça döndürmeyi başardı.

"Bana gerçekleri neden söylemedin?" dedi Scarlet. "Paris'e varmadan önce yani."

"Bir şeyi değiştirmezdi." Wolf, açılmış konserveleri masaya koydu. "Yine de babaannenin yanına gitmekte ısrar ederdin. Jael'la konuşup onu senin, işimize yaramaz biri olduğuna ikna edebileceğini düşündüm. Seni bırakmasını sağlayacaktım. Ama bunu yapabilmem için, hâlâ onlara sadık olduğumu kanıtlamam gerekiyordu."

Scarlet ağzına bir enginar parçası daha attı. 'Eğer ler üzerine düşünmek istemiyordu. Kendisini ve babaannesini sağ salim çiftliğe geri döndürebilecek başka seçenekler üzerine kafa yormanın bir anlamı yoktu. Scarlet, bu türden bir seçeneğin var olup olmadığından bile emin değildi.

Gözlerini indiren Wolf, her hareketinde yüzünü acıyla buruşturarak, kızın karşısındaki banka kuruldu. Domates konservesinden bir parça aldı

ve ağzına attı. Burnu kırıştı. Yutkunurken, sanki bir solucanı mideye indirmeye çalışıyormuş gibi göründü.

Scarlet kıkırdamamak için dudaklarını birbirine bastırdı. “Benim bahçe domateslerimi aratıyor, değil mi?”

“Hiçbirini hak etmememe rağmen,” diyen Wolf, zeytin kutusunu aldı ve tekrar temkinli bir şekilde kokladı, “bana sunduğun her şeyi takdir ediyorum.”

Scarlet dudağını ısırdı. Wolf’un sebze meyvelerden bahsettiğini hiç sanmıyordu. Öne uzanarak çatalını Wolf’un elindeki kutunun üstündeki zeytinlerden birine sapladı ve çatalın iki dişine iki ayrı zeytin almayı başardı.

Sessizce yemeklerine odaklandılar. Wolf zeytinleri sevdiğini keşfetti ve Scarlet ona enginar ikram etmeden önce, yüzünü buruşturarak, iki parça domatesi daha mideye indirdi. Beraberce, aynı anda yenildiğinde, domates ve enginarın en azından kabul edilebilirlik sınırında olduğunu keşfettiler.

“Bir parça ekmek güzel olurdu,” dedi Scarlet, Wolf’un arkasındaki raflarda göz gezdirerek. Rafların üstü uyumsuz tabaklar ve Amerikan Cumhuriyeti armalı kahve kupalarıyla doluydu.

“Üzgünüm.”

Scarlet’ın kollarındaki tüyler diken diken oldu ve gözlerini ona çevirmeye cesaret edebildi ama Wolf gözlerini, yumruk yaptığı elinde neredeyse ezilecek domates kutusuna indirmişti.

“Önem verdiğin her şeyi elinden aldım. Ve babaannen...”

“Hayır Wolf. Bunu yapma. Olup bitenleri değiştirenleyiz ve... Sonuçta bana o çipi sen verdin. Ran’ın elinden beni sen kurtardın.”

Wolf omuzlarını çökertti. Saçının yarısı darmadağın ve iflah olmaz hâlde, yani normalken, diğer yarısı kuru kanla başına yapışmıştı. “Jael bana, sana işkence yapacağını söyledi. Bunun babaanneni konuşturacağını düşünüyordu. Ve ben buna izin veremezdim...”

Scarlet ürperdi ve gözlerini yumdu.

“Gerçeği anladıklarında beni öldüreceklerinin farkındaydım ama...” Wolf uygun kelimeleri bulmak için çabaladı, keskin bir nefes verdi. “Sana ihanet ederek yaşamaktansa, onlara ihanet ederek ölmeyi tercih ettiğimi fark ettim.”

Scarlet yağlı parmaklarını kotuna sildi.

“Senin Ran tarafından kovalandığım gördüğümde, seni ve babaanneni almak üzere yoldaydım. Aklım o kadar karışıktı ki zar zor düşünebiliyordum. Dürüst olmam gerekirse, sizi kurtarmayı mı yoksa öldürmeyi mi amaçlıyordum, emin değilim. Sonra Ran seni o heykelin üstüne fırlattı ve bir şey aniden...” Wolf’un parmakları beyaza çaldı. Yabani saçlarını sallandırarak başını iki yana salladı. “Önemi yok. Çok geç kalmıştım.”

“Beni kurtardın.”

“Ben olmasaydım, kurtarılma ihtiyacı içinde olmayacaktın.”

“Öyle mi? Yani beni yakalamak veya neler bildiğimi öğrenmek için seçilen kişi sen olmasaydın, beni rahat mı bırakacaklardı? Hayır, senin dışında başka biri olsaydı, şu anda hayatta olmazdım.”

Wolf kaşlarını çatarak gözlerini masaya indirdi.

“Ve o sırada, bizi öldürmek üzere yolda olduğuna bir an bile inanamam. O sihirbaz senin üstünde ne kadar güçlü bir kontrole sahip olursa olsun, karşımdaki adam hâlâ şendin. Beni asla incitmeyecektin.”

Wolf’un kıza çevirdiği gözleri, üzüntü ve hayretle doluydu. “O teoriyi test etme fırsatımız olmamasını yürekten diliyorum. Çünkü ne kadar yaklaştığım konusunda bir fikrin yok.”

“Yine de karşı koydun.”

Wolf yüzünü buruşturdu ama Scarlet, onun daha fazla tartışmamasından memnun oldu. “Sihirbaza o şekilde direnmem mümkün olmamalıydı. Bize yaptıkları... Beynimize yaptıkları şeyler... Bizim düşüncelerimizi değiştirdi. Öfke ve şiddet bize çok kolay geliyor ama diğer şeyler... Mümkün olmamalıydı.” Eli Scarlet’a doğru uzanır gibi oldu ama yarı yolda durakladı. Wolf elini hızla geri çekti ve domates kutusunun üstündeki etiketle oynamaya başladı.

“Peki, ya eğer...” Scarlet başını yana eğdi. “Hayvansal içgüdülerin kendi düşüncelerine baskın çıktığında kontrol altına alındığını söylemiştin, değil mi? Ama kurtların sahip olduğu tek içgüdüler, avlanmak ve dövüşmek değildir. Mesela örnek olarak, kurtlar... Tek eşli değil midir?” Scarlet’ın yanakları kızardı ve yüzünü başka yana çevirmek zorunda kaldı, çatalıyla masaya oyulmuş iki baş harfin üstünden geçti. “Ve alfa erkeği, diğerlerini koruma sorumluluğunda değil midir? Sadece diğer sürü üyelerini değil ama eşini de.” Çatalını bırakarak ellerini havada salladı. “Seninle benim şey olduğumuzu söylemeye

çalışmıyorum… Sadece tek bir geceden sonra… Yani yeni tanıştığımızı falan biliyorum ama yine de bu, olasılık dışı görünmüyor, değil mi? Yani beni koruma içgüdünün, belki de öldürme içgüdün kadar güçlü olabileceğini söylemeye çalışıyorum."

Scarlet nefesini tuttu ve cesaretini toplayarak başını kaldırdı. Wolf ağzı açık bir hâlde kıza bakıyordu ve bir an için neredeyse dehşete düşmüş göründü. Ama sonra sırıttı ve gözlerine hayretle dolu, sıcacık bir ifade hâkim oldu. Scarlet bir an için onun sivri dişlerini gördü ve midesi kasıldı.

"Haklı olabilirsin," dedi Wolf. "Bu söylediklerin mantıklı. Ay Ülkesi'ndeyken vatandaşlardan o kadar uzakta tutuluruz ki aramızdan kimsenin asla birine aşık olmaması…"

Scarlet, Wolf'un da yüzünün kızardığını gördüğüne memnun oldu.

Wolf kulağını kaşıdı. "… Belki de bu yüzdendir. Belki de içgüdülerim bana seni korumamı söylediği için, Jael'in kontrolü geri tepmiştir."

Scarlet kaygısızca gülümsemeye çalıştı. "İşte bu. Yakınlarında bir alfa dişisi olduğu sürece, güvendesin demektir. Alfa dişisi bulmak zor olmamalı, değil mi?"

Wolf'un yüzündeki ifade buz kesti ve başını çevirdi. Sesi, yine rahatsızlık hissi ile doldu. "Beni görmek bile istemediğini biliyorum ve seni suçlamıyorum." Wolf sırtını dikleştirdi ve Scarlet'ın gözlerine pişmanlıkla dolu bir ifadeyle baktı. "Ama o sensin Scarlet. Her zaman sen olacaksın."

Scarlet'ın kalbi hızlandı. "Wolf… "

"Biliyorum. Tanışalı henüz bir hafta bir olmadı ve bu süre içinde, sana yalan söylemekten, seni kandırmaktan ve sana ihanet etmekten başka bir şey yapmadım. Biliyorum. Ama bana bir şans verirsen… İstediğim tek şey, seni korumak. Yanında olmak. Nefes aldığım sürece."

Scarlet dudağını ısırarak elini uzattı ve Wolf'un konserve kutusunu kavrayan parmaklarını kutudan ayırdı. Dalgınca oynadığı etiketin paramparça olduğunu fark etti. "Wolf, benden, senin… Afla dişin olmamı mı istiyorsun?"

Wolf tereddüt etti.

Scarlet elinde olmadan bir kahkaha patlattı. "Ah, özür dilerim. Biraz acımasızca oldu. Bu konuda sana takılmamam gerektiğinin farkındayım."

Scarlet hâlâ sırıtırken elini geri çekmeye davrandı. Ama Wolf aniden kızın elini tutmuş, dokunuşundan mahrum olmayı reddediyordu. “Ama o kadar büyük bir korku içinde görünüyordun ki,” dedi Scarlet, “sanki her an ortadan kaybolabilirmişim gibi. Bir uzay gemisindeyiz Wolf. Hiçbir yere gitmiyorum.”

Wolf’un dudakları seğirdi, gerginliği azalmaya başladı ama Scarlet’ın elini hâlâ güçlüce tutuyordu.

“Alfa dişisi,” diye mırıldandı. “Kulağa hoş geliyor.”

Yüzü neşeyle aydınlanan Scarlet, hafifçe omuz silkti. “Zamanla bana yakışabilir.”

BÖLÜM

Kırk Yedi

CINDER SIRTÜSTÜ YATMIŞ VE GÖZLERİNİ Rampion'un motorunun göbeğine odaklamıştı. Sadece sayborg eli hareket ediyor, parıltılar saçan doğrudan bağlantı çipini bir parmağından diğerine geçirip duruyordu. Cinder büyülenmiş bir şekilde, çipin kaplı olduğu garip maddenin duvardaki ana kartın ışığım yakalayarak, fanlar, kablolar, güç dönüştürücüler üzerine, yakut kırmızısı ve zümrüt yeşili parıltılar saçmasını izledi. Büyülenmişti ama aslında ışık oyununu gerçekten görmüyordu. Aklı binlerce kilometre ötedeydi.

Dünya'da. Doğu Ulusları Topluluğunda. Yeni Pekin ve artık Kraliçe Levana ile nişanlı olan Kai'de. Cinder'ın midesi kasıldı ve kraliçeden bahsederken Kai'nin sesindeki zehri hatırladı. Kai'nin o anda nasıl bir ruh hâli içinde olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Kai'nin *gerçekten* başka bir seçeneği var mıydı? Cinder bundan emin değildi.

Soruya evet cevabını vermek istiyordu. *Her şey -savaş, veba, kölelik- Levana'yı imparatoriçe yapmaktan daha iyi,* diye düşünmek istiyordu ama bundan şüpheliydi. Kai'nin başından beri hiçbir tercih hakkı olmadığından, aldığı bu kararın kaçınılmaz olduğundan kuşkulandı.

Aklı, Dünya'dan Ay Ülkesine uzandı. Hiç hatırlamadığı bir ülke, hiç tanımadığı bir yuva. Kuşkusuz ki Kraliçe Levana, kısa süre önce sebep olduğu ölümleri aklına bile getirmeden, şu anda zaferini kutluyor olmalıydı.

Kraliçe Levana. Cinder'ın teyzesi.

Doğrudan iletişim çipi, Cinder'ın parmaklarının arasında klik klik sesleriyle dolaştı.

"Cinder? Orada mısın?"

Cinder çipi serçe parmağının üstünde dengeledi. "Evet İko. Buradayım."

"Dünya'ya indiğin bir sonraki seferde bana sensör de alabilir misin? Sadece ses ara yüzü yüzünden, kendimi sürekli kulak kabartıyormuş gibi hissediyorum. Bu hoş değil."

"Hoş değil mi?"

Motor etrafındaki ışıklar, Cinder'a İko'nun kızardığını düşündürecek şekilde parladı. Cinder bunun kasıtlı bir davranış olup olmadığını merak etti.

"Scarlet ve Wolf mutfakta alengirli şeyler konuşuyorlar," dedi İko. "Normalde alengirli şeyleri severim ama söz konusu gerçek insanlar olunca iş değişiyor. Gerçeği yerine, netteki drama dizilerini tercih ederim."

Cinder hiç beklemediği şekilde, kendini gülümserken buldu. "Dünya'ya indiğim sonraki seferde, sana sensör almak için elimden geleni yaparım." Cinder çipi parmaklarında dolaştırma işine geri döndü. Çip takla attı, klik sesi çıkardı, ve döndü.

"Kendini nasıl hissediyorsun İko? Bir oto-kontrol sistemi olarak işlev görmeye alıştın mı?"

Bilgisayar panelinden bir uğultu sesi yükseldi. "İlk şoku atlattım ama sanki kendimi hâlâ, insanlara olduğumdan çok daha güçlüymüşüm yanılsaması veriyormuşum ve herkesi yarı yolda bırakabilirmişim gibi hissediyorum. Bir gemi olmak, büyük bir sorumluluk istiyor." Zemindeki sarı ışıklar iyice parladı. "Ama Paris'te iyi iş çıkardım, değil mi?"

"Harikaydın."

Odanın ısısı aniden arttı. "Gerçekten de harika sayılırdım." "Sen olmasaydın, şimdi hepimiz ölmüştük."

İko sıra dışı tiz bir ses çıkardı. Cinder bu sesin, gergince bir kıkırdamaya eş değer olabileceğini düşündü. "Sanırım bir gemi olmak o kadar da kötü değil. Yani bana bu şekilde ihtiyaç duyduğunuz sürece."

Cinder pişmiş kelle gibi sırıttı. "Büyüksün İko."

Motorun fanlarından biri yavaşladı. "Bu espriydi, değil mi?" Cinder gülerek, çipi bir basket topu gibi, parmağının ucunda döndürmeye çabaladı. Birkaç denemeden sonra başarılı oldu ve çip bir an sonra parmağının ucunda dans ediyor, etrafa pırıltılar saçıyordu.

"Ya sen?" dedi İko, kısa bir an sonra. "Gerçek bir prenses olmak nasıl bir duygu?"

Cinder yüzünü buruşturdu. Parmağından düşen çipi son anda yakaladı. "Şimdiye kadar, pek de kimsenin hayal edebileceği gibi eğlenceli olduğu söylenemez. Fazla güç ve sorumluluk sahibi olmak, herkesi yarı yolda bırakma korkusu hakkında bir şeyler mi demiştin? Çünkü bunlar bana da oldukça tanıdık geliyor."

“Ben de böyle düşündüğünü tahmin etmiştim.”

“Gerçekleri sana önceden anlatmadığım için bana kızgın mısın?”

Uzun bir sessizlik oldu ve Cinder’ın midesi kasılmaya başladı.

“Hayır,” dedi İko sonunda ve Cinder içinden, *keşke yalan tespit programı, androidler -veya uzay gemileri-* üzerinde de işe yarıyor olsaydı, diye geçirdi. “Ama endişeliyim. Önceden, Kraliçe Levana’nın önünde sonunda bizi aramaktan sıkılacağını ve sonunda eve veya en azından Dünyaya dönerek hayatlarımıza normal bir şekilde devam edebileceğimizi düşünüyordum. Ama bu asla olmayacak, değil mi?”

Cinder yutkundu ve çipi tekrar parmaklarında döndürmeye başladı. “Sanmıyorum.”

Klik, klik, klik.

Uzun bir nefes verdi ve son bir tur attırdıktan sonra çipi yumruğunun içine aldı.

“Levana, onunla evlendikten sonra Kai’yi öldürecek. İmparatoriçe olarak taç giyecek ve sonra onu öldürerek tüm Doğu Ulusları’ın kontrolü altına alacak. Ondan sonra, Birlik Ülkelerinin kalanını da fethetmesi, sadece bir zaman meselesi olacak.” Cinder, alnındaki saçları geri ittirdi. “En azından kraliçenin programlatması olan kız böyle söylemişti.”

Cinder aniden, aklı dağınıkken yumruğunu fazla sıkıp da çipi parçalar korkusuyla kavrayışını gevşetti.

“Ama ben Kai’den hoşlanıyorum.”

“Sen ve galaksideki diğer tüm kızlar.”

“ *Tüm* kızlar mı dedin? Yani sonunda kendini de dâhil etmeye başladın mı?”

Cinder dudağını ısırdı. İko’nun, bu sözüyle, Cinder’ın böylesi saçmalıklara karşı bağışıklığı olduğunu söyleyerek, Peony’ye onun Kai’ye sevdasıyla ilgili takılıp durduğu zamanlardan bahsettiğinin farkındaydı. Ama tüm bunlar, sanki çok ama çok uzun zaman önceydi. Cinder o günlerdeki hâlini bile zar zor hatırlayabiliyordu.

“Tek bildiğim, Kai’nin Kraliçe Levana ile evlenmesine izin veremeyeceğim,” dedi Cinder. “Bunu yapmasına izin veremem.”

Çipi başparmağı ile işaret parmağı arasında tuttu. Yeni sayborg eli, ona hâlâ *fazla* yeni geliyordu. Fazla temiz, fazla pürüzsüzdü. Cinder gözlerini kıstı ve elektrik akımının, omurgası boyunca yol almasına,

sonra bileğini ısıtmaya başlayarak elini bir insanınla gibi göstermesine izin verdi. Et ve kemik.

"Katılıyorum," dedi İko. "Peki, bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?"

Cinder yutkundu ve göz boyamasını değiştirdi. Elinin üstündeki deri, tekrar metal hâlini aldı ama bu sefer kusursuz titanyumdan değil, eskilikten yıpranmış, çatlakları arasına kir dolmuş, fazla küçük, fazla tutuk, basit demirdendi. Bundan önceki sayborg eli. Genellikle kalın yün eldivenlerle, bir kez de ipekten bir eldivenle gözlerden sakladığı eli.

Tekrar, eskiden olduğu o kızdı. Herkesten saklanan o kız.

Görüşünün köşesinde turuncu bir ışık yanıp söndü. Cinder buna aldırmadı.

"Wolf'tan beni eğitmesini isteyeceğim. Levana'dan daha güçlü olacağım." Çipi tekrar döndürdü. Yarattığı illüzyonun arkasında, parmaklarını tıpkı az önceki gibi hareket ettirebilmeyi sağlayana kadar biraz zorlandı. Ama kısa süre içinde parmakları alıştı ve çipi tekrar akıcı bir şekilde dolaştırabilmeye başladı. "Dr. Erland'ı bulacağım ve o da bana Levana'ya karşı nasıl galip gelebileceğimi gösterecek. Sonra bu çipi programlayan o kıza ulaşacağım, o da bana Ay Ülkesi ve ülkenin güvenlik sistemleriyle kraliçenin sırları hakkındaki her şeyi anlatacak."

Klik. Klik. Klik.

"Sonra da artık saklanmaktan vazgeçeceğim."

Teşekkürler

TEK BIR KITAP, PEK ÇOK İNSANIN EMEĞİYLE HAYATA gelir ve bu kitap da bir istisna oluşturmuyor.

Öncelikle gösterdikleri sabır, duydukları heyecan, sundukları fikirler için dört muhteşem insana teşekkür etmek istiyorum: Jennifer Johnson, Tamara Felsinger, Meghan Stone-Burgess ve Whitney Faulconer. Sizler beni daha iyi bir yazar hâline getirdiniz.

Bana müthiş bir destek sunan editörüm Liz Sbala'ya ve Feiwel and Friends'deki herkese; bu yolculuğun her bir adımını bu kadar eğlenceli kıldığınız için teşekkürler. Rich Deas, Jean Feiwel, Elizabeth Fithian, Lizzie Mason, Anna Roberto, Allison Verost, Holly West, Ksenia Winnicki, Jon Yaged ve bu kitap üzerinde emeği olan daha sayamayacağım pek çok insana; sizler birer yıldızsınız ve yayımcılık ailenizin bir parçası olmaktan gurur duyuyorum.

Kitaplarımı dünyadaki her okurun eline ulaştırabilmek için yılmadan çalışan temsilci ekibimden Jill Grinberg, Cheryl

Pientka ve Katelyn Derweiler; bana kendimi bu gezegendeki en şanslı yazar olarak hissettirdiğiniz için teşekkürler.

İlk taslaklarımdan birini okuyarak, kitaptaki mekân detaylarının doğruluğunu kontrol etmeyi kabul eden, Benoit Çiftlikleri için en ideal konumu seçmeme yardımcı olan ve ayrıca, şükürler olsun ki beni zavallı tavukları zehirleme hatasından alıkoyan Fransa'daki Pocket Jeunesse'tan editörüm Xavier D'Almeida'ya özel olarak teşekkür etmek istiyorum.

İlk kitabını 2012'de çıkaran yazarlar olarak, ruh eşlerim, Apocalypsies blog grubuna ve özellikle kendi yerel yazım grubuma: J. Anderson Coats, Megan Bostic, Marissa Burt, Daniel Marks ve Jennifer Shaw Wolf; bu yılın muhteşem geçmesini sağladığınız için teşekkürler. Yazarlık kariyerinizde ilerleyişinizi izlemeyi büyük bir keyifle bekliyorum.

Yazarlık macerasında attığım her adımda benimle birlikte yürüyen ailem ve arkadaşlarıma şükranlarımı sunuyorum. Bana uzay gemileri

hakkında bir sürü kitap ödünç veren Kardeşim Jeff'e ve canım kocam Jesse'ye: Bir yılımızı mutlulukla doldurduk ve önümüzdeki seneleri heyecanla bekliyoruz.

Ve son olarak -ama asla en az derece değil- kitap aşkını daima canlı tutan tüm okuyuculara, öğretmenlere, kitapevlerine, kütüphanecilere, eleştirmenlere ve blogger'lara sonsuz teşekkürler.

İçindekiler